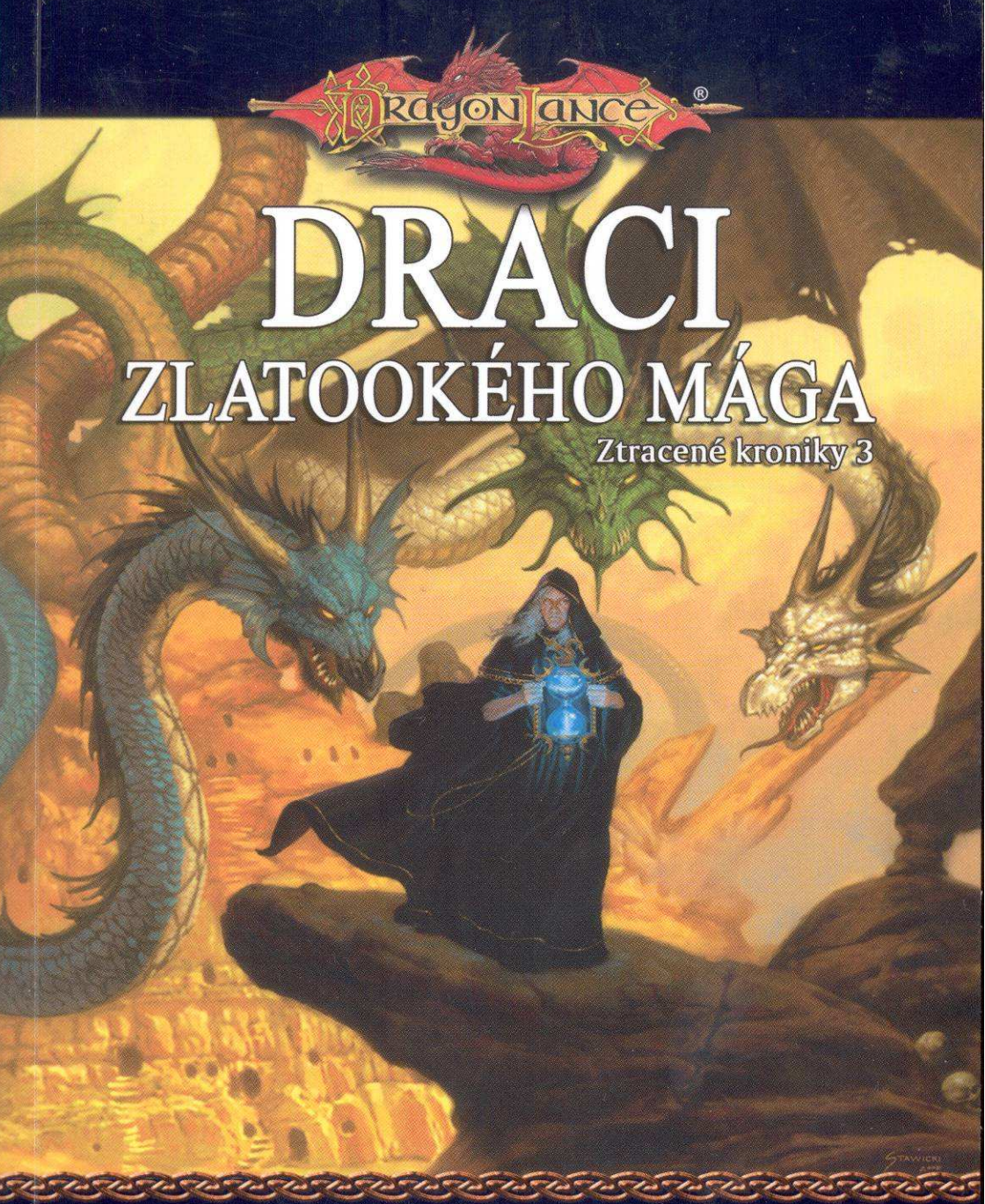
DragonLance®

DRACI ZLATOOKÉHO MÁGA

Ztracené kroniky 3

Margaret Weis & Tracy Hickman

M. Weis & T. Hickman
v nakladatelství FANTOM Print

Draci podzimního soumraku
Draci zimní noci
Draci jarního úsvitu

Druhá generace

Draci letního žáru

Draci padlého slunce
Draci ztracené hvězdy
Draci zmizelého měsíce

Draci trpasličích hlubin
Draci Paní oblohy
Draci zlatookého mága

DRACI ZLATOOKÉHO MÁGA

Ztracené kroniky 3

MARGARET WEIS & TRACY HICKMAN

FANTOM Print
2010

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kníhaje chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga DragonLance a Wizards of the Coast jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA,
PACIFIC & LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P:0: Box 707
Renton,WA 98057-0707
+1-800-324-6496

EUROPEAN HEADQUARTERS
Hasbro UK Ltd
Caswell Way
Newport, Gwent NP9 0YH
GREAT BRITAIN

Navštivte www.wizards.com

Copyright © 2009 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní FANTOM Print
Cover art by Mart Stawicki
Translation by Hana Vlčinská

ISBN 978-80-7398-077-1

www.fantomprint.cz

Tato kniha je věnována památce našeho
přítele, editora a rádce Briana Thomsena,
který by tu ironii ocenil.

DRAČÍ ZPĚV

Michael Williams

Moudrého slyš, jehož píseň sestupuje shůry
jak slzy či snad jak nebeský déšť,
a roky i prach z mnoha příběhů smývá
přeslavné ságy o Dračím kopí.
Neb v hlubinách času, za úsvitu světa,
kam vzpomínky a slova dosíci nemohou,
když tři luny stoupají z lesního klína,
tehdy děsiví a mocní draci
na světě zvaném Krynn boj rozpoutali.

Však z dračích temnot,
z našeho pláče o světlo,
pod prázdnou tváří černé luny plující,
utlačovaný jas náhle vzplál,
a rytíř ryzí a udatný,
jenž samotné bohy přivolal
a vykoval mocné Dračí kopí, co dračí duši
probodne a stín temných křídel zažene
od krynnských břehů zářivých.

Tehdy se Huma, rytíř solamnijský,
Světlonoš, První kopiník,
vydal za světlem do Kalkistských hor,
ke kamenné podnožce bohů,
do drtivého ticha jejich chrámu.
Svolal dolů Tvůrce kopí a nabral si
nevýslovné síly, jež hrůzné zlo zdrtí,
a plíživou temnotu zažene
zpátky do jícnu dračího chřtánu.

Paladin, přemocný dobrý Bůh,

po Humově boku stál zářící,
dávaje sílu jeho mocné pravici,
a Huma, jasnější než tisíc lun,
zapudil Královnu temnot,
zapudil ječící houfy
zpět do království smrti, kde kletby jejich
jen do nicoty dopadají,
hluboko pod ozářenou zem.

Tak v hromobití skonal Věk snů
a Věk moci zrodil se,
když na východě vzešel Ištar, jasný a spravedlivý,
kde bílé a zlaté minarety
pnuly se ke slunci a jeho slávě,
ohlašujíce konec zla,
a Ištar, kolébka, ochránce blažených let,
jak meteor zářil
v bělostném nebi spravedlnosti.

Však za plného slunečního jasu
kněz-král Ištaru spatřil stíny:
za noci stromy jako by držely dýky
a potoky zčernaly pod němou lunou.
Vzal knihy, hledaje, kudy šel Huma,
hledaje svitky, znamení, kouzla,
aby i on směl povolat bohy a získat
tak pomoc pro cíl svůj přesvatý,
hříšného světa očištění.

Pak přišel čas temnoty, přišel čas smrti,
kdy bohové se od světa odvrátili.
Ohnivá hora jak vlasatice prorazila Ištarem
a město v plamenech puklo jak lebka.
V kdys úrodných údolích vyrostla pohoří,
moře zalilo hroby hor,
na opuštěných mořských dnech vzdychaly pouště,

veliké cesty Krynnu byly vyvráceny
a staly se stezkami mrtvých.

Tak se započal Věk zoufalství.
Cesty se zapletly.
V troskách měst kvílel vítr a písečné bouře,
naším domovem se staly pláně a hory.
Když staří bohové ztratili moc,
volali jsme k prázdným nebesům,
do chladné šedi, jež nás oddělovala, k sluchu nových bohů.
Nebe je klidné, němé a nehybné.
Odpověď stále nepřichází.

Pak na východ, do Potopeného města,
zděšeni ztrátou modrého světla,
Hrdinové přišli, přátelé z hostince, dědici břemen,
z tunelů a zpod klenby lesů,
z nížin plání,
z nížin chýší v údolích,
ze statků zaskočených temnotou.
Přišli sloužit světlu,
skrytému plameni uzdravování a milosti.

Odsud, armádami pronásledováni,
chladnými a třpytivými legiemi
nesouce hůl přišli
do náruče rozbitého města,
kde pod plevelem a ptačím voláním,
pod řásníky a pod věčností,
pod samotnou ženoucí se temnotou,
volal je kdos ke zdroji světla,
přitahuje světlo veškeré až k jádru samotnému,
k prvotnímu naplnění božského lesku.

Předmluva

ato kniha, *Draci zlatookého mága*, uzavírá cyklus *Ztracených kronik.* Chtěli jsme v nich vyprávět dříve nevyprávěno a neznámé příběhy přátel z hostince, které se odehrály během Války kopí, doby zahrnuté v *Kronikách Dračího kopí.* Přestože lze *Ztraceně kroniky* číst samostatně, čtenáři shledají, že pokud si před přečtením *Ztracených kronik* přečtou celou řadu *Kronik Dračího kopí,* budou mít mnohem lepší představu, co se kde komu a proč děje.

Konec Války kopí zaznamenal Astinus z Palantasu ve svazku známém jako *Draci jarního úsvitu.* Sledujeme v něm dobrodružství Hrdinů kopí – Tanise Půlelfa, Flinta Křesadla, Tasslehoffa Bosonožky, Karamona Majereho – a jejich přátel – Laurany, známé jako Zlatý generál, Tiky Waylanové, Řekyvana a Zlatoluny – a vylíčení konečné porážky Královny temnot.

Tato kniha se zabývá jedním z Hrdinů kopí, Raistlinem Majere, jehož příběh nebyl nikdy vyprávěn, ale bez něhož by ostatní hrdinové nikdy neuspěli.

Chcete-li sledovat celý příběh, Astinus vám doporučuje přečíst nejdříve *Draky jarního úsvitu* a až poté tuto knihu. Pokud se chcete jen zúčastnit Raistlinových temných a nebezpečných dobrodružství, prostě čtěte dál.

V době, kdy kniha začíná, jsou Hrdinové kopí rozděleni válkou. Tanis, Karamon s Raistlinem, Tika a Řekyvan se Zlatolunou putovali do hrůzné krajiny Silvanestu a odtud do Wrakova. Laurana, Sturm Ostromeč, Flint a Tasslehoff se vydali k Ledové stěně a odtud do Věže Nejvyššího kněze, kde Sturm pro stranu Světla obětoval život. Laurana pomohla v bitvě u Věže Nejvyššího kněze porazit Kitiaru a její dračí armádu. Spolu s Flintem a Tasem se pak vydala do Palantasu, kde z ní udělali Zlatého generála, velitele lidských i elfských sil bojujících s Takhisis.

Tanis se ve Wrakově setkal se svou bývalou milenkou Kitiarou a

šokované zjistil, že je teď Dračím velmistrem v Takhisisině temném vojsku. Přestože však Kitiara stála na straně zla, nedokázal odolat jejím černým očím a křivému úsměvu. Znovu se stali milenci.

Kitiara na Tanise naléhala, aby se připojil k jejímu vojsku, ale ten nemohl opustit přátele a věc Světla. Rozervaný pocitem viny Kit opustil a připojil se k přátelům na lodi, prchající z Wrakova. Na palubě byl i Berem, Věčný muž, po kterém pátrala Královna temnot. Když se Kitiara doslechla, že je Věčný muž na lodi, vydala se ji na svém drakovi pronásledovat. Berem, který se zoufale snažil uniknout, navedl loď do maelströmu.

Raistlin Majere věřil, že je loď odsouzena ke zkáze, a použil kouzelné dračí jablko, které získal v Silvanestu, k vlastní záchraně. Své dvojče a přátele nechal na lodi zemřít. Kouzlo ho odneslo do Velké palantaské knihovny, jeho seslání ho však příliš vyčerpalo. Byl na pokraji smrti, když mu Astinus bezděky poskytl klíč, který mu nejen vrátil život, ale odhalil i tajemství jeho rozdělené duše.

Raistlin dorazil do Palantasu dvacátého šestého dne měsíce ranmontu. Náš příběh začíná o několik dnů později, prvního dne měsíce mišamontu.

Astinus, kronikář dějin Krynnu, píše:

Dvacátého šestého dne měsíce mišamontu, v roce 352 po Pohromě, ve městě Neraka padá Takhisisin chrám. Dračí královna je vypovězena ze světa. Její vojska jsou poražena.

Většina zásluh za tuto porážku je připisována Hrdinům kopí, kteří statečně bojovali pro síly Světla. Dějiny by však měly zaznamenat, že by bylo Světlo odsouzeno k pádu, nebýt jednoho muže, který se rozhodl kráčet v Temnotě.

Prolog

ro porozumění zápletce jsou podstatné dvě krynnské legendy. Lze je nalézt v mnoha variantách, každý bard je vypráví trochu jinak. Vybrali jsme tento popis, protože se nejvíce blíží tomu, co se skutečně stalo, přestože jako u většiny legend se celou pravdu nejspíše nikdy nedozvíme.

Výňatky z „Dětské zahrady příběhů z Krynnu“, kterou z elfštiny přeložil Quivalen Soth:

Příběh Berema a Jasly
Příběh lásky a oběti

Dávno tomu, na konci Druhé dračí války, chrabrý rytíř Huma Drakomor zahnal královnu Takhisis do Propasti. Donutil ji přísahat před Nejvyšším bohem, že už se nevrátí na svět a nebude zde narušovat jemnou rovnováhu mezi dobrem a zlem. Bohové věřili, že přísaha před Nejvyšším bohem je tak mocná, že se ji dokonce ani Královna temnot neodváží porušit. Jak žalostně se mýlili.

Čas plynul. Moc kněží-králů z Ištaru, vládnoucích ve jménu a s požehnáním Světla, rostla. Svět žil v míru. Bohužel, světlo může člověka oslepit stejně jako temnota. Poslední kněz-král hleděl do slunce a neviděl nic jiného než vlastní slávu. Odvážil se prohlásit za boha.

Bohové světla si se žalem uvědomili, že teď oni sami ohrožují rovnováhu, díky níž se točí svět. Vyhledali pomoc ostatních bohů, i královny Takhisis. Aby obnovili rovnováhu a naučili lidi pokoře, rozhodli se způsobit obrovskou Pohromu. Než přikročili k činu, poslali kněži-králi mnohá varování, naléhali, aby se změnil. Kněz-král a jeho stoupenci je však neposlouchali a bohové, nesmírně zarmouceni, svrhli na Krynn ohnivou horu.

Výbuch zničil město Ištar, smetl ho do moře a zničil chrám bohů Světla. Tomu alespoň bohové věřili. Přestože však ležel ištarský chrám v troskách na mořském dně, Základní kámen, na němž byl chrám vystavěn, zůstal nedotčený, neboť onen kámen je základem víry.

Bohové doufali, že lidé po Pohromě přiznají své chyby a obrátí se k nim. K jejich žalu však lidé obvinili ze svého utrpení bohy. Rozšířily se zprávy, že bohové svá stvoření opustili. Ve světě propukl chaos. Zemí kráčela smrt.

Takhisis, Královna temnot, byla stále uvězněna v Propasti. Všechny východy byly hlídány. Kdyby se pokusila osvobodit, ostatní bohové by se to dozvěděli a zastavili by ji. Přesto nikdy nepřestala hledat cestu zpět na svět a jednoho dne při nepokojných toulkách nalezla skvělou kořist. Takhisis objevila Základní kámen. Ostatní bohové nevěděli, že stále existuje. Uvědomila si, že by mohla kámen využít k návratu na svět.

Ano, porušila by tím přísahu Nejvyššímu bohu. Byla však lstivá a počítala s tím, že svět je už tak jako tak nebezpečný. Lidé ztratili naději. Záplavy, morové rány, hladomor a války zabily milióny. Takhisis mohla vejít do světa, probudit zlé draky a zahájit válku. Až dobude Krynn, bude tak mocná, že se ji ostatní bohové neodváží potrestat.

Takhisis v plášti temnoty vklouzla do světa branou, kterou nechal otevřenou Základní kámen. Probudila zlé draky a přikázala jim ukrást vejce drakům dobra, dřímajícím v doupatech. Chystala se využít ve válce veškerou svou moc. Jednoho dne však zjistila, že cesta na svět skrz Základní kámen je uzavřená.

Jakýsi muž jménem Berem a jeho sestra Jasla Základní kámen náhodou objevili při svých toulkách. Nemohli uvěřit svému štěstí. V kameni se třpytily vzácné, cenné drahokamy a zářily světlem stvoření. Berem byl chudý člověk. Jediný drahokam by mohl jeho rodinu zbavit nouze. Jeden drahokam, jeden dokonalý smaragd, nebude mezi tolika jinými chybět. Berem se pokusil kámen vyloupnout.

Jasla, jeho sestra, se nad tou krádeží zhrozila. Chytila bratra, aby ho zastavila. Berem se rozzuřil a prudce ji odstrčil. Jasla upadla,

narazila hlavou na kámen a zemřela. Její krev potřísnila Základní kámen.

Berem sestru miloval a zhrozil se nad tím, co spáchal. Nikdo mu neuvěří, že sestřina smrt byla nehoda. Popraví ho za vraždu. Místo aby vyznal svůj hřích a hledal odpuštění, dal se na útěk. V tu chvíli drahokam, který se pokoušel ukrást, vylétl ze Základního kamene a usadil se mu v hrudi.

Berem byl šílený hrůzou. Sestřin duch se pro něj trápil. Ujišťovala ho, že ho má stále ráda, ale on jí odmítl naslouchat. Pokusil se vyrvat drahokam prsty, byl tak zoufalý, že řezal do vlastního těla nožem, smaragd však zůstal na místě jako věčná připomínka jeho viny. Berem zakryl drahokam košilí a utekl, zacpal si uši před sestřinými prosbami a vydal se hledat odpuštění, přestože už mu Jasla odpustila.

Takhisis celou tragédii viděla a bavila se Beremovým pádem… dokud se nepokusila překročit Základní kámen. Našla vstup uzamčený řetězem vykovaným z lásky. Jaslin duch jí zastoupil cestu. Teď mohla Královna temnot vyslat na Krynn jen svůj stín a její moc nad lidmi byla omezená. Musela se při vedení války spoléhat na smrtelníky.

Takhisis musela Berema najít. Kdyby ho dokázala zničit, duch jeho sestry by odešel a Královna temnot by byla znovu volná. Musela však být při pátrání opatrná, neboť kdyby se Berem vrátil k sestře a vykoupil se, byl by její vstup do světa nadobro uzavřen.

Poslala nejspolehlivějším služebníkům tajnou zprávu, ať hledají muže jménem Berem, muže, který má v hrudi vsazený zelený drahokam, muže se starou tváří a mladýma očima, neboť drahokam mu daroval nesmrtelnost. Nezemře, dokud se nevykoupí nebo dokud nebude jeho duše zcela ztracena.

Berem neustále prchal, nejen před silami Temnoty, ale i před vlastní vinou. Takhisisina snaha zajmout ho vycházela znovu a znovu nazmar. Zahájila válku, kterou později nazvali Válkou kopí, ale Berema stále nemohla najít. Jeho příběh však znalo čím dál více lidí a nakonec nevyhnutelně upoutal pozornost těch, kdo s královnou Takhisis bojovali.

Berem Věčný muž se stal největší nadějí lidí, a jejich největší

obavou.

Příběh Fistandantilův
Varovný příběh

Před dávnými časy žil mocný čaroděj jménem Fistandantilus. Byl tak mocný, až uvěřil, že pravidla a zákony, vládnoucí ostatním, méně důležitým lidem, se ho netýkají. Zahrnul k nim i zákony svého vlastního řádu magie, Černých plášťů. Fistandantilus opustil řád a stal se zrádcem a jeho vlastní druhové, čarodějové, jej odsoudili k smrti.

Fistandantilus se ostatních čarodějů nebál. Shromáždil takové znalosti a zkušenosti s kouzly, že mohl zničit každého, kdo by se ho pokusil pohnat před soud. Ostatní čarodějové z něj měli takový strach a respekt, že to zkusili jen málokteří.

Fistandantilus se před Konkláve chvástal svou mocí, a dokonce přijímal učedníky. Nikdo však nevěděl, že se svými žáky krmí, že jim vysává životní sílu a užívá ji ke zvětšení své vlastní. Vytvořil si k tomu kouzelný drahokam, krevel. Přitiskl kámen k srdci oběti a vysál z ní život.

Jak rostla Fistandantilova moc, rostla i jeho opovážlivost. Rozhodl se vstoupit do Propasti, svrhnout Královnu temnot a zaujmout její místo. Za tím účelem vytvořil nejmocnější a nejspletitější kouzla, jaká kdy vznikla. Pýcha však přivodila jeho pád. Nikdo nevěděl jistě, co se stalo. Někteří říkají, že ho Takhisis odhalila a její hněv na něj strhl pevnost, jiní tvrdí, že se mu kouzlo vymklo z rukou a pevnost vybuchla. Ať byla příčina jakákoliv, Fistandantilovo smrtelné tělo zemřelo.

Jeho duše však ne.

Fistandantilova duše odmítla opustit Krynn a zlý čaroděj zůstal v rovině věčnosti. Stěží existoval, neustále obléhán Takhisis, která se ho dál pokoušela zničit. Udržoval se naživu tím, že vysával životní sílu obětí, doufaje, že jednoho dne nalezne živé tělo, v němž by se mohl zabydlet a vrátit do života.

Fistandantilus si dokázal udržet svůj krevel. Ozbrojen drahokamem číhal a čekal na oběti. Vyhledával mladé uživatele

magie, obzvlášť ty, kteří se klonili k temnotě, protože ti by nejspíše podlehli pokušení.

Konkláve čarodějů vědělo, že Fistandantilus hledá kořist, nebylo však v jeho moci zastavit ho. Věděli, že kdykoliv některý mladý čaroděj podstupuje zkoušku ve Věži vysoké magie, může ho Fistandantilus uchvátit. Mnozí, kteří při zkoušce zemřeli, byli považováni za jeho oběti.

Pět let před začátkem Války kopí přišel do Věže Žďárské cesty skládat zkoušku mladý čaroděj s bratrem dvojčetem. Mladý muž byl velice slibným studentem. Par-Salian, hlava Konkláve, předvídal válku přicházející na Krynn a doufal, že jim tento mladík pomůže porazit temnotu.

Mladík sám byl opovážlivý a ctižádostivý. Přestože nosil rudý plášť, jeho srdce i duše se přikláněly k temnotě a z vlastní vůle se rozhodl uzavřít s Fistandantilem smlouvu[*]. Zlý čaroděj neměl v úmyslu svou část dohody dodržet; chtěl z mladého muže vysát život.

Raistlin Majere se však nepodobal svým předchůdcům. Svým způsobem byl v magii stejně zběhlý jako Fistandantilus. Když se zlý čaroděj chystal sevřít mladíkovo srdce a vyrvat mu ho z těla, Raistlin stiskl to jeho.

„Můžeš si brát můj život," řekl Raistlin Fistandantilovi, „ale na oplátku mi budeš sloužit."

Mladý muž přežil Zkoušku, ale s podlomeným zdravím, neboť Fistandantilus z něj neustále vysával život, aby se v magické rovině udržel naživu. Na oplátku však musel udržovat naživu Raistlina a pomáhat mu tím, že mu zpřístupňoval znalosti kouzel, která byla na tak mladého čaroděje velmi pokročilá.

Raistlin si na nic ze Zkoušky nevzpomínal a nevzpomínal si ani na smlouvu. Myslel si, že mu zdraví zničila Zkouška, a Par-Salian mu nic neřekl.

„Dozví se pravdu, až pozná pravdu o sobě, přizná si temnotu v sobě a postaví se jí."

To řekl Par-Salian, avšak ani on ve své moudrosti netušil, v jak temné a podivné spojenectví vše vyústí.

---

[*] Tento příběh se nachází v knize Margaret Weis Procitnutí mága, vydané nakladatelstvím Návrat.

KNIHA PRVNÍ

1.

SVAZEK BAREV. NEČEKANÉ SETKANÍ.

druhý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

ěsto Palantas bylo skoro celou noc vzhůru a připravovalo se na válku. Nepropadalo panice; staré urozené dámy jako Palantas nikdy nepropadaly panice. Toporně seděly na zdobně vyřezávaných židlích, urputně se držely krajkových kapesníčků a s přísným výrazem a rovnými zády čekaly, až jim někdo řekne, zda bude válka, a pokud ano, zda bude natolik nevychovaná, že jim naruší plány na večeři.

Sířily se zprávy, že na město pochodují jednotky obávaného Dračího velmistra Kitiary, Modré dámy. Velmistrova vojska byla poražena u Věže Nejvyššího kněze, jež hlídala průsmyk vedoucí z hor do Palantasu, ale malá skupina rytířů a pěšáků, kteří udrželi Věž proti prvnímu nájezdu, nebyla dost silná, aby vydržela další útok. Opustili pevnost a hroby svých mrtvých a stáhli se do Palantasu.

Město to nepotěšilo. Kdyby draví váleční štváči v rytířské zbroji nevstoupili za hradby, Palantas by zůstal v klidu. Dračí armády by se neodvážily zaútočit na tak staroslavné a ctěné město.

Moudří však znali pravdu. Téměř všechna významná města Krynnu podlehla moci dračích armád. Zlověstný pohled císaře Ariakase se obrátil k Palantasu, k jeho přístavu, lodím a bohatství. Zářivé město, klenot Solamnie, by bylo nejskvostnějším drahokamem v Ariakasově Koruně moci.

Pán Palantasu poslal na hradby své jednotky. Obyvatelé se skrčili v domech a zabednili okenice. Krámky a obchody zavřely. Město věřilo, že je připraveno na nejhorší, a pokud to nejhorší opravdu přijde, jako v jiných městech, třeba v Útěšíně a Tarsisu, bude udatně bojovat. Stará dáma totiž měla v srdci odvahu a ztuhlá páteř byla z oceli.

Na zkoušku nedošlo. Nejhorší nepřišlo. Síly Modré dámy byly u Věže Nejvyššího kněze poraženy a ustupovaly. Draci, kteří byli onoho jitra spatřeni, jak letí k městským hradbám, nebyli rudí draci dýchající oheň ani modří draci s praskajícími blesky, kterých se lidé báli. Ranní slunce se zatřpytilo na zářivých stříbrných šupinách. Stříbrní draci přilétli ze svého domova na Dračích ostrovech, aby Palantas bránili.

Tak to draci alespoň prohlašovali.

Protože válka nepřišla, opustili obyvatelé Palantasu své domy, otevřeli obchody a vyhrnuli se do ulic, kde rozmlouvali a dohadovali se. Palantaský vládce obyvatele ujistil, že noví draci jsou na straně Světla, že uctívají Paladina a Mišakal a ostatní bohy Světla a souhlasili, že pomohou Rytířům ze Solamnie, městským ochráncům.

Někteří lidé vládci věřili, jiní ne. Někteří tvrdili, že drakům žádné barvy se nedá věřit, že jsou tu jen proto, aby lidí ukolébali, a pak uprostřed noci zaútočí a všechny lidi sežerou přímo v postelích.

„Hlupáci!“ opakovaně mumlal Raistlin, zatímco se prodíral davem, nebo spíš zatímco do něj strkali, vráželi a málem ho přejela řítící se kára s koněm.

Kdyby měl na sobě rudý plášť čaroděje, lidé z Palantasu by na něj hleděli úkosem a drželi by se přísně stranou, uhýbali by z cesty, aby se mu vyhnuli, ale Raistlinovi v prostém šedém rouchu estéta z Velké palantaské knihovny šlapali na nohy, postrkovali ho a naráželi do něj.

Palanťané neměli čaroděje rádi, dokonce ani ty v rudých pláštích, kteří byli ve válce neutrální, nebo v bílých, kteří byli zasvěceni straně Světla. Oba Řády Vysoké magie usilovně pracovaly a hodně obětovaly, aby dosáhly návratu metalických draků na Ansalon. Hlava jejich řádu, Par-Salian, věděl, že pohled na paprsky jarního úsvitu, lesknoucí se na stříbrných a zlatých křídlech, bude pro císaře

Ariakase jako rána do žaludku; první úder, který dokáže proniknout jeho zbrojí z dračích šupin. Během celé války clonila oblohu křídla Takhisisiných zlých draků. Teď krynnské nebe zářilo jasným světlem a císař a jeho královna začínali být neklidní.

Lidé z města nevěděli, že čarodějové pracují, aby je ochránili, a i kdyby se to doslechli, nevěřili by tomu. V jejich hlavách byl jediný dobrý čaroděj ten, který žil někde mimo Palantas.

Raistlin Majere neměl svůj rudý plášť, protože ho měl smotaný v ranci, zastrčeném pod paží. Měl na sobě „vypůjčené“ šedé roucho jednoho z mnichů z Velké knihovny.

Vypůjčené. Když pomyslel na to slovo, vzpomněl si na Tasslehoffa Bosonožku. Šotek s lehkým srdcem a ještě lehčími prsty nikdy nic neukradl. Když ho přistihli s posbíranými věcmi, prohlašoval, že si vypůjčil cukřenku, zakopl o stříbrné svícny a zrovna se chystal vrátit smaragdový náhrdelník. Raistlin dnes ráno zakopl o roucho estéta, úhledně složené na posteli. Rozhodně měl v úmyslu ho za den či dva vrátit.

Zatímco se prodíral přeplněnými ulicemi, lidé, pohlcení dohadováním, si ho většinou nevšímali. Občas ho však někdo zastavil, aby se zeptal, co si Astinus myslí o příchodu metalických draků, draků Světla.

Raistlin nevěděl, co si Astinus myslí, a bylo mu to jedno, jen zamumlal nějakou omluvu a spěchal dál. Kápi kutny nechával hluboce staženou, aby nebylo vidět, že se mu kůže ve slunci zlatavě leskne a že má zornice ve tvaru přesýpacích hodin.

Kysele doufal, že tam, kam míří, dělají dělníci nějakou práci a neklábosí na ulici.

Litoval, že pomyslel na Tasslehoffa. Vzpomínka na šotka přivolala vzpomínky na přátele a na bratra. Měl by říct na *zesnulé* přátele a *zesnulého* bratra: na Tanise Půlelfa, Tiku, Řekyvana se Zlatolunou a Karamona. Všichni jsou mrtví. Přežil jen on sám, protože byl tak chytrý, že předvídal katastrofu a připravil si únikovou cestu. Musí se postavit čelem skutečnosti, že jsou Karamon a ostatní mrtví, a přestat se tím neustále zabývat. Ale právě když si říkal, že by na ně měl přestat myslet, myslel na ně.

Ve Wrakově prchali před dračími armádami a s bratrem a přáteli

se pokusili uniknout na pirátské lodi jménem *Perechon.* Pronásledoval je Dračí velmistr – ukázalo se, že je to Kitiara, jeho nevlastní sestra. Sílený kormidelník záměrně navedl loď do obávaného víru Krvavého moře. Loď praskala, stěžně se lámaly, plachty byly rozervané na cáry. Běsnící voda se valila přes palubu. Raistlin měl na vybranou: buď zemře s ostatními, nebo je opustí. Pro kohokoliv s kouskem mozku – což vylučovalo jeho bratra – to byla jasná volba. Raistlin měl v držení kouzelné dračí jablko, které kdysi patřilo nešťastnému králi Lorakovi. Použil kouzlo jablka k úniku. Ano, možná mohl vzít přátele s sebou. Možná je mohl zachránit všechny. Možná mohl zachránit alespoň bratra.

Jenže Raistlin se teprve učil o moci dračího jablka. Nebyl si jistý, že jablko dokáže zachránit i ostatní, a tak zachránil sebe – a toho druhého. Toho druhého, který byl stále s ním, dokonce i když si klestil cestu palantaskými ulicemi. Kdysi byl ten „druhý“ šeptajícím hlasem v Raistlinově hlavě, neznámým, tajemným a šíleným. Tajemství však bylo rozluštěno. Raistlin dokázal dát netělesnému hlasu ohavnou tvář a mluvčímu jméno.

„Rozhodl ses logicky, mladý magusi,“ řekl Fistandantilus, ušklíbl se a dodal: „Tvoje dvojče je mrtvé. Chvála bohům. Karamon tě oslaboval, omezoval tě. Teď, když ses ho zbavil, dojdeš daleko. O to se postarám.“

„*Ty* se o nic nepostaráš!“ odsekl Raistlin.

„Prosím?“ řekl jakýsi kolemjdoucí a zastavil se. „Mluvil jste se mnou, pane?“

Raistlin něco zamumlal a nevšímaje si mužova uraženého pohledu, pokračoval v chůzi. Celé ráno musel ten otravný hlas poslouchat. Měl dokonce pocit, že vidí, jak mu přízrak v černém plášti, který vysává duše, jde v patách. Raistlin zahořkle přemítal, jestli smlouva, kterou se zlým čarodějem uzavřel, stála za to.

„Beze mne bys při Zkoušce ve Věži Žďárské cesty zemřel,“ prohlásil Fistandantilus. „Naše dohoda pro tebe byla dost dobrá. Trocha tvého života výměnou za mé znalosti a moc.“

Raistlin se tehdy nebál, že zemře. Bál se, že selže. To byl skutečný důvod, proč se starcem uzavřel smlouvu. Raistlin by neunesl selhání. Nevydržel by bratrův soucit a skutečnost, že by byl

na svém silnějším dvojčeti po zbytek života závislý.

Při pomyšlení na nemrtvou pijavici, která z něj vysává život jako šťávu z broskve, dostal záchvat kašle. Smlouva, kterou mladý čaroděj s Fistandantilem uzavřel, dovolovala arcimágovu přízraku na oplátku za Raistlinův únik zůstat na temné rovině mučeného bytí naživu. Raistlin vždycky býval slabý a neduživý, ale tato smlouva si vyžádala daň. Plíce jako by měl neustále plné bavlny. Měl pocit, že se dusí. Měl záchvaty kašle, při kterých se ani nedokázal narovnat, jako právě teď.

Musel se zastavit a opřít se o dům. Šedým rukávem ukradeného roucha si setřel ze rtů krev. Použití kouzla dračího jablka k cestě přes kontinent ho vyčerpalo mnohem víc, než čekal. Když před čtyřmi dny dorazil do Palantasu, byl napůl mrtvý, tak slabý, že se zhroutil na schodech Velké knihovny. Mniši se nad ním slitovali a odnesli ho dovnitř. Trochu se vzpamatoval, ale pořád mu ještě nebylo dobře. Nikdy mu nebude dobře… dokud smlouva neskončí.

Zdálo se, že Fistandantilus považuje za svou odměnu Raistlinovu duši. Arcimág se dočká zklamání. Raistlinova duše je teď konečně jeho vlastní a rozhodně ji nehodlal Fistandantilovi pokorně odevzdat.

Raistlin se domníval, že arcimág získal dohodou, kterou s ním ve Věži uzavřel, dost. Koneckonců, Fistandantilus vysával část jeho životní síly, aby se udržel při svém mizerném životě. Pokud však šlo o Raistlina, byli vzájemně vyrovnáni. Přišel čas dohodu ukončit, nedokázal však vymyslet, jak na to, aby o tom Fistandantilus nevěděl a nezastavil ho. Stařec neustále číhal a špehoval mu myšlenky. Musí být způsob, jak zavřít dveře a zajistit okna vlastní mysli.

Konečně se Raistlin vzpamatoval natolik, že mohl pokračovat v pochůzce. Procházel ulicemi, šel směrem, který mu ukázali lidé, jež cestou potkal, a brzy opustil střední část Starého Města a s ní i davy. Vešel do pracovní části města, kde byly ulice známé svými řemesly. Cestou k ulici, kde nabízeli zboží obchodníci s vlnou, minul Železářskou třídu, Řeznickou řádku, Koňský trh a Zlatnickou uličku. Hledaje jistý obchod, nahlédl do uličky a spatřil štít se symboly tří měsíců: rudého, stříbrného a černého. Krámek s kouzelnickými předměty.

Krámek byl malý, pouhá díra ve zdi. Raistlina překvapilo, že

takový obchod vůbec našel, překvapilo ho, že se někdo ve městě, jež pohrdá těmi, kdo vládnou magií, obtěžoval otevřít krámek s předměty souvisejícími s užíváním kouzel. Znal jen jednoho čaroděje, který tu sídlil, a tím byl Justarius, hlava Raistlinova řádu, Rudých plášťů. Raistlin předpokládal, že tady musí být i další, ale nikdy nad tím moc nepřemýšlel.

Zpomalil kroky. Krámek s kouzelnickými předměty bude mít to, co hledá. Bude to drahé. Nemohl si to dovolit. Měl jen malou sumu ocelků, nahromaděných a měsíce ukrývaných. Musí si šetřit ocel na ubytování a jídlo v Nerace, kam zamíří, až se mu zlepší zdraví a dokončí práci v Palantasu.

A kromě toho by byl majitel krámku zavázán ohlásit Raistlinův nákup Konkláve, spolku čarodějů, vynucujících zákony magie. Konkláve ho nemohlo zastavit, ale povolali by ho do Věže Žďárské cesty a vyzvali k podání vysvětlení. Na to Raistlin nemá čas. Dějí se věci – závažné věci, otřásající světem. Přichází konec. Temná královna bude brzy slavit vítězství. Raistlin neměl v plánu stát na rohu ulice a jásat, až vítězně pojede kolem. Měl v plánu jet v čele průvodu.

Raistlin prošel kolem krámku s kouzelnickými potřebami a konečně došel k místu, které hledal. Pomyslel si, že sem mohl jít po čichu, a přikryl si nos a ústa rukávem. Obchod byl na prostorném, otevřeném dvoře, zaplněném hromadami dříví na přikládání. Kouř se mísil s párou stoupající z velikých kotlů a kádí a čpěl pachy rozličných přísad používaných při zpracování. Některé z těch pachů vůbec nebyly příjemné.

Raistlin sevřel ranec a vešel do malé budovy vedle ohrazeného místa, kde muži a ženy tahali dříví a míchali obsah kádí dlouhými dřevěnými pádly. Jakýsi úředník na stoličce zapisoval čísla do veliké knihy. Jiný seděl na jiné židli a studoval dlouhé seznamy. Ani jeden z nich si Raistlina vůbec nevšiml.

Raistlin chviličku vyčkával a pak zakašlal. Muž, který prohlížel seznamy, zvedl oči, a když uviděl Raistlina, čekajícího ve vchodu, zvedl se ze židle a přišel se zeptat, čím by mohl jednomu z vážených estétů posloužit.

„Potřebuji obarvit oděv,“ řekl Raistlin a zvedl rudý šat.

Kapuci měl staženou do čela, ale ruce nemohl dost dobře ukrýt. Naštěstí bylo v domě šero a čaroděj doufal, že si muž zlatavé kůže nevšimne.

Barvíř si prohlédl barvu a přejel rukou po látce. „Pěkná vlna," prohlásil,

„Ne jemná, jistě, ale dobrá a pevná. Měla by se dát dobře obarvit. Jakou barvu byste chtěl, ctěný pane?"

Raistlin se chystal odpovědět, ale dostal tak silný záchvat kašle, až zavrávoral a udeřil se zády o dveřní rám. Chyběla mu bratrova silná paže, která byla vždycky připravená podepřít ho.

Barvíř se na něj podíval a poplašeně se stáhl: „Není to nakažlivé, že, pane?"

Raistlin si otázky nevšímal. „Černou," vydechl.

„Promiňte, co jste říkal?" zeptal se barvíř. „V tom všem okolním žvanění není moc slyšet."

Mávl rukou za sebe, kde ženy namáčely látku v kotlích, pokřikovaly po sobě a vyměňovaly si ostré poznámky s muži, přikládajícími na oheň.

„Černou," řekl Raistlin hlasitěji. Obvykle mluvil tiše, řeč mu dráždila hrdlo.

Barvíř zvedl obočí. Estéti, sloužící Astinovi ve Velké knihovně, nosili šedá roucha.

„Není to pro mě," dodal Raistlin. „Zastupuji přítele."

„Jistě," řekl barvíř. Vrhl na Raistlina podivný pohled, ale čaroděj, kterého přepadl další záchvat kašle, si ho nevšiml.

„Máme tři druhy černé barvy," sdělil mu barvíř. „Nejlevnější z nich užívá chrom, ledek a rudý vinný kámen. Vytvoří dobrou černou, ale ne moc trvanlivou. Při praní barva vybledne. Další odstín barvy využívá černé dřevo, zelenou skalici a kampešku. Je to lepší odstín než ten první, i když černá může časem trochu zezelenat. Nejlepší barva je z indiga a černého dřeva. Poskytuje sytou čerň, která nevybledne, bez ohledu na to, kolikrát ji vyperete. Taje samozřejmě nejdražší."

„Kolik?" zeptal se Raistlin.

Barvíř mu řekl cenu a Raistlin se zamračil. To by mu zřetelně ztenčilo zásobu mincí v malém koženém váčku, ukrytém ve

vyčarované přihrádce mnišské cely ve Velké knihovně, kde bydlel. Měl by se spokojit s levnější barvou. Potom však pomyslel na to, jak předstoupí před bohaté, mocné Černé pláště z Neraky, a celý se přikrčil při představě, jak mezi nimi kráčí v plášti, který není černý, ale lehce do zelena.

„Indigo," řekl a podal barvíři rudý plášť.

„Výborně, ctěný pane," odpověděl barvíř. „Vaše jméno, prosím?"

„Bertrem," odpověděl Raistlin s úsměvem, ukrytým ve stínu kápě. Bertrem bylo jméno Astinova trpělivého a trýzněného pomocníka.

Barvíř si ho zapsal.

„Kdy se pro něj můžu vrátit?" zeptal se Raistlin. „Já – tedy můj přítel na to spěchá."

„Pozítří," řekl barvíř.

„Dřív by to nešlo?" zeptal se zklamaně.

Barvíř zavrtěl hlavou. „Pokud váš přítel nechce kráčet po ulicích a nechávat za sebou cestičku černé barvy, tak ne."

Raistlin krátce přikývl a odešel. Jakmile se otočil zády, barvíř cosi řekl pomocníkovi, který vyběhl z domu. Raistlin ho viděl, jak spěchá ulicí, dlouhá chůze ho však vyčerpala a těžké výpary zpola udusily, takže si ho nevšímal.

❋ ❋ ❋

Velká knihovna stála uprostřed Starého Města. Bylo poledne, kdy krámky obvykle zavíraly na oběd, a v ulicích byl ještě větší nával. Děsivý hluk Raistlinovi rval uši. Dlouhá chůze ho natolik vyčerpala, že se musel často zastavovat a odpočívat, a když se konečně dostal na dohled mramorových sloupů a velkolepého vstupu, byl tak slabý, že se bál, aby se cestou přes ulici nezhroutil.

Klesl na kamennou lavičku kousek od Velké knihovny. Dlouhá zimní noc se pomalu chýlila ke konci a úsvit jara byl blízko. Jasné slunce hřálo. Raistlin zavřel oči, hlava mu klesla na hruď a zdříml si na slunci.

Ocitl se zpátky na palubě lodi, držel dračí jablko a hleděl na bratra, na Tanise a zbytek přátel…

„… pomocí své magie. A kouzla dračího jablka. Je to celkem snadné, i když tvoje mysl na to nejspíš nestačí. Mám teď moc spojit energie svého těla a duše v jedinou. Stanu se čistou energií – světlem, jestli o tom chceš takto přemýšlet. A až se stanu světlem, poputuji nebesy jako sluneční paprsky a vrátím se do tohoto fyzického světa, kdekoliv a kdykoliv budu chtít!“

„Dokáže to jablko udělat s námi všemi?“ zeptal se Tanis.

„Nebudu to riskovat. Vím, že já uniknout můžu. Ostatní nejsou moje starost. To tys je přivedl k téhle krvavě rudě smrti, půlelfe. Tyje dostaň ven.“

„Bratrovi neublížíš. Karamone, zastav ho!“

„Pověz mu to, Karamone. Poslední zkouška ve Věži Vysoké magie mířila proti mně samotnému. A já jsem selhal. Zabil jsem ho. Zabil jsem bratra…“

„Aha! Myslel jsem si, že tě najdu tady, ty pitomý šotku!“

Spící Raistlin se neklidně zavrtěl.

To je Flintův hlas a je to úplně špatně, pomyslel si. Flint tady není. Už dlouho jsem Flinta neviděl, celé měsíce, od pádu Tarsisu. Raistlin se znovu ponořil do sna.

„Nepokoušej se mě zastavit, Tanisi. Už jednou jsem Karamona zabil. Vlastně to byla iluze, která mě měla naučit bojovat proti temnotě ve mně. Ale už bylo pozdě. Už jsem se temnotě daroval.“

„Říkám ti, že jsem ho viděl!“

Raistlin se s trhnutím probudil. Tenhle hlas taky zná.

Tasslehoff Bosonožka stál docela blízko. Raistlinovi by stačilo jen vstát z lavičky a udělat pár kroků a byl by mohl natáhnout ruku a dotknout se ho. Flint Křesadlo stál vedle šotka, a přestože k němu byli oba zády, Raistlin si dokázal představit popuzený výraz ve tváři starého trpaslíka, když se pokoušel se šotkem dohadovat. Nejednou viděl chvějící se vousy a zrudlé tváře.

To není možné, řekl si v duchu otřeseně. Myslel jsem na Tasslehoffa a teď jsem si ho vyčaroval celého.

Přesto si pro jistotu stáhl kápi šedého roucha, aby mu zakrývala obličej, a ruce se zlatou kůží zastrčil do rukávů.

Zezadu vypadal šotek jako Tas, ale všichni šotci vlastně vypadají stejně, zepředu i zezadu: jsou malého vzrůstu, v nejkřiklavějším

barevném oblečení, jaké dokáží najít, dlouhé vlasy vyčesané v exotických čupřinách, drobná, štíhlá těla ověšená váčky. Trpaslík vypadal stejně jako jakýkoliv jiný trpaslík, malý a podsaditý, ve zbroji, s přilbou ozdobenou koňskými žíněmi… nebo gryfí hřívou.

„Říkám ti, že jsem viděl Raistlina!“ tvrdohlavě opakoval šotek. Ukázal na Velkou knihovnu. „Ležel přímo tamhle na těch schodech. Mniši se seběhli kolem něho. Ta jeho hůl, Maggotova hůl…“

„Magiova,“ zamumlal trpaslík.

„… ležela na schodech vedle něho.“

„No a co, i kdyby to byl Raistlin?“ odsekl trpaslík.

„Myslím, že umíral, Flintě,“ vážně prohlásil šotek.

Raistlin zavřel oči. Nebylo pochyb. Tasslehoff Bosonožka a Flint Křesadlo. Staří přátelé. Ti dva ho viděli vyrůstat, jeho i Karamona. Raistlin často uvažoval, jestli ještě žijí, Flint, Tas a Sturm. Během útoku na Tarsis se rozdělili. Teď užasle přemýšlel, kde se vzali v Palantasu. Jaká dobrodružství je sem přivedla? Byl zvědavý a kupodivu byl rád, že je vidí.

Stáhl kapuci, vstal z lavičky a chystal se jim ukázat. Zeptá se na Sturma a na Lauranu, zlatovlasou Lauranu…

„Pokud je ten slizoun mrtvý, dobře mu tak,“ zamračeně prohlásil Flint. „Mám z něho husí kůži.“

Raistlin se znovu posadil a stáhl si kápi přes obličej.

„To nemyslíš vážně, že…“ začal Tas.

„To teda myslím vážně!“ zařval Flint. „Jak víš, co myslím vážně, a co ne? Řekl jsem to včera a řeknu to i dneska. Raistlin na nás přes ten svůj zlatý nos vždycky hleděl spatra! A z Karamona si udělal otroka. ‚Karamone, udělej mi čaj!‘ ‚Karamone, vezmi mi vak.‘ ‚Karamone, vyčisti mi boty!‘ Dobře že Raistlin nikdy neřekl bratrovi, aby skočil z útesu, jinak by teď Karamon ležel někde na dně rokle.“

„No, já jsem měl Raistlina docela rád,“ řekl Tasslehoff. „Jednou mě odčaroval do rybníčku s kachnami. Vím, že občas nebyl moc milý, Flintě, ale nebylo mu dobře, s tím jeho kašlem, a pomohl ti, když jsi měl revma…“

„Nikdy jsem neměl revma, ani den! Revma je pro staré lidi,“ zlostně se zamračil Flint.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ prohlásil a popadl Tasslehoffa, který se

zrovna chystal přejít cestu.

„Napadlo mě zajít do knihovny a zaklepat na dveře a zeptat se mnichů, hodně zdvořile, jestli je tam Raistlin.“

„Ať je Raistlin, kde chce, určitě má něco za lubem. A rovnou pusť ten nápad s klepáním na dveře knihovny z té své zabedněné palice. Slyšels, co ti řekli včera: žádný šotek nesmí dovnitř.“

„Říkal jsem si, že bych se jich na to mohl taky zeptat,“ prohlásil Tas. „Proč nesmí šotci do knihovny?“

„Protože by jim na policích nezůstala ani knížečka, proto. Všechno byste jim ukradli.“

„My lidi neokrádáme!“ rozhořčeně namítl Tasslehoff. „Šotci jsou moc poctiví. A myslím, že je to hanba, že šotci nesmí dovnitř. Půjdu jim povědět, co si o tom myslím.“

Vykroutil se z Flintová sevření a rozběhl se přes cestu. Flint se za ním zlostně zahleděl, ale pak se mu najednou zaleskly oči a zavolal: „Jenom běž, jestli chceš, ale možná by sis chtěl poslechnout, co jsem ti přišel říct. Poslala mě Laurana. Povídala něco o letu na drakovi…“

Tasslehoff se otočil tak prudce, že zakopl o vlastní nohu a natáhl se na cestě jak dlouhý, tak široký. Polovina věcí z váčků se vysypala kolem.

„Já? Tasslehoff Bosonožka? Letět na drakovi! Jé, Flintě!“ Tasslehoff posbíral sebe i svoje váčky. „Není to báječné?“

„Ne,“ zamračil se Flint.

„Dělej!“ řekl Tasslehoff a zatahal Flinta za rukáv košile. „Nechceme přece tu bitvu zmeškat!“

„Nezačíná zrovna teď,“ řekl Flint a plácl šotka přes ruce. „Běž. Dojdu tě.“

Tas nečekal, až mu to řekne podruhé. Vyrazil po ulici, občas se zastavuje, aby všem, koho potkal, řekl, že on, Tasslehoff Bosonožka, poletí se Zlatým generálem na drakovi.

Když šotek odešel, Flint ještě dlouho stál a hleděl na Velkou knihovnu. Starý trpaslík se tvářil vážně a zachmuřeně. Málem se vydal přes cestu, ale pak se zarazil. Těžké šedivé obočí se spojilo. Vrazil ruce do kapes a potřásl hlavou.

„Dobře mu tak,“ zamumlal, otočil se a vydal se za Tasem.

Ještě dlouho po jejich odchodu zůstal Raistlin sedět na lavičce.

Seděl tam, dokud slunce nekleslo za palantaské domy a noc časného jara se neochladila.

Nakonec vstal. Nešel do knihovny, ale vydal se palantaskými ulicemi. Přestože byla noc, ulice byly stále plné. Palantaský vládce vyšel na veřejnost uklidnit lid. Stříbrní draci jsou na jejich straně. Draci slíbili, že je budou chránit, řekl Pán. Prohlásil, že je čas oslavovat. Lidé zapálili ohně a roztančili se v ulicích. Raistlinovi byl ten hluk nepříjemný. Dral se opilým davem k části města, kde byly ulice prázdné, domy temné a opuštěné.

V této části velikého města nikdo nežil. Nikdo sem ani nechodil. Raistlin tady ještě nikdy nebyl, ale dobře znal cestu. Zahnul za roh. Na konci prázdné ulice, obklopená přízračným lesem smrti, se proti krvavě rudému nebi rýsovala silueta černé věže.

Palantaská Věž Vysoké magie. Prokletá věž. Zčernalá, hroutící se stavba, už po staletí prázdná.

Nikdo nesmí vstoupit, jen Pán minulého i přítomného.

Raistlin vykročil k Věži, ale pak se zastavil.

„Ještě ne," zašeptal. „Ještě ne."

Ucítil, jak mu po tváři přejela studená, mrtvá ruka, a ucukl.

„Jen jeden z nás, mladý magusi," řekl Fistandantilus. „Tím Pánem může být jen jeden z nás."

2.

POSLEDNÍ VÍNO.

druhý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Bohové magie, Solinár, Lunitár a Nuitár, byli bratranci a sestřenice. Jejich rodiče tvořili triumvirát bohů, kteří na Krynnu vládli. Solinár byl synem Paladina a Mišakal, bohů Světla, Lunitár dcerou Gileana, boha Knihy, a Nuitár synem Takhisis, Královny temnot. Ode dne, kdy se narodili, vytvořili pevný svazek, spojeni oddaností magii.

O celé věky později darovali Tři spříznění smrtelníkům schopnost zacházet s tajemnou mocí a ovládat ji. Smrtelníci, věrni své přirozenosti, dar zneužili. Magie rozpoutala ve světě šílenství a způsobila nesmírnou zkázu a ztráty životů. Spříznění si uvědomili, že musí pro užívání této moci stanovit zákony a vytvořili tedy Řády Vysoké magie. Rády, jimž vládlo Konkláve čarodějů, stanovily zákony, týkající se užívání magie. Tyto zákony přísně řídily ty, kdo mocné umění užívali.

Věž Vysoké magie ve Žďárské cestě byla poslední z původních pěti středisek magie na Ansalonu. Další tři věže, stojící ve městech Daltigot, Losacrum a Ištar, byly zničeny. Palantaská věž ještě stála, ale byla prokletá. Jen Věž Žďárské cesty, stojící v nevyzpytatelném a tajemném Žďárském lese, zůstala činná a živá.

Lidé mají sklon bát se toho, čemu nerozumí, a tak měli čarodějové, kteří se pokoušeli žít mezi obyčejnými lidmi, často těžký život. Nezáleželo na tom, zda sloužili Solinárovi, bohu stříbrného měsíce, Nuitárovi, bohu černého měsíce, či Lunitár, bohyni rudého měsíce; lidé čarodějům všeobecně nedůvěřovali a zlořečili jim. Nebylo divu, že čarodějové nejraději trávili co nejvíce času ve Věži Žďárské cesty. Tady, mezi svými, mohli být sami sebou, studovat svá umění, cvičit nová kouzla, kupovat či měnit magické artefakty a těšit se společností těch, kdo mluvili řečí magie.

Před Takhisisiným návratem společně žili a pracovali ve Věži Žďárské cesty čarodějové všech tří řádů. Černé pláště se důvěrně stýkaly s Bílými a vedly spolu debaty týkající se kouzel. Pokud má být přísadou kouzla pavučina, je lepší použít pavučinu utkanou volně žijícími pavouky, nebo pavouky chovanými v zajetí? Jsou kočky nedůvěryhodnými důvěrníky, protože mají své tajnosti?

Když královna Takhisis vyhlásila světu válku, její syn Nuitár se poprvé od stvoření magie odtrhl od bratrance a sestřenice. Nuitár matku nesnášel. Měl podezření, že její lichotky a sliby jsou jen lži, chtěl však věřit. Připojil se k řadám Temné královny a vzal s sebou mnoho Černých plášťů. Ansalonští čarodějové se světu dál předváděli jako jednotní, ale ve skutečnosti byly řády rozervané.

Čarodějům vládla skupina známá jako Konkláve, které tvořil stejný počet čarodějů z každého řádu. Hlavou Konkláve byl v oněch bouřlivých časech čaroděj v bílém plášti jménem Par-Salian. Bylo mu krátce přes šedesát a většina ho považovala za silného vůdce, spravedlivého a moudrého. Vzhledem k rostoucímu nepořádku v řadách čarodějů se však objevili i takoví, kteří začali tvrdit, že se mu situace vymkla z rukou a že se na to místo nehodí.

Par-Salian seděl sám ve studovně ve Věži Žďárské cesty. Noc byla chladná a v krbu praskal malý oheň – skutečný oheň, ne vyčarovaný. Par-Salian nevěřil, že by se měla magie využívat pro pohodlí. Četl si ve světle svíčky, ne kouzelného světla. Zametal si podlahu obyčejným koštětem. Po všech, kdo žili a pracovali ve Věži, žádal totéž.

Svíčka dohořela a oheň pohasl a nechal Par-Saliana ve tmě, až na matný svit hasnoucích uhlíků. Vzdal se pokusů studovat kouzla. To

vyžadovalo soustředění a on se teď na učení tajemných slov soustředit nedokázal.

Ansalon je ve zmatku, síly Temné královny se nebezpečně přibližují vítězství. Objevovaly se však jisté záblesky naděje. Setkání Sněmu na Bělokameni svedlo dohromady elfy, trpaslíky a lidi. Tři rasy se dohodly, že odloží různice a spojí se proti nepříteli. Dračí velmistr Kitiara, Modrá dáma, byla se svými vojsky poražena u Věže Nejvyššího kněze. Paladinovi a Mišakalini klerici přinesli světu naději a léčby.

Přes všechno dobré se však mocné síly dračích armád a děsiví zlí draci sešikovali proti silám Světla. Dokonce i teď Par-Salian s hrůzou čekal na zprávu, že Palantas padl…

Ozvalo se zaklepání na dveře. Par-Salian si povzdechl. Byl si jistý, že je to zpráva, které se bojí. Jeho pobočník už si dávno odešel lehnout, a tak Par-Salian vstal, aby otevřel osobně. S úžasem zjistil, že ho navštívil Justarius, hlava Řádu Rudých plášťů.

„Příteli! Ty jsi ten poslední, koho jsem dnes v noci čekal! Pojď dál, prosím, posaď se.“

Justarius vkulhal do pokoje. Byl to vysoký muž, silný a zdravý, až na zkroucenou nohu. Jako mladý atlet se rád účastnil různých zápasů a závodu ve fyzické zdatnosti, všechno však skončilo Zkouškou, která ho natrvalo zmrzačila. Justarius o Zkoušce nikdy nemluvil a nikdy si na zranění nestěžoval, jen s pokrčením ramen a s pousmáním říkal, že měl velké štěstí. Mohl i zemřít.

„Jsem rád, že jsi v bezpečí,“ pokračoval Par-Salian, zatímco zapaloval svíce a přikládal dřevo na oheň. „Myslel jsem, že budeš mezi těmi, kdo v Palantasu bojují s dračími armádami.“

Zarazil se a zděšeně se na přítele podíval: „Město už padlo?“

„Ani zdaleka ne,“ řekl Justarius a usadil se před plameny. Položil si zraněnou nohu na malou podnožku, aby zůstala ve výšce, a usmál se. „Otevři láhev nejlepšího elfského vína, příteli, neboť máme důvod k oslavám.“

„Jaký? Rychle mi to pověz, mám myšlenky plné temnoty,“ odvětil Par-Salian.

„Do války se zapojili dobří draci!“

Par-Salian se na přítele dlouze zahleděl a pak si zhluboka

oddechl. „Pochválen buď Paladin! A Gilean, samozřejmě,“ dodal rychle s pohledem na Justaria. „Pověz mi podrobnosti.“

„Dnes ráno dorazili stříbrní draci, bránit město. Dračí armády se nevrhly do očekávaného útoku. Laurana z qualinestských elfů byla jmenována Zlatým generálem a učiněna vojevůdcem sil Světla, včetně Rytířů ze Solamnie.“

„To si zaslouží něco zvláštního.“ Par-Salian jim oběma nalil. „Má poslední láhev silvanestského vína. Běda, bojím se, že v oné smutné krajině už nikdy elfské víno nedozraje.“

Znovu se posadil. „Takže si vybrali za Zlatého generála dceru krále elfů z Qualinostu. Moudrá volba.“

„Diplomatická,“ s úšklebkem podotkl Justarius. „Rytíři se nedokázali shodnout na vlastním vůdci. Porážka dračích armád u Věže Nejvyššího kněze byla z velké části zásluhou Lauraniny odvahy a bystrého myšlení. Má moc povzbudit muže slovy i činy. Rytíři, kteří u Věže bojovali, ji obdivují a věří jí. A navíc přivede do boje i elfy.“

Čarodějové zvedli poháry a připili na úspěch Zlatého generála a dobrých draků, jak se jim lidově říkalo. Pak Justarius odložil stříbrný pohár na blízký stolek a promnul si oči. Vypadal vyčerpaně. S povzdechem se opřel.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se znepokojeně Par-Salian,

„Mnoho nocí jsem nespal,“ odpověděl Justarius, „a abych se sem dostal, putoval jsem stezkami kouzel. Taková cesta je vždycky únavná.“

„Palantaský vládce tě požádal o pomoc při obraně města?“ užasl Par-Salian.

„Jistěže ne,“ s jistou hořkostí řekl Justarius. „Ale byl jsem připravený odvést svou práci. Mám domov a rodinu, které je třeba chránit, a také město, které miluji.“

Znovu zvedl pohár, ale nenapil se. Zasmušile hleděl do tmavého, švestkově modrého vína.

„No tak, ven s tím,“ řekl zachmuřeně Par-Salian. „Doufám, že špatné zprávy nepřeváží ty dobré.“

Justarius si těžce povzdechl. „Oba jsme se často divili, proč dobří draci odmítají naše prosby o pomoc. Proč nevstoupili do války, když

Takhisis poslala zlé draky vypalovat města a vraždit nevinné. Už znám odpověď, a je strašlivá.“

Znovu umlkl. Par-Salian se napil vína, jako by se chtěl připravit.

„Stříbrná dračice, která si říká Silvara, učinila hrozivý objev,“ řekl Justarius. „Zdá se, že před lety, někdy kolem roku 287 po Pohromě, Takhisis přikázala svým drakům vkrást se potají do doupat dobrých draků, spících Dlouhým spánkem, a ukrást jim vejce.

Jakmile Takhisis získala mláďata dobrých draků, probudila je a řekla jim, že se ve světě chystá rozpoutat válku. Hrozila jim, že pokud se zapojí, zničí jejich vejce. Dobří draci ve strachu o mláďata přísahali, že s ní nebudou bojovat.“

„A tu přísahu teď porušili,“ řekl Par-Salian.

„Dobří draci zjistili, že Takhisis porušila *svou* přísahu,“ odvětil Justarius. „Moudří přemýšleli nad původem takzvaných ještěřích mužů, drakoniánů…“

Par-Salian se s hrůzou zahleděl na přítele: „Nechceš mi snad říct, že…“ Zaťal pěsti. „To není možné!“

„Obávám se, že je. Tu strašlivou pravdu odhalila Silvara a její přítel, elfský válečník Gilthanas. Temnou a odpornou magií byla vejce metalických draků zkažena, mláďata proměněna z draků ve tvory, které známe jako drakoniány. Silvara a Gilthanas to dosvědčují. Byli svědky onoho obřadu a sotva vyvázli životem.“

Par-Saliana to sklíčilo. „Strašlivá ztráta. Tragická ztráta. Krása, moudrost a ušlechtilost proměněná v odpornou ohavnost.“

Umlkl. Oba muži věděli, jaká otázka musí přijít teď, a oba znali odpověď. Nikdo ji nechtěl vyslovit. Par-Salian však byl hlavou Konkláve. Odhalení pravdy, jakkoliv nepříjemné, je na něm.

„Prohlásils, že byla vejce zkažena odpornou a temnou magií. Říkáš, že se toho hrozivého činu dopustil někdo z našeho řádu?“

„Bohužel ano,“ tiše odpověděl Justarius. „To kouzlo vymyslel Černý plášť jménem Drakart, spolu s Takhisisiným klerikem a rudým drakem. Musíš jednat rychle, Par-Saliane. Proto jsem sem dnes večer tak spěchal. Musíš rozpustit Konkláve, odsoudit Černé pláště, vykázat je z Věže a zakázat jim, aby se ještě někdy vrátily.“

Par-Salian nic neříkal, jen uvolnil a znovu zaťal pěst. Hleděl do ohně.

„Už teď jsme v očích světa podezřelí," řekl Justarius. „Jestli lidé zjistí, že spoluviníkem tohoto ohavného činu je čaroděj, povstanou proti nám! To by nás mohlo zničit."

Par-Salian stále mlčel.

„Pane," řekl Justarius a hlas mu ztvrdl, „zapletl se do toho i bůh Nuitár. Rozhodně. Už před mnoha lety přešel na stranu své matky, Takhisis. Což znamená, že v tom musí být zapletená i Ladona, hlava Černých plášťů."

„To nevíš jistě," stroze odvětil Par-Salian. „Nemáš důkaz."

Kdysi dávno, v době mládí, v době, kdy vášeň vítězí nad rozumem, byli s Ladonou milenci. Justarius si byl jejich minulosti vědom a pečlivě se vyhýbal zmínce o ní, ale Par-Salian věděl, že na to myslí.

„Už více než rok nikdo z nás Ladonu a její stoupence neviděl," pokračoval Justarius. „Naši bohové, Solinár a Lunitár, se nijak netajili s tím, že je rozhněvalo a vyděsilo, když se od nich Nuitár odtrhl, aby sloužil matce. Musíme čelit skutečnosti, pane. Tři spříznění se odcizili. Naše posvátné bratrstvo čarodějů, pouta, která nás spojují – bílé, černé i rudé – jsou přetržena. Ladona a její Černé pláště už se možná chystají k útoku na Věž…"

„Ne!" prohlásil Par-Salian a udeřil pěstí do podničky křesla, až se víno rozlilo.

Dokonce i ti, kdo ho znali nejlépe, občas považovali Par-Saliana s bílými vousy a mírnými způsoby za slabého a vlídného starce. Muž, který byl hlavou Konkláve, však nezískal vysoké postavení proto, že by mu chyběl vnitřní oheň, a žár toho ohně dokázal ohromit.

„Nerozpustím Konkláve! Ani za mák nevěřím, že je Ladona v tomhle zločinu zapletená. Neobviňuji ani Nuitára."

Justarius se zamračil: „Drakarta z Černých plášťů viděli při činu."

„A co má být?" Par-Salian se na přítele zlostně zahleděl. „Možná je to odpadlík."

„Byl," ozval se jakýsi hlas.

Justarius se otočil v křesle. Když uviděl, kdo to promluvil, vrhl na Par-Saliana obviňující pohled.

„Nevěděl jsem, že máš společnost," řekl studeně.

„Ani já jsem to nevěděl," odvětil Par-Salian. „Měla ses ohlásit,

Ladono. Špehovat je neslušné, zvlášť mezi přáteli.“

„Musela jsem se ujistit, že stále jste mí přátelé,“ řekla. Ladona byla žena středního věku a pohrdala pokusy zakrývat to, jako některé jiné, které využívaly přírodní i kouzelné prostředky, aby dodaly svraštělým tvářím mladistvý vzhled. Dlouhé, husté šedé vlasy nosila hrdě jako královna korunu, umně načesané. Černý plášť měla z nejjemnějšího sametu, měkký a přepychový, ozdobený runami vyšitými stříbrnou a zlatou nití.

Když se však Ladona vynořila ze stínu v rohu, z nějž je tajně sledovala, oba muže šokovala její proměna. Byla vychrtlá, bledá a jako by zestárla o celé roky. Dlouhé šedé vlasy trčely z dvou spěšně zapletených copů, které jí visely na zádech, a elegantní černý plášť byl špinavý a urousaný, rozedraný a roztřepený. Vypadala vyčerpaně, skoro na zhroucení.

Par-Salian jí rychle přisunul židli a nalil pohár vína. Vděčně ho vypila a přelétla očima k Justariovi.

„Velmi rychle mě odsuzuješ, pane,“ řekla kousavě.

„Když jsem tě viděl naposledy, paní,“ oplatil jí, „hrdě jsi vyhlašovala oddanost královně Takhisis. Máme věřit, že jsi tento zločin nespáchala?“

Ladona usrkla vína a tiše řekla: „Pokud je zločinem být hlupák, pak jsem vinna.“

Zvedla pohled k oběma mužům a v očích se jí zajiskřilo: „Přísahám však, že jsem neměla nic společného se zkažením dračích vajec! O tom odporném činu jsem se dozvěděla teprve před nedávném. A když jsem to zjistila, udělala jsem, co jsem mohla, abych to odčinila. Můžete se zeptat Silvary a Gilthanase. Kdyby nebylo mé a Nuitárovy pomoci, nebyli by naživu.“

Justarius se stále silně mračil. Par-Salian si ji vážně přeměřil.

Ladona vstala a zvedla ruce k nebi. „Vyzývám Solinára, boha stříbrného měsíce. Vyzývám Lunitár, bohyni rudého měsíce. Vyzývám Nuitára, boha temného měsíce. Dosvědčete mou přísahu. Přísahám při magii, která je nám posvátná, že mluvím pravdu. Odejměte mi svá požehnání, bohové, jestli lžu. Ať mi slova kouzel vyklouznou z mysli. Ať se mé přísady kouzel obrátí v prach. Ať mé svitky shoří. Ať je má ruka odťata v zápěstí!“

Chvíli čekala a pak se znovu posadila. „Je tady zima," řekla, upírajíc ostrý pohled na Justaria. „Mám rozdělat oheň?"

Ukázala ke krbu, kde skomíraly plameny, a pronesla slova kouzla. Oheň se roztančil na železném roštu a začal z něj sálat takový žár, že všichni tři museli odsunout židle. Ladona zvedla pohár a lokla si.

„Nuitár se rozešel s Takhisis?" užasle se zeptal Par-Salian.

„Svedla ho sladká slova a štědré sliby. Stejně jako mě," řekla hořce Ladona. „Královnina sladká slova byly lži. Její sliby byly falešné."

„A co jste čekali?" ušklíbl se Justarius. „Temná královna vám překazila ambice a zranila pýchu. Tak se teď plazíš zpět. Předpokládám, že jsi v nebezpečí. Znáš královnina tajemství. Poslala za tebou honící psy? Proto jsi přišla do Žďáru? Schovat se za naše pláště?"

„Opravdu jsem odhalila její tajemství," tiše řekla Ladona. Dlouhou chvíli seděla a hleděla na své ruce; měla dlouhé a pořád ještě hbité prsty, přestože kůže na nich byla zarudlá a napínala se nájemných kostech. „A ano, jsem v nebezpečí. Všichni jsme v nebezpečí. Proto jsem se vrátila. Riskovala jsem život, abych se vrátila a varovala vás."

Par-Salian s Justariem se po sobě polekaně podívali. Oba znali Ladonu mnoho let. Viděli ji v nádheře moci. Viděli ji běsnit v hněvu. Jeden z nich ji viděl něžnou a jemnou v lásce. Ladona byla bojovnice. Probojovala si mezi Černými plášti cestu na vrchol tak, že porazila a občas v magickém souboji í zabila ty, kdo ji vyzvali. Byla odvážná, hrozivý nepřítel. Ani jeden z nich tu mocnou a silnou ženu nikdy neviděl ukázat slabost. Ani jeden ji neviděl tak, jak ji viděli teď: otřesenou a plnou strachu.

„V Nerace je sídlo, kterému se říká Rudý zámek. Ariakas v něm občas bydlívá, když se vrací do Neraky. V zámku je Takhisisina svatyně. Není tak velkolepá jako svatyně v chámu; je mnohem skrytější a soukromá, jen pro Ariakase a jeho oblíbence, jako je Kitiara nebo jeho milenka, má bývalá žačka, kouzelnice Iolante.

Abych to zkrátila, několik jiných čarodějů bylo strašlivým způsobem zavražděno. Obávala jsem se, že jsem na řadě. Šla jsem do

svatyně, abych si promluvila přímo s Takhisis…“

Justarius něco zamumlal.

„Já vím,“ řekla Ladona. Ruka se jí zatřásla a víno se rozlilo. „Já vím. Ale byla jsem sama a byla jsem zoufalá.“

Par-Salian natáhl ruku a položil ji na její. Ladona se rozechvěle usmála a sevřela ji prsty. S překvapením a zděšením zahlédl v jejích očích slzy. Nikdy dřív ji neviděl plakat.

„Chystala jsem se vejít do svatyně, když jsem si uvědomila, že už tam někdo je. Byla to Kitiara, Dračí velmistr, a mluvila s Ariakasem. Kouzlem jsem se zneviditelnila a vyslechla jsem rozhovor. Slyšeli jste, že Temná královna hledá muže jménem Berem? Říká se mu Věčný muž nebo Muž zeleného drahokamu.“

„Všechny dračí armády ho mají za úkol hledat. Pokoušeli jsme se zjistit proč,“ odpověděl Par-Salian. „Proč je pro Takhisis tak důležitý?“

„Můžu vám to povědět,“ řekla Ladona. „Jestli Takhisis Berema najde, zvítězí. Vstoupí do světa v plné síle a moci a nikdo, dokonce ani bohové, se jí nedokáží postavit.“

Vylíčila svým posluchačům tragický příběh Věčného muže. Oba s úžasem a zármutkem naslouchali příběhu o Jasle a Beremovi, příběhu o vraždě a odpuštění, naději a vykoupení.[*]

Par-Salian a Justarius mlčeli a oba v duchu probírali, co vyslechli. Ladona se svezla v křesle a zavřela oči. Par-Salian jí nabídl další sklenku vína.

„Děkuji ti, příteli, ale když budu pít dál, na místě usnu. No, co myslíte?“

„Myslím, že musíme jednat,“ řekl Par-Salian.

„Rád bych si něco ověřil osobně,“ ozval se odměřeně Justarius. „Odpusť, paní Ladono, ale říkám, že ti tak úplně nedůvěřuji.“

„Ověřuj, jak chceš,“ řekla Ladona. „Zjistíš, že mluvím pravdu. Na lhaní jsem příliš unavená. A teď mne s dovolením omluvte.“

Když vstávala, unaveně zavrávorala a musela se opřít o podničku křesla, aby neupadla. „Dnes v noci nemůžu cestovat. Pokud můžu požádat o přikrývku v nějaké cele pro novice…“

„Hloupost,“ řekl Par-Salian. „Budeš spát ve své komnatě, jako

[*] Příběh o Beremovi a Jasle najdete v prologu na začátku této knihy.

obvykle. Všechno zůstalo tak, jak to bylo, když jsi odešla. Ničím jsme nepohnuli ani jsme nic nezměnili. V krbu najdeš i oheň.“

Ladona sklonila hrdou hlavu a podala Par-Salianovi ruku. „Děkuji ti, starý příteli. Upřímně přiznávám, že jsem udělala chybu. Pokud vás to potěší, draze jsem za ni zaplatila.“

Justarius se zapřel o křeslo a ztěžka vstal. Kdykoliv delší dobu seděl, zchromlá noha mu ztuhla.

„Zůstaneš tu dnes také s námi, příteli?“ zeptal se Par-Salian.

Justarius zavrtěl hlavou. „Potřebují mě v Palantasu. Mám i další zprávy. Pokud můžeš ještě chvilku počkat, paní, bude tě to zajímat. Dvacátého šestého dne ranmontu byl na schodech Velké knihovny nalezen Raistlin Majere, polomrtvý. Jeden z mých žáků Šel náhodou kolem a viděl to. Můj žák nevěděl, kdo to je, jen že je to čaroděj v rudém plášti mého řádu.

Myslím, že Raistlin v mém řádu už dlouho nezůstane,“ dodal. „Jeden z místních barvířů mi dnes přinesl zprávu, že do jeho barvírny přišel mladý muž a žádal, aby nabarvil rudý plášť na černo. Zdá se, že tvůj ‚meč‘ má kaz, příteli.“

Par-Salian vypadal hluboce znepokojeně: „Určitě to byl Raistlin Majere?“

„Ten mladý muž uvedl falešné jméno, ale na světě nemůže být tolik lidí se zlatavou kůží a očima se zornicemi ve tvaru přesýpacích hodin. Pro jistotu jsem se však zeptal Astina. Ujistil mě, že to je Raistlin. Přijímá Černý plášť, aniž se obtěžoval poradit s Konkláve, jak náleží.“

„Stává se z něj odpadlík.“ Ladona pokrčila rameny. „Ztratil jsi ho, Par-Saliane. Zdá se, že nejsem jediná, kdo dělá chyby.“

„Nerad dodávám, že jsem ti to říkal,“ zachmuřeně prohlásil Justarius, „ale říkal jsem ti to.“

Ladona odešla do svých komnat, Justarius se vrátil stezkami magie do Palantasu. Par-Salian zůstal sám.

Znovu se usadil v křesle u skomírajícího ohně a uvažoval nad vším, co vyslechl. Pokoušel se soustředit na hrozivé zprávy, které přinesla Ladona, zjistil však, že jeho myšlenky míří přímo k Raistlinovi.

„Možná jsem udělal chybu, když jsem si Raistlina Majereho

vyvolil za svůj meč v boji se zlem,“ přemítal Par-Salian, „ale podle toho, co jsem se dnes v noci doslechl, a toho, co o něm vím, možná to nebyla chyba.“

Par-Salian dopil zbytek elfského vína, vychrstl kal na žhnoucí uhlíky a udusil je a pak zamířil do postele.

3.

VZPOMÍNKY. STARÝ PŘÍTEL.

třetí den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Mou mysl nezastřela fyzická bolest. Drásala mne stará vnitřní bolest, rvala mne otrávenými spáry. Karamon, silný a veselý, dobrý a laskavý, otevřený a čestný. Karamon, přítel všech.

Ne jako Raistlin – vychytralý skrček.

„Nikdy jsem neměl nic než svou magii," řekl jsem jasně. Poprvé v životě jsem uvažoval tak jasně. „A tyji teď máš taky."

Opřel jsem se o zeď, zvedl jsem obě ruce a spojil palce. Začal jsem pronášet slova, slova, která vyvolají kouzlo.

„Raiste!" Karamon začal couvat. „Raiste, co to děláš? No tak! Potřebuješ mé! Postarám se o tebe – jako vždycky. Raiste! Jsem tvůj bratr!"

„Nemám bratra."

Pod vrstvou chladného, tvrdého kamene bublala a kypěla žárlivost. Kámen pod těmi otřesy popraskal. Žárlivost, rudá a žhavá, se Hnula mým tělem a vyrazila rukama ven. Oheň vzplál, vzedmul se a pohltil Karamona…

Zaklepání na dveře Raistlina zprudka vrátilo do reality.

Zavrtěl se v křesle a pomalu, zdráhavě nechal vzpomínku jít. Ne

proto, že by tu chvíli rád prožíval znovu – to rozhodně ne. Vzpomínka na Zkoušku ve Věži Vysoké magie byla strašlivá, protože znovu přivolávala hořké bodáni žárlivého vzteku, pohled na hořícího, umírajícího Karamona, zvuk bratrova křiku, puch sežehnutého masa.

A pak, po tom všem, musel čelit Karamonovi, který byl svědkem vlastní smrti rukou svého dvojčete, a sledovat bolest v jeho očích, svým způsobem mnohem horší než bolest umírání. Neboť to všechno byla iluze, část Zkoušky, která měla Raistlina naučit poznat sebe sama. Nevyvolával by tuhle vzpomínku, nechal by ji uzamčenou, ale pokoušel se z ní něco naučit, a tak musel vydržet.

Už bylo skoro ráno a Raistlin seděl v přidělené cele ve Velké knihovně. Mniši ho sem přinesli, když si mysleli, že umírá. V té cele se konečně odvážil nahlédnout do temnoty vlastní duše a setkat se s očima, které na něj hleděly zpět. Vzpomínal na Zkoušku, vzpomínal na dohodu, kterou uzavřel s Fistandantilem, aby prošel.

„Řekl jsem, že nechci být rušen," zavolal Raistlin rozhněvaně.

„Rušen! Já mu dám rušení," zabručel hluboký hlas. „Pěkně mu dám jednu za ucho!"

„Máš návštěvu, Raistline Majere," zavolal omluvným tónem Bertrem. „Tvrdí, že je tvůj starý přítel. Dělá si starost o tvé zdraví."

„No jistě," prohlásil Raistlin kysele.

Tuhle návštěvu čekal od chvíle, kdy sledoval, jak Flint vyráží přes ulici ke knihovně a pak mění názor. Flint stráví noc dumáním, ale nakonec přijde. Ne s Tasem. Přijde sám.

Pověz mu, ať jde pryč. Pověz mu, že máš práci. Máš před sebou spoustu práce, aby ses přichystal na cestu do Neraky. Ale zatímco se mu tyhle myšlenky honily hlavou, už uvolňoval kouzlo, které drželo dveře zamčené.

„Může dál," řekl Raistlin.

Bertrem, kterému se holá hlava leskla potem, opatrně odstrčil dveře a nahlédl dovnitř. Při pohledu na Raistlina, sedícího na židli v šedém rouchu, vykulil oči.

„Ale to je… tys… to je…"

Raistlin ho zpražil pohledem: „Pověz, cos přišel říct, a běž."

„Ehm… návštěva," slabě zopakoval Bertrem a odspěchal.

Sandály plácaly o kamennou podlahu.

Flint vpochodoval dovnitř. Starý trpaslík se na Raistlina zpod ježatého šedého obočí zlostně mračil. Založil si ruce na prsou, pod dlouhým, splývavým vousem. Měl na sobě cvočky pobitou koženou zbroj, které dával přednost před ocelí. Zbroj byla nová a zdobila ji růže, znak Solamnijských rytířů.

Přilbu měl stejnou jako vždycky. Našel ji během jednoho z prvních dobrodružství, Raistlin už si nevzpomínal kde. Přilbu zdobil chochol z koňských žíní. Flint vždycky tvrdil, že je z gryfí hřívy, a nic jej nedokázalo přesvědčit o opaku, dokonce ani skutečnost, že gryfi žádnou hřívu nemají.

Od posledního setkání uplynulo sotva pár měsíců, ale Raistlina šokovalo, jak se trpaslík změnil. Flint zhubl a jeho kůže získala křídově bílý nádech. Těžce dýchal a na tváři měl vyryté nové vrásky žalu a ztráty, únavy a starostí. Oči starého trpaslíka si však Raistlina zlostně měřily, stejně mrzuté jako dřív.

Ani jeden z nich nepromluvil. Flint si odkašlal, aby si pročistil krk, a mezitím se krátce, rychle rozhlédl po cele. Všiml si knih kouzel položených na stole, Magiovy hole stojící v koutě, prázdného šálku od čaje. Samé Raistlinovy věci, nic Karamonovo.

Flint se zamračil a poškrábal se na nose. Podíval se zpod ježatého obočí po Raistlinovi a neklidně přešlápl.

Oč horší by to bylo, kdyby znal pravdu, pomyslel si Raistlin. Kdyby věděl, že jsem nechal Karamona, Tanise i ostatní umřít. Přál si, aby byl Flint nepřišel.

Flint konečně přerušil mlčení. „Šotek povídal, že tě viděl," řekl. „Říkal, žes umíral."

„Jak vidíš, jsem pořád naživu," odvětil Raistlin.

„Ano, dobrá." Flint si pohladil vousy. „Máš šedé roucho. Co to má znamenat?"

„Že jsem to rudé poslal vyprat," řekl Raistlin a jízlivě dodal: „Nejsem tak bohatý, abych si mohl dovolit velký šatník." Netrpělivě mávl rukou. „Přišel jsi sem hledět na mě a mluvit o mém oblečení, nebo jsi mi něco chtěl?"

„Přišel jsem, protože jsem o tebe měl starost," zamračil se Flint.

Raistlin se uštěpačně usmál: „Nepřišels, protože jsi měl starost o

mě. Přišels, protože máš starost o Tanise a Karamona.“

„No, mám na to právo, ne? Co se s nimi stalo?“ naléhal Flint. Tvář mu zčervenala a získala trochu barvy.

Raistlin neodpověděl hned. Mohl říct pravdu. Nebyl důvod neříct ji. Koneckonců je mu úplně jedno, co si o něm Flint myslí, co si o něm kdokoliv myslí. Mohl říct pravdu, že je nechal umřít v maelströmu. Ale Flinta by to rozzuřilo. Možná by na něj ve zlosti zaútočil. Starý trpaslík pro něj nepředstavoval žádnou hrozbu, ale Raistlin by se musel bránit. Zranil by ho a vypuklo by pozdvižení. Estéti by kolem toho dělali rozruch. Vyhodili by ho a Raistlin ještě nebyl připraven odejít.

„Laurana, Tas a já víme, že jste s ostatními unikli z Tarsisu,“ řekl Flint. „Zdál se nám stejný sen,“ připustil s velikými rozpaky.

To Raistlina zaujalo. „Sen o noční můře v Silvanestu? Sen krále Loraka? Jak zajímavé.“ Zamyslel se, jak by to asi bylo možné. „Vím, že jsme ho sdíleli my ostatní, ale my jsme byli přímo v tom snu. Rád bych věděl, jak jste k němu přišli vy.“

„Gilthanas říkal, že za to může Hvězdný kámen, ten, co ho Alhana dala v Tarsisu Sturmovi.“

„Alhana se o tom zmínila. Ano, mohlo by to být hvězdným kamenem. Jsou to mocné magické artefakty. Má ho Sturm ještě?“

„Pohřbili ho s ním,“ chraplavě odpověděl Flint. „Sturm je mrtvý. Zabili ho v bitvě u Věže Nejvyššího kněze.“

„To je mi líto,“ řekl Raistlin a k vlastnímu překvapení si uvědomil, že mu je to opravdu líto.

„Zemřel jako hrdina,“ řekl Flint. „Bojoval sám s modrým drakem.“

„Pak zemřel jako hlupák,“ podotkl Raistlin.

Flint zrudl. „A co Karamon? Proč tady není? Nikdy by tě neopustil. Raději by zemřel!“

„Možná už je mrtvý,“ řekl Raistlin. „Možná jsou všichni mrtví. Nevím.“

„Zabil jsi ho?“ zeptal se Flint a zrudl ještě víc.

Ano, zabil jsem ho, pomyslel si Raistlin. Pohltily ho plameny…

Místo toho řekl: „Za sebou máš dveře. Až půjdeš ven, zavři za sebou, prosím.“

Flint se pokusil něco říct, ale jenom prskal vzteky. Nakonec se mu podařilo vyhrknout: „Nevím, proč jsem sem chodil! Když jsem slyšel, že *ty* umíráš, řekl jsem ‚dobře mu tak'. A teď říkám – dobře ti tak!"

Otočil se na patě a zlostně odpochodoval. Došel ke dveřím, prudce je otevřel a zrovna vyrážel pryč, když se Raistlin ozval.

„Máš potíže se srdcem," řekl k Flintovým zádům. „Nejsi v pořádku. Máš bolesti, závratě, špatně se ti dýchá. Snadno se unavíš. Mám pravdu?"

Flint se zastavil ve dveřích cely, s rukou na klice.

„Jestli na sebe nebudeš opatrný," pokračoval Raistlin, „pukne ti srdce."

Flint se ohlédl přes rameno: „Kolik času mi zbývá?"

„Smrt může přijít kdykoliv," řekl Raistlin. „Musíš odpočívat…"

„Odpočívat? Venku je válka!" prohlásil Flint. Pak zakašlal, zasípal a přitiskl si ruku na prsa. Když viděl, že ho Raistlin sleduje, zamumlal: „Nemůžeme být všichni hrdinové." Pak oddusal pryč a zapomněl za sebou zavřít dveře.

Raistlin s povzdechem vstal a zavřel je za něj.

❋ ❋ ❋

Karamon křičel, pokoušel se utlouct plameny, ale kouzlu se nedalo uniknout.

Jeho tělo v ohni uvadlo a scvrklo se, proměnilo se v tělo seschlého starce – starce v *černém plášti, jehož vlasy i vousy tvořily chumáče plamenů. Fistandantilus vykročil ke mně, s nataženou rukou. „Pokud máš špatnou zbroj," řekl stařec tiše, „najdu skulinu." Nemohl jsem se pohnout, nemohl jsem se bránit. Kouzlo mě připravilo o poslední síly.*

Fistandantilus stál přede mnou. Starcův černý plášť byl jako rozedrané cáry noci, tělo zetlelé, kosti viditelné skrz kůži. Nehty měl dlouhé a špičaté jako mrtvola a oči mu plály žárem, který byl předtím v *mé duši, teplem, jež oživilo mrtvého. Na bezmasém krku mu visel krevel.*

Starcova ruka se dotkla mé hrudi, polaskala mé tělo, nepříjemně

a mučivě. Pak mi Fistandantilus vrazil ruku do hrudi a popadl srdce.

Jako umírající voják tiskne rukama ratiště kopí, které ho proklálo, chytil jsem i já starcovo zápěstí a stiskl prsty v sevření, které neuvolní ani smrt.

Fistandantilus, chycený a polapený, bojoval s mým stiskem, ale nedokázal se vytrhnout a zároveň udržet moje srdce.

Bílé světlo Solináru, rudé světlo Lunitáru a černé, prázdné světlo Nuitáru – světlo, které jsem viděl – se smísilo před mým vyhasínajícím zrakem a hledělo na mě dolů bez mrknutí jako veliké oko.

„Můžeš si brát můj život," řekl jsem a pevně jsem svíral starcovo zápěstí, zatímco Fistandantilus dál svíral moje srdce, „ale na oplátku mi budeš sloužit."

Oko mrklo a zmizelo.

Raistlin vytáhl měkký kožený váček, který nosil na opasku. Sáhl rukou dovnitř a vytáhl cosi, co vypadalo jako malá kulička z barevného skla, nejspíš dětská skleněnka. Kutálel si ji po dlani a díval se, jak se barvy uvnitř mění a víří.

„Už mě otravuješ, starce," řekl Raistlin tiše a bylo mu úplně jedno, jestli ho Fistandantilus slyší, nebo ne.

Měl plán a nemrtvý čaroděj nemohl udělat nic, čím by ho zastavil.

4.

PROKLETÁ VĚŽ. DRAČÍ JABLKO. TICHO.

čtvrtý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Nový černý plášť byl ve švech ještě pořád vlhký a byl lehce cítit mandlemi. Barvíř mu řekl, že tak voní indigo. Raistlin byl přesvědčený, že cítí i pach moči, použité při ustálení barvy, přestože ho barvíř ujišťoval, že plášť mnohokrát vymáchal a že si ten pach jen namlouvá. Barvíř mu nabídl, že si plášť ještě nechá a znovu ho vymáchá, ale na to neměl Raistlin čas.

Nejvíc ze všeho se bál, že Temná královna vyhraje válku dřív, než bude mít čas připojit se k ní, udělat na ni dojem svým uměním a získat pomoc, která by podpořila jeho kariéru. V duchu si představoval, jak se stává vůdcem Černých plášťů ve Věži Vysoké magie v Nerace, královnině hlavním městě. Představoval si i samotnou Věž; musí být úžasná. Předpokládal, že v ní žije kouzelnice Ladona, pokud je ještě hlavou řádu Černých. Když si představil, že se bude muset před tou babiznou pokořit a chovat se k ní jako k představené, zamračil se. Bude muset vysvětlit, proč přijal černý plášť, aniž ji požádal o svolení.

No dobrá. Pokoření nepotrvá dlouho. S podporou Temné královny je Raistlin brzy všechny přeroste. Už je nebude potřebovat.

Jeho ctižádostivé sny budou uspokojeny.

„Tvoje sny?“ zavrčel Fistandantilus. Jeho hlas šuměl Raistlinovi v uších jako krev. „Tvoje sny jsou *moje* sny! Strávil jsem celý život – mnoho životů – tím, že jsem kráčel za svým cílem. Stanu se Pánem minulého i přítomného a žádný usmrkaný, ukašlaný nafoukanec mě o to nepřipraví!“

Raistlin držel vlastní myšlenky na uzdě, odmítl nechat se vtáhnout do boje, dřív než bude připravený. Rychle, bezpečně kráčel nocí ke svému cíli, ke svému osudu. Magiova hůl mu svítila na cestu, koule v dračím spáru měkce zářila a osvětlovala temné ulice, v této části města velmi temné a velmi prázdné. V oknech, většinou rozbitých, nesvítilo jediné světlo. Z domů, které byly na spadnutí, se neozýval smích. Ulice byly opuštěné. Ani ve dne, a v noci už vůbec ne, se nikdo neodvážil do stínu Věže Vysoké magie – dokonce ani šotci, kteří neznají strach.

Věž Vysoké magie v Palantasu kdysi bývala krásná jako všechny Věže Vysoké magie. Říkali jí Sloup učenosti, neboť byla zasvěcena hledání moudrosti a znalostí. Věž zdobila Palantas a její čarodějové za Třetí dračí války pomáhali rytířům bojovat s královnou Takhisis. Čarodějové všech tří řádů se sešli, aby vytvořili legendární dračí jablka a použili je k vlákání draků zla do pasti. Takhisis byla zahnána do Propasti a bílá Věž, patřící čarodějům, i Věž Nejvyššího kněze, náležející rytířům, se staly hrdými strážkyněmi Solamnie.

A potom přišel vzestup kněží-králů, kteří prohlašovali, že je čarodějnictví zlo. Rytíři je usilovně podporovali a začali na čaroděje pohlížet s nedůvěrou a nakonec vznesli požadavek, aby čarodějové Věž opustili. Už předtím došlo k útokům na dvě Věže Vysoké magie a čarodějové je zničili, což mělo drtivé následky pro obyvatele oněch měst. Palantaští čarodějové se rozhodli Věž vydat. Vládce Palantasu měl v úmyslu využít ji pro sebe, jako kněz-král zabral Ištarskou věž, ale než stačil otočit klíčem v zámku, čaroděj v černém plášti jménem Andras Ranoch Palantaskou věž proklel.

Dav, který se shromáždil, aby jásal nad vyhnáním čarodějů, s hrůzou sledoval, jak Ranoch vykřikl: „Brány zůstanou zamčené a síně prázdné, dokud nepřijde den, kdy se v moci vrátí Pán minulého i přítomného.“ Pak skočil z věže a nabodl se na bodce brány. Jak jeho

krev stékala po železe, s posledním dechem seslal kletbu.

Překrásná věž se proměnila ve zlo, na které byla hrůza pohledět. Uplynulo téměř čtyři sta let a nikdo se k ní neodvážil přiblížit. Mnozí se o to pokoušeli, ale málokdo posbíral odvahu dojít na dohled Soikanova háje, dubového lesíka, který stál na stráži kolem Věže. Nikdo netušil, co se v háji děje. Nikdo, kdo do háje vkročil, se nevrátil.

Raistlin se do této části Palantasu vypravil, protože musel vyvolat kouzlo a bylo životně důležité, aby k tomu měl klid. Jakékoliv vyrušení – třeba Bertremovo zaklepání – by mu mohlo být osudným.

V dohledu se vynořily poničené trosky Věže a zastřely hvězdy, zastřely světlo dvou měsíců, Solináru a Lunitáru. Nuitár, černý měsíc, zůstal viditelný, i když jen očím těch, kdo byli zasvěceni do tajemství temného boha. Raistlin upíral zrak na temný měsíc a čerpal z něj odvahu.

Vytrvale postupoval, přestože cítil hrůzu, která jako mrazivá řeka vytékala z Věže. U nohou mu šplouchal strach. Zachvěl se, přitáhl si plášť těsněji k tělu a šel dál. Strach sílil. Raistlin se začal potit. Ruce se mu třásly a dýchal rychle, jako by se bál, že dostane záchvat kašle. Pevně svíral Magiovu hůl, a přestože stín Věže uhasil všechna ostatní světla světa, světlo hole ho nezklamalo.

Řeka hrůzy už byla tak hluboká, že stěží sbíral odvahu posunout jednu nohu před druhou. Čeká ho smrt. Další krok mu bude osudný. Přesto ho udělal. Zaťal zuby a udělal další.

„Vrať se!“ naléhal Fistandantilus a jeho hlas duněl Raistlinovi v mozku. „Jsi blázen, když mě chceš zničit. Potřebuješ mě.“

Potřebuješ mě, Raiste! ozval se prosebně Karamonův hlas. *Ochráním tě.*

„Sklapněte!“ řekl Raistlin. „Oba.“

Došel na dohled Soikanova háje. Otřásl se a zavřel oči. Dál už nemůže, pokud nechce riskovat, že umře strachy. Je daleko od obydlených částí města. To bude stačit. Rozhlédl se po vhodném místě, kde sešle kouzlo. Poblíž stál prázdný dům se třemi lomenicemi a okenními tabulemi z olovnatého skla. Podle štítu, který se v podivném úhlu kymácel na háku, to kdysi bývala krčma U kouzelníkova klobouku, což bylo vhodné jméno pro hostinec, stojící

tak blízko u palantaské Věže Vysoké magie.

Malovaný štít byl velmi vybledlý, ale Raistlin ve světle hole rozeznal rozesmátého čaroděje, pijícího pivo ze špičatého klobouku. Připomněl mu starého bláznivého Fišpána, který nosil (a neustále ztrácel) klobouk velice podobný tomu na štítu.

Vzpomínka na Fišpána Raistlina zneklidnila a rychle ji zahnal. Došel ke dveřím a strčil do nich. Rezavé panty zaskřípaly a dveře se pomalu otevřely. Raistlin se chystal vejít, najednou se ho však zmocnil pocit, že ho někdo sleduje. Řekl si, že je to nesmysl, nikdo při smyslech sem nechodí, ale krátce se rozhlédl, jen aby se ujistil. Nikoho neviděl a zrovna se chystal vejít, když zavadil pohledem o vývěsní štít. Namalované čarodějovy oči se na něj upíraly. A jedno mrklo.

Raistlin se zachvěl. Napadlo ho, že selhal, zemře tady a nikdo se nikdy nedoví, co se s ním stalo. Jeho tělo nikdy nenajdou. Zemře a bude zapomenut, jako oblázek, který odnesla řeka času.

„Nebuď hlupák," plísnil sám sebe. „Byl to jen světelný klam."

Rychle vkročil do opuštěného hostince a zavřel za sebou dveře. Fistandantilus mu celou dobu spílal.

„To já jsem seslal Ranochovu kletbu! Já jsem Pán minulého i přítomného. Ty jsi nicka, nikdo. Beze mne bys ve zkoušce ve Věži selhal."

„Beze mne," odpověděl Raistlin, „bys byl ztracený v pustině vesmíru, hlas bez úst, křik, který nikdo neslyší."

„Užíváš *moje* znalosti," řekl Fistandantilus. *„Napájím tě svou mocí!"*

„*Já* jsem pronesl slova, která ovládla dračí jablko," řekl Raistlin.

„Já jsem ti ta slova prozradil!" odsekl Fistandantilus.

„Ano," souhlasil Raistlin, „A celou tu dobu mě chceš zničit. Čekáš, až ti moje životní síla dá dost síly, a pak ji použiješ, abys mě zabil. Chceš se stát mnou. To nedovolím."

Fistandantilus se zasmál. „Moje ruka svírá tvé srdce! Jsme spojení. Jestli mě zabiješ, zemřeš."

„Tím si nejsem jistý. Ale přesto to nebudu riskovat," řekl Raistlin. „Nemám v úmyslu tě zabít."

Posadil se na zaprášenou lavici. Zařízení krčmy bylo takové jako

před stovkami let, kdy se tady scházeli čarodějové a jejich žáci. Nebyl tu výčepní pult, ale stály tu stoly obklopené pohodlnými židlemi. Raistlin by čekal, že to tady bude samá pavučina a krysa, ale dokonce ani pavouci a krysy nechtěli žít ve stínu Věže. Na všem ležela silná, hladká a neporušená vrstva prachu. Nástěnná malba na zdi zobrazovala tři bohy magie, jak si připíjejí džbánky pěnivého piva.

Raistlin se rozhlédl po prázdných stolech a židlích a představil si čaroděje, jak tady sedí, smějí se, vyprávějí příběhy a probírají svou práci. Viděl mezi nimi sám sebe, jak promlouvá, studuje, pře se se společníky. Přijímali by ho, nezlořečili by mu pro to, čím je. Měli by ho rádi, obdivovali by ho a vážili by si ho.

Místo toho je sám v temnotě s ďábelským přízrakem.

Raistlin opřel Magiovu hůl o stůl a zapřel ji židlí tak, aby čisté, bílé světlo dopadalo na stůl. Když si sedal, zvedl se oblak prachu a čaroděj kýchl a rozkašlal se. Když záchvat skončil, vytáhl z váčku kuličku a položil ji na stůl.

Fistandantilus zmlkl. Raistlin už před starcem nemohl ukrývat myšlenky, protože se musel plně soustředit na ovládnutí dračího jablka. Fistandantilus viděl, v jakém je nebezpečí, a pokoušel se najít cestu k záchraně.

Raistlin položil dračí jablko na stůl a usadil kuličku tak, aby se neskutálela na podlahu. Z jiného váčku vytáhl hrubě vyřezaný dřevěný podstavec, který vyrobil v době, kdy s Karamonem a ostatními cestovali na voze napříč Ansalonem.

Tehdy byl Raistlin šťastný, šťastnější než kdykoli předtím. S bratrem znovu objevili část starého přátelství, vzpomínali, jaké to bývalo za žoldnéřských dnů, když putovali jen oni dva a spoléhali na vlastní ocel a magii.

Smetl prach ze stolu z dosahu dračího jablka a vymetl i prach myšlenek na Karamona z vlastní mysli. Položil jablko doprostřed dřevěného podstavce. Bylo na dotek studené. Ve světle hole viděl, jak se uvnitř pomalu převalují nejrůznější odstíny zelené. Věděl, co má očekávat, protože už jablko dřív použil, a tak čekal, snažil se o trpělivost a bojoval se strachem.

Vzpomínal na spisky elfského čaroděje Feal-Thase, který kdysi

jablko vlastnil. Vybavil si jeden řádek.

Pokaždé, když se pokusíš dračí jablko ovládnout, drak uvnitř se pokusí ovládnout tebe.

Dračí jablko začalo růst do původní velikosti, až bylo asi tak velké jako jeho dlaň s roztaženými prsty, od konečku palce až ke konečku malíčku.

Sáhl po jablku.

„Budeš toho litovat," řekl Fistandantilus.

„Připíšu si to na seznam," řekl Raistlin a položil ruce na chladný křišťál dračího jablka.

„*Ast bilak moiparalan. Suh tantangusar.*"

Pronesl slova, která se naučil od Fistandantila. Vyslovil je jednou a potom podruhé.

Zděná barva v jablku se smísila s myriádou barev, vířících tak rychle, že kdyby se na ně zadíval, zatočila by se mu hlava. Zavřel oči. Křišťál byl na dotek bolestivě chladný. Pevně ho držel. Bolest ustoupí, ale nahradí ji něco mnohem horšího.

Vyslovil slova potřetí a otevřel oči.

V jablku zářilo světlo, podivné světlo tvořené všemi barvami spektra. Připomínalo mu temnou duhu. V jablku se objevily dvě ruce a natáhly se po jeho. Raistlin se zhluboka nadechl, chytil je a pevně sevřel. Byl si jistý, necítil strach. V minulosti ho ty ruce podepřely, konejšily ho jako matka dítě, a tak ho zaskočilo a polekalo, když teď sevřely jeho dlaně v drtivém stisku.

Stůl, židle, hůl, krčma, ulice, Věž, Palantas – všechno zmizelo. Obklopila ho temnota, ale ne živoucí noční temnota, ale děsivá temnota věčné nicoty.

Ruce ho táhly, pokoušely se ho vtáhnout do nicoty. Vynaložil veškerou vůli, veškerou energii. Nestačilo to. Ruce byly silnější. Stáhnou ho dolů.

Podíval se na ty ruce a s hrůzou spatřil, že to nejsou ruce jablka. Maso na nich bylo zetlelé a odpadávalo, nehty dlouhé a kosti žluté jako kosti mrtvoly. Na vychrtlém krku se houpal přívěsek z krevelu, potřísněný krví mnoha mladých mágů, jejichž životy stařec uloupil.

Boj vysál z křehkého Raistlina sílu, až se rozkašlal a plival krev. Neodvažoval se však ruce pustit, a tak si musel otřít rty rukávem

černého pláště. Promluvil ke Zmijovci, drakovi, jehož esence byla polapena v jablku.

„Uznal jsi mě za svého pána, Zmijovče!“ řekl mu. „V minulosti jsi mi sloužil. Proč mě teď opouštíš?“

Drak odpověděl.

Protože jsi pyšný a slabý. Padl jsi do mé pasti jako elfský král Lorac.

Lorac byl ubohý král, natolik pyšný, aby si myslel, že dračí jablko ovládne. Jablko ovládlo Loraka a oklamalo ho, takže zničil Silvanest, pradávný elfský domov.

„Zahubil to, co nejvíc miloval. Já jsem zahubil Karamona,“ horečně, bez přemýšlení řekl Raistlin. „Drak mě oklamal…“

Ruce ho sevřely pevněji a neúprosně ho vtahovaly do nekonečné prázdnoty. Raistlin proti nim bojoval silou zrozenou ze zoufalství. Neměl ponětí, co se děje, proč se k němu jablko obrací zády. Paže se mu chvěly napětím a pod černým pláštěm se potil. Slábl.

„Pluješ na hladině řeky času.“ Raistlin sípal, znovu měl pocit, že se dusí, a snažil se popadnout dech. „Budoucnost, minulost a přítomnost plují kolem tebe. Dotýkáš se všech rovin bytí.“

To je pravda.

„Na jedné z těch rovin mám nepřítele.“

Já vím.

Raistlin se podíval do jablka, za ruce. Na druhém břehu řeky času viděl Fistandantilovu tvář. Kdysi na bitevních polích vídal krysy, jak se rojí na mrtvolách. Viděl je, jak požírají maso, stahují ho z kostí. Ze starce už zbývalo jen to, co zůstávalo po krysách.

Zůstaly oči, žhnoucí předsevzetím a nelítostným odhodláním. Kostlivé ruce Raistlina pevně držely, jedna za ruku, druhá za srdce. Fistandantilus s Raistlinem bojoval o vládu nad dračím jablkem a užíval k tomu Raistlinovu vlastní životní sílu.

„Vidím, že ti neuniklo, jaká je to ironie,“ řekl Fistandantilus. Ztišil hlas, takže zněl skoro jemně. „Přestaň se mnou zápasit, mladý magusi. Nemusíš dál zápasit s bolestí a strachem svého mizerného života. Stojíš přede mnou nahý, zranitelný a sám. Všem, kterým na tobě kdy záleželo, jsi teď odporný a pohrdají tebou. Nemáš dokonce ani magii. Tvé umění, tvůj talent, tvá moc pochází ode mne. A v

hloubi duše to víš.“

Mluví pravdu, pomyslel si Raistlin zoufale. Nemám žádné vlastní zkušenosti. To on mi prozradil slova kouzel. Jeho znalosti mi daly moc. Dohlížel na mě, chránil mě, jako na mě dohlížel Karamon. A teď je Karamon pryč a já nemám nikoho a nic.

Mýlí se. Máš magii.

Hlas, který promluvil, byl jeho vlastní, vycházející z jeho duše, a přehlušil svůdný hlas Fistandantilův.

„Mám magii,“ řekl Raistlin hlasitě a věděl, že je to pravda. Pro Raistlina to byla jediná pravda. Zatímco mluvil, sílil. „Slova snad byla tvá, ale hlas byl můj. Mé oči četly runy. Má ruka rozsypávala růžové lístky a plála kouzelným smrtícím ohněm. Já držím klíč. Znám sám sebe. Znám své slabosti a znám svou cenu. Znám temnotu i světlo. To *má* síla, *má* moc a *má* moudrost ovládly dračí jablko.“

Raistlin se zhluboka nadechl a plíce mu naplnil život. Srdce mu bilo silně, plné života. Na okamžik zmizela kletba, seslaná na jeho oči se zornicemi ve tvaru přesýpacích hodin. Neviděl všechny věci, jak věkem chřadnou. Viděl sám sebe.

„Celý život jsem se bál. Kvůli svému strachu jsem ti padl za oběť.“

Viděl svého nepřítele jako stín sebe sama, vržený skrz prostor a čas. Raistlin pevně, jistě stiskl ruce.

„Už se nebojím. Naše dohoda skončila. Přetínám to pouto.“

„Naše pouto přetne jen smrt!“ řekl Fistandantilus.

„Chyť ho,“ poručil Raistlin.

Modrá, rudá, černá, zelená a bílá světla v jablku divoce zavířila, až Raistlina oslepila a vybuchla mu hlavě. Barvy splynuly a zelená převládla. Uvnitř jablka se začal rýsovat drak, Zmijovec. Jak se drak uvnitř zmítal, Raistlin zahlédl planoucí oko, zelené křídlo, šlehající ocas, rohatý čenich a vrčící tlamu, tesáky, ze kterých kapaly sliny, a ostré spáry. Oko se upřelo na Raistlina a pak přesunulo pohled na Fistandantila.

Zmijovec roztáhl křídla a stále uvnitř jablka proletěl skrz čas i prostor.

Fistandantilus viděl nebezpečí. Horečně se rozhlížel kolem, hledaje cestu k úniku. Jeho útočiště se mu stalo vězením. Nemohl

utéct z roviny svého skrovného bytí.

„Jestli chceš použít proti drakovi kouzla, musíš mít volné ruce," řekl Raistlin. „Pusť mě, a já pustím tebe."

Fistandantilus zaklel a sevřel Raistlina pevněji. Svaly Raistlinových ramen a paží hořely a ruce se mu třásly námahou. V mlze dračího jablka viděl, jak se drak, Zmijovec, vrhá na kouzelníka.

Fistandantilus vykřikl slova kouzla. Ozvalo se bezvýznamné koktání. S jednou rukou v Raistlinově sevření a s druhou na jeho srdci nemohl udělat náležitá gesta, která by uvolnila kouzelnou moc. Nemohl načrtnout ve vzduchu runy, seslat ohnivou kouli nebo vyslat z prstů ostré blesky.

Drak otevřel zubatou tlamu a natáhl drápy.

Raistlinovi docházely síly, ale nevzdával se. I kdyby ho napětí zabilo, smrt jeho stisk jen posílí, ale neuvolní.

Fistandantilus ho pustil. Raistlin klesl na stůl a lapal po dechu. Přestože se mu třásly ruce, dokázal udržet dračí jablko.

„Pusť mě!" zuřil Fistandantilus. „Uvolni mě! Dohodli jsme se!"

„Nedržím tě," řekl Raistlin.

Uslyšel vzteklý výkřik a spatřil příval zelené – drak se vracel do dračího jablka. Raistlin hleděl dovnitř, do vířící mlhy.

Spatřil tvář starce, poničenou zubem času. Bezmasé ruce tloukly do křišťálových stěn vězení a ústa vykřikovala hrozby.

Raistlin napjatě čekal, jestli uslyší jeho hlas v hlavě. Ústa cosi mlela a plácala a Raistlin se usmál.

Nic neslyšel. Samé ticho.

Přejel rukou po hladkém, chladném povrchu dračího jablka, které se začalo zmenšovat. Když bylo sotva větší než kulička, zvedl ho a vhodil do váčku. Rozložil primitivní podnožku a uložil kousky do kapsy černého pláště.

Než krčmu opustil, na okamžik se zastavil a rozhlédl se po prázdných stolech a židlích. V duchu viděl, jak tu mágové sedí a popíjejí elfské víno a trpasličí pivo.

„Jednoho dne sem přijdu," řekl jim. „Posadím se k vám a budu pít s vámi. Připijeme magii. Jednoho dne, až budu Pánem minulého i přítomného, budu cestovat časem. Vrátím se. A až se vrátím, uspěji tam, kde jsem selhal."

Raistlin si stáhl kapuci černého pláště přes hlavu a odešel z Kouzelníkova klobouku.

pátý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Příštího rána se Raistlin probudil z hlubokého spánku, ze spánku nepřerušovaného záchvaty kašle. Zhluboka se nadechl a cítil, jak mu ranní vzduch naplňuje plíce. Dýchal bez zábran. Srdce mu bilo silně a pevně. Měl hlad a s chutí snědl mnišskou snídani, chléb namočený v mléce.

Je zdravý. Je celý. V očích ho pálily slzy radosti. Setřel je a sbalil si skrovný majetek, přísady kouzel, kouzelné knihy a Magiovu hůl. Byl připravený odejít, ale nejprve měl ještě jednu pochůzku. Musí vrátit dluh Astinovi, který mu, i když bezděčně, poskytl klíč – poznání sama sebe. A dlužil i estétům, kteří se o něj starali, nakrmili ho a oblékli.

Raistlin vyhledal Bertrema, který obvykle pobýval poblíž Astinovy komnaty, chránil jeho soukromí a byl připravený plnit jeho příkazy.

Při pohledu na Raistlinův černý plášť Bertrem vykulil oči a několikrát polkl. Ruce se mu nervózně chvěly, ale zastoupil Raistlinovi cestu k Astinově komnatě.

„Je mi jedno, co mi uděláš, ale mistrovi neublížíš!“ prohlásil odvážně.

„Přišel jsem se s Astinem jen rozloučit,“ řekl Raistlin.

Bertrem se ustrašeně ohlédl na dveře: „Mistr si nepřeje být rušen.“

„Myslím, že mě bude chtít vidět,“ odvětil tiše Raistlin a udělal další krok.

Bertrem klopýtl zpět ke dveřím: „Jsem si naprosto jistý, že nebude…“

Dveře se rozlétly. Bertrem spadl dovnitř a málem přitom Astina pošlapal. Odklidil se z cesty a přitiskl se ke stěně, marně se pokoušeje splynout s mramorem.

„Co to je za mými dveřmi za rámus a křik?“ kysele se zeptal Astinus. „V tom rozruchu nemůžu pracovat!“

„Odcházím z Palantasu, pane,“ řekl Raistlin. „Chtěl jsem ti

poděkovat.“

„Nemám ti co říct, Raistline Majere,“ prohlásil Astinus a chystal se zavřít dveře. „Bertreme, když už mi nedokážeš zajistit vytoužený klid a pokoj, doprovoď pána ven.“

Bertrem zahanbeně zrudl. Vyplížil se ze dveří a opovážlivě zatahal Raistlina za černý rukáv: „Tudy…“

„Okamžik, pane!“ řekl Raistlin a strčil hůl do dveří, aby je Astinus nemohl zavřít. „Ptám se tě na to, na co ses mě ptal ty toho dne, kdy jsem přišel: Co vidíš, když se na mě díváš?“

„Vidím Raistlina Majereho,“ odpověděl Astinus a zamračil se.

„Nevidíš starého přítele?“ zeptal se Raistlin.

„Nevím, o čem mluvíš,“ prohlásil Astinus a znovu se pokusil zavřít dveře.

Bertrem zatahal za Raistlinův černý rukáv silněji. „Nesmíte mistra rušit.“

Raistlin si ho nevšímal a mluvil na Astina: „Když jsem ležel a umíral, řekl jsi mi: ‚Tak tedy tvá cesta končí, starý příteli.‘ Tvůj starý přítel, Fistandantilus, čaroděj, který pro tebe vytvořil Kouli času. Podívej se mi do očí. Podívej se do zornic v podobě přesýpacích hodin, které mě neustále mučí. Vidíš svého starého přítele?“

„Ne,“ odpověděl Astinus po chvíli. Pak s pokrčením ramen dodal: „Takže jsi zvítězil.“

„Zvítězil jsem,“ řekl hrdě Raistlin. „Přišel jsem splatit dluh.“

Astinus mávl rukou, jako by odháněl komára: „Nic mi nedlužíš.“

„Vždycky platím své dluhy,“ ostře odvětil Raistlin. Sáhl do kapsy černého pláště a vytáhl svitek převázaný černou stuhou. „Myslel jsem, že by se ti to mohlo líbit. Je to zpráva o bitvě mezi mnou a Fistandantilem. Do tvých záznamů.“

Natáhl ruku. Astinus na okamžik zaváhal a pak si svitek vzal. Raistlin vytáhl hůl a Astinus zabouchl dveře.

„Znám cestu ven,“ řekl Raistlin Bertremovi.

„Mistr řekl, že vás mám doprovodit,“ odpověděl Bertrem a doprovodil Raistlina nejen ke dveřím, ale i dolů po mramorovém schodišti, až na ulici.

„Vypral jsem šedé roucho a nechal jsem ho složené na posteli,“ řekl Raistlin. „Děkuji za půjčení.“

„Jistě,“ zadrmolil Bertrem s úlevou, že se podivného návštěvníka konečně zbaví. „Kdykoliv.“

Najednou se začervenal a zakoktal: „Tedy… nemyslel jsem kdykoliv.“

Raistlin se estétovu zmatku usmál. Sáhl do váčku, sevřel ruku kolem dračího jablka a připravil se seslat kouzlo. Bude to první mocné kouzlo, které sešle bez šeptajícího hlasu v hlavě. Chvástal se, že moc je jeho. Teď se konečně dozví, zda mluvil pravdu.

V jedné ruce sevřel Magiovu hůl, v druhé dračí jablko a pronesl slova kouzla.

„Berjalan cepat dalam berlua íanah.“

Uprostřed času a prostoru se otevřel portál. Podíval se skrz a spatřil černé, pokroucené věže chrámu. Raistlin nikdy nebyl v Nerace, ale přečetl si ve Velké knihovně popis města. Poznal Takhisisin chrám.

Vstoupil do portálu.

Vyhlédl z brány a uviděl ubohého Bertrema s vykulenýma očima, jak zoufale hrabe rukama ve vzduchu.

„Pane? Kam jste se poděl? Pane?“

Nedokázal však zmizelého hosta najít. Zajíkl se, otočil a vyběhl po schodech do knihovny tak rychle, co mu nohy v sandálech stačily.

Brána se za Raistlinem zavřela a vzápětí se otevřela do nového života.

KNIHA DRUHÁ

1.

DVŮR PÁNA NOCI.

pátý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

olantin formální titul zněl „císařova kouzelnice“. Neformálněji říkali Ariakasova čarodějnice nebo ještě méně lichotivě, i když jen za jejími zády. Nikdo se jí tak neodvážil říkat před ní, protože „čarodějnice“ byla mocná.

Když se přiblížila k Rudé bráně, stráž zasalutovala. Takhisisin chrám měl šest bran. Hlavní brána byla vpředu, Královnina brána, a u ní stálo osm temných poutníků, jejichž povinností bylo doprovázet návštěvníky chrámem. Dalších pět bran bylo rozmístěno různě po obvodu chrámu a každá vedla do tábora jedné z pěti dračích armád, bojujících v královnině dobyvačné válce.

Iolante se vyhnula hlavní bráně. Přestože byla císařovou milenkou a pod jeho ochranou, zároveň vládla magií a uctívala bohy magie, a ačkoliv byl jeden z těch bohů synem Temné královny, temní poutníci pohlíželi na všechny čaroděje s hlubokým podezřením a nedůvěrou.

Temní poutníci by jí dovolili vstoupit do chrámu (dokonce ani Pán noci, který byl hlavou Takhisisina Svatého řádu, se neodvážil přivolávat císařův hněv), ale klerici by jí návštěvu co nejvíc znepříjemnili, uráželi by ji, naléhali by, ať jim řekne, co tu hledá, a nakonec by trvali na tom, že s ní jednoho z těch odporných temných poutníků pošlou jako doprovod.

Naproti tomu drakoniáni Rudé dračí armády, kteří měli na starost Rudou bránu, si mohli přerazit drápy, aby krásné kouzelnici vyhověli. Stačil toužebný pohled levandulových očí, třpytících se jako ametysty pod dlouhými černými řasami, jemný dotek štíhlých prstů na sivakově šupinaté paži a okouzlující úsměv karneolových rtů a velitel byl víc než šťastný, že jí smí dovolit vstoupit.

„Jdete pozdě, paní Iolante," řekl sivak. „Už je dlouho po setmění. Není radno procházet se chodbami chrámu o samotě. Přejete si, abych vás doprovodil?"

„Děkuji, veliteli. Ocenila bych společnost," odpověděla a vyrazila vedle něj. Byl nový; zkusila si vzpomenout, jak se jmenuje. „Velitel Slis, že?"

„Ano, paní," zazubil se sivak a dvorně mávl křídly.

Iolante připadal Takhisisin chrám zneklidňující i za dne. Ne že by se někdy dovnitř probojovalo příliš denního světla, ale při vědomí, že někde svítí slunce, se cítila lépe. Občas musela procházet chodbami chrámu po setmění a nelíbilo se jí to. Temní poutníci, klerici oddaní uctívání Temné královny, v hodinách temnoty vykonávali svoje nesvaté obřady. Iolante zdaleka neměla čisté ruce, ale aspoň si umývala krev svých obětí z prstů – nepila ji.

Měla ještě jeden důvod, proč chtěla ozbrojený doprovod. Pán noci ji nenáviděl a jásal by, kdyby ji viděl zahrabanou až po krk v písku, zatímco by jí ptáci klovali oči a mravenci pojídali tělo. Prozatím však byla v bezpečí. Ariakas nad ní drží silnou ruku.

Prozatím.

Iolante dobře věděla, že ho nakonec omrzí. Pak se silná ruka sevře v pěst, nebo hůř, přezíravě mávne. Nemyslela si, že už nastal čas, kdy se jí bude chtít zbavit. A i kdyby ano, nevydají temným klerikům. Neměl Pána noci rád a nedůvěřoval mu stejně jako Pán noci jemu. Ariakas je spíš ten typ, který ji prostě uškrtí.

„Co vás v tuto hodinu přivádí do chrámu, paní?" zeptal se Slis. „Nepřišla jste na noční mši, že?"

„Bohové, ne!" otřásla se Iolante. „Pán noci pro mě poslal."

Uprostřed noci ji probudil jeden z temných poutníků, křičící pod oknem jejího bytu, umístěného nad krámkem s kouzelnickými předměty. Klerik by neriskoval, že se pošpiní zaklepáním na dveře

nějakého čaroděje, a tak pokřikoval z ulice a probudil sousedy, kteří zotvírali okna a chystali se vychrstnout na toho, kdo dělá ten pekelný kravál, obsah nočníků. Když však viděli černé roucho Takhisisina klerika a slyšeli ho vzývat jméno Pána noci, zabednili okna a nejspíš zalezli schovat se pod postele.

Temný poutník nečekal, aby ji doprovodil. Splnil úkol a odspěchal, než se Iolante stačila obléknout a zjistit, co se děje. Nikdy předtím ji Pán noci nepovolal do chrámu a nelíbilo se jí to. Musela sama po setmění procházet nebezpečnými nerackými ulicemi. Vyvolala jasnou světelnou kouli a podržela ji, praskající, na dlani. Není to těžké kouzlo, ale je okázalé. Ukáže všem, že je uživatelka magie. Vyděděnci, potloukající se po ulicích, budou okamžitě vědět, že není snadným terčem, a vyhnou se jí.

Ulice byly skoro prázdné, většina jednotek byla venku a bojovala královninu válku. Vojáci, kteří v Nerace zůstali, však měli mizernou náladu. Říkalo se, že Takhisisina válka, která už vlastně byla vyhraná, nepostupuje moc dobře.

U ústí jedné uličky si jí všimla skupinka pěti lidských vojáků s insigniemi Rudé armády, kteří se tu dělili o džbánek trpasličí kořalky. Zavolali na ni, ať se k nim připojí. Když je povýšeně ignorovala, dva z nich se rozhodli zkusit ji obtěžovat, ale jeden, méně opilý než ostatní, v ní poznal Ariakasovu čarodějnici a po zlostné debatě ji nechali na pokoji.

Už to, že urazili Ariakasovu milenku, nevěstilo nic dobrého. V prvních, slavných dnech války by se tihle vojáci nikdy neodvážili vzít do úst Ariakasovo jméno, natož trousit hrubé poznámky o jeho výkonech a nabízet jí, že jí ukážou, jaký je v posteli „opravdový chlap“. Iolante nijak neohrožovali – kdyby na ni zaútočili, zůstalo by z nich na ulici jen pět hromádek mastného popela – byl to však poučný příklad nestálé nálady jednotek. Dračí velmistr Kitiara by si její zprávu se zájmem vyslechla. Iolante uvažovala, jestli už se Kit vrátila z Wrakova.

Zatímco Iolante s doprovodem vcházela do chrámu, řekla veliteli Slisovi, že nemá ponětí, kde Pána noci najde. Sivak řekl, že se zeptá. Iolante se sivak líbil. Kupodivu měla ráda drakoniánské vojáky, kterým většina lidí nadávala do ještěrů, protože byli stvořeni z vajec

dobrých draků. Drakoniáni byli mnohem ukázněnější než jejich lidské protějšky a mnohem inteligentnější než goblini, zlobři a hobgoblini. Byli to skvělí bojovníci, někteří z nich zruční uživatelé magie, a byli by dobrými veliteli, ale většina lidí na ně hleděla spatra a odmítala pod nimi sloužit.

Slis byl druh drakoniána označovaný jako sivak. Narodil se ze zavražděného mláděte stříbrného draka a šupiny měl stříbřitě lesklé s černými konečky. Měl stříbrošedá křídla, která ho dokázala na krátkou vzdálenost nést, a byl nadaný uživatel magie. Nabídl se, že odstraní magické pasti, které v chodbě nastražila sama Iolante, pasti, které napodobovaly dech draka, jemuž byla zasvěcena příslušná z pěti bran. Past nastražená v Rudé bráně zaplavovala chodbu žhavým plamenem, který by okamžitě sežehl jakéhokoliv tvora, přistiženého při nepovoleném vstupu.

Iolante přijala. Mohla by kouzlo odstranit sama, ale rozptýlení vyžadovalo úsilí a ona si chtěla šetřit sílu, aby se dokázala vypořádat s čímkoliv, co leželo za tajemným povoláním do chrámu.

V drakoniánově doprovodu procházela chodbami chrámu Temné královny a černý plášť lemovaný černou medvědí kožešinou za sebou táhla jako vlečku. Měla na sobě nákladné černé sametové šaty – dar od její učitelky a rádkyně Ladony za vykonání Zkoušky ve Věži. Šaty vypadaly nezdobené, ale když si je člověk pozorně prohlédl v jistém světle a věděl, co hledá, spatřil ve vláknech látky vetkané runy. Runy se překrývaly jako kroužky kroužkové košile a měly víceméně stejné účinky; chránily ji před zraněním, ať kouzlem, nebo vražednou dýkou. Takhisisini klerici měli zakázáno užívat zbraně s čepelí, ale neměli zakázáno najímat ty, kdo je užívat směli.

Jakýsi temný poutník řekl sivakovi, že Pán noci je v Inkvizičním dvoře v podzemí chrámu. Iolante už v kobkách byla a nebyly zrovna vysoko na jejím seznamu krynnských míst vhodných k návštěvě. Už samotný chrám byl dost odporný.

Chrám, postavený částečně na fyzické rovině a částečně v Propasti, v říši Temné královny, byl tady a nebyl tam, byl tam, ale ne tady. Neskutečno bylo skutečné. Existence neexistující. Člověk váhal, zda si sednout na židli, v obavách, že to vůbec není židle nebo že se přesune na druhý konec místnosti či prostě zmizí. Chodby,

které vypadaly krátké, se táhly do nekonečna. Dlouhé chodby končily příliš brzy. Místnosti jako by se přesouvaly, takže nic nebylo tam, kde předtím.

Ariakas tady měl komnaty stejně jako všichni Dračí velmistři. Nikdo z nich nebydlel v chrámu rád a jen zřídka do svých pokojů vstupovali. Ariakas kdysi řekl, že tady pořád slyší Takhisisin hlas, jak mu syčí do ucha: *Nepropadej přílišnému uspokojení. Možná jsi mocný, ale nikdy nezapomínej, že já jsem tvá královna.*

Nebylo nijak překvapující, že velmistři raději spali v obyčejných stanech ve svých vojenských leženích nebo v malých pokojích v městských hostincích než v přepychových ložnicích chrámu Temné královny. Ariakas si dokonce obstaral vlastní sídlo, Rudý zámek, aby nemusel vysoce postavené hosty přijímat v chrámu.

Iolante se divila, ne poprvé, jak je možné, že Takhisisini klerici, kteří tu žijí, nepropadnou šílenství. Možná proto, že jsou to blázni už od začátku.

Byla ráda, že je velitel Slis s ní, jinak by se brzy beznadějně ztratila. V chrámu bylo v noci rušno. Iolante se pokoušela neslyšet strašlivé zvuky. Velitel, který byl v chrámu nový, musel požádat jednoho z temných poutníků, aby je doprovodil ke kobkám. Poutnice odvrátila hlavu stranou, beze slova, němá a hrobově tichá jako přízrak.

„Povolal mě Pán noci," vysvětlila Iolante.

Temná poutnice si Iolante prohlédla od hlavy k patě a nesouhlasně našpulila rty, ale nakonec se uvolila doprovodit ji.

„Slyšela jsem, že tam měli potíže," řekla zamračeně.

Byla vysoká a vyzáblá. Zdálo se, že všichni temní poutníci jsou buď vysocí a vyzáblí, nebo malí a vyzáblí. Možná že je služba v chrámu připravila o chuť k jídlu. Iolante věděla, že ona o ni rozhodně přišla.

„Jaké potíže?" zeptala se překvapeně. Jestli jsou v chrámu potíže, proč by ji Pán noci volal? Soudě podle bolestných výkřiků mučených si s potížemi dokázal dost dobře poradit sám. „Proč by se mě to mělo týkat?"

Poutnice měla zřejmě pocit, že už toho řekla příliš. Pevně stiskla rty.

„Děsiví mizerové, tihle poutníci. Ježí se mi z nich šupiny,“ řekl Slis.

„Měl bys mluvit potichu, veliteli,“ zašeptala Iolante. „Tyhle stěny mají uši.“

„Tyhle stěny mají taky nohy. Všimla jste si, jak strašidelně poskakují kolem?“ zeptal se Slis. „Rád odsud vypadnu.“

Iolante ze srdce souhlasila.

Poutnice je odvedla k Inkvizičnímu dvoru. Slisovi nedovolili vstoupit; nabídl se, že na Iolante počká venku, ale poutnice zavrtěla hlavou a sivak musel odejít.

Iolante tohle místo nenáviděla. Nenáviděla strašlivé zvuky a děsivé vzdechy a odporné pachy, které ji vždycky naplňovaly nepopsatelnou hrůzou. Temná poutnice na ni samolibě hleděla a doufala, že čarodějka svému strachu podlehne. Iolante nadzvedla okraj roucha, proklouzla kolem ní a vešla do Inkvizičního dvora.

Inkviziční dvůr byla velká a tmavá místnost, až na ostré paprsky zářící dolů z neznámého zdroje a tvořící uprostřed kaluž světla. Na opačném konci seděl na vyvýšené lavici, podobné soudcovské stolici, Pán noci. Po jedné straně stál kat v roli vykonavatele. Byl odpovědný za mučení a vykonávání poprav, malý, podsaditý a silný. O krku se nedalo mluvit, zato měl pořádné svaly na pažích, na které byl nesmírně pyšný a rád je předváděl. I když měl stejné dlouhé černé roucho jako ostatní klerici, odstranil rukávy, aby lépe předvedl bicepsy. Kolem místnosti stáli na stráži temní poutníci, kteří se drželi ve stínech.

Iolante opatrně vešla. Neviděla pořádně na cestu, protože díky jasné světelné skvrně uprostřed se tma kolem zdála mnohem temnější.

Kdyby Pán noci chtěl, mohl by se modlit ke své královně a zaplavit místnost nesvatým světlem, dával však přednost tomu konat soudy ve stínech. Když postavil vyslýchaného do ostrého světla a zbytek místnosti zůstal ve tmě, cítila se oběť izolovaná, sama a nahá.

Iolante zůstala poblíž dveří, spíš instinktivně než v naději, že by snad mohla uniknout, kdyby něco nevyšlo. Poklonila se Pánu noci. Byl to starý muž, mezi sedmdesáti a osmdesáti, středně vysoký, hubený a šlachovitý; s dlouhými šedými vlasy, vždy úhledně

učesanými, a vlídnou a laskavou tváří vypadal jako dobrotivý starý pán.

Dokud jste se mu nepodívali do očí.

Pán noci spatřil nejtemnější hlubiny zla, do jakých může klesnout lidská duše, a liboval si v nich. Radoval se z bolesti a utrpení druhých. Vykonavatel mučil a Pán noci se díval a reagoval na křik a týrání tak zvrhlým způsobem, že na něj i jeho služebníci hleděli se strachem a odporem. Oči Pána noci byly chladné jako oči žraloka a prázdné jako oči hada. Jediné okamžiky, kdy bylo možné spatřit je zářit, byly chvíle záchvatů hrozivých rozkoší.

Iolante se zvedal žaludek, a to nepodléhala strachu snadno. Koneckonců, je milenkou Ariakase, druhého nejnebezpečnějšího muže na Ansalonu. Dokonce i císař zdráhavě přiznával, že Pán noci je první.

Hrozivé oči se na ni upíraly. Iolante mu neposkytla zadostiučinění a nepřikrčila se strachy. Lehce se uklonila a pak, jako by ji pohled na něj nudil, přelétla očima k věznu.

S úžasem spatřila, že je to mág, mladý a v černém plášti. Sevřel se jí žaludek. Není divu, že ji Pán noci povolal.

„Máš pořádné potíže, paní Iolante," řekl Pán noci svým mírným hlasem. „Jak vidíš, dopadli jsme tvého špeha."

Kat se usmál a protáhl si svaly.

„Mého špeha?" užasle zopakovala Iolante. „Nikdy jsem toho muže neviděla!"

Pán noci se na ni upřeně zahleděl. Bohyně ho obdařila schopností poznat, kdy mu lidé lžou, i když ji příliš nevyužíval. Zpravidla mu nezáleželo na tom, jestli lžou, nebo ne; stejně je mučil.

„Nicméně," řekl, „jste takříkajíc ptáčci z jednoho hnízda."

„Oba máme černé pláště, jestli máte na mysli tohle," pohrdavě odvětila Iolante. „Takových je nás spousta. Nepředpokládám, že by Vaše eminence znala každého Takhisisina služebníka na světě."

„Byla bys překvapená," suše odvětil Pán noci. „Ale pokud se opravdu neznáte, dovolte, abych vás představil. Iolante, seznam se s Raistlinem Majere."

Raistlin Majere, opakovala si v duchu Iolante. To jméno už jsem někde slyšela…

Pak si vzpomněla.
U Nuitára! Iolante se zahleděla na mladého muže.
Raistlin Majere je Kitiařin bratr!

2.

MÁG, ČARODĚJNICE A ŠÍLENEC.

pátý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Ostré světlo dopadalo dolů na Raistlina, jen na něj, takže se zdálo, že je jediným člověkem v místnosti. Iolante přistoupila blíž, aby ho lépe viděla.

Opíral se o dřevěnou hůl zakončenou dračím spárem, držícím křišťálovou kouli, Iolante okamžitě poznala, že je to kouzelná hůl, a odhadovala, že mimořádně mocná. Druhá mladíkova ruka si nervózně pohrávala s koženým váčkem, který měl uvázaný na opasku. Váček byl nevýrazný, toho druhu, jaký čarodějové užívají pro přísady nezbytné při sesílání kouzel. Všimla si, že mág má několik váčků, všechny bezpochyby s různými přísadami, ale ruku držel jen u jednoho.

Okamžitě se podivila, proč právě s tímhle váčkem zachází jinak, ale moc se nad tím nezamýšlela. Mnohem víc než váček ji zaujala ruka. Kůže se nazlátle leskla, jako by mága namočili do vzácného kovu. Podivná barva je bezpochyby výsledkem nějakého kouzla, ale jakého a proč?

Zvedla oči od mágovy ruky k jeho tváři. Stáhl si černou kapuci a odhalil obličej. Iolante pátrala po podobnostech se sestrou. V rysech ji nenašla. Měl pohlednou tvář, nebo spíš měl by, kdyby nebyla vyhublá a ztrhaná a bledá vyčerpáním. Kůží na tváři měl stejně zlatavou jako na rukou.

Oči byly ohromující. Velké a pronikavé, s černými zornicemi ve tvaru přesýpacích hodin. Otočil se a podíval se těma podivnýma očima na ni. Iolante v nich neviděla žádný obdiv či touhu, jakou vídala v očích téměř každého jiného muže, který na ni kdy pohlédl. Pak pochopila důvod.

Ty oči jsou prokleté. Kletbě se říkalo Realannina kletba, kvůli bájné čarodějce, která ji vymyslela. Když se Raistlin podívá na jakéhokoliv živého tvora, vidí ho, jak stárne, chřadne a umírá. Vidí ji, jak bude vypadat za mnoho let, možná jako starou bezzubou ježibabu.

Iolante se zachvěla.

Připomínal sestru spíš duchem než tělem. V pevné, silné bratrově čelisti viděla Iolante Kitiařinu nelítostnou ctižádost, v upřeném výrazu její prudké odhodlání a v dozadu stažených ramenech hrdost a sebedůvěru. Naproti tomu měl i přednosti, které Kitiara postrádala. V dlouhých, štíhlých prstech a stínu v očích viděla citlivost. Měl za sebou utrpení. Znal bolest, tělesnou i duševní, a obojí překonal čirou silou nezkrotné vůle.

S jistým zájmem také zaznamenala, že nemá žádná zranění. Neztloukli ho. Nestáhli mu zlatou kůži a nehodili ji psům. Nezlámali mu kosti na skřipci ani mu kat nevypíchl ty zajímavé oči. Raistlinovi se nějak podařilo Pánu noci vzdorovat. Iolante to připadalo podivuhodné.

Ohlédla se zpět na Pána noci a uvědomila si, že je rozčilený a popuzený.

„Nikdy jsem toho muže neviděla," zdůraznila znovu. „Nevím, kdo to je ani odkud pochází."

To byla lež. Kitiara Iolante řekla všechno o svém bratříčkovi a o dětství v Útěšíně. Vzpomněla si, že Raistlin má dvojče, velkého, neohrabaného, prostoduchého chlapíka jménem Karingman nebo tak nějak. Vlastně měli být pořád spolu. Iolante se podivila, co se s Raistlinovým dvojčetem stalo.

Pán noci si ji zamračeně měřil: „Nedokážu ti uvěřit, paní."

„Já nedokážu pochopit, co se tu děje, Vaše eminence," popuzeně odvětila Iolante. „Pokud máte takové obavy, že je tenhle mladý mág špeh, proč jste mu dovolili vstoupit do chrámu?"

„Nedovolili jsme mu to," chladně odpověděl Pán noci.

„No tak ho sem museli pustit drakoniánští strážní v jedné z bran."

„Nepustili," řekl Pán noci.

Iolante zmateně zamrkala: „Tak jak…?"

Pán noci ji chytil za slovo: „*Jak!* To je otázka, na kterou chci odpověď! *Jak* se sem ten mág dostal? Nevešel hlavní bránou. Temní poutníci by to nedovolili."

Iolante věděla, že je to pravda. Nikdy ji nepustili bez obtěžování, a to měla císařovo svolení.

„Nevešel ani žádnou z pěti bran dračích armád. Vyslechl jsem drakoniánské velitele a všichni mi přísahali při pěti Takhisisiných hlavách, že mu nedovolili projít. A co víc," Pán noci mávl rukou k mladému muži, „on sám připouští, že nepřišel žádným z vchodů. Vynořil se odnikud a neřekne, jak se mu podařilo vyhnout všem našim ochranným kouzlům."

Iolante pokrčila rameny: „Jsem daleka radit vám, ale slyšela jsem, že Vaše eminence má způsoby, jak lidi přesvědčit, aby vám řekli všechno, co chcete vědět."

Pán noci přivřel oči: „Pokoušel jsem se o to. Nějaké síly ho chrání. Když ho kat chtěl vyslechnout, Majere se pokusil seslat ochranný kruh – amatérský pokus. Samozřejmě jsem ho dokázal zrušit. Potom se ho kat pokusil chytit, ale nemohl."

Iolante byla zmatená: „Promiňte, pane, ale co myslíte tím ‚nemohl'? Čím ho ten mladík zastavil, co udělal?"

„Nic!" řekl Pán noci. „Neudělal nic. Pokusil jsem se rozptýlit všechna kouzla, která používá, ale nebylo co rozptýlit. Přesto kdykoliv se k němu kat přiblížil, ruce se mu třásly jako ochrnuté. Jeden ze strážců se pokusil hodit kolem toho čaroděje provaz. Smyčka sklouzla na zem. Pokusili jsme se mu sebrat hůl, ale skoro spálila dlaň klerikovi, který ji chtěl vzít."

Raistlin promluvil. Měl mírný hlas, lehce chraptivý. „Říkal jsem Vaší eminenci, že nejsem pod ochranou žádného kouzla. To královna Takhisis na mne dohlíží."

Iolante si Raistlina obdivně přeměřila. Už se rozhodla udělat všechno, co může, aby Kitiařina bratra vysvobodila ze spárů Pána noci. Modrá dáma jí bude vděčná, mluvila o svých nevlastních

bratrech laskavě. Iolante se usilovně pokoušela získat důvěru a úctu tohoto mocného velmistra, zároveň se jí však začínal mladý muž líbit sám za sebe.

Bude to ale muset sehrát opatrně, nahmatat cestu ve tmě.

„Proč jste mě tedy nechal zavolat uprostřed noci, Vaše eminence? Ještě jste mi to neřekl.“

„Nechal jsem tě sem přivést, abys mohla dokázat svou věrnost Jejímu Temnému Veličenstvu tím, že mu vezmeš hůl,“ řekl Pán noci. „Jsem si jistý, že ho ta hůl chrání. Až ho nebude chránit žádná kouzelná moc, kat si s ním poradí. Ujišťuji tě, zaplatí za to, že nám odmítl odpovědět na otázky.“

Nikdy předtím Iolante nežádali, aby „dokazovala svou věrnost“, a tak neklidně přemítala, co dělat. Nechtěla vydat Raistlina katovi, který byl zkušeným mučitelem. Odsekával údy. Stahoval oběti zaživa z kůže. Dával jim kolem hlavy železné obruče s hřeby a pomalu přitahoval šrouby. Vrážel žhavé pohrabáče do různých tělesných otvorů. Vždycky skončil těsně před smrtí oběti a kouzly vězně znovu oživoval, aby vydrželi další mučení.

Iolante se rozhodla hrát o čas. „Zeptal jste se ho, *proč* přišel, pane?“

„Na to známe odpověď,“ odvětil Pán noci a zpražil ji pohledem. „Stejně jako ty.“

Nebezpečí zatahalo Iolante za lem košile a položilo jí ledové prsty na šíji. Ariakas není v Nerace, odcestoval na velitelství v Sankci, daleko odsud.

Se šířícími se zvěstmi, že císaři začíná vítězství proklouzávat mezi prsty, možná začíná být Pán noci drzejší. Už dlouho si myslí, že by Koruna moci měla patřit jemu. Třeba s ním Takhisis začíná souhlasit.

Iolante potřebovala zjistit, jaký netvor to číhá ve stínech, aby po ní skočil.

„Nevím, co tím myslíte,“ řekla chladně a otočila se k mladému čaroději. „Proč jsi přišel do Takhisisina chrámu?“

„Už jsem to Jeho eminenci několikrát říkal. Přišel jsem vzdát poctu Jejímu Temnému Veličenstvu,“ odpověděl Raistlin.

Mluví pravdu! uvědomila si s úžasem Iolante. Když vyslovil

královnino jméno, slyšela v jeho hlase úctu, úctu, která nebyla povrchní, předstíraná, otrocká nebo patolízalská. Byla to úcta vycházející ze srdce, ne vynucená hrozbou bití. Jak úžasná ironie! Raistlin Majere je nejspíš poslední osobou v Nerace, která ke královně Takhisis takovou úctu cítí, a proto se ho její věrní služebníci chystají zabít.

Jako by k jejím myšlenkám připojil vykřičník, Pán noci se ušklíbl: „Lže. Je to špeh.“

„Špeh?“ zopakovala překvapeně Iolante. „Čí?“

„Konkláve čarodějů.“ Poslední slovo Pán noci spíše zasyčel.

Iolante se ztuhle narovnala: „Ujišťuji vás, pane, že řád Černých plášťů je oddán službě Temné královně.“

Pán noci se usmál. Usmíval se zřídka, a když se usmál, pro někoho to nevěstilo nic dobrého. Kat se také usmál.

„Očividně nejsi informovaná. Zdá se, že nás hlava tvého řádu, kouzelnice Ladona, zradila a podporovala nepřátele naší slavné královny. Pomáhal jí při tom váš bůh, Nuitár. Samozřejmě byla dopadena a popravena. Nuitár prosil o odpuštění za chybný úsudek a vrátil se ke své božské matce. Všechno je v pořádku, ale byla to nepříjemnost.“

Iolante cítila, jak jí nebezpečí sevřelo rukama hrdlo. Věděla z první ruky, že Pán noci lže, ale musela předstírat nevědomost.

„Nic z toho jsem nevěděla,“ řekla a snažila se vypadat klidně. „Ujišťuji vás o své věrnosti, Pane noci. Pokud se Konkláve rozešlo s Temnou královnou, rozejdu se s Konkláve.“

Pán noci se ušklíbl. Očividně jí nevěří. Proč ji tedy povolal? Snaží se získat informace, což znamená, že neví všechno, co tvrdí, že ví.

Iolante se pustila do obšírného líčení své oddanosti Takhisis. Zatímco mluvila, celou dobu přemýšlela. Doslechla by se, kdyby Ladonu chytili a popravili. Celé Konkláve – Černí, Rudí i Bílí – by se bouřilo. Krédo čarodějů, zrozené z mnoha let pronásledování, znělo: „Dotkni se jednoho a dotkl ses všech.“

Co to tedy pro mne znamená? Podezřívá mě Pán noci, že jsem se zapletla do Ladonina útěku? Bezpochyby ano, i kdyby jen proto, že čeká špehy a spiklence za každým rohem. Kdyby mohl, zatkl by

vlastní stín za to, že se za ním plíží.

V duchu to přemílala a pokoušela se rozhodnout, jak se z téhle spleti dostat, když vzal mladý mág věci do vlastních rukou.

„Jako důkaz věrnosti Takhisis vydám svou hůl," řekl Raistlin tiše. „Je to věc, které si cením tolik jako svého života, ale dám vám ji z vlastní svobodné vůle. A řeknu Vaší eminenci, jak jsem se sem dostal. Přišel jsem stezkami magie. Na svou obranu musím říct, že jsem nevěděl, že je vstup do chrámu zločinem. Přišel jsem sloužit královně Takhisis, pracovat proti jejím nepřátelům. Ať mne Její Temné Veličenstvo na místě srazí, jestli lžu."

Temní klerici jako Pán noci opakovaně ujišťovali své stoupence, že má Temná královna moc srazit zrádce k zemi. Raistlin prohlásil, že je jí věrný, a dovolával se přitom jejího jména. Z nebe nesjel blesk, Raistlina nezachvátily plameny, maso mu neopadalo z kostí. Mladý čaroděj klidně stál uprostřed síně, živý, zdravý a nezraněný. Iolante s nepatrným úsměvem čekala, co Pán noci udělá.

Pán noci se na Raistlina popuzeně zahleděl. Mohl ho podezírat, že se Raistlin soudnímu řízení vysmívá, ale nemohl zpochybnit královnin soud, zvláště ne před svědky. Takhisis míní, že má Raistlin žít. Pán noci ho tedy nemohl popravit, ale mohl mu pěkně znepříjemnit život.

„Poděkuj naší královně, že tě zachránila," řekl kousavě. „Smíš zůstat v Nerace, ale propříště nesmíš vstoupit do chrámu."

Raistlin se povolně poklonil.

„Hůl ti bude zabavena," pokračoval Pán noci, „a uložena do úschovy do doby, než opustíš město. Tady a teď ukážeš obsah svých váčků."

Pán noci mohl být zvrhlý sadistický šílenec, ale nebyl hlupák. Stejně jako Iolante si všiml, že mladý mág neustále drží ruku u váčku u opasku, jako by ho chránil.

Raistlin vypadal nejistě. Iolante se k němu naklonila a tiše řekla: „Nebuď hlupák. Udělej, co říká."

Raistlin se po ní podíval a potom položil hůl na podlahu. Iolante udivilo, že ho ta ztráta nemrzí víc, protože jistě musí vědět, že jakákoliv cennost uložená do úschovy Pána noci je pryč nadobro.

„Zůstaneš tu jako svědek, paní," řekl Pán noci a zamračil se na ni.

Iolante si povzdechla a přesunula se k Raistlinovi, který otevřel jeden váček, pak druhý, a vysypával obsah na stůl. Byla tu obvyklá směs přísad: pavouci síť, netopýří trus, růžové lístky, kůže černého hada, černý olej, hřebíky z rakve, kauri a tak dál. Pán noci si je znechuceně prohlížel a dával si pozor, aby se ničeho nedotkl.

Na stole Pána noci brzy ležely všechny váčky, až na jeden. Iolante viděla, že jeden váček má Raistlin pořád u opasku, přestože ho šikovně odstrčil stranou a zakryl splývavým rukávem černého pláště.

„To jsou mé přísady kouzel, pane," řekl Raistlin a pokorně dodal: „Ocenil bych, kdybyste mi je vrátil, pane. Nejsem bohatý muž a hodně mě stály."

„Tyto věci jsou pašované," řekl Pán noci, „a budou zničeny."

Povolal jednoho z temných poutníků, který zdráhavě a ustrašeně posbíral jednotlivé věci, uložil je do vaku a odnesl pryč. Další temný poutník na rozkaz Pána noci přehodil přes hůl přikrývku, zvedl ji a odnesl z místnosti.

Raistlin se nepřel; soudě podle matného, trpkého úsměvu, který mu přelétl přes rty, mladý čaroděj věděl, že ho Pán noci svévolně trestá. Růžové lístky by jistě nepřivodily pád Jejího Temného Veličenstva. Všechno, co ve váčcích měl, se dá koupit v každém krámku s kouzelnickými potřebami ve městě.

„Přijímám vaše rozhodnutí, pane," poklonil se. „Smím odejít?"

„Pokud si Vaše eminence přeje, doprovodím ho k patřičnému východu," řekla Iolante.

Položila mu prsty na paži a překvapilo ji nepřirozené teplo, sálající z černých záhybů pláště. Zdálo se, že ho spaluje horečka, ale jinak neměl žádné příznaky nemoci, jen vypadal zcela přirozeně vyčerpaně. Kitiařin bratr Iolante zajímal čím dál víc. Oba se poklonili a začali se otáčet k odchodu, když Pán noci promluvil.

„Ukaž mi obsah toho zbývajícího váčku."

Raistlinovu zlatavou kůži zalil ruměnec. „Ujišťuji vás, Vaše eminence, že nemá nic společného s kouzly." Zdálo se, že je spíše zahanbený než vystrašený.

„To posoudím sám," samolibě prohlásil Pán noci. Poklepal na stůl: „Polož ho sem."

Raistlin pomalu vytáhl váček, ale neotevřel ho.

„Nemáš na vybranou," zašeptala Iolante. „Ať skrýváš cokoliv, stojí to za to nechat se kvůli tomu vykuchat?"

Raistlin pokrčil rameny a položil váček na stůl před Pána noci. Váček byl těžký, plný jakýchsi hrudek, a dopadl s tlumeným cinknutím.

Pán noci si ho prohlížel s podezíravým zamračením. Nedotkl se ho, ale otočil se k Iolante: „Ty, čarodějnice. Otevři ho."

Iolante by mu s chutí otevřela šlachovitý krk, ale ovládla hněv. Stejně jako Pán noci byla zvědavá, co mladý muž tak usilovně hlídá.

Než váček zvedla, pečlivě si ho prohlédla. Zaznamenala, že je kožený, dlouho používaný a nahoře zavázaný provléknutou koženou šňůrkou. Nebyly na něm žádné runy, žádná ochranná kouzla. Mohla by použít drobné kouzlo, aby se ujistila, že nemá jinou magickou ochranu, ale nechtěla před Pánem noci ukázat, že nedůvěřuje jinému čaroději. Podívala se na Raistlina zpod dlouhých řas, doufajíc, že jí dá nějaké znamení, jestli může bezpečně pokračovat. Mág nepatrně zamrkal a pousmál se.

Iolante se zhluboka nadechla, trhnutím rozvázala šňůrku a nahlédla dovnitř. Nejdřív byla překvapená, ale pak musela potlačit smích. Obrátila váček vzhůru nohama. Obsah se vysypal a rozkutálel všemi směry.

„Co je to?" zeptal se zamračeně Pán noci.

Kat se sklonil a pečlivě si je prohlédl. Na rozdíl od Pána noci byl zvrhlý a k tomu hloupý.

„Jsou to kuličky, pane," řekl vážně.

Iolante cukaly koutky rtů. Kdesi ve tmě se někdo zasmál. Pán noci se výhružně rozhlédl kolem a smích okamžitě utichl.

„Kuličky." Pán noci upřel na Raistlina zničující pohled.

Raistlin ještě víc zrudl. Zdálo se, že se hluboce stydí. „Vím, že je to dětská hra, pane, ale mám ji docela rád. Zjistil jsem, že se při hraní kuliček uvolním. Mohl bych je Vaší eminenci doporučit, pokud míváte občas…"

„Už jsem s tebou ztratil dost času. Kliď se odsud!" poručil Pán noci. „A nevracej se. Královna Takhisis se dost dobře obejde bez ‚úcty' takové chátry, jako jsi ty."

„Ano, pane,“ řekl Raistlin a rychle sbíral kuličky, které se ještě kutálely po stole.

Iolante se sklonila, aby zvedla jednu zakutálenou na podlaze, kousek od lemu mágova pláště. Byla zelená a svítila tajuplným světlem. Z dětství si vzpomínala, že takovým skleněnkám říkali kočičí oko.

„Prosím, paní, neobtěžuj se,“ řekl Raistlin tichým hlasem. Hbitě se sehnul a vylovil jí kuličku zpod prstů. Když zavadil o její ruku, znovu ucítila podivné teplo jeho kůže.

Do síně hnali dalšího vězně, spoutaného v okovech a řetězech. Byl celý od krve a vypadal víc mrtvý než živý. Když spěchali ven, Raistlin se na něj krátce podíval.

„Mohl jsi to být ty,“ řekla Iolante tiše.

„Ano,“ řekl a dodal: „Jsem ti vděčný za pomoc, paní.“

„Nemusíš být tak formální. Jmenuji se Iolante,“ řekla, zatímco ho strkala ze síně. Neměla ponětí, kde je ani jak z tohohle bludiště chodeb uniknout, ale spěchala dál. Soustředila se hlavně na to, aby se dostala co nejdál od Pána noci.

„Jsi Raistlin Majere. Předpokládám, že je to tvé pravé jméno?“

„Správně, paní. Tedy… Iolante,“ řekl Raistlin.

Byla v pokušení říci mu, že zná Kitiaru, ale usoudila, že by mu tím odhalila příliš brzy příliš mnoho. Znalosti jsou moc a ona se ještě musela rozhodnout, jak ji použít a jestli se s tím vůbec unavovat. Čaroděj, který hraje kuličky…

Našla temného poutníka, který je velice rád vyprovodil z chrámu. Když kráčeli spletitými, pokřivenými chodbami, všimla si, že Raistlinovi nic neunikne. Podivné oči neustále těkaly kolem a v duchu zaznamenávaly každou zatáčku, každé schodiště, které minuli, řady cel a jezírka kyseliny, místnosti stráží. Iolante by mu mohla říct, že jestli se pokouší tohle místo zmapovat, plýtvá časem. Kobky byly záměrně navrženy tak, aby byly co nejvíce matoucí. Kdyby nějaký vězeň čirou náhodou utekl, brzy by se ztratil v bludišti a snadno by se stal kořistí stráží nebo spadl do jezírka kyseliny.

Iolante byla celá nedočkavá, až si bude moci s mladým mágem promluvit, uvědomovala si však, že těsně vedle nich kráčí temný klerik a nepochybně pod kápí napíná uši. Nakonec došli k příkrému

točitému schodišti, tak úzkému, že nemohli jít vedle sebe. Jejich průvodce musel jit před nimi.

Stoupali po schodech pomalu, protože Raistlinovi skoro hned došel dech a musel se opřít o železné zábradlí.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Iolante.

„Mnoho let jsem trpěl nemocí,“ řekl. „Teď už jsem uzdravený, ale vybrala si daň.“

Zatímco pokračovali schodištěm vzhůru, řekla mu Iolante jakousi zdvořilost. Neodpověděl a čarodějka si uvědomila, že ji vůbec neslyšel, protože byl ponořený ve vlastních myšlenkách. Než vystoupali až nahoru, temný poutník, který si myslel, že jsou jeho svěřenci těsně za ním, zahnul za roh a zmizel z dohledu.

„Zdá se, že nás průvodce ztratil,“ řekla Iolante. „Měli bychom tady na něj počkat. V tomhle strašlivém místě nikdy nevím, kde jsem.“

Raistlin se rozhlížel kolem sebe.

„Tam na schodech ses na něco hluboce soustředil. Mluvila jsem na tebe, ale tys mě neslyšel.“

„Omlouvám se,“ řekl Raistlin. „Počítal jsem.“

„Počítal?“ užasle zopakovala Iolante. „Cos počítal?“

„Schody.“

„A proč?“

„Mám ve zvyku si všímat. Z chrámu, kde jsem se ocitl, vedlo dolů do strážnice dvacet schodů. Když jsem se zčistajasna objevil, vyvolalo to rozruch,“ dodal s náhlým zábleskem pobavení v podivných očích.

„To si umím představit,“ prohlásila Iolante.

„Když jsme opustili soudní síň, vystoupali jsme po čtyřiceti pěti schodech.“

„Počítám, že je to všechno velice zajímavé,“ řekla Iolante, „ale nějak nevidím, k čemu by mohla být taková znalost dobrá. Obzvlášť na tomhle prapodivném místě.“

„Jistě mluvíš o přesunech mezi rovinami fyzického světa a Propasti?“ zeptal se Raistlin.

„Jak ses o tom dozvěděl?“ užasla znovu.

„Četl jsem o tom, než jsem se vydal do Neraky. Byl jsem

zvědavý, jak to vypadá, což je jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl navštívit chrám. Ve skutečnosti se chodby nepřesouvají. Jen se to zdá, protože se oči nechají oklamat zakřivením mezi jednou a druhou rovinou. Podobně jako při pohledu přes hranol," vysvětloval Raistlin. „Tahle stavba ve skutečnosti nepřeskakuje ani nemění tvar. Všiml jsem si však, že na schodech je zrakový klam slabší. To je logické, protože jinak by temní klerici pořád padali ze schodů dolů a přeráželi si vaz. Ale teď vykládám očividné. Jsi tady často, musela sis toho sama všimnout."

Jakmile se nad tím Iolante zamyslela, uvědomila si, že nikdy neměla potíže s chůzí po schodech, i když to nepokládala za důležitou věc.

„Díky zakřivení je chůze kolem chrámu velmi matoucí, a přesně proto tady je," pokračoval Raistlin. „Náhodní návštěvníci se okamžitě ztratí, začnou se bát a cítí se zranitelní, takže se jejich mysl otevře moci a vlivu Temné královny. Nedivila ses nikdy, jak se tady temní klerici vyznají?"

Jakoby na potvrzení těch slov se na konci chodby objevil jejich průvodce, s popuzeným výrazem. Když je zahlédl, zamračeně vyrazil chodbou.

„Vlastně ne," řekla Iolante. „Když můžu, tak se tomuhle místu vyhnu. Co s tím má společného počet schodů?"

„Protože schody nejsou předmětem zakřivení, jsou užitečnou pomůckou pro udržení představy, kde se člověk nachází," odpověděl Raistlin. „Všiml jsem si, že temný klerik, který mě doprovázel ke kobkám, počítal schody. Viděl jsem, jak si je odpočítává na prstech. Předpokládám, i když to nevím jistě, že každé schodiště má jiný počet schodů, a oni si tady hledají cestu podle nich."

„Začínám to chápat," rozjasnilo se Iolante. „Když se chci dostat k soudní síni Pána noci, hledám schodiště se čtyřiceti pěti schody."

Raistlin přikývl a Iolante si ho s úžasem přeměřila. Považovala Kitiaru za pozoruhodnou ženu a k jejímu bratrovi teď cítila totéž. V té rodině musí být bystrost dědičná.

Temný poutník je znovu vzal do vleku a přísně je napomenul, aby se drželi za ním. Rychlým krokem kráčel chodbou před nimi k nejbližšímu východu a očividně se nemohl dočkat, až se jich zbaví.

Když prošli hlavní bránou, Iolante si úlevně oddechla. Vždycky byla ráda, když z chrámu unikla. Přátelsky vzala Raistlina za loket.

Čaroděj sebou trhl, ztuhl a odtáhl se od ní.

„Omlouvám se," pravila studeně a spustila ruku dolů.

„Ne, prosím," řekl zmateně. „To já bych se měl omluvit. Jen… prostě nemám rád, když na mě někdo sahá."

„Dokonce ani hezká žena?" zeptala se s koketním úsměvem.

„Nejsem na nic takového zvyklý," odpověděl zamračeně.

„Tak teď je ta pravá chvíle," řekla a propletla svou ruku s jeho. „Ulice nejsou bezpečné," dodala vážněji. „Bude lepší, když se budeme držet těsně u sebe."

Ulice byly většinou opuštěné. Minuli jakéhosi muže, ležícího ve stoce; buď byl úplně namol, nebo prostě mrtvý. Iolante si ho neprohlíželo příliš zblízka a zamířila s Raistlinem na druhou stranu ulice.

„Máš v Nerace ubytování?" zeptala se.

Raistlin zavrtěl hlavou: „Teď jsem dorazil do města a nejdřív jsem šel do chrámu. Doufal jsem, že najdu pokoj ve Věži. Jsou tam nějaké volné? Stačila by mi malá cela, pro novice. Všechen svůj majetek nosím s sebou. Nebo spíš nosíval jsem ho s sebou."

„Je mi líto, žes přišel o hůl," řekla Iolante. „Obávám se, že už ji nikdy neuvidíš. Pán noci pozná magii a rychle rozeznal, jakou má cenu."

„Nedalo se nic dělat," pokrčil rameny Raistlin.

„Nezdá se, že by sis dělal s její ztrátou velké starosti," řekla Iolante a ostře si ho přeměřila.

„Jinou hůl si můžu koupit v každém krámu s kouzelnickým zbožím," řekl Raistlin se žalostným úsměvem. „Jiný život si koupit nemůžu."

„To je asi pravda," připustila Iolante. „Ale i tak to musí být drtivá ztráta."

Raistlin znovu pokrčil rameny.

Bere to až moc dobře, pomyslela si Iolante. Za tím něco je. Tenhle mladý muž je úžasné tajemství! Začínal ji docela fascinovat.

„Dnes večer můžeš zůstat u mě," řekla. „Ale budeš muset spát na podlaze. Zítra ti najdeme pokoj."

„Jsem starý válečník, můžu spát kdekoliv,“ řekl Raistlin. Vypadal zklamaně. „Zřejmě mi říkáš, že pro mě ve Věži není místo.“

„Pořád mluvíš o věži. O jaké věži?“ zeptala se Iolante.

„O Věži Vysoké magie, samozřejmě,“ odpověděl Raistlin.

Iolante se na něj pobaveně zadívala. „Aha, o *té* věži. Vezmu tě tam zítra. Je příliš pozdě – nebo moc brzy, podle toho, jak to vidíš.“

Raistlin se podíval dolů na ulici. Nikdo nebyl poblíž, ale stejně ztišil hlas. „Je pravda, co říkal Pán noci o Ladoně a Nuitárovi?“

„Doufala jsem, že to budeš vědět ty,“ řekla Iolante.

Chystal se odpovědět, ale čarodějka zavrtěla hlavou: „Tak nebezpečné záležitosti se probírají za zavřenými dveřmi.“

Raistlin chápavě přikývl.

„Promluvíme si o tom u mě doma,“ řekla Iolante a s vážným výrazem dodala, „při kuličkách.“

3.

ŠÁLEK ČAJE. VZPOMÍNKY. NEBEZPEČNÁ ŽENA.

šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Už bylo dlouho po půlnoci. Raistlin doufal, že nebudou muset jít daleko, protože mu téměř došly síly. Ulevilo se mu, když odbočili do ulice za chrámovou zdí, známé jako Kouzelnická řádka, a Iolante řekla, že tady bydlí. Byla úzká a stranou, sotva větší než vylepšená ulička. Jmenovala se podle rozličných krámků, prodávajících věci, které souvisejí s magií. Raistlin si všiml, že většina krámků vypadá prázdně a některé mají v rozbitých oknech cedule *K pronajmutí.*

Iolantin malý byt byl nad jedním z mála krámků s kouzelnickými předměty, které ještě obchodovaly. Vyšplhali se po dlouhých úzkých schodech a Raistlin počkal, až Iolante odstraní kouzelnický zámek na dveřích. Když byli uvnitř, nabídla hostu polštář a přikrývku a přestavěla nábytek v malé místnosti, které říkala knihovna, aby si mohl ustlat na podlaze. Popřála mu dobrou noc a při odchodu mu řekla, že vstává pozdě a nemá ráda, když ji budí před polednem.

Raistlin, vyčerpaný zážitky z vězení, si lehl na podlahu, přikryl se a okamžitě usnul. Zdálo se mu o kobkách, o tom, jak visí nahý na řetězech, o muži, který se k němu blížil s rozžhavenou železnou tyčí…

Probudil se, lapaje po dechu. Místnost zalévalo slunce. Nejdřív si neuvědomoval, kde je, a zmateně se rozhlížel kolem sebe, dokud se mu nezačaly vracet vzpomínky na včerejší noc. Vzdychl a zavřel oči. Natáhl ruku, jako každé ráno, a ucítil vedle sebe hůl, hladké dřevo teplé a konejšivé.

Raistlin pomyslel na zklamání, jaké zažije Pán noci, až se přijde pokochat nedávno získaným drahocenným artefaktem a zjistí, že během noci zmizel. Jednou z vlastností téhle kouzelné hole je, že se vždycky vrací ke svému majiteli. Když ji Raistlin odevzdával, věděl, že se k němu hůl vrátí.

Ztuhlý po spánku na podlaze se posadil a promnul si krk a záda, aby ulevil svalům. Malý byt byl tichý, hostitelka ještě nevstala. Raistlin byl rád, že může být sám a utřídit si myšlenky.

Pořádně se omyl a pak uvařil vodu na čaj, který mu ulevoval při kašli. Pán nocí mu vzal byliny, ale byly dosti běžné. Prohlédl Iolantinu kuchyň a našel všechno, co potřeboval. Teprve když naléval vodu do kotlíku, uvědomil si, že tenhle čaj nemusí pít. Kašel je pryč. Je zase zdravý. Fistandantilus už mu nevysává polovinu života.

Raistlin byl na čaj zvyklý, a tak pokračoval. Bohužel si při vaření vzpomněl na bratra. Karamon vždycky vařil Raistlinovi čaj jako každodenní rituál. Jejich přátelé, Tanis a ostatní, nesouhlasně sledovali, jak Karamon svému dvojčeti posluhuje.

„Nemáš polámané nohy," řekl jednou Raistlinovi Flint. „Udělej si ten zatracený čaj sám!"

Raistlin si pochopitelně dokázal uvařit čaj sám, ale to by nebylo ono. Dovoloval bratrovi, aby mu ho připravoval, ale ne proto, aby dal najevo převahu nebo aby Karamona ponížil, jak si mysleli ostatní. Ten prostý, všední úkon v obou bratrech vyvolával laskavé vzpomínky na roky, kdy putovali po podivných a nebezpečných stezkách a jeden drahému hlídali záda, závislí na vzájemné ochraně a společnosti.

Raistlin seděl před kuchyňským ohništěm, poslouchal, jak v kotlíku bublá voda, a myslel na dny, kdy byli sami na cestách a jejich malý oheň zářil pod větším, skvostnějším plamenem slunce. Karamon sedával na kládě nebo na balvanu, podle toho, co bylo

poblíž, v jedné mohutné ruce se skoro ztrácel hliněný šálek, a sypal byliny z váčku do vody, soustředěně a s péčí, lístek po lístku.

Raistlin sedával vedle a netrpělivě ho pozoroval, říkával mu, že nemusí být tak pečlivý, že prostě stačí hodit lístky do šálku.

Karamon vždycky řekl ne. Je důležité mít správnou směs. Umí, nebo neumí udělat výborný šálek čaje? Raistlin vždycky připustil, že jeho bratr vaří skvělý čaj, to byla pravda. Ať se Raistlin snažil, jak chtěl, nikdy nedokázal napodobit Karamonův recept. Ať dělal, co dělal, jeho čaj nechutnal stejně. Jeho vědecká mysl se vysmívala představě, že by rozdíl v šálku čaje mohla způsobit láska a péče, ale musel připustit, že nemá jiné vysvětlení.

Nalil vroucí vodu do šálku a vysypal byliny, které chvíli pluly na hladině a pak se ponořily. Vždycky voněly trochu nepříjemně, ale chuť nebyla tak špatná. Zvykl si na ni a oblíbil si ji. Usrkával čaj, cizinec v cizím městě, v srdci sil temnoty, a myslel na to, jak spolu s Karamonem sedávali na slunci, smáli se hloupým žertům a vzpomínali na příhody z dětství, dobrodružství a divy, které viděli.

Raistlin cítil, jak ho pálí oči, a v krku měl knedlík, který nijak nesouvisel s bývalou nemocí. Srdce mu přetékalo city, ztrátou a osamělostí, vinou, žalem a výčitkami svědomí. Zhluboka se napil a spálil si patro. Pohněvaně tiše zaklel a vychrstl obsah šálku do ohně.

„To mám za to, že jsem tak sentimentální," zamumlal. Vyhnal z hlavy myšlenky na Karamona, našel si v komoře kus chleba a opekl ho nad ohněm. Zatímco ho ukusoval, přemýšlel nad situací.

Příchod do Neraky se nevyvíjel podle plánu. Úmyslně se rozhodl vstoupit do chrámu stezkami magie. Představoval si, že se objeví uvnitř chrámu k překvapení a úžasu všech, kdo ho spatří. Na kleriky měla jeho moc udělat takový dojem, že ho měli rovnou odvést k císaři Ariakasovi, který by ho prosil, aby se k němu připojil v dobývání světa.

Věci neproběhly, jak plánoval. Raistlin dosáhl jednoho ze svých cílů; temné poutníky rozhodně překvapilo, když se jim uprostřed opatství zčistajasna objevil před očima, právě když začínala mše. Jednoho ze starších poutníků málem ranila mrtvice a jeden omdlel.

Jenže temní poutníci neužasli, ale rozzuřili se. Pokusili se ho chytit, ale zahnal je Magiovou holí, která dávala šoky každému, koho

se dotkla. Když se kolem něj shlukli, s křikem a výhrůžkami, Raistlin je vyzval, ať zachovají klid. Nepřišel sem dělat potíže, vysvětloval. Půjde s nimi dobrovolně. Chtěl jen projevit úctu královně, ale místo toho zjistil, že musí projevit úctu odpornému Pánu noci.

Raistlin téměř okamžitě poznal, co je ten muž zač: šílenec, kterému působí utrpení jiných fyzickou rozkoš a uspokojení. Uvědomil si, že je ve smrtelném nebezpečí, třebaže mu nebylo jasné proč.

„Jsme všichni na stejné straně," pokusil se mág říci Pánu noci. „Všichni si přejeme spatřit vítězství Temné královny. Proč na mě tedy pohlížíte s takovým nepřátelstvím? Proč mi vyhrožujete nevýslovnými hrůzami, pokud se nepřiznám, že jsem špeh Konkláve? Proč by Konkláve chtělo špehovat kleriky Temné královny? To nedává smysl."

Nebo spíše nedávalo to smysl, dokud neuslyšel, jak Pán noci říká, že se Nuitár obrátil proti své matce.

Výslech trval dlouhé, únavné hodiny. Celou dobu slyšel Raistlin křik, kvílení a úpění jiných vězňů, otáčení skřipce, šlehání biče. Cítil škvařící se maso.

Pána noci Raistlinovo popírání rozhněvalo.

„Řekneš mi všechno, co víš, a ještě víc," prohlásil. „Pošlete pro kata."

Raistlin se pokusil použít Magiovu hůl, ale stráže se na něj vrhly a za cenu několika úderů mu vyrazily hůl z ruky, na podlahu. Pak kolem sebe seslal ochranný kruh. Pán noci však byl odborník najednání s nespolupracujícími čaroději. Pronesl pár slov, namířil na Raistlina zakrvavené prsty a ochranné kouzlo se roztříštilo jako křišťálový pohár na mramorové podlaze.

Raistlin poznal strach, jaký nikdy předtím nezažil, dokonce horší než tehdy, když ležel bezmocný pod spáry černého draka v Xak Sarotu. Stráže se k němu blížily a on s nimi neměl jak bojovat. Pak se stalo něco podivného, co si ještě pořád neuměl vysvětlit. Stráže na něj nedokázaly sáhnout.

Neudělal nic, čím by se bránil. Nezbývaly mu síly k sesílání kouzel. Cesta stezkami magie, následný boj a sesílání ochranného kruhu ho oslabily. Přesto se strážci pokaždé, když se ho pokusili

popadnout, roztřásli tak, že nesvedli ani hnout prstem.

Raistlin seděl na podlaze se zkříženýma nohama. Otevřel váček s kuličkami a vysypal je ven. Dračí jablko se kutálelo kolem, rozeznatelné od ostatních skleněnek jen jeho očima. Jedna z věcí, které se o dračích jablkách dozvěděl, byla, že mají stejný nebo ještě silnější pud sebezáchovy než on sám.

Zvedl dračí jablko, držel ho na dlani, přemítal a divil se. Když ho přinesl do Neraky, do srdce říše Temné královny, riskoval. Jablko, vytvořené z esence zlých draků, by se mohlo mezi svými a tak blízko své královně cítit jistější. Mohlo by se k němu obrátit zády a najít si důležitějšího, mocnějšího pána.

Místo toho se zdálo, že se ho jablko rozhodlo chránit. Raistlin si byl jistý, že to není z lásky k němu. Potřásl hlavou, pobavený takovou myšlenkou. Jablko zajímala jen vlastní ochrana. A to bylo znepokojivé. Jablko cítilo nebezpečí. Věřilo, že je v nebezpečí, a to znamená, že je v nebezpečí i Raistlin.

Ale co mu hrozí? Kdo? Tohle město by mělo být nejbezpečnějším útočištěm pro ty, kdo kráčí po cestách temnoty.

„U Nuitára, ty si opravdu hraješ s kuličkami," ozvala se Iolante. Nakrčila nos a zakašlala: „Co je to za odporný puch?"

Raistlin byl tak ponořený v myšlenkách, že ji neslyšel přicházet. Chvatně posbíral kuličky i dračí jablko a hodil je do váčku.

„Udělal jsem si šálek čaje," řekl zdvořile. „Byl jsem nemocný a zjistil jsem, že mi pomáhá."

Iolante otevřela okenní křídlo, aby dovnitř pustila vzduch, přestože to venku páchlo skoro stejně mizerně jako uvnitř. Vzduch byl šedý kouřem, linoucím se z výhní, a čpěl pachem uliček, zaplněných odpadky, a smrduté vody, tekoucí ve stokách.

„Ta nemoc," řekla Iolante a mávla rukou, aby odehnala zápach, „byla výsledkem Zkoušky?"

„Vedlejším účinkem," odvětil Raistlin, překvapený, že ji to hned napadlo.

„A tam jsi získal i zlatou kůži a ty oči?"

Raistlin přikývl.

„Oběti, které přinášíme magii," povzdechla si Iolante. Zavřela okno a zajistila ho. „Ani já jsem nevyšla nezraněná. Nikdo nevyjde.

Mé jizvy jsou skryté.“

Prohrábla si tmavé vlasy a znovu vzdychla. Měla na sobě hedvábný šat, kterému lidé na východě, v Churu, říkali kaftan. Hedvábí bylo drahocenné a pestrobarevné: červení a modří ptáci mezi fialovými a oranžovými květy, zelenými listy a popínavým vínem.

Raistlina ta žena zneklidňovala. Její otevřená řeč, půvab, humor, jiskra a krása – obzvlášť krása – ho uváděly do rozpaků.

Neboť dokonce i svýma prokletýma očima viděl, že je krásná. Temně černé vlasy, fialkové oči a olivová pleť – byla úplně jiná než jakákoliv žena, kterou kdy poznal. Znal ženy, jako je Laurana, plavovlasá, čistá, éterická elfská dívka, nebo Tika se zářivě rusými vlasy a štědrým úsměvem, rozkošná, rozesmátá, zdravá a milující.

Naproti tomu Iolante představovala tajemství, nebezpečí a úklady. Zneklidňovala ho. Dokonce i její šaty s myriádami barev ho znepokojovaly. Nesouhlasil s nimi. Ti, kdo přijali černý plášť a kráčeli mezi stíny, by s sebou neměli přinášet barvu a krásu.

Usmívala se na něj a Raistlin si uvědomil, že na ni civí. Rozčileně si uvědomil, že jeho kůže hoří. Přemohl dračí jablko, uvěznil v něm Fistandantila a zarazil Pána noci, a přitom se červená jako uhrovitý výrostek, protože se na něho usmála půvabná žena.

„Vidím, že ti Pán noci vrátil hůl,“ řekla Iolante. „Jak laskavé. Obvykle nebývá tak pozorný.“

Raistlina ta poznámka zaskočila, ale potom zahlédl ve fialkových očích záblesk smíchu. Uvědomil si, že si měl vymyslet nějaké vysvětlení, proč se hůl znovu objevila, ale místo toho se nechal pohltit uvažováním nad dračím jablkem. Pokusil se říct něco hodnověrného, ale nezmohl se na slovo. Ta žena ho mátla a měnila mu mozek v kaši. Čím dřív od ní bude dál, tím lépe.

Iolante si klekla, hedvábný kaftan vlál kolem ní a vzduchem zavanula vůně parfému z gardénií. Prohlížela si hůl; nedotkla se jí, ale pečlivě zkoumala hladké dřevo a dračí spár, svírající křišťálovou kouli, která zdobila hlavici.

„Takže tohle je slavná Magiova hůl,“ řekla.

Znovu Raistlina zaskočila. Ohromeně na ni hleděl.

„Včera v noci, když jsi spal, jsem využila příležitosti a trochu

jsem pátrala,“ řekla mu. „Na světě není mnoho kouzelných holí. Našla jsem její popis v jedné staré knize. Smím se zeptat, kdes k ní přišel?“

Raistlin jí chtěl oznámit, že jí po tom nic není, ale místo toho se přistihl, jak říká: „Dal mi ji Par-Salian, když jsem prošel Zkouškou.“

„Par-Salian?“ Iolante se usadila na podlaze, naklonila se na bok a opřela o loket. „Představený řádu *Bílých* plášťů? Dal ti tak cenný dar?“

„Když jsem podstupoval Zkoušku, nosil jsem bílý plášť,“ řekl Raistlin. „Díky laskavému zájmu, který o mne projevila Lunitár, jsem potom nosil rudý plášť. Teprve nedávno jsem přijal černý.“

„Všechny tři,“ zašeptala Iolante a upřela na něj fialkové oči. Černé zorničky se roztáhly, jako by ho chtěly pohltit. „Jak neobvyklé.“

Ladně vstala a kaftan jí zavířil kolem bosých nohou. „Říká se, že Pánem minulého a přítomného bude ten, kdo nosí všechny tři pláště.“

Raistlin na ni upřeně hleděl.

„A teď, pokud mě omluvíš,“ pokračovala chladně, „než se vydáme na cestu k Věži Vysoké magie, půjdu se převléknout do černé. Vzala bych si kaftan, mám ráda živé barvy, ale ty staré havrany, kteří tam žijí, by hromadně ranila mrtvice.“

Odplula z pokoje a zůstala tu po ní jen vůně, která Raistlina zašimrala v nose, až kýchl. Vrátila se v šatech z černého hedvábí, které se střihem podobaly kaftanu a paže nechávaly odhalené. Když šla, zaslechl slabé cinkání a všiml si, že má kolem kotníku kroužek z drobných zlatých zvonečků. Byl to nepříjemně chřestivý zvuk a Raistlinovi z něj trnuly zuby.

„Obyčejně nosím stejné zlaté náramky,“ podotkla Iolante, jako by mu četla myšlenky. Uždibla si ze suchého chleba, který Raistlin nesnědl, zvedla šálek, přičichla ke zbytku čaje a ušklíbla se. „Ale už se neodvažuji nosit po Nerace šperky. Víš, neplatí vojákům. Císař počítal s ocelky, které přitečou do jeho truhel z bohatství v Palantasu. Bohužel pro něj jsme se doslechli, že město přilétli hlídat stříbrní draci.“

„To je pravda,“ řekl Raistlin. „Viděl jsem je, než jsem odešel.“

„Takže jsi přišel z Palantasu,“ řekla Iolante. „Zajímavé.“

Raistlin se proklel, že jí takovou věc prozradil. Ta ženská je opravdu čarodějnice!

„Každopádně," pokračovala Iolante, „Ariakas všechen ten příjem ztratil. A co hůř, byl si tak jistý, že ty ocelky získá, že už je utratil. Teď se topí v dluzích, přestože to ví jen pár lidí."

„A proč k nim teď patřím i já?" zeptal se rozhněvaně Raistlin. „Proč mi to vykládáš? Nechci to slyšet. Sířit takové řeči je… je…"

„Zrada?" Iolante pokrčila rameny. „Asi ano. Ale nejsou to řeči, Raistline Majere. Je to pravda. Měla bych to vědět, jsem Ariakasova milenka."

Raistlin cítil, jak se mu ježí chloupky na nikách a na zátylku. Jeho život visel na hedvábné nitce.

„Taky jsem přítelkyně tvé nevlastní sestry," dodala úlisně, „Dračího velmistra Kitiary Uth-Matar,"

Raistlinovi spadla brada. „Ty znáš… mou sestru?"

„O ano," řekla Iolante. Na okamžik umlkla a pak najednou spustila. „*Její* jednotky, vojáci Modré dračí armády, dostávají zaplaceno… dobře zaplaceno. Přestože se jí nepodařilo získat Palantas, ovládá většinu Solamnie. Žádá a dostává daně z bohatých měst, protože měla dost rozumu a nevypálila je do základů, a dohlíží na to, aby ty platby dostali její vojáci. Kitini modří draci jsou věrní a ukáznění, na rozdíl od rudých, kteří jsou hloupí, nafoukaní a pořád se rvou mezi sebou. Ariakas hloupě dovolil svým rudým drakům a vojákům plenit a rabovat a zapalovat města, která získal, a teď si stěžuje, že nemá peníze."

Raistlin si vzpomněl na Útěšín a vypálenou hospodu Poslední domov, kde strávil tolik šťastných chvil. Vzpomněl si na strašlivé obléhání Tarsisu. Mlčel, ale v duchu se spokojeně ušklíbl nad nesnázemi, do kterých se Ariakas sám dostal.

Úsměv zmizel, když mu Iolante impulzivně stiskla ruku. „Je dobré mít někoho, s kým můžu mluvit. Někoho, kdo chápe. Přítele!"

Raistlin ruku stáhl. „Nejsem přítel," řekl. Napadlo ho, že to zní hrubě, a tak úsečně dodal: „Teď jsme se potkali. Sotva mě znáš."

„Mám pocit, že tě znám dobře," řekla Iolante, které se to v nejmenším nedotklo. „Kitiara o tobě hodně mluví. Je na tebe a tvého bratra velice pyšná. Kde vlastně je?"

Raistlin usoudil, že je čas změnit téma. „To, co Pán noci včera říkal o Nuitárovi…“

„Je pravda,“ řekla Iolante. „Každé slovo, až na tu část, že popravili Ladonu. Doslechla bych se to. Ale Nuitár se rozešel s matkou, Takhisis, a Konkláve čarodějů se spojí proti Temné královně.“

Raistlin vyhýbavě mlčel. Nepatří ke Konkláve. Nepožádal je o souhlas, když si bral černý plášť. Udělal to bez porady s nimi, což z něj ve skutečnosti dělalo odpadlíka. Konkláve považovalo odpadlíky za psance.

Iolante přešla k němu. Z vůně jejího parfému mu bušilo v hlavě.

„Vím, nad čím přemýšlíš,“ řekla tiše, „protože já přemýšlím nad tímtéž – co to znamená pro mne?“ Laškovně ho poplácala po rameni. „Měli bychom jít do Věže a zjistit to.“

Ohlédla se po něm přes rameno a dodala: „Můj lid má jedno přísloví – člověk si má chladit čaj vlastním dechem. Všude v Nerace je to dobrá rada, ale obzvlášť se týká ostatních čarodějů.“

„Rozumím,“ řekl Raistlin. Cítil záchvěv vzrušení. Konečně uvidí podivuhodnou Věž Vysoké magie a setká se s čaroději, kteří mu pomohou dát podobu jeho osudu.

„Půjdeme? Jsi připravený?“ Iolante zahlédla, jak zalétl pohledem k holi, a zavrtěla hlavou. „Neměl bys ji nosit veřejně. Pán noci ji bude hledat. Tady bude v bezpečí. Vždycky sesílám na dveře ochranná kouzla.“

„Hůl se o sebe postará sama,“ řekl Raistlin. Neměl chuť nechat ji tady, zvykl si spoléhat se na ni, ale chápal moudrost Iolantiny rady.

Iolante zavřela a zamkla dveře, načrtla konečkem prstu runu a pronesla slova kouzla. Runa se rozzářila matným modravým světlem.

Čarodějka si všimla Raistlinova pohledu a začervenala se. „Primitivní, já vím. Kouzlo, které se člověk naučí už ve škole. Ale na hlupáky dělá svítící runa dojem. A věř mi,“ dodala, „tady v Nerace je spousta hlupáků.“

Vzala Raistlina za loket a řekla mu, aby se choval jako její doprovod, ať chce, nebo ne. „Ulice jsou v těchto dnech nebezpečné,“ prohlásila. „Vyplatí se mít někoho, kdo ti kryje záda.“

Raistlinovi se to nezamlouvalo, ale nemohl Iolante dost dobře

odmítnout. Už dala jasně najevo, že mu může pomoci nebo ublížit a volba je na něm. Schodiště bylo úzké a ona trvala na tom, že půjdou těsně vedle sebe.

„Kolik schodů?“ zeptala se škádlivě.

„Třicet jedna,“ odpověděl. „Včetně odpočívadla.“

Iolante zavrtěla hlavou a zasmála se na něj.

Raistlin nechápal, co ji tak pobavilo.

4.

HOSTINEC U ROZBITÉHO ŠTÍTU. VĚŽ VYSOKÉ MAGIE.

šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

olante se rozhodla, že Raistlina nejdříve představí svému sousedovi a domácímu, majiteli krámku s kouzelnickými předměty. Byl to starý pán s nečekaným jménem Sukovec, jakýsi míšenec, tak shrbený, seschlý a vrásčitý, že se nedalo říct, jestli je napůl trpaslík nebo goblin. Přivítal Raistlina bezzubým úsměvem a nabídl mu slevu při prvním nákupu.

„Sukovec je skvělý známý," vysvětlovala mu Iolante, když procházeli širokou dlážděnou ulicí před chrámem. „Nikdy se neptá. Dává za ocel poctivé zboží. A protože ho má v oblibě císař, který u něj pravidelně nakupuje, mívá Sukovec často věci, které by jiní těžko získali. Chápej, neprodává jen tak každému, ale teď, když ví, že jsi můj přítel, bude k tobě vstřícný."

Raistlin nebyl její přítel, přestože to neřekl nahlas. Nikdy neměl přátele. Tanis, Flint a ostatní si říkali přátelé, ale on věděl, že za úsměvy ho nemají rádi, nedůvěřují mu. Nebyl jako jeho bratr, bodrý, srdečný Karamon, kterého měl každý rád.

Cestou si Raistlin s obvyklou pozorností prohlížel okolí. „Kam míříme?" zeptal se.

„Do Bílé čtvrti," odpověděla Iolante. „Město Neraka se svým

způsobem podobá královně Takhisis: je jako drak s jedním srdcem a pěti hlavami. Srdce je chrám uprostřed, hlavy jsou armády, které ho hlídají. Jelikož ses zhmotnil v chrámu, mám za to, že zvenku ses moc nerozhlédl.“

Chrám obklopovaly vysoké kamenné hradby, takže ho bylo z jejich místa špatně vidět. Iolante dovedla Raistlina k přední bráně, která byla doširoka rozevřená, aby si ho lépe prohlédl. Mág se na chrám podíval a pomyslel si, že nikdy neviděl nic tak šeredného. Takhisis očividně měla smysl pro humor, třebaže poněkud zvrhlý. Kdysi dávno v minulosti stával v Ištaru zářivý, svatý a překrásný chrám zasvěcený Paladinovi, bohu Světla. Takhisisin chrám byl pokřiveným, zvrhlým výsměchem onomu pradávnému chrámu, který teď leží hluboko pod hladinou Krvavého moře. Takhisisin chrám, který byl věcí temnoty, halil celé město pláštěm temným jako nepřirozená tma při zatmění, kdy měsíc zastíní slunce. Jenže zatmění skončí, kdežto temnota chrámu uprostřed denního světla přetrvává.

„Odporný jako hřích, že?“ řekla Iolante a znechuceně si chrám přeměřila. „Zlo by mělo být krásné. Tak nadělá mnohem větší škody. Co říkáš?“ Fialkové oči se zatřpytily a potutelně se na něj usmála.

Pokračovali Královninou cestou, hlavní ulicí obíhající chrám.

„Teď jsme v oblasti, které se říká Vnitřní Město,“ řekla Iolante. „Chrám lemuje hradba a Neraku chrání její vlastní hradby. Za městskými hradbami má tábory pět dračích armád. Uvnitř hradeb má každá dračí armáda vlastní čtvrť.“

Raistlin už se to dozvěděl, když si o Nerace četl ve Velké knihovně. Kvůli nedůvěře, intrikám a bojím o pozice mezi pěti Dračími velmistry – což Ariakas podporoval – si každá čtvrť vystačila sama. Každá měla vlastní kovárny, obchody, domy, kasárna a další. Žádný velmistr nechtěl být v ničem závislý na jiném. Ani není třeba říkat, že podporovali i soupeření mezi vojáky.

„Jdeme za hradby. Zatraceně!“ Iolante se zastavila. Vypadala rozčileně. „Zapomněla jsem. Nemáš černou propustku.“

„Černá propustka? Co je to?“ zeptal se Raistlin.

Iolante sáhla do jednoho z hedvábných váčků u opasku a vytáhla kousek papíru. Inkoust byl vybledlý, ale ještě čitelný. Dole byla připevněná pečeť Církve – pětihlavý drak otisknutý v černém vosku.

„Říká se tomu černá propustka kvůli pečeti z černého vosku. Všichni obyvatelé musí mít tohle církevní osvědčení, že smějí ve městě žít a pracovat. Když vyjdeš za hradby, nedostaneš se bez ní zpátky. A po včerejší noci dost pochybuji, že ti ji Pán noci dá.“

Iolante chvíli uvažovala, mračila se a podupávala nohou. Pak se usmála: „Aha, už vím, jak na to. Nevím, proč mě to nenapadlo předtím. Pojď se mnou.“

Znovu ho vzala za loket a vlekla ho pryč, k hradbě a bráně ven.

„Máš horečku?“ zeptala se najednou, natáhla ruku a sáhla mu na čelo.

„Mám nepřirozeně vysokou tělesnou teplotu,“ řekl Raistlin a ucukl před dotykem.

Zdálo se, že ji jeho reakce pobavila. Raistlin popuzeně uvažoval, jestli ji baví uvádět ho do rozpaků.

„Příliš mnoho energie?“ nahodila.

Raistlin znovu musel změnit téma. „Zmínila ses, že císař Ariakas často navštěvuje krámek tvého přítele. Slyšel jsem, že císař je čaroděj. Těžko věřit, když jsem zároveň slyšel, že je to válečník, který nosí zbroj a meč. A jiní tvrdí, že je klerik, zasvěcený Takhisis. Co z toho je pravda?“

„Svým způsobem obojí,“ řekla Iolante a tvář jí potemněla. „Císař vyráží do boje v plné zbroji a s velkým obouručním mečem. Nevelí z týla. Není to zbabělec. Nic nemá raději než být uprostřed bitevní vřavy. A zatímco jednou rukou sráží hlavy, druhou sesílá ohnivé střely.“

„To není možné,“ rozhodně prohlásil Raistlin.

Jak musel neustále připomínat Karamonovi, který vždycky chtěl, ať se naučí zacházet s mečem, umění magie vyžaduje neustálé, každodenní studium. Ti, kdo se zasvětí magii, nemají čas na jiné zájmy, včetně bojového umění. Navíc zbroj mágovi překáží ve složitých pohybech rukou, které jsou k sesílání kouzel často potřebné, a mnozí mágové, jako třeba Raistlin, věřili, že je magie mnohem mocnější zbraní než meč.

„Pán Ariakas je něco jako klerik,“ řekla Iolante. „Získává magii přímo od královny Takhisis.“

Prošli Bílou branou, ovládanou Zelenou dračí armádou pod

velením velmistra Salah Chána. Bílá dračí armáda, které dřív velel zesnulý Dračí velmistr Feal-Thas, se po jeho smrti značně zmenšila a většina jednotek byla převelena. Vojáci Zelené dračí armády pocházeli z Iolantiny vlasti, z Churu. Dobře ji znali a měli ji rádi, protože si dala záležet, aby jejich dobré mínění podporovala.

Raistlin si stáhl kapuci, aby mu nebylo vidět do obličeje, a tiše ji následoval, když s flirtováním, smíchem a škádlením procházela bránou. Nikdo po něm nechtěl propustku.

„Cestou zpátky ji budou chtít," řekla Iolante, „ale nedělej si starosti. Všechno bude v pořádku."

Když vyšli z Vnitřního města, bylo to jako vykročit z temné a tiché noci do hlasitého, oslňujícího dne. Slunce žhavě plálo, jako by bylo rádo, že uniklo stínu Temné královny. Špinavé ulice byly přecpané vozy, dvoukoláky a lidmi všeho druhu a všichni hulákali z plných plic.

Raistlin se právě pokoušel přejít ulici, aniž by ho přejel vůz, když narazil do jakéhosi vojáka, který zlostně zaklel a vytáhl na něj nůž. Iolante zvedla ruku a na prstech jí zlověstně zapraskaly modré plamínky. Voják se na ni vztekle podíval a šel dál a Iolante odtáhla Raistlina pryč. Oba se pečlivě vyhýbali hlubokým vyježděným kolejím po vozech.

Ulice byly ucpané vojáky všech ras – lidmi, zlobry, gobliny, minotaury i drakoniány Drakoniáni byli ukáznění, upravení, zbraně vycíděné, kůži naleštěnou. Naproti tomu lidští vojáci byli špinaví, hluční, mrzutí a neurvalí. Zlobři se drželi spolu a vypadali napjatě a ostražitě. Dva minotauři hrdě prošli kolem, rohaté hlavy vztyčené, a měřili si všechny ostatní slabé tvory s nadřazeným pohrdáním. Goblini a hobgoblini, kterých se všichni štítili, se vlekli blátem a krčili chlupaté hlavy, aby se vyhnuli úderům.

Mezi jednotkami často propukaly spory, vedoucí k ostrým slovům a taseným mečům. Při prvních výkřicích se však vždycky zdánlivě odnikud vynořila elitní drakoniánská chrámová stráž. Rváči se na ně podívali, zavrčeli a stáhli se jako psi, když pán máchne bičem.

Z hluku a zmatku rachotících vozů, z klejících mužů, štěkajících psů a pronikavých hlasů děvek Raistlina rozbolela hlava. Vzduch byl

plný kouře z kováren a kuchyní vojenských ležení, jejichž stany se rýsovaly v dálce. Nejodpornější puch vycházel z blízké koželužny a mísil se se smradem dobytka v ohradách a pachem čerstvé krve od řezníka.

Iolante si přikryla ústa navoněným kapesníkem.

„Už jsme skoro tam, díky bohyni," řekla a mávla rukou k rozlezlé sbírce domů naproti přes ulici. „Hostinec U rozbitého štítu. Tady by sis měl najít nocleh."

Raistlin zavrtěl hlavou. „Četl jsem o něm. Nemůžu si to dovolit."

„Ale ano, můžeš," řekla Iolante a mrkla na něj. „Mám nápad."

Rozhlédla se na obě strany a vrhla se přes ulici, Raistlin za ní. Oba utíkali a klopýtali přes koleje a uhýbali koním a pochodujícím vojákům.

Když Raistlin studoval Neraku, přečetl si i popis tohoto hostince. Jakýsi estét s pochybným jménem Kameron Kecal riskoval život, vydal se prozkoumat město Temné královny a vrátil se, aby ohlásil, co viděl.

Napsal: *Hostinec U rozbitého štítu byl založen, když si jeho majitel Talent Orren, bývalý žoldnéř z Lemiše, za výhru v hazardu pořídil v neracké Bílé čtvrti boudu o jedné místnosti. Příběh vypráví, že Orren neměl peníze na vývěsní štít, a tak přibil nad dveře svůj vlastní rozbitý štít a podle něho chatrč pojmenoval. Orren podával jednoduché, ale dobré jídlo. Neředil pivo vodou a nešidil zákazníky. S přílivem vojáků a temných poutníků do Neraky měl brzy víc zákazníků, než mohl zvládnout. Později k boudě přistavěl ještě jednu místnost a začal jí říkat krčma U zlomeného štítu. Ještě později připojil ke krčmě několik bloků pokojů a změnil jméno na hostinec U zlomeného štítu.*

Byla tam spousta budov a každá měla několik vchodů a Raistlin neměl ponětí, který je hlavní. Nejdřív měl Raistlin pocit, že Iolante vybrala dveře náhodně, ale pak zvedl oči nade dveře a uviděl, že nad nimi visí štít s prasklinou uprostřed.

Na sešlém nápise, přitlučeném na dveřích, stála v obecné slova *Jenom pro lidi!* Zlobři, goblini, drakoniáni a minotauři chodili pít k Trolímu chlupu, kterému se obyčejně říkalo U chlupatého trola.

Iolante se chystala zatlačit na dveře, když se najednou rozlétly.

Objevil se muž v bílé košili a koženém kabátci, který nesl za zátylek a zadek kalhot šotčí děvče. Rozmáchl se a vyhodil ji na ulici, kde přistála na břiše v blátě.

„A nevracej se!“ zahulákal muž a zatřásl pěstí.

„No tak, víš, že ti budu chybět, Talente!“ opáčila šotka a vesele se zvedla. Vydala se ulicí, vytírajíc si bláto z očí a ždímajíc špinavou vodu z rozcuchaných copů.

„Krysa!“ zamumlal muž a s úsměvem se otočil k Iolante. Ladně se poklonil: „Vítej, paní Iolante. Jako vždy je mi potěšením. Kdo je tvůj přítel?“

Iolante je představila: „Raistline Majere, seznam se s Talentem Orrenem, majitelem hostince U zlomeného štítu.“

Orren se znovu uklonil. Raistlin kývl hlavou v kápi a oba muži si prohlédli jeden druhého. Orren byl středně vysoký a měl štíhlou, skoro křehkou postavu. Byl pohledný, s hnědýma, bystrýma a pronikavýma očima. Tmavé vlasy mu sahaly k ramenům, pečlivě učesané, a nad horním rtem měl tenký knírek. Na sobě měl bílou košili s dlouhými hladkými rukávy, u krku volnou, a těsné kožené kalhoty. Po boku mu visel dlouhý meč. Podržel dveře otevřené a zdvořile pobídl Iolante do hostince. Raistlin vyrazil za ní, ale cestu mu zablokovala Orrenova svalnatá paže.

„Jenom pro lidi,“ řekl Orren, „jak stojí na ceduli.“

Raistlin rozhněvaně a zahanbeně zrudl.

„Pro smilování, Orrene, *on je* člověk!“ řekla Iolante.

„Nikdy jsem neviděl člověka s tak směšnou barvou kůže,“ prohlásil Orren, nepřesvědčeny. Měl kultivovaný hlas a Raistlin měl dojem, že zaslechl matný solamnijský přízvuk.

Iolante popadla Raistlina za zápěstí. „Lidé mají všemožné barvy, Orrene. Můj přítel je jenom trochu neobvyklý.“

Cosi zašeptala Orrenovi do ucha a muž si ho přeměřil s větším zájmem: „Je to pravda? Jste Kitiařin bratr?“

Raistlin otevřel ústa, ale Iolante odpověděla za něj.

„Samozřejmě že je,“ řekla hbitě. „Můžeš vidět rodinnou podobu.“ Ztišila hlas. „A nevykřikovala bych Kitiařino jméno na ulicích. Ne v těchto dnech.“

Talent se usmál: „Máš bod, má drahá. Připomínáte svou sestru,

pane, a to je kompliment; je to přitažlivá žena.“

Raistlin na to nic neřekl. Nemyslel si, že jsou si s Kitiarou podobní; koneckonců jsou jen nevlastní sourozenci. Kitiara má černé vlasy a hnědé oči. Je po otci, který byl tmavý a pohledný. Raistlin míval vlasy jako Karamon, červenohnědé, než mu při Zkoušce trvale zbělely.

Neuvědomoval si, že on i Kit mají stejný oheň v očích, stejné odhodlání získat, co chtějí, ať to stojí cokoliv – i je samotné.

Otřen nechal Raistlina vejít a zdvořile mu podržel dveře. Hostinec byl plný a hlučný, servírovali polední jídlo. Iolante řekla Talentoví, že si potřebuje promluvit obchodně. Odpověděl jí, že právě teď nemá čas, ale promluví si s ní, až shon přejde.

Prošli s Raistlinem kolem několika stolů obsazených temnými poutníky, kteří si je nesouhlasně prohlíželi a mračili se na ně. Raistlin slyšel zamumlání „čarodějnice“ a ohlédl se na svou společnici. Iolante to také slyšela, soudě podle toho, jak jí rudly tváře. Předstírala však, že neslyší, a proklouzla kolem nich.

Několik vojáků si ji prohlíželo uctivěji, oslovovali ji „paní Iolante“ a ptali se, zda se k nim nepřipojí. Vždycky odmítla, ale s vtipnou poznámkou, která vojáky rozesmála. Zavedla Raistlina k malému stolu ve stínu pod širokým schodištěm, vedoucím do pokojů nahoře.

Už tam seděl jakýsi voják, ale když ji spatřil přicházet, okamžitě vstal. Vzal si jídlo a pití, zazubil se a uvolnil stůl.

Raistlin vděčně klesl na židli. Zdraví se mu sice zlepšilo, ale pořád ještě se snadno unavil. Servírka k nim spěchala pro objednávku, ale často se zastavovala, aby odstrčila šátrající ruku, uštědřila pohlavek nebo zručně zabořila loket do žeber. Nevypadala však rozzlobeně, dokonce ani popuzeně.

„Dokážu se o sebe postarat,“ řekla, jako by uhodla, nač Raistlin myslí. „A hoši na mě dávají pozor.“

Kývla k několika velmi urostlým mužům, kteří stáli opření zády o zeď a pečlivě sledovali zákazníky. Právě v tu chvíli jeden opustil své místo a zamířil do davu ukončit bitku. Hbitě oba rváče vyhodil.

„Je zvláštní vidět klid v krčmě, kde obsluhují vojáky,“ podotkl Raistlin.

„Talent hned zpočátku zjistil, že hospodské rvačky škodí obchodu, hlavně s těmi náboženskými týpky,“ řekla Iolante. „Tihle temní poutníci bez mrknutí oka sledují rituální krvavé oběti své královně, ale když jeden chlap druhému rozbije nad obědem nos, jsou z toho vedle.“

Servírka přinesla jídlo, jak psal estét, jednoduché, ale dobré. Iolante se zdravou chutí spořádala pastýřskou pečeni, Raistlin uždiboval vařené kuře. Co nezvládl, dojedla Iolante.

„Měl bys víc jíst,“ řekla mu. „Udržet si sílu. Dnes odpoledne ji budeš potřebovat.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Raistlin, polekaný jejím zlověstným tónem.

„Nerácká Věž Vysoké magie tě překvapí,“ řekla tiše.

Raistlin se chystal vyptat se na podrobnosti, ale v tu chvíli k nim dorazil Talent Orren. Přistrčil si židli od vedle, otočil ji zády ke stolu a usadil se obkročmo, s rukama opřenýma o opěrku.

„Co pro tebe můžu udělat, má roztomilá čarodějnice?“ řekl a hravě se na Iolante usmál. „Víš, že žiji jen pro to, abych ti sloužil.“

„Vím, že žiješ jen pro okouzlování žen,“ odvětila Iolante se širokým úsměvem.

Raistlin sáhl pro váček, ale Iolante zavrtěla hlavou.

„Mému pánu Ariakasovi bude potěšením zaplatit ti oběd. Připiš naše jídlo na císařův účet, ano, Talente? A přidej i něco pro děvče a pro sebe.“

„Tvé přání je mi rozkazem,“ řekl Talent. „Můžu pro tebe ještě něco udělat?“

„Chtěla bych u tebe pokoj pro přítele,“ pokračovala Iolante. „Jen malý pokojík, nic přepychového. Vystačí si s málem.“

„Mám v podstatě obsazeno, ale náhodou mám ještě jeden volný pokoj,“ řekl Orren. „Uvolnil se dnes ráno. Jeho nájemník zemřel ve spánku.“

Řekl cenu. Raistlin si to v duchu rychle spočítal a zavrtěl hlavou: „Obávám se, že si nemůžu dovolit…“

Iolante ho zarazila a sevřela mu ruce ve svých. „Kitiara za něj zaplatí. Koneckonců, je to její bratr.“

Talent plácl do opěradla židle: „Pak je to domluveno. Můžete se

kdykoliv nastěhovat, Majere. Obávám se, že tam bude silně cítit barva, ale museli jsme použít několik vrstev k překrytí krvavých skvrn. Až půjdete ven, vezměte si klíč. Číslo třicet devět. Třetí patro, zahněte doprava, potom doleva a na konec chodby. Ještě něco?“

Iolante cosi tiše řekla. Talent pozorně naslouchal, podíval se na Raistlina, zvedl obočí a usmál se.

„Jistě. Počkejte tady.“

„Můžeš to taky připsat na Ariakasův účet,“ zavolala na něj Iolante.

Talent se cestou k baru zasmál.

„Neboj se,“ řekla Iolante, když Raistlin začal protestovat. „Promluvím s Kit. Až se doslechne, že jsi v Nerace, bude nadšená. Pokud jde o účet za pokoj, může si to snadno dovolit.“

Raistlin odhodlaně odpověděl: „Přesto nechci být nikomu zavázaný, dokonce ani sestře. Vrátím jí to, jakmile to půjde.“

„Jak ušlechtilé,“ řekla Iolante, pobavená jeho skrupulemi. „A teď, pokud se cítíš lépe, navštívíme Věž a já tě představím tvým váženým kolegům.“

Iolante zrovna vstávala a sahala pro váček, když dorazila servírka. Srazily se a Iolante váček upustila a rozsypala. Rozhněvaně servírku vyhubovala, zatímco se dívka široce omlouvala a sbírala vysypané mince a cetky. V některých Raistlin poznal přísady kouzel.

Když vstal i Raistlin, vzala ho Iolante za ruku a vstrčila mu do dlaně ruličku papíru. Raistlin ji ukryl v dlouhém, širokém rukávu pláště a obratně ji vsunul do jednoho z váčků. Černý vosk úřední propustky byl ještě teplý.

Raistlin si u jednoho z výčepních vyzvedl klíč číslo třicet devět. Muž mu sdělil, že až se nastěhuje, má sem klíč hodit, kdykoliv opustí prostory hostince, a vyzvednout si ho při návratu. Iolante se rozloučila s Talentem Orrenem, který seděl u stolu se dvěma temnými poutníky, mužem a ženou. Talent Iolante políbil ruku, k nesouhlasu poutníků, a pak pokračoval v hovoru.

„Můžu vám obstarat, co chcete,“ řekl, „ale bude vás to něco stát.“

Temní poutníci se po sobě podívali, žena se usmála a přikývla. Muž vytáhl těžký váček.

„Co to mělo všechno znamenat?“ zeptal se Raistlin, když vyšli z

hostince.

„Talent jim nejspíš něco prodával na černém trhu,“ pokrčila rameny Iolante. „Ti dva jsou spiritoři, vysoce postavení v hierarchii kleriků. Jako mnozí stoupenci Jejího Temného Veličenstva si oblíbili vybranější věci jako čistokrevné koně z Churu, víno a hedvábí z Qualinestu a šperky trpasličích mistrů z Thorbardinu. Kdysi se takové věci prodávaly v obchodech, ale jak se dodávky ztenčily a ztráty stouply, stal se takový luxus vzácností.“

„Zajímavé, že je Talent dokáže získat,“ řekl Raistlin.

„Umí to s lidmi,“ usmála se Iolante.

Znovu vzala Raistlina za paži. Čaroděj z toho byl nesvůj. Čekal, že zamíří zpět do středu města. Věž Vysoké magie samozřejmě nebude tak velkolepá nebo výstavná jako chrám Temné královny, to by nebylo prozíravé, ale měla by stát někde v blízkosti Takhisísina chrámu.

Přišlo mu zvláštní, že v estétových zápiscích z Neraky nenašel popis Věže Vysoké magie. Mohlo to mít mnoho důvodů. Všechny Věže Vysoké magie chránil ochranný háj. Palantaská věž má hrozivý Šoikanův háj, kolem Věže Žďárské cesty se rozkládá očarovaný les. Snad háj kolem nerack é věže způsobuje neviditelnost.

Iolante však nezamířila k chrámu Temné královny. Vykročila opačným směrem, cestou vedoucí do jakési čtvrti plné skladišť. Ulice tu byly volnější, protože sem nechodili vojáci. Raistlin viděl ve skladech dělníky, jak kutálejí sudy na místa, přesouvají bedny a vykládají pytle obilí z všudypřítomných vozů.

„Myslel jsem, že jdeme k Věži,“ řekl Raistlin.

„Jdeme,“ odvětila Iolante.

Zahnula, stáhla ho s sebou za roh a zastavila se před dvoupatrovou cihlovou stavbou, schoulenou mezi dílnou bednáře na jedné a kovárnou na druhé straně. Dům byl černý, ne úmyslně, ale protože cihly pokrývala špína a saze. Stavba měla málo oken a většina jich byla popraskaných nebo rozbitých.

„Kde je Věž?“ zeptal se Raistlin.

„Díváš se na ni,“ odpověděla Iolante.

5.

VAŘENÉ ZELÍ. NOVY KNIHOVNÍK.

šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

o musí… to musí být nějaký omyl," otřeseně namítl Raistlin.

„Není to omyl," řekla iolante. „Díváš se na studnici magie v říši Temné královny."

Obrátila se k němu. „Teď už chápeš? Teď už vidíš, proč se Nuitár rozešel se svou matkou? Tohle," prudce máchla rukou k sešlé, špinavé a vetché stavbě, „je úcta, jakou k magii chová Temná královna."

Raistlin ještě nikdy nezažil tak hořké zklamání. Pomyslel na bolest, kterou prožil, oběti, které podstoupil, aby se dostal na tohle místo. Zrak se mu zamlžil a v očích ho pálily slzy zklamání.

Iolante ho soucitně pohladila po ruce. „Je mi líto, ale dál to bude jen horší. Ještě jsi nepotkal ostatní Černé pláště."

Fialkové oči se na něj pronikavě upřely. „Musíš se rozhodnout, Raistline Majere," řekla tiše. „Kterou stranu si vybereš? Matku, nebo syna?"

„A co ty?" ohradil se Raistlin.

Iolante se zasmála: „To je snadné. Vždycky jsem na své vlastní straně."

A zdá se, že Iolantina strana zahrnuje službu mé sestře Kitiaře, pomyslel si Raistlin. To pro mne může být dobré – nebo taky ne.

Nepřišel jsem sloužit. Přišel jsem vládnout…

Raistlin si povzdechl, posbíral zbytky roztříštěných ambicí a uložil kousky k sobě. Cesta, kterou se vydal, ho nepřivedla ke slávě, ale do prasečího chlívku. Musí hlídat každý krok a pozorně sledovat, kam šlape.

Dveře Věže Vysokého šílenství, jak ji Iolante posměšně nazvala, hlídala runa vypálená ve dřevě. Bylo to kouzlo začátečníků, které by dokázalo odstranit i děcko.

„Nebojíte se, že se lidé vloupají dovnitř?“ zeptal se Raistlin.

Iolante si jemně odfrkla: „Snad pochopíš, jak jsme pro obyvatele Neraky nezajímaví, když ti řeknu, že se do naší Věže *nikdy* nikdo nepokusil vloupat. A lidé dělají docela dobře, že neztrácejí čas. Není tam nic cenného.“

„Ale musí tam být knihovna,“ řekl Raistlin s rostoucím zděšením. „Knihy kouzel, svitky, artefakty…“

„Všechno cenné je už dávno prodané, aby bylo na nájem,“ odpověděla Iolante.

Nájem! Raistlin zrudl hanbou. Myslel na velkolepé, slavné a tragické dějiny Věží Vysoké magie v průběhu věků. Nádherné stavby, které měly v těch, kdo na ně pohlédnou, vyvolat strach a úžas. Zahlédl krysu, jak zaběhla do díry u základů zdi, a udělalo se mu špatně od žaludku.

Iolante runu rozptýlila a otevřela dveře, vedoucí do malé, špinavé předsíně. Vpravo chodba mířila do zaprášené tmy a do prvního patra vedlo rozviklané schodiště.

„Jsou tady pokoje, ale jistě vidíš, proč jsem ti navrhla ubytovat se jinde,“ řekla Iolante.

Zvedla hlas, aby ji bylo slyšet v patře, a zavolala: „To jsem já, Iolante! Jdu nahoru. Nesesílejte žádné ohnivé koule.“ S pohrdavým podtónem šeptem dodala: „Ne že by to ti staří páprdové svedli. Ať znávali jakákoliv kouzla, už je dávno zapomněli.“

„Kam vede ta chodba?“ zeptal se Raistlin, zatímco stoupali po schodech, které jim zlověstně praskaly pod nohama.

„Třídy,“ řekla Iolante. „Nebo to aspoň měly být třídy. Nikdy tu nebyli žádní studenti.“

Přivítalo je ticho, ale když se Iolante ohlásila, ozvaly se hlasy,

vysoké a naříkavé, které se hašteřily a řečnily.

V prvním patře byly společné obytné a pracovní prostory. Ve druhém byly ložnice. Iolante ukázala na laboratoř, sestávající z dlouhého pracovního stolu s popraskaným a špinavým kameninovým nádobím a kotlíku, bublajícího nad ohněm. Výpary, které se z něj linuly, mluvily o vařeném zelí.

Vedle laboratoře byla knihovna. Raistlin nahlédl dveřmi. Podlahu pokrývaly kupky a sloupečky knih, pergamenů a svitků. Vypadalo to, že je někdo začal třídit – pár knih bylo pečlivě uložených na policích. Potom však už očividně nikdo nic nedělal, jen ještě větší nepořádek.

Největší místnost v patře, ležící naproti schodům, byla hlavní společenská místnost. Iolante vešla a Raistlin za ní, kápi staženou do obličeje a tvář ve stínu. V pokoji byly dvě polámané pohovky, několik křesel s vratkými nožkami a pár stolečků a truhel. Kolem Iolante se shlukly tři Černé pláště – lidští muži v pokročilém středním věku – a všichni najednou na ni začali mluvit.

„Pánové," řekla a zvedla ruce, aby je utišila. „Hned probereme vaše záležitosti. Ale nejdřív vám chci představit nový přírůstek do našich řad, Raistlina Majereho."

Tři mágové v černých pláštích se lišili jen tím, že jeden měl vlasy dlouhé a šedé, druhý šedé a prořídlé a třetí vůbec žádné. Byli si podobní vzájemnou nedůvěrou a odporem a všichni věřili, že magie je jen nástroj, který má uspokojit jejich potřeby. Ať bývaly kdysi jejich duše jakékoliv, už dávno je ohlodala nevědomost a chamtivost. Byli v Nerace, protože neměli, kam jinam by šli.

Iolante všechny tři rychle jmenovala. Raistlinovi ta jména jen prolétla jedním uchem tam a druhým ven. Nestálo mu za to namáhat se s jejich učením, a jak se ukázalo, stejně je nepotřeboval znát. Černé pláště ani v nejmenším nezajímal. Zajímaly se jen o sebe. Čarodějové zasypali Iolante otázkami, dožadovali se odpovědí a pak, když se jim je pokusila dát, odmítali naslouchat.

Shlukli se kolem ní dusivém kruhu. Raistlin zůstal vně, naslouchal a pozoroval.

„Může mi jeden z vás – *jeden,*" zopakovala Iolante přísně, zatímco se všichni nadechovali k odpovědi, „říct, proč je tu takový zmatek?"

Příčinu jí objasnil nejstarší mág, zchátralý stařík s křivým nosem. Raistlin se dozvěděl, že se protloukal prodejem odporných amuletů a pochybných lektvarů venkovanům, dokud neotrávil několik zákazníků a nemusel uprchnout. Podle Skobonosa, jak si ho Raistlin pojmenoval, se všichni doslechli, že se Nuitár rozešel s královnou Takhisis, že byla Ladona zabita a oni všichni jsou ztraceni.

„Každým okamžikem sem vtrhnou stráže Pána noci!“ vyděšeně prohlašoval Skobonos. „Podezírají nás, že pracujeme pro Tajné světlo. Všichni skončíme v kobkách Pána noci!“

Iolante je trpělivě vyslechla a pak se uvolněně zasmála. „Můžete pokojně odpočívat, pánové,“ řekla. „Taky jsem to slyšela. Samotnou mě to zneklidnilo, a tak jsem si zjistila pravdu. Všichni víte, že skvělá kouzelnice Ladona byla mou učitelkou a patronem.“

Staříci to očividně věděli a neudělalo to na ně žádný dojem, jen hlasitě prohlašovali, že všechno, co se týká Ladony, jim jen přidělá potíže. Raistlin, který to předtím netušil, uvažoval, co to může znamenat. Je Iolante věrná Ladoně?

„Včera večer jsem s ní mluvila. Ty řeči jsou čirá lež. Ladona zůstává poddanou Takhisis stejně jako její syn Nuitár. Nemáte se čeho bát, můžeme pokračovat v naší práci jako obyčejně.“

Z toho, jak se muži zamračili, Raistlin uhodl, že „jako obyčejně“ není nic moc. Iolante to potvrdila, když vytáhla hedvábný váček a vytáhla několik ocelků s reliéfem pěti hlav Temné královny. Položila mince na stůl.

„Tady. Plat za služby prokazované nerackými Černými plášti.“

Rozvinula seznam, který zahrnoval úkoly jako odstranění krys z krámku krejčího a namíchání lektvaru, které si objednal Sukovec. Raistlin si v duchu pomyslel, že by raději použil lektvar namíchaný tupým trpaslíkem než něco, co uvařili tihle staří hlupáci. Později mu Iolante řekla, že ty lektvary vylila do kanálu. Platila Věž osobně.

„Jinak by si tihle havrani šli hledat práci sami,“ řekla Raistlinovi v soukromí, „a jenom Nuitár ví, jaké potíže by mi nadělali.“

Pohled na peníze starce uklidnil mnohem víc než Iolantina slova. Skobonos je popadl, zatímco ho dva zbylí žárlivě sledovali, a pustili se do živé debaty, jak ocelky rozdělit; každý tvrdil, že si zaslouží největší podíl.

„Nerada vás ruším," řekla Iolante hlasitě, „ale mám ještě další záležitosti. Představila jsem vás Raistlinovi Majeremu. Je to…"

„Pouhý student magie, pánové," ozval se Raistlin tiše. Držel se ve stínu, hlavu pokorně skloněnou a ruce v rukávech. „Pořád se ještě učím a obracím se na vás, k váženým starším, pro radu a vzdělání."

Skobonos zabručel: „Nechce tady bydlet, že? Není tu místo."

„Ubytoval jsem se jinde," ujistil ho Raistlin. „Ale rád bych tu pracoval."

„Umíš vařit?" zeptal se jeden z mágů. Dvojitá brada a velké břicho zřetelně ukazovaly, co ho zajímá. Raistlin si ho pojmenoval Pupkáč.

„Myslel jsem, že by se vám mohlo víc hodit, kdybych roztřídil knihy a svitky v knihovně," navrhl Raistlin.

„Potřebujeme kuchaře," popuzeně namítl Pupkáč. „Vařeného zelí už mám až po krk."

„Mladý mistr Majere má skvělý nápad," řekla Iolante, která pochopila Raistlinovu narážku. „Většina z vás má mnohem důležitější práci, takže můžeme dát knihovnu na starost našemu novici. Kdo ví? Třeba tam najde něco cenného."

Skobonosovi se chtivě zaleskly oči a souhlasil, přestože Pupkáč dál bručel, že potřebují kuchaře a ne knihovníka. Raistlin byl slušný kuchař – když s bratrem jako chlapci osiřeli, vařil pro oba – a slíbil, že pomůže i s vařením. Když byli všichni spokojení, Raistlin s Iolante odešli.

„Šaty mi pořád smrdí po zelí!" řekla Iolante, když odešli a nechali ty tři jejich hádce, jak naložit s ocelky. „Tím strašným puchem nasákne úplně všechno. Budu se muset jít domů převléknout. Povečeříš se mnou? Žádné zelí, slibuji!"

„Musím si přestěhovat věci do hostince," začal Raistlin.

Iolante ho přerušila: „Připozdívá se. Neracké ulice nejsou po setmění bezpečné, zvlášť ne Vnější Město. Měl bys u mě zůstat ještě jednu noc a přestěhovat se do hostince zítra. Koneckonců," dodala posměšně, „ještě si musíme zahrát kuličky."

„Díky, ale už jsem využil tvé pohostinnosti víc než dost," řekl Raistlin. Poznámky o kuličkách si nevšímal. „Bude bezpečnější, když přenesu své věci po setmění, nemyslíš? Hlavně hůl. A nebojím

se procházet ulicemi po setmění.“

Iolante si ho přeměřila. „Asi máš pravdu. Bezpochyby se o sebe dokážeš postarat. Což mě nutí přemýšlet, o co ti tam ve Věži šlo. Ty – pouhý student magie? Mohl bys kolem těch mizerů seslat ohnivý kruh. Myslím, že jenom jeden z nich opravdu podstoupil Zkoušku. Ti zbylí jsou jen podřadní kouzelníci, sotva schopní uvařit vodu.“

„Kdybych jim odhalil své skutečné schopnosti, hleděli by na mě jako na hrozbu, byli by ve střehu a neustále by mě sledovali,“ vysvětlil Raistlin. „Takhle mě budou podceňovat. Což mě přivádí k mé otázce: Proč jsi jim lhala a řekla jim, že ty zvěsti nejsou pravdivé?“

„Hrozně se bojí Pána noci. Vím jistě, že nejméně jeden z nich na mě donáší,“ klidně odvětila Iolante. „Kdybych jim řekla, že je to pravda, pošlapali by mě v závodě, kdo s tou zprávou vyběhne ze dveří jako první.“

„Takže proto jim platíš,“ rozsvítilo se najednou Raistlinovi.

„A proto jim říkám to, co se má doslechnout Pán noci,“ řekla Iolante. „Pochop,“ dodala vážně, „když Ladona s ostatními Černými plášti přišla do Neraky, měli jsme velkolepé představy a plány. Přijeli jsme sem udělat štěstí. Chystali jsme se zbudovat skvostnou Věž Vysoké magie, věž našich snů,“ řekla, povzdechla si a s žalostným úsměvem se podívala na Raistlina.

„Ladona a ostatní brzy pochopili, že čarodějové nejsou v Nerace vítáni, že je tu nechtějí. Nejdřív došlo ke střetům s Církví, pak začalo pronásledování. Tři čarodějové – ti, kteří hlasitě hájili naše zájmy – byli zabiti. Církev samozřejmě popřela, že by o tom něco věděla.“

Raistlin se zamračil: „Jak je to možné? Pokud to byli mágové na vyšší úrovni, měli by se snadno ubránit.“

Iolante zavrtěla hlavou. „Pán noci velí mocným silám. Vraždy proběhly podle stejného vzorce. Těla byla vyschlá, zbavená krve, vysátá do sucha. Vypadali jako mumie, jako ti staří ergotští králové. Kůže byla nalepená na kostech jako děsivý pergamen. Byl to příšerný pohled, pořád z něj mám noční můry.“

Cítil, jak se zachvěla a přitiskla se blíž k němu, ráda, že cítí teplo a živé tělo.

„Nenašel se důkaz, že s útočníkem bojovali,“ pokračovala.

„Všichni zemřeli ve spánku, nebo to tak aspoň vypadalo. A byli to muži a ženy, vládnoucí mocnou magií, chránění ochrannými kouzli, které sami seslali na své příbytky i na sebe. Ladona pojmenovala vraha ‚Černý přízrak'. Nepochybovali jsme, že Pán noci přivolal ze záhrobí nějakého odporného démona a poručil mu zabít naše druhy.

Ladona si stěžovala císaři, že jí Církev zabíjí čaroděje. Ariakas jí stroze sdělil, že má dost práce s válkou a nehodlá se plést do hádek mezi ‚sukněmi', jak posměšně říká všem, kdo nosí roucha. Mocnější čarodějové se v obavě o život buď tiše vrátili domů, nebo jako Drakart a Ladona souhlasili, že budou pro Temnou královnu pracovat na tajných projektech. Ladona to očividně nedokázala snášet příliš dlouho."

„A ty?" zeptal se Raistlin. „Ty se toho Černého přízraku nebojíš?"

Iolante pokrčila rameny: „Já jsem Ariakasova milenka a jsem pod jeho ochranou. Pán noci nemá císaře v lásce, ale královna Takhisis ano, i když těžko říct, jak dlouho jí to vydrží, když teď začínají síly Světla vítězit. Prozatím se ale Pán noci neodvažuje císaři protivit."

„Jsi i přítelkyně mé sestry Kitiary," řekl Raistlin.

„V těchto dnech potřebuje člověk všechny přátele, které může získat," prohlásila lehce Iolante a stejně lehce změnila téma. „Když nad tím tak přemýšlím, jsem ráda, že budeš pracovat ve Věži. Bojím se, že mají stařici pravdu. Církev se o nás bezpochyby začne znovu zajímat. Čím víc, tím hůř. Při třídění knih a úklidu knihovny zjistíš, jaké knihy tam mají, a můžeš poslouchat, o čem mluví."

Iolante se na něj kradmo podívala a mazaně se usmála. „Jestli si myslíš, že v tom krysím hnízdě najdeš něco cenného, tak se žalostně mýlíš. Mám dost dobrou představu, co tam je."

Iolante by se poohlédla po všem cenném a už by to byla odnesla, ale i tak neuškodí rozhlédnout se tam, pomyslel si Raistlin.

„Stejně zrovna nemám nic lepšího na práci," zamumlal.

Během řeči došli k Bílé bráně. Slunce už zapadalo a obloha byla pocákaná červenou. Z Rozbitého štítu, který byl přes ulici, slyšeli smích a hluk. V krčmě se tlačili vojáci po službě a dělníci po směně, kteří se přišli najíst a napít. Stráže u brány měly plno práce s kontrolou těch, kdo opouštěli Vnitřní Město, a s těmi, kdo chtěli do

Neraky vstoupit. Bylo tu pár kleriků v černých hávech, ale ve většině Raistlin rozeznal žoldnéře, kteří přicházeli hledat práci v dračích armádách.

Postavili se s Iolante do řady za dva lidi, muže a ženu, kteří si povídali.

„Slyšel jsem, že na jaře má začít útok," řekla žena. „Císař dobře platí; proto jsem tady."

„Řekněme, že císař *slibuje* dobrý plat," odvětil kysele muž. „Ještě jsem neviděl ocel, kterou mi dluží, a to už tu jsem dva měsíce. Pracuj pro Modrou dámu. Ta platí dobrou ocelí a včas. Právě tam teď mířím, jenom si jdu do města pro svoje věci."

„Nechám si poradit. Možná by se ti líbila společnost na cesty?" řekla žena.

„Možná ano," řekl muž.

Raistlin si na ten rozhovor a jeho význam vzpomněl až později. Zatímco stál v řadě, dokázal myslet jen na falešný doklad a byl čím dál nervóznější. Neklidně uvažoval, jestli ho stráže přijmou. Začínal o tom pochybovat. Představoval si, jak ho zatýkají, vlečou pryč a možná znovu házou do kobek Pána noci.

Podíval se na Iolante, stojící vedle něj zavěšená na jeho loktu. Byla klidná a mluvila o něčem, co Raistlin nesledoval. Opakovaně ho ujišťovala, že se nemusí bát; strážce si padělek nebude prohlížet. Raistlin už předtím porovnal padělek s pravým dokumentem a musel připustit, že nevidí rozdíl.

Důvěřoval jí – aspoň natolik, nakolik kdy komukoliv důvěřoval. Měl však jisté pochyby o Orrenovi. Člověk se v něm těžko vyznal. Vypadal jako obyčejný, plytký a okouzlující ničema, který si hodlá vydělat, jak jen to jde, poctivě či nepoctivě. Raistlin však cítil, že je v něm víc. Vzpomněl si na Orrenův upřený, pronikavý pohled, na inteligenci a zchytralost v hnědých očích. Vzpomněl si na náznak solamnijského přízvuku v Orrenově hlase. Možná je Orren stejně jako Sturm synem šlechtické rodiny, která o všechno přišla, a proto musí prodávat svůj meč. Na rozdíl od Sturma si Orren nevybral Světlo, ale Temnotu.

Rozhodně má lepšího obchodního ducha, pomyslel si Raistlin.

Stráž u brány na ně mávla, ať jdou blíž. Když Raistlin podával

padělaný souhlas strážci, rozbušilo se mu srdce a v uších mu hučela krev. Iolante pozdravila strážce jménem a zeptala se, jestli ho později uvidí U rozbitého štítu. Se smíchem mu řekla, že jí může koupit pití. Strážce měl oči jen pro ni, na Raistlinovu propustku se sotva podíval a na Raistlina vůbec ne. Mávl na ně, ať jdou, a obrátil se k dalšímu v řadě.

„Vidíš, nebylo to snadné?“ zeptala se Iolante.

„Příště se mnou nebudeš,“ zamračil se Raistlin.

„Pche, to nic není. Brány sice zdánlivě ovládají velmistři, ale tihle muži nejsou v armádě žádného z nich. Patří k nerácké městské hlídce. Jejich hlavním úkolem je zajistit, aby se dovnitř nedostal nikdo, kdo by mohl urazit Církev. Neplatí je tak dobře, aby se moc obtěžovali nebo aby riskovali. Viděla jsem, jak přímo před nimi bodli na ulici jakéhosi vojáka. Neračtí strážci jenom překročili tělo a pokračovali v hovoru. Takhle kdyby byl zavražděný nebo oloupený temný poutník, to by byla jiná. Strážci by se mohli přetrhnout, aby pachatele dopadli.“

Pak už kráčeli mlčky. Raistlin byl na rozhovor příliš unavený a skleslý a mnohomluvná Iolante se zřejmě konečně vymluvila. Podle toho, jak se tvářila, měla myšlenky tak černé jako stíny kolem nich. Raistlin netušil, nač myslí. On sám uvažoval nad vlastní budoucností a přiznával si, že vypadá velmi ponuře.

Vrátili se do Kouzelnické řádky. Raistlin už chápal, proč je většina krámků zavřená a zabedněná. Žasl, jak se Sukovci podařilo udržet se na trhu; být jediným obchodem s kouzelnickými potřebami v Nerace muselo zřejmě mít své výhody.

Raistlin odolával Iolantiným prosbám, ať zůstane na večeři. Byl unavený, i když na něj dolehlo spíše zklamání a neštěstí než fyzické vyčerpání. Chtěl být sám, promyslet si všechno, co se stalo, a rozhodnout se, co dělat. A měl i další důvod, proč nechtěl zůstat s ní. Nelíbilo se mu Iolantino neustálé škádlení ohledně kuliček. Nepokládal za pravděpodobné, že by si dala dohromady pravdu o dračím jablku, ale neodvážil se to riskovat.

Raistlin byl zdvořilý, ale pevně odmítal zůstat. Když Iolante viděla, že si mág prosadí svou, prohlásila, že nemá nic na práci a doprovodí ho k Rozbitému štítu. Povečeří společně tam.

Přemýšlel, jak ji od toho odradit, aniž by se jí dotkl. Její přátelství už mu přineslo jisté výhody a viděl, jak by mu mohla být k užitku v budoucnu. Mohl by se z ní také stát hrozivý nepřítel.

Uvažoval, proč ho tak vytrvale pronásleduje, a když naslouchal jejímu povídání, zatímco procházela bytem a uklízela, najednou mu to došlo. Je osamělá. Touží mluvit s jiným čarodějem, s někým, kdo je jako ona, kdo chápe její cíle a ambice. Jeho domněnka se potvrdila, když se k němu Iolante otočila a řekla: „Mám pocit, že si jsme hodně podobní, ty a já."

Raistlin se usmál. Co by mohl mít on, slabý mladík s podivně zbarvenou kůží a ještě podivnějšíma očima, společného s tak překrásnou, exotickou, mocnou a sebejistou mladou ženou? Nepřitahovala ho, nevěřil jí, a dokonce se mu ani moc nezamlouvala. Pokaždé, když se žertem zmínila o kuličkách, mu naskakovala husí kůže. Ale přesto měla pravdu. Cítil se s ní spřízněný.

„Spojuje nás láska k magii," řekla, odpovídajíc na jeho nevyslovené myšlenky stejně jasně, jako by je slyšela. „A láska k moci, kterou nám může magie přinést. Oba jsme magii obětovali pohodlí, bezpečí a jistoty. A oba jsme připravení obětovat ještě víc. Nemám pravdu?"

Raistlin neodpověděl. Přijala mlčení jako odpověď a odešla se do ložnice převléknout. Už se smiřoval s tím, že bude nucen strávit s ní večer, což znamenalo být ve střehu při všem, co řekne nebo udělá, když uslyšel na schodech, vedoucích k bytu, kroky.

Byly to těžké kroky, provázené škrábavým zvukem, znějícím jako drápy na dřevě. Když Iolante vyšla z pokoje, zamračila se, jako by věděla, co ty zvuky znamenají.

„K sakru," řekla tiše a doširoka otevřela dveře.

Na plošince stál velký drakonián, bozak, a křídla mu sahala až ke stropu.

„Je to byt paní Iolante?" zeptal se bozak.

„Ano," povzdechla si kouzelnice. „A já jsem Iolante. Co chceš?"

„Císař Ariakas se vrátil, aby Neraku obdařil svou vznešenou přítomností. Vyžádal si vaši přítomnost, madam," řekl bozak. „Mám vás doprovodit."

Drakonián přelétl pohledem k Raistlinovi a zpátky k Iolante.

Když mág viděl, jak se mu nebezpečně zalesklo v očích, vstal, v hlavě slova vražedného kouzla.

„Vidím, že máte společnost, madam," pokračoval bozak hrozivě. „Vyrušil jsem vás?"

„Jen při plánování večeře," lehce odvětila Iolante. „Tenhle mladík je kouzelnický novic, který zrovna dorazil do Neraky. Chystala jsem se s ním povečeřet U rozbitého štítu. Myslím, že se s ním císař rád setká. Je to Raistlin Majere, bratr Dračího velmistra Kitiary."

Bozakovo podezíravé chování se vytratilo a přeměřil si Raistlina s úctou a se zájmem. „Velmi si vaší sestry vážím, pane," řekl. „Stejně jako císař."

„Jen se ji pokusil nechat popravit," zašeptala Iolante Raistlinovi, když mu podávala povlečení a přikrývky, které bude potřebovat v novém podnájmu.

Raistlin na ni hleděl, šokovaný tou novinou. Co tím myslela? Co se stalo? Ariakas a Kit jsou nepřátelé? A jak se to odrazí na něm? Raistlin zoufale toužil po podrobnostech, ale Iolante se na něj jen zazubila a mrkla. Dobře věděla, že si právě zajistila jeho další návštěvu.

„Víš, kudy k Rozbitému štítu, mistře Majere?" zeptala se.

Raistlin sehrál svou roli. „Ano, paní. Děkuji," odvětil uctivě.

Iolante k němu natáhla ruku. „Možná bude chvíli trvat, než se zase uvidíme. Sbohem, a hodně štěstí."

Pod bozakovým bedlivým dohledem Raistlin uložil povlečení do vaku a posbíral si svoje věci. Magiovu hůl nevzal, dokonce se po ní ani nepodíval a nechal ji stát v koutě, Iolante zachytila jeho pohled a lehce přikývla.

Raistlin se hluboce poklonil nejprve jí, potom bozakovi a hodil si přes rameno vak s povlečením, knihami kouzel a trochou majetku. Když spěchal ze schodů, připadal si jako podomní prodavač, Iolante nahoře držela lucernu, aby viděl na cestu.

„Zastavím se zítra ve Věži a podívám se, jak se ti daří v práci," zavolala, když už byl dole.

Než stačil odpovědět, zavřela dveře. Bozak na ni dál čekal na odpočívadle.

Raistlin vykročil na ulici, která byla tou dobou prázdná. Hůl mu chyběla, chybělo mu její jasné světlo a opora, kterou poskytovala unaveným krokům. Vak byl těžký a jeho bolela ruka.

„Hej, Karamone, vezmi ten…“

Raistlin se zarazil. Nemohl uvěřit, že to řekl. Nemohl uvěřit, že si to vůbec *pomyslel*. Karamon je mrtvý. Vzteklý sám na sebe rychle vyrazil ulicí, osvětlenou rudými paprsky Lunitáru a stříbrným světlem Solináru.

Spatřil před sebou chrám Temné královny. Matné světlo měsíců jako by k němu nedokázalo proniknout. V blízkosti pokroucených věží a baňatých minaretů jako by se měsíce zmenšovaly a hvězdy mizely. Dopadl na něj stín chrámu a drtil ho pod sebou.

Pokud královna ve válce zvítězí, její stín dopadne na všechny lidi na světě.

Nepřišel jsem sloužit. Přišel jsem vládnout.

Raistlin se rozesmál a smál se, až se mu smích zadrhl v hrdle a on se rozkašlal.

6.

SÍLY TEMNÉ KRÁLOVNY. PÁTRANÍ. NÁLEZ.

osmý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Toto jest pojednám týkající se záležitosti prospěšnosti užití papoušků jakožto důvěrníků, se zvláštním důrazem na učení řečených ptáků slovům kouzel a s postřehy o nešťastných důsledcích z onoho plynoucích.

Raistlin si zhluboka povzdechl a odhodil rukopis do velké bedny, označené jako „nepopsatelné bláboly“. Pak se trudnomyslně rozhlédl po hromadě rukopisů, knih, svitků a nejrůznějších dalších dokumentů kolem sebe. Pracoval už celé hodiny, celý včerejšek a většinu dneška. Seděl na podnožce a prohrabával se nesmysly. Bedna byla skoro plná a on zpola udušený prachem a nedalo se říct, že by nějak pokročil.

Iolante měla pravdu. V téhle místnosti, pro kterou byl název knihovna jen výsměchem, není nic cenného. Mocnější Černé pláště si při odchodu jistě vzaly své knihy kouzel a svitky s sebou, anebo, jak řekla Iolante, knihy někdo prodal.

Vrátil se k práci a byl odměněn vykopáním knihy kouzel, úhledně svázané v červené kůži. Pomyslel si, že zakopl o poklad, ale když ji otevřel, zjistil, že je to dětský slabikář, kniha, která má začínající mladé kouzelníky naučit umění sesílání kouzel. Prolistoval jej, vzpomínaje na své vlastní školní dny – na týrání, které musel snášet,

a na hloupého učitele – když zaslechl u předních dveří Věže shon. Někdo na ně začal bušit.

„Ve jménu Jejího Veličenstva královny, otevřete!“

Tři staří muži ve vedlejší místnosti se při tom hluku dali do vyděšeného křiku. Raistlin vstal.

„To je chrámová stráž!“ vykřikl Skobonos, když vykoukl špinavým oknem ven. „Elitní chrámová stráž! Co budeme dělat?“

„Pustíme je dovnitř,“ řekl Pupkáč.

„Ne,“ řekl třetí, kterého Raistlin překřtil na Kostlivce.

Raistlin se hromadami haraburdí prodral ke dveřím knihovny, které byly doširoka otevřené. Pomalu a potichu je přivřel, nechávaje jen tenkou škvíru, a vyhlédl ven.

Volání a bušení na dveře pokračovalo, stejně jako hádka Černých plášťů. Nakonec Skobonos rozhodl, že dveře otevřou – prohlásil, že pokud to neudělají, stráže je vyrazí a oni budou muset domácímu zaplatit škodu.

Raistlin sledoval dveře. Dovnitř vešla skupina drakoniánů a vydali se po schodech nahoru. Drápy nechávaly ve dřevě rýhy.

„Jsem velitel Slis,“ vyštěkl jeden. „Mám rozkaz to tady prohledat.“

„Prohledat? Proč? To je urážka,“ řekl Skobonos roztřeseným hlasem.

„Královna Takhisis se dozvěděla, že do města Neraky vstoupil mocný a potenciálně nebezpečný artefakt,“ zvučně prohlásil velitel Slis. „Jak víte, podle zákona musí být všechny magické artefakty předloženy chrámu k posouzení a registraci. Artefakty, které jsou považovány za hrozbu dobrým lidem Neraky, budou v zájmu veřejného bezpečí zabaveny.“

Raistlin si okamžitě vzpomněl na Magiovu hůl a byl rád, že je bezpečně ukrytá v jeho pokoji U rozbitého štítu, zastrčená pod matrací. Zdálo se, že jsou hlídky v okolí hostince poněkud nedbalé, a Raistlin se obával zlodějů. Byl však zmaten. Magiova hůl je mocná a mohla by být nebezpečná, ale nemyslel si, že je tak mocná, aby upoutala pozornost Temné královny.

„Známe zákon,“ rozhněvaně odpověděl Skobonos. „A vždycky jsme ho dodržovali. Nemáme tady žádné artefakty.“

„A co paní Iolante?“ dychtivě se zeptal Pupkáč. „Ta má nebezpečné artefakty. Ale nemaje tady.“

„Měli byste to prohledat u ní,“ pobídl je Kostlivec.

„Už jsme s paní Iolante mluvili,“ řekl velitel Slis. „Setkali jsme se s ní v soukromých komnatách císaře Ariakase. Paní Iolante nás ujistila, že o tom předmětu nic neví. Dala nám svolení prohledat její byt. Nenašli jsme ho.“

„A proč myslíte, že to máme my?“ vyptával se Skobonos.

„Domníváme se, že někteří z vás patří k Tajnému světlu,“ řekl velitel Slis.

Raistlin viděl, jak sivak na ostatní vojáky mrkl.

„Tajné světlo? Ne ne ne,“ vyděšeně blekotal Skobonos. „Ujišťuji vás, že jsme všichni věrní služebníci naší slavné královny!“

„Výborně. Pak vám jistě nebude vadit, když budovu prohledáme,“ chladně odvětil velitel.

„Prosím, poslužte si. Nemáme co skrývat. Co je to za artefakt?“ zeptal se Skobonos s žalostnou dychtivostí. „Rádi vám ho přineseme, jestli na něj narazíme.“

„Dračí jablko,“ řekl velitel Slis a přikázal svým vojákům, aby se rozdělili. Několik poslal do prvního patra, několik do druhého a pár do přízemí.

„Dračí jablko?“ Skobonos se podíval po svých společnících.

„Nikdy jsem o tom neslyšel,“ řekl Pupkáč a Kostlivec zavrtěl hlavou.

Velitel Slis jim ho popsal: „Křišťálová koule velká jako lidská hlava. Barva může být nezřetelná nebo může vířit barvami.“ Zakřičel na své muže: „Jestli najdete něco, co odpovídá popisu, nesahejte na to. Hned mě zavolejte.“

Raistlin odešel ode dveří a překlopýtal přes knihy zpátky ke stoličce. Sotva přitom viděl na cestu. Stáhl si kápi hluboko do tváře, vytáhl svazek pergamenů a předstíral, že je zcela pohlcený studiem. Slova se mu houpala před očima. Sjel rukou k váčku u pasu, k váčku s kuličkami. Žádná z nich nebyla velká jako lidská hlava, ale jedna vířila barvami.

Slyšel zapraskání dřeva – drakoniáni ve spodním patře kopali do dveří. Nejprve ho vyděšeně napadlo zastrčit váček pod hromadu knih

nebo ho schovat za řadu polic, ale hned se ovládl a důkladněji se zamyslel. Schovat váček je to nejhorší, co by mohl udělat. Kdyby ho drakoniáni našli, hned by uhodli, že je v něm něco cenného. Drakoniáni jsou chytří a patří k uživatelům magie. Brzy by jim došlo, že velká křišťálová koule s magickými vlastnostmi by se mohla dokázat zmenšit v malou kuličku.

Mnohem lepší bude nechat si váček u sebe, ukrytý všem na očích. Slyšel, jak drakoniáni vyvolávají kouzla. Nerozeznával slova, ale věděl, jaké kouzlo by seslal on, kdyby hledal magický artefakt. Použil by kouzlo, které odkrývá magii, takže by se artefakt odhalil sám – možná by se rozzářil nebo by hučel.

Raistlin sáhl do váčku. Citlivými prsty dokázal rozlišit dračí jablko od ostatních kuliček jen po hmatu. Jablko bylo o něco teplejší a mnohem hladší, mnohem dokonaleji kulaté.

Ostatní drakoniáni prohledávali kuchyň, shazovali hrnce a pánve na podlahu, třískali dveřmi spíže, rozbíjeli kameninové nádobí. Za chvíli budou v knihovně.

Raistlin chytil jablko a sevřel ho v dlani. Prozradí se jablko? Co když chce, aby ho královna Takhisis našla? Co když jablko samo Takhisis řeklo, kde ho hledat?

Jablko se mu v dlani zahřívalo. Zmijovcův hlas zašeptal: *Takhisis se jablek bojí. Chce je zničit. Ví, jaké nebezpečí představujeme. Postarej se o mé bezpečí a já se postarám o tvé.*

Dveře knihovny se rozlétly a dovnitř vešli dva bozaci. Zastavili se u dveří a zírali.

Raistlin hodil jablko zpět do váčku a uctivě vstal. Uhladil si plášť a nechal hlavu skloněnou, jako by se příliš bál zvednout zrak.

„Veliteli, na tohle byste se raději měl jít podívat," zavolal bozak.

Do místnosti vpochodoval velitel Slis. Rozhlédl se po hromadách, svazcích a kupkách a znechuceně se ušklíbl.

„Vypadá to, jako by tu žili tupí trpaslíci," řekl sivak a podíval se na Raistlina: „A kdo jsi, u Propasti, ty?"

Skobonos důležitě vtrhl dveřmi dovnitř. „Je to nula, veliteli. Novic. Dělá pro nás bezvýznamné práce. Podívej se, jaký nepořádek jsi tady udělal, Majere! Hned to tady ukliď!"

„Ano, mistře," řekl Raistlin. „Promiňte, mistře."

„Máme prohledávat všechnu tu veteš, pane?“ zeptal se bozak, když Skobonos odspěchal s hlasitými stížnostmi, že drakoniáni rozsypali po celé kuchyni mouku. „Zabere to týdny!“

„Sešli to své kouzlo a zkraťto,“ odpověděl velitel Slis. „Paní Iolante nás varovala, že cesta sem bude ztráta času, a měla pravdu.“

„Vy té čarodějnici věříte, veliteli?“ pochybovačně se zeptal bozak. „Proč si myslíte, že to jablko nemá ona?“

Velitel Slis se zasmál: „Ta čarodějnice má silný pud sebezáchovy. Ví, že kdyby ji Takhisis přistihla s dračím jablkem, nestál by její život ani za fajfku tabáku.“

„A co vlastně je to dračí jablko?“ Bozak kopl do hromady knih, které se sesypaly. „Co dělá?“

„Netuším. Vím jenom, že kvůli takovému jablku Modrá dáma ztratila bitvu u Věže Nejvyššího kněze, jak jsem aspoň slyšel.“ Velitel Slis si zamnul ruce s drápy. „Rád bych ho dostal do rukou. Několik lidí, co znám, by mi za ně dobře zaplatilo.“

„*Zaplatilo!*“ šokovaně hleděl bozak. „Jestli ho najdeme, máme rozkaz okamžitě ho dát Pánu noci.“

Velitel Slis smutně potřásl hlavou a vzal bozaka kolem ramen: „Hlte, chlapče, pokouším se tě vzdělávat. Nikdy nikomu nic jen tak nedáváme.“

„Ale naše rozkazy…“

„Rozkazy!“ znechuceně si odfrkl Slis. „Kdo nám dává rozkazy? Lidi. A kdo prohrává válku? Lidi. My drakouni se musíme začít starat sami o sebe.“

Bozak se neklidně ohlédl ke dveřím: „Myslím, že byste neměl říkat takové věci, veliteli.“

Raistlin se potil. Nemohl dělat nic, jen stát uprostřed knihovny a držet hlavu sklopenou. Bál se pohnout, bál se upoutat na sebe pozornost.

„To dračí jablko musí být mocné,“ toužebně řekl Slis, „a stálo by spoustu peněz. Kvůli žádnému magickému artefaktu nám nikdy nerozkázali prohledat celé město.“

„Jenom kvůli tomu Muži zeleného drahokamu, tomu Beremovi,“ řekl Hlt.

„Byl bych ho rád našel a vysloužil si tu odměnu.“ Slis mlaskl.

„Za cenu, kterou Temná královna nabízí, by se dalo koupit malé město!“

„Město, pane?“ se zájmem řekl Hlt. „Co byste dělal s městem?“

Raistlin měl pocit, že jestli zůstanou ještě chvíli, zblázní se. Svíral pod pláštěm pěsti.

„Postavil bych kolem něho hradbu,“ odpověděl velitel Slis. „Udělal bych z něho město jenom pro drakouny. Žádní lidi, trpaslíci, elfi nebo zbytek té špíny by nesměli dovnitř. No, pár trpaslíků bych možná pustil,“ připustil, „aby mě a moje přátele zásobovali trpasličí kořalkou. Pojmenoval bych ho…“

Přerušilo ho volání.

„Tady dole jsme hotoví, veliteli! Vůbec nic tu není.“

„Nahoře jsme taky skončili, pane!“ zavolal další. „Nic zajímavého.“

„Sešli svoje kouzlo, Hlte, a padáme odsud,“ řekl velitel Slis. „Z toho odporného smradu z kuchyně se mi zvedá žaludek.“

Bozak pronesl pár slov a mávl rukou s drápy. Za jiných okolností by se Raistlin se zájmem podíval, jakým způsobem bozak sesílá kouzlo, ale právě teď byl příliš napjatý, než aby tomu věnoval pozornost.

Zadržel dech, hlavu skloněnou, ruce v rukávech, v rukávech, které ukrývaly váček. S hrůzou spatřil zrádné světlo, zářící z jeho levé paže.

Raistlinovi bušilo srdce až v krku. V ústech mu vyschlo a roztřásl se. Modlil se ke všem bohům magie, modlil se ke všem bohům, na které si jen vzpomněl, aby si toho drakoniáni nevšimli. Chviličku si myslel, že byly jeho modlitby vyslyšeny; bozak se k němu otočil zády. Sivak se taky chystal odejít, ale ještě se ohlédl přes rameno. Zastavil se.

„Běž, Hlte,“ rozkázal. „Shromáždi jednotku. Za chvilku jsem dole.“

Hlt odešel. Velitel se přebrodil mezi stohy a hromadami, odkopávaje je stranou, až dorazil před Raistlina.

„Dáš mi tu kouzelnou věcičku, co máš u sebe, chlapče, nebo si ji mám vzít sám?“ zeptal se.

Než Raistlin stihl odpovědět, sivak ho popadl za levou paži a

odhrnul rukáv černého pláště. Dýka, připevněná koženým řemínkem k čarodějově zápěstí, zářila jasným stříbrným světlem.

„To je ale pěkná věcička!“ řekl velitel Slis obdivně. „Jak to funguje?“

Raistlin měl co dělat, aby se mu netřásly ruce. Mávl zápěstím a uvolnil dýku z řemínku. Dýka mu vklouzla do ruky.

Velitel Slis si ho lstivě přeměřil. „Hádám, že jsi něco víc než novic. Všechny jsi je obalamutil, co?“

„Ujišťuji vás, pane…“ začal Raistlin.

Velitel Slis se široce usmál a jazyk mu zakmital mezi zuby. „Bez starosti. Není to moje věc. Ale tuhle kouzelnou zbraň raději zabavím. Měl bys s ní potíže.“

Velitel Slis hbitě sebral dýku i kožený řemínek.

„Prosím, neberte mi ji, pane,“ řekl Raistlin, když ho napadlo, že by bylo podezřelé, kdyby neprotestoval. „Jak vidíte, je to jenom malá dýka. Není moc cenná, ale hodně pro mne znamená.“

„Památeční, co?“ Velitel Slis přejel dýku zkušeným pohledem. „Snadno za ni dostanu dva ocelky. Povím ti, co udělám, chlapče, ale jen proto, že si myslím, že patříš k lidem, co by se mi mohli zamlouvat. Znáš krámek starého Sukovce v Kouzelnické řádce? Prodám mu ji a ty si tam pak můžeš zajít a koupit si ji zpět.“

Velitel Slis vsunul dýku, která už skoro přestala zářit, za opasek. Ujistil se, že je dobře ukrytá, mrkl na Raistlina plazím okem a líně odkráčel, šlapaje přitom po knihách na podlaze.

Raistlinovi se úlevou podlomila kolena a klesl na stoličku. Bylo mu líto, že přišel o dýku, která pro něj hodně znamenala, ale ta oběť za to stála. Díky jasnému světlu vyzařujícímu z dýky si sivak nevšiml velmi matného zeleného světla, svítícího skrz váček.

Venku před knihovnou tři staří muži kvíleli nad škodami a vyhrožovali, že si budou stěžovat u Pána noci. Nikdo z nich se však k tomu úkolu dobrovolně nehlásil a nakonec se rozhodli, že přednesením stížnosti pověří Iolante. Potom se dohodli, že si dají džbánek na uklidněnou. Když Skobonos cestou od soudku, ve kterém měli pivo, míjel knihovnu, zeptal se Raistlina, proč tam pořád jen tak sedí. Měl by začít uklízet nepořádek v kuchyni.

Raistlin si ho nevšímal. Seděl na stoličce, kolem sebe slabikáře

kouzel, svitky s polovinou slov špatně a bezcenná pojednání o papoušcích, zdrcený tím, co se dozvěděl. Temná královna, nejnebezpečnější a nejmocnější bohyně z celého panteonu, hledá jeho a dračí jablko. Je jen otázkou času, kdy je oba najde.

Mohl by utéct z města, ale neměl skoro ani ocelek, a kdyby odešel tak brzy po tom, co přišel, vypadalo by to velice podezřele. A taky neměl kam jít. Konkláve už ho mezitím jistě prohlásilo za odpadlíka. Každý Bílý plášť se bude cítit povinován napravit ho, každý Černý plášť ho bude chtít okamžitě zabít. Bude z něj vyděděnec, nebude mít jak si vydělat na živobytí, bude se muset uchýlit k odporným a ponižujícím věcem. Viděl svou budoucnost. Dopadne jako tihle starci, pohlcený chamtivostí, přežívající na vařeném zelí.

„Pokud mě předtím nenajde Takhisis. V tom případě bych si nemusel dělat starosti s budoucností, protože by mě žádná nečekala," zamumlal. „Rovnou bych mohl být na dně Krvavého moře se svým pošetilým bratrem."

Shrbil se na stoličce, hlavu v dlaních, a poddal se zoufalství.

Čarodějové v černých pláštích ve společenské místnosti rychle utopili strach v pivu a popadla je bojechtivost.

„Řeknu vám, kdo má tu dračí dýni," prohlásil Skobonos.

„Jablko, ty tupce," ozval se mrzutě Pupkáč. „Dračí jablko."

„Co na tom sejde?" odfrkl si Skobonos. „Tajné světlo. Slyšeli jste, jak to ten drakoun říkal!"

Raistlin zvedl hlavu. To už je potřetí, co zaslechl zmínku o Tajném světle. Skobonos to jméno nadhodil včera s Iolante, říkal, že se bojí, aby je nepodezírali, že patří k Tajnému světlu. I sivak mluvil o Tajném světle.

Raistlin se na to chtěl zeptat Iolante, ale měl tolik jiných starostí, že zapomněl. Vyšel z knihovny a přešel přes chodbu ke společenské místnosti, kde seděli staří čarodějové, pili teplé pivo a pokoušeli se přijít na to, koho jiného by mohli obvinit ze svých potíží.

„Co tady děláš, Majere?" zeptal se pohněvaně Skobonos, když ho zahlédl. „Máš uklízet kuchyň."

„Hned se do toho dám, pane," řekl Raistlin. „Jenom jsem se divil, co je to Tajné světlo, o kterém jste mluvili?"

„Banda zrádců, vrahů a zlodějů,“ řekl Skobonos, „kteří se snaží zničit naši skvělou královnu.“

Hnutí odporu, uvědomil si s úžasem Raistlin. Tady v Nerace, přímo Takhisis pod nosem.

Vyptával se na podrobnosti, ale nikomu z Černých plášťů se o hnutí nechtělo mluvit, jen ho hlasitě odsuzovali. Z toho, jak se po sobě podezíravě dívali, Raistlin usoudil, že se bojí, že mají mezi sebou udavače, který je při první příležitosti předhodí Pánu noci.

Mohli by vydat mě, uvažoval Raistlin, když odešel do kuchyně a dal se do úklidu. Byl rád, že má nějakou fyzickou práci, při které může přemýšlet. Nápady a plány vznikaly tak rychle, že si o nich sotva stačil udržovat přehled, jedna myšlenka však převládala.

Jestli Takhisis tuhle válku vyhraje, budu jejím otrokem, donuceným žebrat o drobty moci, které by se mi mohla uvolit hodit. Ale jestli Takhisis prohraje…

Zatímco Raistlin zametal mouku a rozbité talíře, uvažoval, jak by se někdo oddaný věci Temnoty mohl přihlásit k boji pro síly Světla.

7.

ŠPATNÉ MÍSTO, ŠPATNÁ CHVÍLE.

osmý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Raistlin celý den pracoval ve Věži. Uklidil kuchyň a pak procházel místnost po místnosti, rovnal zpřevracený nábytek a sbíral odštípnuté kusy dřeva, které tu zůstaly po drakoniánech, když kopali do dveří. Černé pláště vypily pivo, snědly jídlo, které jim přichystal, ještě chvíli se dohadovaly a pak šly spát.

Než zavřel dveře chráněné jedinou runou, které by dokázal otevřít papoušek mluvící jazykem magie, padla noc. Byl unavený, protože měl za sebou dlouhý a vyčerpávající den, ale věděl, že nedokáže usnout, protože měl pořád ještě v hlavě zmatek. Nic nenáviděl víc než ležet, nespat a civět do tmy.

Napadlo ho, že by mohl navštívit Sukovce a pokusit se znovu získat svoji dýku. Sivacký velitel nevypadal jako někdo, kdo by čekal, až mu mezi drápy vyraší tráva, obzvlášť ne, pokud jde o peníze.

Když šel kolem Iolantina bytu, uvažoval, že ji navštíví. Velmi ho zajímala organizace známá jako Tajné světlo a zdálo se, že Iolante zná v Nerace každého; držela prst na tepu jejího temného srdce. Nakonec však tu myšlenku zavrhl. Mluvit s ní by bylo nebezpečné. Dokázala záhadně vytušit, nač myslí, a Raistlin se bál, že uhodne, nad čím uvažuje. Ta žena byla tajemstvím. Neměl ponětí, komu je

oddaná. Pracuje pro Takhisis? Pro Ariakase? Nebo snad pro Kitiaru? Iolante toho o Kit moc neřekla, ale kdykoliv se o jeho sestře zmínila, rozeznal v jejím hlase obdivný tón.

Vzhledem k tomu, že je mi Iolante hodně podobná, připomněl si Raistlin, bude nejspíš oddaná sama sobě, což znamená, že se jí nedá důvěřovat.

Vstoupil do Neraky Bílou bránou. Takto pozdě v noci byla řada krátká, ačkoliv Raistlin musel chvíli čekat, zatímco strážní flirtovali se servírkou z Rozbitého štítu, která jim jako pozdrav od Talenta Orrena přinesla džbánek studeného piva. Raistlin usoudil, že je to od Orrena chytré, udržovat nerácké strážce spokojené. Pivo ho skoro nic nestálo a získal za ně značnou náklonnost.

Raistlin už předtím prošel Bílou branou několikrát tam a zpět a nikdo se na padělaný dokument ani nepodíval. Jak ho Iolante ujišťovala, strážci byli velmi ledabylí. Jediní, koho odmítali pustit, byli šotci, a i to jen tehdy, když byli dost střízliví na to, aby ty malé otravy chytili.

Když Raistlin konečně prošel bránou, rychle zamířil ke svému cíli, s očima otevřenýma a ve střehu. V ruce držel růžové lístky, slova kouzla mu neustále probíhala myslí. Nikdo ho však neobtěžoval a dostal se bezpečně až do Kouzelnické řádky.

Jediná světla na ulici vycházela ze Sukovcova krámku s kouzelnickými předměty. Iolantino okno bylo tmavé. Raistlin vešel do obchodu, úhledného a dobře osvětleného několika promyšleně rozmístěnými lucernami. Sukovec seděl za pultem usazený na stoličce a popíjel tarbeanský čaj.

Raistlin už se s majitelem setkal a všiml si, jak s ním jednala Iolante.

„Neuvidíš žádné hole opřené o stěny, žádné sklenice s lektvary v koších. Nic není vystavené, což má v tomhle městě očividný důvod," upozornila ho. „Sukovec skladuje všechny zásoby v označených truhlách a krabicích, uložených na policích, které se táhnou za dlouhým pultem od podlahy až ke stropu. Žádný zákazník nikdy nesmí za pult. Posledního chlapíka, který se o to pokusil, museli vytírat houbou. Pověz Sukovci, co potřebuješ, a on ti to podá."

Sukovec se bezzubě usmál. „Mistře Majere. Jdete nakupovat

pavučiny? Mám moc pěknou pavučinu, pane. Zrovna dnes dorazila. Utkali ji pavouci, které chovají temní trpaslíci v Thorbardinu. Jsou velmi spokojení, tihle pavouci. Na síť prvotřídní kvality není nic lepšího než spokojený pavouk.“

„Ne, děkuji, pane,“ řekl Raistlin. „Přišel jsem kvůli dýce. Možná vám ji dnes prodal drakoniánský strážný, sivacký velitel z chrámové stráže.“

„Velitel Slis,“ moudře přikývl Sukovec. „Znám ho dobře, pane. Jeden z mých nejlepších zákazníků. Je ve městě nový, ale už se tu zapsal. Ano, dnes tady byl. Přinesl mi dýku. Kdysi patřila Magiovi. Je k ní kožený řemínek, kterým si ji můžete přivázat k zápěstí.“

„Já vím,“ řekl Raistlin suše. „Patřila mně.“

„Ten Slis!“ zasmál se Sukovec. „Zachází daleko. Předpokládám, že byste rád dostal svůj majetek zpět, pane. Jen abych si byl jistý, můžete mi ji popsat? Nějaká zvláštní znamení?“

Raistlin dýku trpělivě popsal a zmínil se, že má malý zub na čepeli.

„Jak se to stalo? Během nějakého smělého kousku?“ zeptal se Sukovec se zájmem. „Při boji s trolem? Nebo při bitce s gobliny?“

„Ne,“ řekl Raistlin a s úsměvem si tu příhodu vybavil. „Můj bratr a já jsme hráli kudly…“

Zarazil se. Nechtěl mluvit o Karamonovi; nechtěl na něho ani myslet. Pokračoval popisem koženého řemínku, který byl taky jedinečný.

Sukovec vstal ze stoličky, přešel k jedné z krabic, vytáhl ji a přinesl k pultu. Otevřel víko a odhalil několik dýk. Raistlin viděl tu svou a chystal se ji vzít, když ho Sukovec hbitě zarazil.

„Je to vaše dýka, pane? Pět ocelků a rád vám ji vrátím.“

„Pět ocelků?“ zalapal po dechu Raistlin.

„Bylo mi řečeno, že patřila Magiovi,“ vážně prohlásil Sukovec.

„Stejně jako pět tisíc dalších, které se povalují po Ansalonu,“ řekl Raistlin.

Sukovec se na něj jenom usmál, vrátil dýku do krabice a zavřel víko.

„Udělám vám nabídku,“ řekl Raistlin. „Nemám peníze, ale vím, že obchodujete s lektvary. Vařím lektvary už dlouhý čas a docela to

umím.“

„Přineste mi vzorek své práce, pane. Pokud bude tak dobrý, jak tvrdíte, dohodneme se.“

Raistlin vděčně přikývl a odešel. Chtěl zamířit zpět k Rozbitému štítu. Vycházka mu prospěla. Je unavený, dokáže usnout.

Když šel po chodníku podél Královniny cesty směrem k Bílé bráně, všiml si tří mužů v dlouhých černých rouchách temných poutníků. Mířili směrem k němu, vedle sebe, pohlcení v živém rozhovoru. Možná se právě vraceli z Rozbitého štítu, protože komolili slova a hulákali po sobě; jejich hovor se hlasitě rozléhal tichou nocí.

Dva muži nesli lucerny a Raistlin v jejich světle rozeznal katův buldočí obličej a vyboulené svaly. Popravčí mluvil nejvíc ze všech, opilecky podrobně popisoval smrtelné křeče jedné ze svých obětí. Další dva zapáleně naslouchali, lichotili mu a hlasitě se smáli při líčení každého utažení šroubu či rány bičem. Trojice mířila přímo k Raistlinovi.

Raistlin dobře věděl, že by se měl střetu vyhnout. Kat byl nebezpečný muž, i v opilosti. Raistlin měl zahnout do uličky nebo pokorně přejít na druhou stranu ulice. Když však sledoval kata, vzpomněl si na křik ubožáků v mučírně a zaplál v něm hněv. Vždycky nenáviděl surovce, nejspíš proto, že tak často býval jejich terčem, a pokud šlo o kata, slovo *surovec* bylo laskavé.

Raistlin se zastavil uprostřed chodníku. Kat a jeho přátelé kráčeli rovnou k němu, zavěšení do sebe. Buď byli příliš opilí, než aby si ho všimli, nebo prostě předpokládali, že uhne.

Raistlin zůstal na místě. Ti tři se budou muset zastavit nebo ho prostě smést.

Konečně si ho kat všiml. Společně se klopýtavě zarazili.

„Uhni, špíno, a nech projít lepší lidi,“ zavrčel kat.

Raistlin sklonil hlavu v kápi: „Kdybyste vy tři laskavě uhnuli k jedné straně, ctění pánové, mohl bych projít…“

„Jak se opovažuješ žádat *nás*, ať uhneme!“ vykřikl jeden z mužů s lucernou. „Nevíš, kdo to je?“

„Nevím a je mi to jedno,“ klidně odvětil Raistlin.

„Ten hlas poznávám. Už jsem toho hovnožrouta někde potkal,“

řekl kat. „Podržte mi světlo, ať se můžu podívat…“

Najednou kat ztuhl, prohnul záda a vytřeštil oči. Zalapal po dechu, bolestně vykřikl, zachroptěl a s rozepjatýma rukama se zřítil dopředu. Dopadl břichem na chodník a z úst mu vytékal pramínek krve. Světlo dvou luceren se zalesklo na rukojeti řeznického nože, který mu trčel ze zad. Raistlin zahlédl černou postavu, mizící za rohem.

Dva temní poutníci v opilém úžasu hleděli na mrtvého. Raistlin byl stejně ohromený jako oni, ale vzpamatoval se jako první, klekl si vedle mrtvoly a sáhl jí na krk, jestli nenahmatá tep, ačkoliv mu bylo jasné, že je kat mrtvý. Jeden z temných poutníků náhle zaječel.

„Ty!“ vykřikl a namířil prst na Raistlina. „Je mrtvý kvůli tobě!“

Rozmáchl se lucernou proti Raistlinově hlavě, ale ani zdaleka ho nezasáhl.

Druhý temný poutník začal volat stráže. „Vražda! Pomoc! Vrazi! Vražda!“

Raistlin chápal, v jakém je nebezpečí. Temní poutníci si myslí, že kata schválně zastavil a zdržel, aby mohl vrah proklouznout za něj a bodnout ho. Raistlin by mohl donekonečna prohlašovat, že je nevinný, okolnosti svědčily proti němu. Nikdo by mu neuvěřil.

Zvedl se a vzal do prstů růžové lístky. Slova uspávacího kouzla mu zavířila hlavou a vzápětí je měl na jazyku.

„*Ast tasarak sinuralan krynawi!*“

Hodil růžové lístky temným poutníkům do obličeje a ti se svezli dolů, jeden ze odkutálel do stoky, druhý přistál Raistlinovi u nohou. Jedna z luceren spadla na zem, rozbila se a zhasla, druhá ale bohužel svítila dál. Raistlin by se rád zdržel a udusil světlo, ale neodvážil se. Slyšel kolem výkřiky a pískání a vzpomněl si na to, co mu Iolante říkala, jak vážně neracká hlídka bere vraždu jakéhokoliv temného poutníka. Kvůli vraždě kata povolají celou posádku.

Raistlin krátce zaváhal a přemýšlel, co dělat. Mohl by odejít stezkami magie a bezpečně se vrátit do svého pokoje. Podíval se k nebi a měl pocit, že na něj rudé oko Lunitáru mrklo. Bohyně ho vždycky měla v oblibě. Tohle může být zlom, který hledá. Přestože riskoval, nemohl takovou příležitost odmítnout.

Raistlin si vzpomněl na černě oděnou postavu a rozběhl se

stejnou cestou. Stříbrný svit Solináru se mísil s rudým světlem Lunitáru a Raistlin okamžitě viděl, že útočník udělal chybu. Vběhl do slepé uličky; konec blokovala vysoká kamenná zeď. Pokud nemá křídla, nemohl uniknout.

Raistlin zpomalil, opatrně nahlížel do stínů, naslouchal i těm nejtišším zvukům. Vrah mohl mít u sebe víc než jeden nůž a Raistlin nechtěl skončit s čepelí mezi žebry. Zaslechl zaškrábání a spatřil útočníka, celého v černém, jak se pokouší vyšplhat po zdi. Stěna však byla příliš vysoká a hladké kameny neposkytovaly chyty pro ruce ani oporu pro nohy. Vrah se žuchnutím sklouzl zpět na zem, přikrčil se tam a zaklel.

Útočník, zpola ukrytý ve stínech, byl drobný a štíhlý a Raistlin si nejdřív pomyslel, že je to dítě. Přešel blíž a ve světle Lunitáru s úžasem zjistil, že je to šotka, kterou Talent Orren vyhodil od Rozbitého štítu. Už na sobě neměla obvyklé jasně barevné šotčí oblečení, ale byla celá v černém: měla černou blůzu a černé kalhoty a žluté copy schovala pod černou kapuci.

V ruce se jí zatřpytila ocel a oči se zaleskly. V obličeji měla zcela nešotčí výraz: zamračený, odhodlaný, chladný a rozhodný.

„Zakřič na stráže a podříznu ti krk," řekla mu. „Dokážu to. Jsem s nožem rychlá. Možná jsi *viděl, jak* rychlá."

„Nechystám se křičet," řekl Raistlin. „Můžu ti pomoct dostat se přes tu zeď."

„Pápěrka jako ty?" odfrkla si. „Neuzvedl bys ani kotě."

Kdesi za nimi křičely stráže a hvízdaly na píšťalky. Šotka vůbec nevypadala neklidně nebo vyděšeně – v tomto ohledu se chovala jako všichni šotci.

„Můžu použít svá kouzla," řekl Raistlin, „ale bude tě to něco stát."

„Kolik?" zamračila se šotka.

„Nemůžeš moc vyjednávat o ceně," řekl chladně a natáhl ruku. „Ber, nebo nech být."

Dívka zaváhala a podezřívavě se na něj podívala. Zvuk dalších píšťalek a dusání nohou na chodníku jí pomohly s rozhodováním. Vzala ho za ruku, Raistlin zašeptal slova kouzla a oba se vznesli a přepluli zeď. Snesli se dolů lehce jako pírka a přistáli na ulici na

druhé straně.

Tasslehoff by byl samé och a ach a chtěl by o tom kouzle mluvit a naléhal by, aby se vznesli ještě jednou. Tahle šotka držela pusu zavřenou. Jakmile dopadli na zem, vystřelila jako šíp z luku.

Nebo spíš se pokusila vystřelit. Raistlin ji pevně držel za ruku. Důvěrně znal šotčí triky a dokázal ji udržet, dokonce i když se zkroutila tak, že si málem zlomila zápěstí a vykloubila rameno.

Soudě podle zvuků za nimi se na místě zločinu sbíhaly další stráže a začaly rozšiřovat okruh pátrání po zabijákovi.

„Něco mi dlužíš," řekl jí, zatímco ji pevně držel.

„Nemám ani ocelek," řekla šotka.

„Ne ocel. Informace."

„Ani ty nemám," prohlásila a znovu se mu pokusila vyškubnout.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se.

„Po tom ti nic není."

„Já jsem Raistlin Majere," řekl jí. „Tak, teď znáš moje jméno. Pověz mi svoje. To přece nemůže bolet, ne?"

Šotka se nad tím zamyslela. „Asi ne. Jsem Marigold Lechtipírková."

Raistlin si pomyslel, že žádný chladnokrevný zabiják v celých dějinách Krynnu nikdy neměl nepravděpodobnější jméno.

„Říkají mi Mari," dodala šotka. „A tobě říkají Raist?"

„Ne," řekl Raistlin. Jen jeden člověk mu takhle říkal. „Patříš k Tajnému světlu, že, Mari," pokračoval. Neptal se, prostě to konstatoval.

„Tajné světlo? O tom jsem nikdy neslyšela," řekla Mari.

„Nevěřím ti. Trochu se v šotcích vyznám a vím, že tenhle troufalý plán jsi ty sama nevymyslela."

„Vymyslela!" rozhořčeně vykřikla Mari.

Raistlin pokrčil rameny: „Vždycky tě můžu odčarovat zpátky za tu zeď."

Oba slyšeli, jak se do uličky nahrnuly stráže.

Mari našpulila rty a tvrdohlavě mlčela.

„Můžu pomáhat," řekl Raistlin. „Jak jsi právě viděla."

„Máš černý plášť," řekla.

„A ty jsi lehkomyslná šotka," řekl Raistlin, „s krví na tváři."

„Ano?“ Mari zvedla kapesník a otřela si líce.

„Myslím, že je můj,“ řekl Raistlin s očima upřenýma na kapesník, který poznával.

„Asi jsi ho musel upustit.“ Mari se na něj podívala široce rozevřenýma očima. „Chceš ho zpátky?“

Raistlin se usmál. Aspoň některé věci na světě se nikdy nezmění. Podivně ho to utěšovalo. „Pověz mi, jak se spojit s Tajným světlem, Mari, a nechám tě jít.“

Mari si ho prohlížela, jako by se pokoušela udělat si na něj názor. Bylo slyšet, jak stráže na druhé straně zdi strkají do hromad odpadků a buší na zadní dveře.

„Nemáme moc času,“ řekl Raistlin. „Nakonec někoho napadne prohledat i tuhle uličku. A já tě nepustím, dokud mi neřekneš, co chci vědět.“

„Dobrá. Možná jsem o té partě Tajného světla slyšela,“ zdráhavě připustila Mari. „Jak si vzpomínám, musíš jít k Trolímu chlupu, objednat si pití, *říct* ‚unikl jsem maelströmu‘ a čekat.“

„Unikl jsem maelströmu!“ zopakoval Raistlin, polekaný a zaskočený. Pevněji ji stiskl: „Jak ses o tom dozvěděla?“

„O čem? Přestaň! To bolí,“ řekla Mari.

Raistlin uvolnil stisk. Je hlupák. Není možné, aby něco věděla o maelströmu, o potápějící se lodi a Krvavém moři. Maelström je tajné heslo, nic víc. Pustil ji a chystal se poděkovat, ale Mari už pelášila uličkou pryč, až zmizela ve tmě.

Raistlin se opřel o zeď. Jakmile nebezpečí a vzrušení pominulo, dostavila se únava a vyčerpání. Měl před sebou dlouhou cestu zpátky k Rozbitému štítu. V domech kolem se rozsvěcela světla, jak lidé slyšeli křik stráží, budili se, vykláněli se z oken a vyptávali se, co se děje. Ještě navíc ke všemu zmatku vydaly stráže rozkaz uzavřít městské brány a nepustit nikoho dovnitř ani ven.

Raistlinovi stačila síla na poslední kouzlo. Stiskl v dlani dračí jablko, vyslovil formuli a vešel na stezky magie. Vykročil ven ve svém pokoji U rozbitého štítu. Vytáhl váčky, dal je pod polštář a pak si svlékl plášť a roucho, zhroutil se do postele a brzy usnul.

Jako obvykle se mu zdálo o Karamonovi, ale tentokrát Karamonovi dělal společnost jakýsi šotek, který Raistlina neustále

šťouchal řeznickým nožem do žeber.

8.

RÁNO POTÉ. ALIBI.

desátý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Raistlina probudilo klepání na dveře. Vytržený z hlubokého spánku se zprudka posadil. Srdce mu divoce bušilo. Rychle se podíval z okna; město ještě halila noc. Spal jen chvíli.

„Otevři ty zatracené dveře!“ zasyčela klíčovou dírkou Iolante.

Jeden ze sousedů zařval, ať jsou zticha. Raistlin ještě okamžik uvažoval nad situací, pak popadl Magiovu hůl, řekl *Širák* a křišťálová koule na vrcholku hole se matně rozsvítila.

„Musím se obléknout,“ zavolal.

„Určitě nemáš nic, co jsem u muže ještě neviděla,“ netrpělivě prohlásila Iolante. „Až na to, že je možná zlatý.“

Raistlina to nepobavilo. Rychle se oblékl a pak otevřel dveře.

Iolante, zahalená v širokém, temně modrém plášti, se kolem něj rychle protáhla do pokoje.

„Zavři dveře,“ řekla, „a zamkni je.“

Raistlin ji poslechl a pak stál a ospale na ni hleděl.

„Přinesla jsem ti šálek tarbeanského čaje.“ Podala mu kouřící džbánek. „Potřebuji, abys byl vzhůru.“

„Kolik je hodin?“ zeptal se.

„Skoro ráno.“

Bezmyšlenkovitě si šálek vzal a spálil si ruku. Postavil ho na

podlahu, Iolante si vzala jedinou židli, která v pokoji byla, a přinutila Raistlina sednout si na kraj postele. Ospale si promnul oči.

Iolante sepjala ruce na klíně a naklonila se. „Už tady byli?“ zeptala se napjatě.

„Kdo?“

„Chrámová stráž. Takže nebyli. Nevědí, kde bydlíš. Dobře. To nám dává čas.“ Podívala se na něj. „Kdes byl dnes v noci?“

Raistlin na ni omámeně zamrkal: „V posteli. Proč?“

„Nebyls v posteli *celou* noc. Prostě mi odpověz,“ řekla ostře.

Raistlin si prohrábl rukou vlasy. „Dlouho jsem se zdržel ve Věži, uklízel jsem po drakoniánech, kteří tam přišli hledat nějaký artefakt…“

„To všechno vím,“ vyštěkla Iolante. „Kam jsi šel, když jsi opustil Věž?“

Raistlin vstal: „Jsem unavený. Myslím, že bys měla jít.“

„A já myslím, že bys mi měl odpovědět!“ řekla Iolante. Oči jí plály. „Pokud nechceš, aby šel Černý přízrak po *tobě.*“

Raistlin si ji upřeně přeměřil a pak se znovu posadil.

„Navštívil jsem tvého přítele Sukovce. Jeden z ještěřích mužů mi zabavil dýku.“

„Velitel Slis. O tom taky vím. Viděl jsi Sukovce?“

„Ano. Dohodli jsme se. Prodám mu lektvary…“

„Do Propasti s tvými lektvary! Co se stalo potom?“

„Byl jsem unavený. Přišel jsem domů a šel jsem si lehnout,“ řekl Raistlin.

„Neslyšel jsi tu vřavu, neviděl jsi zmatek v ulicích?“

„Nebyl jsem na ulici,“ odpověděl Raistlin. „Když jsem odešel z krámku s kouzelnickými předměty, neměl jsem chuť se někde potulovat. Putoval jsem stezkami magie.“

Iolante se na něj zahleděla; zachytil její pohled a neuhnul.

„Dobrá, dobrá,“ řekla. Uvolnila se a pousmála se na něj. „To ráda slyším. Bála jsem se, že ses do toho mohl zaplést.“

„Do čeho?“ netrpělivě se zeptal Raistlin. „K čemu všechny ty tajnosti?“

Iolante vstala ze židle a posadila se k němu na postel. Ztišila hlas do sotva slyšitelného šepotu. „V noci někdo zabil vykonavatele. Šel

po chodníku blízko chrámu, nedaleko Kouzelnické řádky, když k němu přistoupil jakýsi čaroděj v černém plášti. Zatímco ho Černý plášť zdržel rozhovorem, proklouzl za něj úkladný vrah a bodl ho do zad. Vrah i čaroděj uprchlí.“

„Vykonavatel…“ řekl Raistlin a zamračil se, jako by se pokoušel vzpomenout.

„Kat, ta hromada svalů, která dělá pro Pána noci špinavou práci,“ řekla Iolante. „Pán noci se rozzuřil. Obrací město vzhůru nohama a hledá čaroděje v černých pláštích.“

Iolante vstala, začala přecházet po pokoji a rozčileně přitom bušila pěstí do otevřené dlaně.

„Nemohlo se to stát v horší chvíli! Stráž nejdřív přišla ke mně. Naštěstí mám alibi, byla jsem v Ariakasově posteli.“

„Takže si myslíš, že teď půjdou po mně,“ řekl Raistlin, pokoušeje se, aby to znělo lhostejně, zatímco si celou dobu říkal, že má vážné potíže. Zapomněl, jak si na tom Černé pláště ve městě stojí.

Iolante se zastavila a obrátila se k němu. „Řekla jsem jim, koho hledají.“

„Ano?“ zeptal se Raistlin a vyděšeně se zvedl.

„Ano. Všichni viníci už jsou mrtví,“ prohlásila lhostejně. „Zrovna jsem se vrátila z Věže. Viděla jsem těla.“

„Mrtví?“ ohromeně zopakoval Raistlin. „Těla? Kdo?“

„Černé pláště ve Věži,“ řekla Iolante. Povzdechla si a dodala: „Kdo mohl tušit, že ti stařící můžou být tak nebezpeční? Pracovali pro Tajné světlo přímo mně pod nosem. Musela jsem být slepá, když jsem to neviděla.“

Raistlin se na ni upřeně zadíval a pak se pomalu zeptal: „Jak zemřeli?“

„Pán noci poslal Černý přízrak.“ Otřásla se. „Byl to strašlivý pohled. Všichni tři leželi ve svých postelích, těla dočista vysátá…“

Raistlin zavrtěl hlavou: „To se mi nezdá. Proč by je Pán noci neuvěznil? Nemučil je? Nezeptal se na komplice?“

„Připadám ti snad jako Pán noci?“ odsekla Iolante. Znovu začala přecházet. „Je jen otázka času, než zjistí, kde bydlíš. Stráže Pána noci tě přijdou vyslechnout, možná i uvěznit. Musím tě uklidit někam do bezpečí, mimo jeho dosah.“

Dál chodila po pokoji a tloukla se pěstí do dlaně. Najednou se k němu otočila. „Řekl jsi, že jsi sem přišel stezkami magie. Měl jsi zamčeno. Vůbec sis nevyzvedl klíč, že?“

„Ne, přišel jsem přímo do svého pokoje.“

„Výborně! Jdeš se mnou.“

„Kam?“ zeptal se Raistlin.

„Do Rudého zámku. Vůbec jsi nepoužil klíč, Talent Orren to může dosvědčit. Nikdo tě neviděl vcházet do hostince. Můžeš říct, že jsi pracoval dlouho do noci. Potvrdím ti to já a taky Ariakas.“

„Proč by to dělal?“ zamračil se Raistlin.

„Aby zatahal Pána noci za nos, kdyby pro nic jiného. Císař nemá dobrou náladu, a kdykoliv se něco nedaří, obviňuje kleriky. Naštěstí pro tebe je tvá sestra Kitiara už zase jeho oblíbencem. Setkal se s ní a očividně to proběhlo dobře. Rád pomůže jejímu bratříčkovi. Raději vezmi Magiovu hůl s sebou. Prohledají tvůj pokoj, pochopitelně.“

Během řeči ustlala postel, aby to vypadalo, že v ní nikdo nespal.

„Kde je ten zámek?“ zeptal se.

„Kousek od tábora Rudé dračí armády. Za městskými hradbami, což je další dobrá věc. Neracká hlídka po vraždě zabezpečila brány. Nikdo nesmí dovnitř ani ven. Pokud jsi tedy byl venku, znamená to, žes nebyl uvnitř. A jestli jsi byl uvnitř, nemohl ses dostat ven.“

Raistlin se zamyslel a usoudil, že je to dobrý plán. A kromě toho se stejně chtěl setkat s Ariakasem. Snad mu císař učiní nabídku. Raistlin byl stále otevřený všem možnostem. Přivázal si k opasku váček s přísadami kouzel.

„Máš všechny kuličky?“ zeptala se lstivě Iolante. „Drakoniáni ti žádné nezabavili, že? Slyšela jsem, že sesílali kouzla, aby odhalili magické artefakty.“

„Ne, nevzali je,“ odvětil Raistlin. „Koneckonců, jsou to jenom kuličky.“

Iolante se na něj zazubila: „Když říkáš.“

Sáhla do jednoho z váčků a vytáhla cosi, co vypadalo jako černá jílová hrouda. Vzala jíl do ruky, mnula ho v dlaních, dokud nezměkl, a celou dobu polohlasně šeptala slova kouzla. Raistlin natahoval uši, ale ona pečlivě mluvila potichu. Když dokončila zaklínání, mrštila jílem o zeď. Jíl na ní ulpěl a pak začal růst jako rychle kynoucí

chlebové těsto. Rozrůstal se a šířil po stěně, dokud nevytvořil skvrnu tak velkou, aby se do ní Iolante vešla.

Pronesla jediné slovo kouzla a jíl zmizel, stejně jako stěna. Před nimi se otevřela chodba vedoucí časem í prostorem.

„Ta hrouda mě stála celé jmění," řekla Iolante. Chytila Raistlina za zápěstí. Instinktivně se pokusil odtáhnout, ale ona ho stiskla pevněji.

„Opravdu nemáš rád, když se na tebe sahá, že?" řekla tiše. „Nerad si pouštíš lidi příliš blízko k tělu."

„Právě jsem se doslechl, co se stane těm, kdo se k tobě dostanou příliš blízko," chladně odvětil Raistlin. „Víš stejně dobře jako já, že ti stařící neměli s vraždou nic společného."

„Poslouchej mě, Raistline Majere," řekla Iolante a přisunula se k němu tak blízko, že cítil na tváři její dech. „Včera v noci bylo ve městě pět čarodějů v černých pláštích. Jenom pět, nikdo víc. Vím, kde jsem byla já. Vím, kde byli ti tři hlupáci ve Věži. Takže zbývá už jenom jeden. Ty, příteli. Udělala jsem to proto, abych ti zachránila tu tvou zlatou kůži."

„Mohl to být někdo převlečený za Černý plášť," namítl Raistlin. „Nebo nějaký Černý plášť, který se prostě ocitl ve špatnou chvíli na špatném místě a je naprosto nevinný."

„To je možné." Iolante mu stiskla ruku. „Ale oba víme, že to tak nebylo. Nedělej si starosti. V mých očích jsi stoupl. Jestli někdo potřeboval nůž mezi žebra, byl to kat. Oplátkou za mlčení žádám jedinou věc."

„Jakou?" zeptal se Raistlin.

„Pověz Kitiaře, co pro tebe dělám," řekla Iolante.

Vešla do kouzelné chodby a vtáhla Raistlina s sebou. Jakmile byli uvnitř, pustila ho, sáhla pro jíl a sundala ho ze stěny, která ve skutečnosti nezmizela, jen se zneviditelnila. Vstup do chodby se za nimi zavřel a před nimi se otevřely dveře. Raistlin se ocitl v dobře vybavené, přepychové ložnici, která silně voněla gardéniemi.

„To je můj pokoj," řekla Iolante. „Tady nemůžeš zůstat. Kdyby mě přistihl s jiným mužem, stálo by nás to život."

Nasměrovala ho ke dveřím, pootevřela je a vyhlédla do chodby. „Dobře. Nikdo tu není. Pospěš si a zhasni to světlo na holi! Je tam

volný pokoj, třetí dveře vlevo.“

Vystrčila ho na temnou chodbu, zavřela za ním dveře a zamkla je.

9.

RUDY ZÁMEK. TEMNÁ KRÁLOVNA.

třináctý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Raistlin strávil v Rudém zámku několik dní, samou netrpělivostí rozhněvaný a vzteklý, šílený nudou, sám a očividně zapomenutý. Rudý zámek byl navzdory svému jménu barvou i náladou černý. Říkali mu Rudý zámek, protože stál na skalní stěně, ze které byl vidět tábor Rudé dračí armády. Raistlin se mohl postavit dozadu mezi sloupoví a shlížet na řady a řady stanů, ve kterých bydleli vojáci. V dálce se tyčily městské hradby a Rudá brána a za nimi čněly odporné pokroucené věže chrámu.

Zámek postavil za spoustu peněz jakýsi vysoce postavený Takhisisin klerik. Pak se onen spiritor zapletl do spiknutí, které mělo svrhnout Pána noci. Říkalo se také, že se do spiknutí zapojil i Ariakas a že selhalo, protože Ariakas na poslední chvíli změnil stranu a zradil své společníky.

Nikdo nevěděl, jestli to je, či není pravda. Všichni věděli, že jedné noci spiritor ze svého skvostného zámku zmizel a dalšího dne se do něj nastěhoval císař. Zámek byl vystavěný z černého mramoru, velkolepý, velice temný a velice studený. Raistlin trávil čas v knihovně studiem několika knih kouzel, které tam našel, nebo potloukáním po chodbách a čekáním na audienci u císaře.

Iolante ho ujišťovala, že o něm s Ariakasem mluvila. Tvrdila, že

Ariakas dychtí setkat se s bratrem své drahé přítelkyně Kitiary a určitě pro něj najde místo.

Ariakas očividně dokázal dychtivost dobře krotit. Trávil v zámku velice málo času, raději pracoval na velitelství v táboře Rudé dračí armády. Raistlin ho jen minul na chodbě, císař se na něho ani nepodíval.

Potom co ho Raistlin zahlédl a slyšel lidi, jak o něm mluví, už si nebyl jistý, jestli mu chce být představen, natož jestli mu chce sloužit. Ariakas byl vysoký, dobře stavěný muž, hrdý na svou hrubou sílu a zvyklý využívat svou velikost k zastrašování. Skvěle vládl mečem i kopím a měl schopnost vést i nadchnout vojáky. Byl výtečný vojenský velitel a jako takový byl královně Takhisis užitečný.

Ariakas se měl v její válce spokojit s vojenským velením, ale ctižádost ho donutila opustit relativní bezpečí bitevního pole a vkročit do mnohem nebezpečnější a vražednější arény politiky. Žádal Korunu moci a Takhisis mu to přání splnila. To byla chyba.

Jakmile si Ariakas Korunu moci nasadil, stal se terčem. Byl přesvědčený, že proti němu ostatní velmistři strojí úklady, a měl pravdu. Udělal všechno, co mohl, aby rozdmýchal jejich rivalitu a žárlivost, protože si myslel, že si tím zajistí silné vůdce; když však potom obrátili nože proti němu, mohl obviňovat jen sebe.

Z mnoha hledisek Ariakas Raistlinovi připomínal temnou, zpupnou verzi Karamona. Ariakas byl v srdci drsný, prostý voják, zmítající se v bahně a bažinách pletich a politiky. Tížený těžkou zbrojí začínal klesat a všechny, kdo na něm záviseli, stáhne s sebou.

Po třech dnech řekl Raistlin Iolante, že odchází. Naléhala, ať je trpělivý.

„Ariakase pohltila jeho válka," řekla Iolante. „Nic jiného ho nezajímá, ani ctižádostiví mladí čarodějové. Musíš se mu ukázat, upoutat pozornost."

„A jak to asi mám udělat?" zeptal se Raistlin kousavě. „Podrazit mu nohu, až půjde kolem?"

„Modli se ke královně Takhisis. Naléhej na ni, ať zasáhne ve tvůj prospěch."

„Aproč by měla?" pokrčil rameny Raistlin. „Sama jsi říkala, že se

od chvíle, kdy ji Nuitár opustil, obrátila proti všem čarodějům.“

„No, zdá se, že je ti Temná královna nakloněna. Zachránila tě před Pánem noci, vzpomínáš si,“ škádlivě se usmála Iolante. „To ona tě zachránila, ne?“

Raistlin něco zamumlal a odkráčel.

Iolantiny otázky a náznaky mu začínaly lézt na nervy. Nevěděl, jak si na tom s Iolante stojí. Ano, zachránila ho před uvězněním; chrámová stráž dorazila chvilku potom, co z Rozbitého štítu utekli. Raistlin však měl pocit, že ho Iolante zachránila ze stejného důvodu, z jakého ušetří své oběti draci: nechávala ho naživu, aby si ho mohla vychutnat později.

Raistlin neměl v úmyslu mluvit k Takhisis. Temná královna stále hledá dračí jablko, a třebaže si byl jistý, že je dost silný, aby ho před ní ukryl, nechtěl riskovat. A měl i další důvod k odchodu. Takhisis měla v Rudém zámku svatyni a Raistlin v ní cítil její přítomnost. Zatím se mu dařilo svatyni vyhýbat.

Onoho dne, kdy chtěl odejít, strávil dopoledne v knihovně. Ariakas byl uživatel magie, a tak Raistlin doufal, že najde jeho knihy kouzel. Ariakase magie očividně příliš nezajímala – žádnou knihu kouzel si nevedl a zdálo se, že ani vůbec žádné knihy nečte. V knihovně byly jen knihy, které tam nechal spiritor, a ty byly zasvěceny Takhisisině slávě. Raistlin se skrz několik z nich prozíval a pak pátrání vzdal.

Narazil na jediný zajímavý svazek, na útlou knížku, kterou Ariakas kdysi opravdu přečetl, protože byla na okrajích opatřena jeho jednoduchými poznámkami: *Koruna moci – dějiny*. Svazek sepsal jakýsi písař ve službách Belinda, posledního kněze-krále, a podával zprávu o jejím stvoření, které se podle kněze-krále datovalo až do Věku snů.

Korunu vytvořil vládce zlobrů a v průběhu věků byla ztracena a údajně mnohokrát znovu nalezena a zase ztracena. Soudě podle knihy vlastnil korunu před pádem Ištaru Belindas. Poznámka, kterou na konec připsal Ariakas, naznačovala, že byla Koruna moci znovu objevena krátce poté, co Takhisis vyzvedla ze země Základní kámen. Kniha obsahovala i seznam některých možností magické koruny, ačkoliv Ariakas nepřipsal podrobnosti, což Raistlina zklamalo. Zdálo

se, že císaře moc koruny příliš nezajímá, kromě jediné – schopnosti chránit toho, kdo ji nosí, před fyzickými útoky. To si Ariakas podtrhl.

Raistlin uložil svazek do police a odešel z knihovny. Procházel zámeckými chodbami, hlavu zamyšleně skloněnou. Došel ke dveřím, které považoval za dveře svého pokoje, a otevřel je. Silná vůně kadidla mu stáhla hrdlo, až se rozkašlal. Vyděšeně se rozhlédl kolem a zjistil, že není ve svém pokoji. Byl na posledním z míst na Krynnu, kde by chtěl být. Nějak se zatoulal k Takhisisině svatyni.

Svatyně byla malá a měla podivný tvar, připomínající vejce. Strop byl klenutý a zdobilo ho pět dračích hlav. Všechny shlížely dolů na něj. Dračí oči byly namalované tak, aby to vypadalo, že ho stále sledují; ať šel kamkoliv, nemohl jejich pohledu uniknout. Uprostřed místnosti stál Takhisisin oltář. Někde neustále hořelo kadidlo a stoupal z něj kouř. Byla to sytá vůně, která Raistlinovi plnila plíce. Cítil, že se mu začíná točit hlava, a ve strachu, že je kouř jedovatý, si zakryl nos a ústa rukávem a pokoušel se dýchat co nejméně.

Otočil se zpět ke dveřím, ale zjistil, že se za ním zavřely a zamkly. Vyděsil se a hledal jinou cestu ven. Na konci lodě byly jedny dveře otevřené. Aby se k nim dostal, musel by projít kolem oltáře, zahaleného kouřem, který na něj očividně měl podivné účinky. Místnost se zmenšovala a zase rostla, podlaha se mu vlnila pod nohama. Jednou rukou sevřel Magiovu hůl, opřel se o ni, aby pomohl váhavým krokům, a klopýtal mezi lavicemi, na kterých měli sedět uctívači a přemítat nad svou nehodností.

Zastavil ho ženský hlas.

Poklekneš přede mnou.

Raistlin zmrzl a krev mu ztuhla v žilách. Opřel se o Magiovu hůl, aby neupadl. Hlas umlkl a Raistlin po dlouhém tichu pochyboval, jestli ho opravdu slyšel, nebo jestli si to jenom představoval.

Udělal další krok.

Poklekni přede mnou! Poddej se mi, řekl hlas a vášnivým tónem dodal, *bohatě odměňuji ty, kdo tak činí.*

Raistlin už nemohl pochybovat. Vzhlédl ke stropu. V očích pěti draků zářilo temné světlo, podobně světlu temného měsíce. Klesl na

kolena a sklonil hlavu.

„Vaše Veličenstvo,“ řekl. „Jak vám mohu sloužit?“

Polož dračí jablko na oltář.

Raistlinovi se třásly ruce. Srdce se mu sevřelo. Jedovaté výpary mu zastřely mysl, takže se mu obtížně přemýšlelo. Sáhl do váčku a majetnicky sevřel jablko v dlani. Měl pocit, že slyší Fistandantilův hlas, jak zoufale a zuřivě zaklíná v marné naději, že draka zničí a vysvobodí se z vězení.

„Udělám pro vás cokoliv kromě téhle věci, má královno,“ řekl Raistlin.

Zavalila ho drtivá tíha, která se ho pokoušela zdolat. Jako by ho tížila váha celého světa a on pod ní klesal. Takhisis ho rozmačká, rozdrtí na prach. Stiskl zuby, pevně držel dračí jablko a nehýbal se.

Pak tíha najednou povolila.

Ponechám si tvůj slib.

Raistlin se roztřeseně krčil na podlaze. Hlas už nepromluvil. Pomalu a otřeseně vstal. V dračích očích svítilo temné světlo. Stále cítil královninu zášť, chladný dech syčící mezi ostrými zuby.

Raistlin s úlevou a s překvapením zjistil, že je pořád celý. Takhisis ho mohla rozmáčknout jako skořápku. Divil se, proč to neudělala.

A pak si uvědomil důvod a zachvěl se vzrušením. Cítil tíhu světa, ale ne tíhu Takhisis.

„Nemůže se mě dotknout,“ vydechl.

Když se vrátili zlí draci, moudří předpokládali, že se vrátila i Takhisis, ale teď už si nebyl Raistlin tak jistý. Takhisis se mohla dotknout smrtelníků přízračnou rukou, ale ne tělesnou. Nedokázala plně uplatnit svou sílu a moc, což znamenalo, že ještě úplně nevstoupila do světa. Něco ji brzdilo, blokovalo jí cestu.

Raistlin se skoro rozběhl k východu. Cítil, jak mu královniny kruté oči a temné nepřátelství v nich probodávají záda. Dvoukřídlé dveře se zdály daleko jako konec světa, ale konečně se k nim dostal. Zatlačil na ně a ony se před ním rozlétly. Vyšel ze svatyně a zaslechl, jak se za ním dveře zase zabouchly. Vděčně se nadechl čerstvého vzduchu. Závrať pominula.

Ocitl se v prostorné chodbě, jejíž zdobený strop nesly široké

černé mramorové sloupy. V téhle části zámku ještě nikdy nebyl a uvažoval, jak se odsud dostane ven, když uslyšel někoho přicházet. Zvedl očí a uviděl Ariakase a Ariakas poprvé uviděl jeho.

Tohle není žádná náhoda, pomyslel si Raistlin a napjal se.

Ariakas se ho zeptal, jestli se mu zamlouvají pokoje. Raistlin odpověděl, že ano, a nezmínil se o tom, že je hodlá při nejbližší příležitosti opustit. Ariakas se zmínil, že má Raistlin za své místo poděkovat Kit, což znamenalo – vzhledem k tomu, že zatím žádné místo neměl – že nemá Kit zač děkovat. Řekl tedy jen, že sestře hodně dluží.

Ariakasovi se očividně nezamlouval jeho tón. Zamračil se a řekl něco, při čem by se před ním většina mužů hrbila a plazila. Raistlin, který se právě odmítl hrbit a plazit před královnou Takhisis, se nehodlal hrbit ani před sluhou. Trocha pochlebování však neškodila, a tak řekl něco o tom, že je ohromený, i když ne vyděšený, a dodal, že ví, že vyděšení muži nejsou Ariakasovi k ničemu.

„Rád bych získal váš obdiv," kontroval Raistlin.

Ariakas se rozesmál a řekl cosi o tom, že ho ještě neobdivuje, ale možná jednoho dne bude, jestli se osvědčí, a pak odkráčel.

Toho dne Raistlin opustil Rudý zámek. Putoval stezkami magie, aby se vyhnul průchodu městskou bránou. Musel však projít ulicemi, a když spatřil drakoniány s odznaky chrámové stráže, rozbušilo se mu srdce.

Naštěstí pro něj už rozruch kolem katovy smrti utichl. Pán noci věřil, že spoluviníky vraždy byly Černé pláště z Věže, a protože byli všichni čarodějové z Věže mrtví, jiné už nehledal. Zatkl spoustu jejich „komplicŭ" a mučil oběti, dokud se nepřiznaly, nechal je zabít a ohlásil, že je případ uzavřen.

Raistlin se bál, že ve veliké síti Pána noci mohla uváznout i malá rybka Maří. Vyptával se kolem a zjistil, že podezřelí byli lidé, což ho uklidnilo. Namlouval si, že se o šotku zajímá jen proto, že byl tak hloupý a prozradil jí své skutečné jméno.

Byl si jistý, že od Ariakase se žádné práce nedočká, a tak si musel vydělat na živobytí, vykoupit zpět dýku a zaplatit za byt a stravu. Usoudil, že nejlepší a nejrychlejší cesta, jak získat ocelky, je prodat lektvary Sukovci.

Vrátil se do Rozbitého štítu, vyzvedl si klíč a otevřel dveře do svého pokoje. Matrace byly rozřezané, nábytek rozbitý a ve zdi díra.

Na sloupku postele taky našel připíchnutý účet od Talenta Otřena, požadující dva ocelky jako náhradu škody. Raistlin si hluboce povzdechl a dal se do práce.

10.

U TROLÍHO CHLUPU. MAELSTRÖM. SPECIALITA.

čtrnáctý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Následující dva dny Raistlin strávil prací na lektvarech v prázdných místnostech Věže. Dorazil ráno a zjistil, že drakoniáni konečně odnášejí těla zavražděných Černých plášťů. Než odvlekli poslední, požádal je, aby se mohl podívat. Z vyschlých ostatků by muže nepoznal. Věděl, že je to Pupkáč, jen proto, že kosti pokryté pergamenovou kůží ležely v Pupkáčově posteli.

Tělo bylo zbavené veškerých tekutin. Musel umírat pomalu, dlouho a v bolestné agónii. Mrtvola měla široce otevřená ústa, čelisti zatuhlé ve výkřiku. Kostlivé prsty svíraly prostěradlo, nohy se zkroutily ve smrtelných křečích. Oči chrastily v důlcích jako scvrklé kuličky vína.

Zatímco Raistlin zkoumal mrtvolu, drakoniáni neklidně přecházeli kolem a neustále se přitom ohlíželi za záda a pohrávali si s jílci zbraní. Když řekl, že je hotový, rychle zabalili tělo do prostěradel, vynesli ho ven a hodili na vůz k ostatním.

Raistlin se pustil do úklidu kuchyně. Zatímco drhl kotlík, vzpomněl si na jisté doklady a usoudil, že ví, kdo je Černý přízrak.

„Jenže to nedává smysl…“

Pak ho něco napadlo. Raistlin se zarazil uprostřed vyhazování

shnilého zelí, promyslel si to, pokrčil rameny a řekl si: „Jistě. Kitiara.“

Raistlin nezapomněl na svůj zájem o hnutí odporu, Tajné světlo. Dva dny nemyslel při práci skoro na nic jiného. Rozhodnutí, nad kterým uvažoval, by změnilo celý jeho život, dokonce by ho mohlo život i stát, a Raistlin na ně nespěchal. Nakonec se rozhodl podniknout nějaký průzkum, podívat se, co se dá zjistit. Když toho dne dokončil práci, vydal se hledat Trolí chlup.

Hospoda stála na okraji Zelené čtvrti. Raistlin ji snadno našel, protože to byla jediná větší stavba v téhle části města. Na rozdíl od Bílé čtvrti, kde stály kovárny a skladiště, koželužny a nejrůznější řemeslnické dílny, které armáda potřebovala, v Zelené čtvrti nebylo nic než ještěři – dvounozí i čtvernozí.

Temná královna by nemohla vést svou válku bez věrnosti a obětí ras, které ji uctívaly: goblinů, hobgoblinů, zlobrů, minotaurů a nově stvořené rasy drakoniánů. Válce však až na pár výjimek veleli lidé a lidští velitelé se netajili tím, že pohrdají „špínou“, na které ležela většina boje i umírání.

Goblini a hobgoblini, zlobři i minotauři byli na podobný útisk zvyklí, i když to neznamenalo, že by se jim zamlouval. Drakoniáni však zvyklí nebyli. Učili se bojovat od chvíle, kdy se vyklubali z vajec, a považovali se za silnější, inteligentnější a obratnější než lidé. Začínali se bouřit proti lidským velitelům, čímž vyvolávali neklid i mezi gobliny a hobgobliny, kteří už měli také dost prolévání krve, za něž nedostávali na oplátku nic než bičování a mizerné jídlo.

V důsledku toho byla morálka dračích armád nebezpečně nízká. Na bitevních polích byla nalézána těla velitelů se šípy v zádech, střelených zezadu vlastními vojáky. Několik divizí goblinů shodilo zbroj a odmítlo bojovat, dokud nedostanou zaplaceno. V důsledku rozdělování jednotek podle ras se hobi, gobi, drakouni a krávy, jak se jim posměšně říkalo, shromažďovali v Zelené čtvrti, na jediném místě, kde byli vítáni.

Strkali se na ulicích, většinou různě opilí; pivo bylo levnou podporou morálky. Vojáci byli neustále připravení k rvačkám, dychtiví pomstít se za křivdy, a nejoblíbenějšími terči byli lidé. Lidé, kteří museli vcházet Zelenou branou a projít Zelenou čtvrtí, se brzy

naučili brát si s sebou přátele a krýt si záda.

Raistlin předpokládal, že bude muset projít nějakou zkouškou, aby ho přijali, ale nenapadlo ho, že první zkouškou bude dostat se k Trolímu chlupu živý. Jakmile vkročil na ulici, obklopil ho vysmívající se dav. Drakoniánům bylo jedno, že má na sobě černý plášť čaroděje. Raistlin si sundal kápi a dovolil odpolednímu slunci zazářit na zlaté kůži a dlouhých bílých vlasech. Jeho podivný vzhled přiměl dav couvnout a nechat ho projít, i když se dál vysmívali a vyhrožovali.

Přinutil se k vyrovnanému kroku. Upíral oči na svůj cíl a nevšímal si toho, že ho mezi lopatky zasáhla hrouda bláta. Neměl v úmyslu nechat se zatáhnout do rvačky. K cíli mu chyběl ještě asi blok a začínal pochybovat, že to zvládne.

Zasáhla ho další hrouda, tentokrát do hlavy. Nebyl to silný ani nijak zvlášť bolestivý úder, ale Raistlin viděl, že se situace prudce zhoršuje. Obklíčila ho tlupa slintajících goblinů, kteří nebyli ozbrojení hlínou, ale noži. Už si začínal myslet, že bude muset bojovat. Vytáhl z váčku kousek kůže a chystal se pronést slova kouzla, kterým by vystřelil z rukou blesky na jednoho goblina po druhém, když ho cosi zatahalo za rukáv. Podíval se dolů a uviděl Mari.

„Ahoj, Raiste," řekla vesele.

Už nebyla v černé, ale v jasných barvách, jaké měli šotci rádi. Zdálo se, že si většinu oblečení „vypůjčila", protože jí nic nesedlo. Blůzku měla příliš dlouhou a rukávy jí neustále padaly přes prsty, kamaše příliš krátké, takže zřetelně předváděly otrhané ponožky, každou jinou. Žluté copy si uvázala nahoře na hlavě a konce jí visely kolem obličeje, takže vypadala jako králík s klapatýma ušima.

Mari dodala něco, co Raistlin v tom hluku neslyšel. Zavrtěla hlavou, otočila se ke goblinům a pronikavě zaječela: „Sklapněte, smradi!"

Goblini se ztišili do těžkopádného hučení.

„Co tě přivádí do téhle části města?" zakřičela Mari otázku.

Raistlin se podivil, o čem to u Propasti mluví, ale pak si vybavil správnou odpověď. „Zrovna jsem unikl maelströmu," řekl a studeně dodal: „A nejmenuji se Raist."

Mari se na něj zazubila. „Právě teď bych řekla, že se jmenuješ Kachna na odstřel. Vypadá to, že by se ti hodila pomoc.“

Než stačil odpovědět, Mari zvedla hlas: „U chlupatého trola pivo zdarma! Platí tadyhle náš kamarád Raist!“

Posměšky se okamžitě změnily v jásot. Goblini se rozběhli, strkali se a šťouchali, kdo bude v hospodě první.

Raistlin se díval, jak mizí, a pak vrátil kožešinu do váčku. „Kolik mě to bude stát?“ zeptal se s žalostným úsměvem.

„Připíšeme ti to na účet,“ řekla Mari.

Vzala ho za ruku a táhla ho ke krčmě. Raistlin se poněkud zdráhal vejít do zchátralého dřevěného domu, který vypadal mimořádně vratce; pořádné kopnutí a sesypal by se na hromadu. Hostinec měl dvě patra, ale Mari mu radostně sdělila, že jakýsi goblin, který se kdysi zatoulal nahoru, propadl tlejícími prkny podlahy a k potěšení davu dole u výčepu uvázl v díře. Majitelé ještě hrdě předváděli díru ve stropě a vyprávěli, jak se noha toho nešťastníka divoce zmítala, dokud jej kdosi shora nepotlačil, až propadl dolů na stůl.

Kdysi tu býval krb, ale komín se sesypal a nikdo se ho nenamáhal opravit. Zvnějšku byla hospoda pomalovaná oplzlými obrázky a čmáranicemi. Vpředu kdysi visel vývěsní štít s velice chlupatým trolem, ale časem spadl na zem a teď se buď opíral o dům, nebo se dům opíral o něj; Raistlin si nebyl úplně jistý, jak to je. Místní tvrdili, že štít je jediná věc, která dům ještě drží.

Ve vchodu kdysi očividně bývaly dveře, ale zůstaly po nich jen zrezavělé panty. Podle Mari stejně nebyly dveře potřeba, protože Chlupatý trol nikdy nezavíral. Bylo tu pořád plno, ve dne i v noci.

Když Raistlin prošel veřejemi, málem ho omráčil puch zvětralého piva, zvratků a gobliního potu. Smrad byl hrozný, ale kravál vražedný. Výčep byl přecpaný vojáky. Místo stolů tu byly prázdné pivní sudy, zákazníci buď postávali kolem nich, nebo seděli na vratkých lavicích. Nebyl tu žádný výčepní pult. Majitel krčmy, poloviční zlobr jménem Hrbáč, seděl vedle soudku piva, plnil džbánky a bral peníze, které házel do železné schránky vedle sebe. Hrbáč nikdy nemluvil a málokdy se zvedl ze svého místa u železné schránky. Nevšímal si ničeho, co se v krčmě dělo. Kolem něj mohla zuřit rvačka, ale Hrbáč ani nezvedl hlavu. Pečlivě se soustředil na

pivo tekoucí do džbánků a ocelové mince tekoucí do schránky.

Pravidlem bylo, že zákazník zaplatí za pití předem (Hrbáč svým zákazníkům nikdy nevěřil, z dobrého důvodu) a pak si sedne. Pivo roznášeli tupí trpaslíci, kteří pelášili hostům pod nohama, vyhýbali se kopancům a kličkovali před údery. Mari Raistlina odvedla ke stolu se třema nohama a řekla mu, ať se posadí. Zavřel oči nad špínou a sedl si.

„Co chceš k pití?“ zeptala se.

Raistlin se podíval na špinavé sklenice, které hostům strkali do rukou ještě špinavější tupí trpaslíci, a prohlásil, že nemá žízeň.

„Hej, Maelströme!“ zakřičela Mari a její pronikavý hlásek se nesl nad hulákáním, bručením a smíchem. „Pověz Hrbáčovi, že tady můj kamarád Raist chce jednu z vašich specialit!“

Výkřik směřoval k jedinému člověku v místnosti, jednomu z největších a nejšerednějších mužů, jaké kdy Raistlin viděl. Maelström byl vysoký jako minotaurus a i ramena a hruď měl široké jako jeden z těch netvorů. Byl snědý a černé oči měl sotva patrné pod převislým černým obočím a dlouhými černými mastnými vlasy, které měl svázané v copu na zádech. Měl na sobě koženou vestu, kožené kalhoty a vysoké kožené boty. Nikdy nenosil nic jiného, ani košili nebo plášť, chodil s holou hrudí i v nejchladnějších zimních dnech.

Maelström upíral na Raistlina černé oči od chvíle, kdy čaroděj vešel, a když Mari vykřikla, pomalu přikývl a cosi řekl Hrbáčovi, který se pohnul a vrazil dva džbánky pod pípu jiného, menšího soudku. Maelström se uvolil odnést pití osobně. S lehkostí procházel davem, odstrkával drakoniány, skopával stranou gobliny a nechával za sebou popadané tupé trpaslíky. Nespouštěl přitom oči z Raistlina.

Klesl na dlouhou lavici, která pod jeho tíhou zasténala, a druhý konec se naklonil a málem zvedl Raistlina ze země. Maelström vrazil jeden džbánek před Raistlina a druhý si nechal pro sebe.

„Tohle je můj kamarád Raist,“ řekla Mari. „Ten, o kterém jsem ti vyprávěla. Raiste, to je Maelström.“

„Raiste,“ řekl Maelström a pomalu přikývl.

„Jmenuji se Raistlin.“

„Raiste,“ zopakoval Maelström a zamračil se, „napij se.“

Raistlin poznal ostrý, zemitý pach trpasličí kořalky a proti své

vůli si vzpomněl na bratra, který měl tenhle tvrdý alkohol až moc rád. Odstrčil džbánek stranou.

„Díky, ne," řekl.

Maelström vypil svůj džbánek jedním dlouhým lokem, s hlavou zakloněnou dozadu, jako by si kořalku lil přímo do krku. Celou tu dobu, dokonce i se zakloněnou hlavou, nespouštěl z Raistlina oči. Pak džbánek s žuchnutím postavil.

„Řekl sem, napij se, Raiste." Maelströmovo husté obočí se spojilo. Podíval se na Raistlina úkosem a čelist mu ztuhla. „Anebo když tak koukám, jseš nafoukanej špinavěj čaroděj a myslíš si, že jseš moc dobrej na to, abys pil s takovejma, jako jsem já?"

„No tak, to si Raist nemyslí," řekla Mari, opírající se lokty o sud, který sloužil jako stůl. „Že ne, Raiste?" postrčila k čaroději džbánek trpasličí kořalky.

Raistlin ho vzal, zvedl ke rtům, přičichl a polkl. Ohnivá voda mu sežehla hrdlo, zastavila dech a vehnala slzy do očí. Rozkašlal se. Mari mu ohleduplně podala jeho vlastní kapesník, který vytáhla zpoza své punčochy. Raistlin se dusil a kašlal a přitom na sobě cítil Maelströmův pohled. Mari ho laskavě bušila do zad.

Maelström nakopl kolemjdoucího tupého trpaslíka a objednal další dva džbánky. „Pij, Raiste, už se nese další."

Raistlin zvedl svůj džbánek, zdálo se však, že ho prsty řádně neposlouchají. Džbánek vyklouzl a s rachotem přistál na podlaze Raistlinovi u nohou. Dva tupí trpaslíci kořalku uklidili; okamžitě se vrhli na kolena a vychlemtali ji.

Raistlin se svezl na sud, oči se mu zavřely a tělo ochablo.

Maelström zabručel. „Hubenej a slabej," prohlásil. „Povídám, abysme ho hodili zpátky."

„No tak, Raist je v pořádku. Jenom není zvyklý na dobré pití," řekla Mari.

Maelström chytil Raistlina za vlasy a škubnutím mu zvedl hlavu. Podíval se Raistlinovi do očí.

„Dělá mrtvýho?"

„Myslím, že ne," řekla Mari. Ostře Raistlina štípla do paže. Nepohnul se a víčka se mu nezachvěla. „Vytuhl."

Maelström Raistlina popadl, zvedl ho z lavičky a hodil si ho přes

rameno tak lehce, jako by to byl jeden z tupých trpaslíků.

„Opatrně s ním, Male,“ ozvala se Mari. „Já jsem ho našla. Je můj.“

„Vy šotci jste samý ‚našel jsem to‘,“ zamumlal Maelström. „Většinou by to bylo lepší nechat ležet v kanálu.“

Přetáhl Raistlinovi kápi přes hlavu, jednou rukou ho pevně chytil za nohy a za halasného smíchu a hrubých poznámek o lidech, kteří nesnesou trochu kořalky, ho odnesl z Chlupatého trola ven.

11.

LOUTNOVA KOŘIST. NABÍDKA PRÁCE.

čtrnáctý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

oc byla příjemná, alespoň tak příjemná, jak může být noc v Nerace, která se neustále schovávala pod věčným mrakem mlhy, kouře a prachu. Talent Orren měl dobrou náladu a cestou skrz Rudou bránu si vesele pohvizdoval. Stráž na hlídce ho nadšeně uvítala, žíznivě si prohlédla vinný měch, který s sebou přinesl, a hned ho „zabavila“. Talent jim ho se širokým úsměvem podal a řekl, že doufá, že si ho užijí.

Té noci nebyly na obloze viditelné žádné měsíce a Talent nesl lucernu, aby si posvítil na cestu. Na první ulici odbočil doleva a pak zamířil k budově ve tvaru T, stojící na samém konci. Nebyl sám. V ulicích Rudé čtvrti hlídkovali lidští a drakoniánští vojáci a vykonávali svou práci ukázněně a schopně – ve zřetelném kontrastu k mizerné náladě hobů a gobů ze Zelené čtvrti. Relativní klid mohl mít něco společného i s tím, že Ariakas, velitel Rudé dračí armády, byl právě ve městě.

Drakoniáni měli sklony přezíravě ignorovat všechny lidi, a tak si Talenta nevšímali. Většina lidských vojáků ho však znala a měla ho ráda, a tak po něm pokřikovali dobrosrdečné urážky. Orren jim oplácel stejnou mincí. Všechny je později uvidí v hostinci, kde jim s radostí ulehčí od výplaty.

Talentovým cílem byla zastavárna známá jako Loutnová kořist.

Když dorazil, otevřel dveře a vešel dovnitř. Na chvilku se zastavil, aby si oči přivykly ostrému světlu, svědčícímu o tom, že je obchod úspěšný. Ze stropních trámů viselo sedm pozoruhodně krásných křišťálových lamp. Loutna tvrdil, že je získal od nějakého elfského pána, který se zoufale snažil utéct z Qualinestu, než zaútočí dračí armáda. Pak zaplatil pěknou sumičku Iolante, císařově čarodějnici, aby na lampy seslala kouzelné světlo. Světlo bylo měkce bílé, a přestože ho někteří zákazníci považovali za ostré a tvrdili, že je pálí v očích, Talentoví připadalo uklidňující, a dokonce konejšivé.

Když se oči přizpůsobily a nehrozilo, že se v té změti o něco přerazí, pozdravil Loutnový strážce, dva obrovské mastify, Šinare a Hidukela. Psi ho pozdravili vrtěním ocasu a značným množstvím slin. Jeden z nich se postavil na zadní, položil přední tlapy Talentoví na hruď a olízl mu tvář. Pes byl o několik palců vyšší než muž.

Talent si hrál se psy a čekal, až si bude moci promluvit s Loutnou, který seděl na vysoké stoličce u zadní stěny a měl nějaké obchodní jednání s vojákem Rudé dračí armády. Když zahlédl Talenta, na chvilku přerušil dohadování a zabručel na přítele.

„Hej, Talente, co za pomyje jsi mi to poslal k večeři?“

Loutna byl malý, podsaditý chlapík s velkou hlavou, kulatým břichem a mrzutou povahou, který hrdě prohlašoval, že je nejlínější osobou v Ansalonu. Každé ráno se přesunul z postele, umístěné v pokoji přímo za pultem, na stoličku, kde seděl celý den a vstával jenom na nočník. Když přišel čas zavřít obchod na noc, Loutna sklouzl ze stoličky a odkolébal se pár kroků do postele. Vlnité černé vlasy mu padaly přes oči a někde u nosu se setkávaly s hustými vlnitými černými vousy, takže bylo těžko říct, kde začínají vousy a končí vlasy. Pod vlasy se leskly malé, pronikavé oči.

„Dušený králík,“ řekl Talent.

„Kecy! Spíš to byl vařený tupý trpaslík!“ popuzeně namítl Loutna.

„Měl jsi ho poslat zpátky,“ odpověděl Talent.

„Jeden musí něco jíst,“ zavrčel Loutna a vrátil se ke smlouvání.

Talent se zazubil. Jeho dušený králík byl výtečný; v téhle části světa se nedal sehnat lepší. Loutna není šťastný, dokud si nemůže na něco postěžovat.

Jestli měl Loutna nějaké příjmení, nikdo ho neznal. Tvrdil, že je člověk, ale Talent znal pravdu. Jedné noci na počátku jejich dlouhého přátelství mu Loutna, který vypil trochu moc trpasličí kořalky, prozradil, že jeho otcem byl trpaslík z Thorbardinu. Když se o tom Talent příští ráno zmínil, Loutna se rozzuřil a popřel, že kdy něco takového řekl. Týden s přítelem nemluvil a Talent už o tom nikdy nezačal.

Talent postával mezi hromadami haraburdí, které pokrývalo podlahu skladiště. Loutnová kořist byla studnicí zboží z celého Ansalonu. Talent často říkal, že může sledovat postup války podle různého zboží v krámě. V místnosti byl i nábytek, obrazy a tapiserie z Qualinestu, sada židlí, které prý pocházely ze slavné hospody Poslední domov v Útěšíně, a pár věcí z trpasličího království, i když ne moc, protože Thorbardin dračí armády odrazil. Z elfského království Silvanest tu nebylo nic, protože prý bylo prokleté a nikdo se k němu nepřibližoval. Byla tu spousta věcí z východní části Solamnie, která podlehla Modré dámě, i když podle toho, co Talent slyšel, Palantas stále odolává.

Trpělivě čekal, až voják skončí se smlouváním. Muž nakonec souhlasil s cenou, přestože podle jeho tvrzení neodpovídala hodnotě toho, co se pokoušel prodat. Odešel v mizerné náladě a tiskl mince v dlani. Talent v něm poznal stálého zákazníka a tušil, že si ty peníze brzy najdou cestu do jeho pokladny.

Když voják popuzeně vyrazil ze dveří, Loutna zvedl černou hůl a zamával jí, což bylo znamení, že má Talent zavřít dveře a zamknout je na noc. Pro případ, že tu nebyl Talent, vycvičil Loutna k zavírání dveří Šinare, a její druh Hidukel pak strčil do železné západky nosem, aby zapadla na místo a dveře se nedaly silou otevřít. Tak si Loutna ušetřil námahu s cestou od pultu ke dveřím a zase zpátky.

Hlavní povinností mastifů bylo odradit zloděje. Vítali zákazníky u dveří, doprovázeli je obchodem a vrčeli, když se někdo odvážil něčeho dotknout, aniž si předtím vyžádal Loutnův souhlas. V případě, že by se někdo rozhodl nějakou věc popadnout a utéct, Loutna prostě jen zvedl malou jednoroční kuši, která ležela na pultu za šálkem silného, medem slazeného tarbeanského čaje. Pokud někdo pochyboval o jeho střeleckých schopnostech, Loutna zamířil

na gobliní lebku přitlučenou na stěně a prostřelil jí oko.

Talent právě zavřel dveře a chystal se zasadil závoru, když uslyšel zaklepání. Vyhlédl ven, ale nic neviděl.

„Tady dole, troubo," řekla Mari.

Talent se podíval dolů na šotku.

„Donáška zboží," řekla.

„Výborně, díky," odvětil Talent.

Mari na něj mávla a odběhla do noci. Talent zavřel dveře a zamkl je.

„To byla ta šotka?" zamračil se Loutna. „Nepustil jsi tu malou zlodějku dovnitř, že?"

Talent se usmál: „Nejsi v bezpečí. Přišla ohlásit, že zboží bylo doručeno."

„Dobrá. Poraď si s tím, já jdu spát."

Loutna zahájil manévr sundávání velikého těla ze stoličky. Talent v doprovodu dvou mastifů prošel vinutými stezkami v bludišti harampádí, až nakonec dorazil k pultu.

„Nějaké zprávy o tom Beremovi?" zeptal se.

„Zatím nic," řekl Loutna. „Tento týden vešli do města dva muži se jménem Berem. Naši hoši čekali u bran a podařilo se jim je chytit dřív než neracký strážím. Maelström je vzal k Chlupatému trolovi a vyslechl je."

„Jak chápu, žádný z nich neměl v hrudi zasazený zelený drahokam," řekl Talent, „ani starou tvář s mladýma očima."

„Jeden měl starou tvář s vyhýbavýma očima a druhý mladou tvář s mladýma očima. I když to by Pánu noci nezabránilo v mučení, jen pro jistotu. Vzpomínáš na toho Berema, kterého chytili loni na podzim? Pán noci mu rozřízl hruď a zlomil hrudní kost, jen aby se ujistil, že neschovává drahokam v žaludku."

„A co se stalo s těmi dvěma posledními Beremy?"

„Jeden byl kapesní zloděj. Maelström ho varoval, že jestli chce zůstat v Nerace, měl by se držet dál od Chlupatého trola a možná by si měl změnit jméno. Druhý Berem byl čtrnáctiletý kluk, syn nějakého sedláka. Utekl z domu a přišel sem zbohatnout. Nebylo třeba ho varovat, po tom, co viděl z našeho krásného města, byl ten chudák kluk polomrtvý strachy. Maelström mu dal ocelek a poslal ho

domů k mámě.“

„Rád bych věděl, co je na tom Beremovi tak zvláštního,“ přemítal Talent, ne poprvé.

Loutna zabručel: „Kromě toho, že má mezi chlupy na hrudi zelený drahokam?“

„Takové směšné historce by věřil jenom goblin. Spíš má na krku řetízek se zeleným drahokamem nebo něco takového. Drahokam vsazený v hrudi, taková pitomost!“

„Nevím,“ tiše odpověděl Loutna. „Viděli jsme spolu podivnější věci, příteli. Co uděláš s tím čerstvě doručeným zbožím?“

„Promluvím s ním. A jestli se mi bude líbit, možná mu dám práci.“

Loutna se zamračil, takže i viditelné kousky obličeje mezi vlasy a vousy zmizely. „Proč mu sakra chceš dávat práci? V prvé řadě je to čaroděj, a to jsou všechno špíny…“

„Kromě rozkošné Iolante,“ lstivě řekl Talent.

Loutna se možná začervenal; pod všemi těmi vlasy se to dalo těžko říct. Každopádně si Talentový narážky okatě nevšímal. „Deset k jedné, že je to člověk Pána noci.“

„Tak proč by zachraňoval život Mari?“

„Jak se lépe dostat mezi nás? Odhalit naše tajemství?“

Talent zavrtěl hlavou: „Lidé Pána noci obyčejně nejsou tak chytří. Ale brzo zjistíme, jestli k nim patří. Odmítne práci, kterou mu nabízím, protože by to znamenalo opustit Neraku, a jestli ho poslali, aby nás pro Pána noci špehoval, nebude se mu do toho chtít. Jestli ji vezme, možná se s ním opravdu dohodneme.“

„Jakou práci?“

„Tu, o které jsme mluvili včera v noci. Je *to její* bratr.“

„A ty mu věříš?“ zlostně se zamračil Loutna. „Jsi cvok, Orrene. Vždycky jsem to říkal.“

„Neuvěřím mu, dokud neuvidím jeho černý plášť v bezměsíčné noci,“ řekl Talent. „Ale Mari se líbí a ta šotka má dobrý čich na lidi. Koneckonců, ty se jí taky zamlouváš.“

Loutna si tak prudce odfrkl, že málem přepadl. Když znovu získal rovnováhu, opřel se o svou hůl, vzal s sebou čaj a kuši a zamířil k posteli. V půli cesty se otočil: „A co se stane, když čaroděj tu práci

odmítne?“

Talent si přejel prstek knírek: „Už jsi dnes večer krmil mastify?“

„Ne,“ řekl Loutna.

„Tak je nekrm,“ odpověděl Talent.

Loutna přikývl, odešel do ložnice a zavřel dveře.

Talent na psy pískl a oba mastifové k němu poslušně přiběhli. Zamířil zpátky k zadní straně krámku, kolem a občas i přes bedny, koše a sudy, hromady hadrů, rance oblečení, nástroje všeho druhu, zlomené rádlo a spoustu různých dřevěných kol od vozů.

Loutna udělal psům v zadním rohu něco jako boudu. Psi si mysleli, že je čas jít spát, a pokorně odešli ke dvěma velkým bednám, stočili se na přikrývkách a začali žvýkat kosti.

„Ne tak rychle, kamarádi,“ řekl Talent. „Dnes večer ještě máme práci.“

Pískl a psi vylezli z beden, nechali kosti kostmi a přiskákali k němu. Talent zašel k Hidukelově bedně; pes klusal za ním a žárlivě sledoval svoji pochoutku.

„Klid, kamaráde, já už jsem večeřel,“ řekl Talent a pohladil psa po hlavě.

Hidukel mu zjevně nevěřil, protože se prosmýkl kolem něj a popadl kost. Sevřel ji v zubech a varovně zavrčel na Sinare, ať se drží dál.

Talent odstrčil bednu stranou. Pod ní byla v podlaze dvířka. Talent za ně zatáhl, zvedl je a přitom se ušklíbl při představě, co by mastif udělal někomu cizímu, kdo by se odvážil proniknout do jeho pelechu. Hrubé schody vedly dolů do polotmy. Kdesi v dálce bylo vidět slabé žluté světlo hořící lampy.

Talent zavřel padací dveře a sestoupil po schodech. Mastifové ho doprovázeli a čenichali, uši nastražené. Hidukel pustil kost a oba psi zavrtěli ocasy a zaštěkali. Poznali přítele.

Maelström stál a hlídal „zboží“, muže zhrouceného na židli. Talent si nemohl prohlédnout jeho tvář, protože měl čaroděj skloněnou hlavu. Ruce měl spoutané za zády, nohy přivázané k židli. Byl oděný v černém plášti a na opasku měl několik váčků.

„Zdravím tě, Maelströme,“ řekl Talent a šel se s přítelem přivítat.

Maelströmova veliká ruka pohltila tu jeho a srdečně ji stiskla, až

Talent zasykl bolestí.

„Opatrně! Možná budu ty prsty jednou potřebovat," prohlásil. Se zachmuřeným zájmem se podíval na muže na židli: „Tak tohle je Marin čaroděj. Je to můj nájemník. Překvapilo mě, když říkala, že to byl on."

„Je to pápěrka," odfrkl si Maelström. „Z vůně dobrý trpasličí pálenky se málem pozvracel. Ale zdá se, že je dobrej v tom, co dělá. Starej Sukovec povídá, že jeho lektvary jsou nejlepší, jaký kdy měl."

„Takže kde teď bydlí? Několik nocí nespal u sebe."

„Je v Rudém zámku," řekl Maelström.

Talent se zamračil: „S Ariakasem?"

„Spíš s tou čarodějnicí. Zdá se, že si z něho Iolante udělala svýho mazlíčka. Chce Ariakase přesvědčit, ať si ho najme. Císař ale teď má plnou hlavu jinejch věcí a tadyhle Raist práci nedostal. Odešel naštvanej a od tý doby dělá ve Věži, vaří šlichtu a prodávají starýmu Sukovci."

„Takže se pokusil prodat se Ariakasovi, a když to nevyšlo, napadlo ho, že se nechá najmout u nás."

„Anebo se Ariakasovi *prodal,*" zavrčel Maelström, „a je tady, aby nás špehoval."

Talent si Raistlina zamyšleně přeměřil. Psi leželi čaroději u nohou a Maelström stál nad ním se založenýma rukama.

„Prober ho," řekl najednou Talent.

Maelström popadl Raistlina za vlasy, zvrátil mu hlavu dozadu a dvakrát ho pleskl.

Raistlin zalapal po dechu, víčka se mu nejistě otevřela. Bolestně se zamračil a zamžoural do mihotavého světla. Pak zaostřil pohled na Talenta a po tváři mu přeletěl výraz úžasu. Zvedl obočí a lehce přikývl, jako by si myslel, že to všechno dává smysl.

„Pořád mi dlužíš za škody v pokoji, Majere," řekl Talent.

Přitáhl si židli, otočil ji a usadil se na ní s rukama opřenýma o opěrku.

„Promiňte, pane," řekl Raistlin. „Jestli jde o tohle, mám ocel."

„Zapomeň na to," řekl Talent. „Zachránil jsi Mari život. Řekněme, že jsme vyrovnaní. Slyšel jsem, že se zajímáš o práci pro Tajné světlo."

„Tajné světlo?“ Raistlin zavrtěl hlavou. „O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Tak proč jsi dnes večer šel k Trolímu chlupu?“

„Šel jsem se napít.“

Talent se zasmál: „Nikdo se nejde napít do Trolího chlupu, pokud nemá obzvlášť v lásce koňské chcanky,“ zamračil se. „Zkraťty kecy, Majere. Mari ti dala kód. Z nějakého důvodu si tě oblíbila.“

„Divnej vkus,“ řekl Maelström a dal Raistlinovi políček, který ho srazil na bok. „Odpověz šéfovi na otázky. Nemá rád vytáčky.“

Talent počkal, až Raistlinovi přestane po té ráně zvonit v uších, a potom řekl: „Chceš to zkusit znovu? Proč jsi šel k Trolímu chlupu?“

„Připouštím, že se zajímám o práci,“ řekl Raistlin a olízl si rozbitý ret.

„Čaroděj v černém plášti chce pomáhat v boji proti Takhisis. Proč bychom ti měli věřit?“

„Protože mám černý plášť,“ řekl Raistlin.

Talent si ho zamyšleně prohlédl: „Možná to chceš vysvětlit.“

„Jestli Takhisis tuhle válku vyhraje a osvobodí se z Propasti, bude pánem a já jejím otrokem. Nechci být otrok. Dávám přednost tomu být pánem.“

„Aspoň jsi upřímný,“ řekl Talent.

„Nevidím důvod lhát,“ řekl Raistlin a pokrčil rameny, jak mu to spoutané ruce dovolovaly. „Nestydím se za to, že nosím černý plášť. Nestydím se za svou ctižádost. Vás a mne vedou k boji proti Takhisis různé důvody, pane; aspoň si to myslím. Vy bojujete pro dobro lidí. Já bojuji pro vlastní dobro. Pointa je, že oba bojujeme.“

Talent užasle zavrtěl hlavou: „Potkal jsem všemožné muže a ženy, Majere, ale nikdy nikoho, jako jsi ty. Nejsem si jistý, jestli tě mám obejmout, nebo ti podříznout krk.“

„Já vím, co bych udělal já,“ zamumlal Maelström a prsty si přitom pohrával s velkým nožem, který měl u opasku.

Talent rychle zamířil k věci. „Jistě pochopíš, když tě požádáme o důkaz,“ řekl. „Mám pro tebe práci, takovou, ke které se skvěle hodíš právě ty. Slyšel jsem, že Kitiara Uth-Matar, známá jako Modrá dáma, je tvoje sestra.“

„Je to má *nevlastní* sestra,“ řekl Raistlin. „Proč?“

„Protože Modrá dáma něco chystá a já potřebuji vědět co," odpověděl Talent.

„Jsou to už celá léta, co jsme se s Kitiarou setkali, ale pokud jsem slyšel, je velitelkou Modré dračí armády, což je armáda, která právě pustoší Solamnii a drtí Solamnijské rytíře na kaši. Bezpochyby chystá likvidaci Rytířstva."

„Možná abys raději mluvil o Rytířích ze Solamnie s větší úctou," řekl Talent.

Raistlin se pousmál: „Měl jsem dojem, že jsem zaslechl matný solamnijský přízvuk. Nemusíte mi vyprávět svůj příběh, pane. Uhádnu ho. Byl jste zchudlý rytíř a nezbylo vám než prodávat svůj meč. Prodal jste ho špatným lidem, chvíli jste kráčel cestou Temnoty, pak jste ale prohlédl a teď jste na straně Světla. Mám pravdu?"

„Neprohlédl jsem," tiše řekl Talent. „Měl jsem dobrého přítele, který mě změnil. Zachránil mě. Ale nemluvíme o mně, mluvíme o práci. Shodou okolností se teď Kitiara nezabývá válkou v Solamnii. Nechala boj svým velitelům. Celé týdny už ji na bitevním poli nikdo neviděl."

„Možná je zraněná," navrhl Raistlin. „Nebo mrtvá."

„To bychom se doslechli. Slyšeli jsme, že pracuje na nějakém tajném úkolu. Chceme vědět, oč jde, a jestli je to možné, zabránit jí v dokončení."

„A jelikož jsem její bratr, čekáte, že mi všechno řekne. Bohužel nevím, kde Kit je."

„My to naštěstí víme," řekl Talent. „Slyšels o rytíři smrti Pánu Sothovi?"

„Ano," opatrně odpověděl Raistlin.

„Soth je naživu – dá se říct. Rytíř smrti sídlí v prokletém hradě Dargaard. A tvoje sestra Kitiara je s ním."

Raistlin na něj nedůvěřivě zíral: „To nemůžete myslet vážně."

„Nikdy jsem nic nemyslel vážněji. Vstup draků Světla do války zastihl Takhisis nepřipravenou. Teď se Temná královna bojí, že by mohla prohrát. Kitiara je s Pánem Sothem v hradu Dargaard a věříme, že chystají něco, čím by tuhle jiskřičku naděje rozdrtili. Chci vědět, co chystají. Chci, abys to zjistil a přišel mi to říct."

„A jestli odmítnu?"

„Nevzpomínám si, že bych ti dal na vybranou," řekl Talent a urovnal si knír. „Ty jsi přišel za mnou, Majere. A teď toho o nás víš příliš. Buď budeš souhlasit, že se vydáš do hradu Dargaard, nebo dnes bude Hidukel večeřet tvé kosti. Pes Hidukel," dodal na vysvětlenou a pohladil mastifa po hlavě, „ne bůh."

Raistlin se podíval na mastifa. Ohlédl se přes rameno na Maelströma. Pak pokrčil rameny. „Budu potřebovat pár dnů, abych dal věci do pořádku a vymyslel nějaké vysvětlení, proč tady nebudu. Někomu by se mohlo zdát moje náhlé zmizení podezřelé."

„Určitě na něco přijdeš," řekl Talent a vstal ze židle. Psi, kteří leželi vedle něj, vyskočili. „Maelström dohlédne, aby ses bezpečně dostal domů. Doufám, že ti nebude vadit páska přes oči."

„Raději páska než drogy," zahořkle odvětil Raistlin.

Maelström vytáhl nůž a přeřezal provazy, které Raistlinovi svazovaly ruce a nohy.

„Chtěl jsem se zeptat na jednu věc," řekl Talent. „Stráže u brány dostaly rozkaz dávat pozor na muže jménem Berem, který má v hrudi vsazený zelený drahokam. Vypadá to jako typ člověka, kterého by čaroděj mohl znát. Neznáš ho náhodou? Víš o něm něco?"

„Obávám se, že ne," odpověděl Raistlin s maskou lhostejnosti.

Ztuhle vstal a promnul si zápěstí. Ret mu začínal otékat a modřina vypadala na zlatavé kůži odporně zelená.

Maelström přinesl pruh černé látky. Talent zvedl ruku, ať počká.

„Pak je tu ještě ten magický artefakt, který stráže hledají. Dračí koule nebo tak něco."

„Dračí jablko," řekl Raistlin.

Talent předstíral překvapení: „Tys o něm slyšel?"

„Byl bych jen ubohá náhražka studenta magie, kdybych o něm neslyšel," řekl Raistlin.

„Nevíš, kde je, že?"

Podivné oči mladého čaroděje se zaleskly: „Věřte mi, pane, když vám říkám, že byste si nepřál, abych ho našel." Setřel si krev ze rtu.

Talent se na něj zadíval a pak pokrčil rameny. „Dej Mari vědět, až vyrazíš do hradu Dargaard," řekl. Hvízdl na psy a otočil se k odchodu.

„Ještě okamžik," řekl Raistlin. „Chci se vás na něco zeptat. Jak

jste zkazil tu šotku?“

„Zkazil?“ rozhněvaně opáčil Talent. „Co tím myslíš? Nezkazil jsem Mari.“

„Udělal jste z ní chladnokrevného zabijáka. Jak jinak tomu chcete říkat?“

„Nezkazil jsem ji,“ důrazně zopakoval Talent. „Neznám Marin příběh. Nikdy o tom nemluví. A jen aby bylo jasno, neposlal jsem ji zabít kata. Rozhodla se k tomu sama. Nic jsem o té vraždě nevěděl, dokud ji nespáchala, a vyděsilo mě to.“

Raistlin se pochybovačně zamračil.

„Přísahám při Kiri-Jolitovi,“ vážně prohlásil Talent, „že kdybych věděl, k čemu se Mari chystá, přikoval bych ji ve sklepě. Všechny nás ohrozila.“ Odmlčel se a dodal: „Díky, žes jí pomohl, Majere. Mari pro nás hodně znamená. Zlo ve světě zničilo spoustu nevinnosti a krásy. Vezměme například tebe. Než jsi se obrátil ke zlu, jistě jsi býval šťastné, bezstarostné dítě…“

„To se pletete,“ ostře mu skočil do řeči Raistlin. „Mohu jít?“

Talent přikývl. Maelström mu převázal pásku kolem očí, pak mu stáhl kápi do tváře a odvedl ho z podzemní místnosti.

Když odešli, jednoho ze psů najednou zamrazilo a celý se otřásl.

„Já vím, děvče,“ řekl Talent a konejšivě položil mastifovi ruku na hlavu. „Taky mě z něj mrazí.“

12.

SETKANÍ S ARIAKASEM. DALŠÍ NABÍDKA PRÁCE.

patnáctý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Ráno poté, co se setkal s Talentem, pracoval Raistlin v laboratoři ve Věži a míchal poslední lektvar pro Sukovce. Už vykoupil svou dýku, potřeboval jen ocel k zaplacení pokoje v hostinci. Nepůjde ke Kitiaře s tím, že jí něco dluží. A co je důležitější, nebude ji špehovat a pak přijímat její milodary.

„Byl bys na mě pyšný, Sturme," podotkl Raistlin, když lžičkou přeléval odvar proti bolestem v krku do sklenice. „Zdá se, že mám trochu cti v těle."

Dole pod schody se ozvalo vrznutí otevíraných dveří a potom lehké kroky, běžící po schodech nahoru. Raistlin nepřerušil práci. I bez matné vůně gardenií by věděl, že je to Iolante. Nikdo jiný se k Věži nepřibližoval, po městě se povídalo, že tu straší duchové mrtvých Černých plášťů.

„Raistline?" vykřikla Iolante.

„Tady," zavolal.

Iolante vešla dovnitř. Ztěžka oddychovala, vlasy rozcuchané a oči jasné a dychtivé.

„Nech toho," řekla. „Chce se s tebou setkat Ariakas."

„Setkat se *se mnou?*" zeptal se Raistlin a nezvedl oči od práce.

„Ano, s tebou! O kom jiném bych mluvila? Chce s tebou mluvit *hned*\ Polož to," řekla a vytrhla mu lžíci z ruky. „Nemá rád, když musí čekat."

Raistlin se nejdřív polekal, že Ariakas nějak odhalil jeho spojení s Tajným světlem, usoudil však, že by pro něj v tom případě poslal drakoniány a ne milenku.

„Co mi chce?"

„Zeptej se ho sám," řekla Iolante.

Raistlin sklenici zazátkoval.

„Půjdu, ale tohle tu ještě nemůžu nechat." Sklonil se nad malým kotlíkem, který dal na horní část kamen. „Musí se to převařit."

Iolante nahlédla do kotlíku a nakrčila nos: „Fuj. Co to je?"

„Pokus," řekl Raistlin.

Vědom si rčení, že kotlík, který sledujete, nikdy nezavře, se Raistlin otočil k jiné práci a opatrně uložil lék na bolest v krku do koše s několika jinými lektvary a mastmi, které připravoval k prodeji. Iolante ho sledovala se založenýma rukama, podupávala nohou, bubnovala prsty a kypěla netrpělivostí.

„Kotlík už vře," řekla.

Raistlin vzal rukojeť do kusu látky a stáhl nádobu z ohně. Postavil ji na stůl a sundal si zástěru, která mu chránila roucho.

„To je všechno? A co teď?" zeptala se Iolante a s odporem si lektvar prohlížela.

„Musí vykvasit," řekl Raistlin a pečlivě zástěru složil. „Za Noci oka ho…"

„Noc oka! No jistě!" řekla Iolante a plácla se po čele. „Jsem to ale husa. Už se blíží, že? Vydáš se na oslavu do Věže Žďárské cesty?"

„Ne, mám v plánu zůstat tady a pracovat na svých pokusech," řekl Raistlin. „A co ty?"

„Povykládáme si o tom cestou k císaři." Popadla ho za paži a strkala ho po schodech dolů a ze dveří.

„Proč se nechystáš do Žďáru?" zeptala se.

Ostře se na ni podíval: „A proč ne ty?"

Iolante se zasmála: „Protože se víc pobavím v Nerace. Vím, těžko se tomu věří. Ale Talent o Noci oka U rozbitého štítu vždycky

pořádá veliký večírek a další večírek je u Chlupatého trola. Pivo je zdarma. Všichni se opijí… nebo spíš opijí se ještě víc. Lidé zapálí na ulicích hranice a všichni se převléknou za čaroděje a předstírají, že čarují. Je to jediná zábava, kterou si kdy v tomhle městě užijí.“

„Nečekal bych, že s tím bude Pán noci souhlasit,“ řekl Raistlin.

„Nesouhlasí. A to je půlka té zábavy. Pán noci každoročně vydává výnosy proti oslavě a vyhrožuje, že pošle vojáky, aby krčmy zavřeli. Ale protože se vojáci taky účastní večírku, tahle výhrůžka nikdy nezabere.“

Opatrně se na něj usmála: „Neodpověděl jsi mi na otázku. Proč se *ty* nevydáš do Věže?“

„Nebyl bych vítán. Nepožádal jsem Konkláve o svolení změnit plášť z rudého na černý.“

„No, to bylo hloupé,“ bez obalu prohlásila Iolante. „Zdá se, že se překonáváš, aby sis nadělal nepřátele. Bylo by stačilo, abys předstoupil před Konkláve, vysvětlil jim své důvody a požádal je o požehnání. Je to jenom formalita. Proč ji nepodstoupit?“

„Protože nerad někoho o něco prosím,“ řekl Raistlin.

„A tak zahodíš všechny výhody, které bys mohl mít z dobrých vztahů s ostatními čaroději, nemluvě o tom, že riskuješ život. Proč? Co tím získáš?“

„Svobodu,“ řekl Raistlin.

Iolante obrátila oči v sloup. „Svobodu skončit mrtvý. Přísahám při třech měsících, že ti nerozumím, Raistline Majere.“

Raistlin si nebyl jistý, jestli rozumí sám sobě. Zahnal sice myšlenku na cestu do Věže Žďárské cesty na oslavy Oka, cítil však bodavou lítost, že tam nebude. Nikdy se žádné z oslav nezúčastnil; poté co podstoupil Zkoušku, neměl možnost se do Věže dostat. Věděl však, jak probíhají, a často toužil být při tom.

Noc oka: noc, kdy se všechny tři měsíce seřadí za sebe a vytvoří na nebi „oko“. Stříbrný měsíc představuje bělmo, rudý je duhovka a černý zornice. Té noci jsou magické síly na vrcholu. Mágové z celého Ansalonu putují k Věži Žďárské cesty, která se ve vzduchu třpytí jako měsíční paprsek. Využijí magickou moc k tomu, aby vytvořili nebo nasytili magií artefakty, zaznamenali kouzla, uvařili lektvary či povolali démony z nižších rovin. Té noci budou seslána

úžasná kouzla a on to zmešká.

Zahnal ty myšlenky. Rozhodl se a nelitoval. Zůstane tady a dohlédne na vlastní úžasná kouzla.

Tedy pokud pro něj Ariakas nemá jiné plány.

❋ ❋ ❋

Iolante nevzala Raistlina do Rudého zámku, jak čekal. Ariakas měl velitelství v táboře Rudé dračí armády, skrovné, přikrčené budově, kde mohl přitloukat mapy na zeď, šermovat s vojáky, když měl chuť, a říkat, co si myslí, beze strachu, že někdo donese jeho slova přímo k Pánu noci.

U dveří Ariakasovy kanceláře hlídkovali dva obrovití zlobři ve zbroji, největší zlobři, jaké kdy Raistlin viděl. Na Raistlina nebylo snadné udělat dojem, ale napadlo ho, že jejich zbroj nejspíš váží dvakrát tolik jako on sám. Zlobři znali a očividně obdivovali Iolante; když ji spatřili, chlupaté obličeje se rozzářily. Přesto se k ní chovali profesionálně a požádali ji, ať sundá všechny váčky, které má u sebe.

Iolante prohlásila, že žádné váčky nemá, jak dobře vědí. Zvedla ruce, aby ji mohli prohledat, jestli nemá zbraně.

„Kterému z vás dneska přálo štěstí při házení mincí?“ zeptala se škádlivě.

Jeden ze zlobrů se zazubil a přejel po ní rukama. Zlobr si svou práci očividně užíval, ale Raistlin si všiml, že je přesto důkladný a profesionální. Osobní strážce si dobře uvědomoval, jak strašlivý osud by ho čekal, kdyby někdo vytáhl na jeho velitele nůž.

Zlobr prověřil Iolante a otočil se k Raistlinovi. Iolante ho předem varovala, že žádný čaroděj nesmí přinést do místnosti žádnou přísadu kouzel nebo magickou hůl, a tak nechal váčky a hůl ve věži. Váček s kuličkami a dračím jablkem už dávno předtím ukryl v pytli moly prolezlé mouky.

Zlobři ho prohledali, a když nic nenašli, řekli mu, že může dál.

Iolante ho strkala do dveří, ale sama nevešla. „Neboj se,“ řekla, „budu špehovat vedle.“

Měl pocit, že si nedělá legraci.

Raistlin vešel do malé místnosti s trochou nábytku. Stěny zdobily

mapy, okno vedlo na nádvoří, kde drakoniánští vojáci cvičili.

Ariakas byl oblečený mnohem neformálněji, než když ho Raistlin potkal v paláci. Den byl teplý, s náznakem jara ve vzduchu, takže se skoro dalo dýchat. Ariakas si sundal pelerínu a hodil ji přes židli. Měl na sobě pěknou koženou vestu. Páchl kůží a potem a Raistlin si znovu proti své vůli vzpomněl na Karamona.

Císař právě četl poselství a nedal nijak najevo, že si je vědom Raistlinovy přítomnosti. Nenabídl mu židli. Raistlin stál, čekal, ruce založené v záhybech rukávů, dokud se slavný muž neuráčí všimnout si ho.

Konečně Ariakas poselství odložil. „Posaď se," ukázal na židli u stolu.

Raistlin poslechl. Nic neřekl, ale mlčky vyčkával, než se dozví, proč byl povolán. Byl si jistý, že to bude nějaká bezvýznamná, nudná záležitost, a připravoval se odmítnout.

Ariakas si ho chvíli neomaleně prohlížel a pak řekl: „Zatraceně, ty jsi ale šeredný. Iolante tvrdí, že ta kožní choroba je výsledkem tvé Zkoušky."

Raistlin rozzlobeně ztuhl. Neodpověděl, jen chladně přikývl – aspoň si to myslel. Očividně se mýlil, protože se císař zasmál.

„Tak, teď v tobě vidím tvou sestru. Ten lesk v očích. Viděl jsem ho u ní a vím, co znamená: Nejraději bys mi vrazil nůž do břicha. Nebo, v tvém případě, bys mě usmažil ohnivou koulí."

Raistlin mlčel.

„Když mluvíme o tvé sestře a o nožích," přívětivě pokračoval Ariakas, „chci, abys pro mě něco udělal. Kitiara něco chystá, spolu s tím svým rytířem smrti, a já chci vědět co."

Raistlin se polekal. Talent Orren prohlásil o Kit skoro totéž. Příliš nevěřil Orrenovu tvrzení, že Kit pracuje na něčem tajném, ale když se o tom zmínil i Ariakas, začal uvažovat, že na tom snad přece jen něco je, a divil se, co sestra chystá.

Raistlinovi se nelíbil způsob, jakým na něj Ariakas hleděl. Možná šlo císaři o to, co tvrdil navenek – chtěl, aby Raistlin špehoval sestru. Nebo to mohl být pokus zjistit, jestli je do toho Raistlin zapletený. Brodil se nebezpečnými vodami a musel opatrně našlapovat.

„Jak jsem Vašemu císařskému Veličenstvu říkal," prohlásil

Raistlin. „Už nějakou dobu jsem svoji nevlastní sestru Kitiaru neviděl a nejsme ve spojení…“

„To vykládej někomu, komu to není úplně fuk,“ netrpělivě mu skočil do řeči Ariakas. „Spojíš se s ní. Zajdeš k ní na bratrskou návštěvu. Zjistíš, co s tím prokletým rytířem smrti dělají, a ohlásíš mi to. Rozumíš?“

„Ano, pane,“ vyrovnaně odvětil Raistlin.

„To je všechno,“ řekl Ariakas a mávl rukou, že ho propouští. „Iolante tě vezme na hrad Dargaard. Má nějaké kouzlo, kterým se přemisťuje. Pomůže ti.“

Raistlin se cítil ponížený. „Nepotřebuji pomoc, pane. Jsem zcela schopný cestovat pomocí vlastních kouzel.“

Ariakas zvedl poselství a předstíral, že ho čte. „Nepoužiješ k tomu náhodou dračí jablko, že?“ zeptal se jen tak mimochodem.

Zeptal se tak hladce, nastražil past tak nenápadně, že do ní Raistlin málem spadl. V posledním okamžiku se zarazil a podařilo se mu promluvit klidně, a jak doufal, i přesvědčivě.

„Promiňte, pane, ale nemám tušení, o čem to mluvíte.“

Ariakas zvedl oči a pronikavě se na něj zahleděl; pak se podíval zpátky na dokument a zavolal stráž.

Zlobři otevřeli dveře a čekali na Raistlina, který se potil, otřesený setkáním. Ale ať je proklet, jestli se nechá propustit jako nějaký patolízal.

„Promiňte, Vaše excelence,“ řekl, zatímco mu srdce divoce tlouklo a v uších hučela krev, „ale ještě musíme projednat, jak dostanu za své služby zaplaceno.“

„Co třeba tak, že ti nepodříznu ten tvůj zatracený drzý krk,“ řekl Ariakas.

Raistlin se matně usmál: „Je to nebezpečná práce, pane. Oba Kitiaru známe. Oba víme, co by mi udělala, kdyby zjistila, že mě poslali špehovat ji. Má odměna by měla odpovídat riziku, které podstoupím.“

„Ty čubčí synu!“ Ariakas si Raistlina vztekle přeměřil. „Dávám ti šanci sloužit naší královně, a ty se tu se mnou handrkuješ jako nějaká mizerná trhovkyně! Měl bych tě na místě zabít!“

Raistlin si uvědomil, že zašel příliš daleko, a v duchu se proklel,

jaký je zatracený hlupák. Neměl žádné přísady kouzel, ale kdysi, když byl ještě žoldnéřem, ho jeden ze spolubojovníků učil, jak sesílat kouzla bez přísad. Čaroděj musí být zoufalý, aby to zkusil. Raistlin usoudil, že to, co cítí, je zoufalství. Vybavil si kouzlo…

„Sto ocelků," řekl Ariakas.

Raistlin zamrkal a otevřel ústa.

„Jestli se odvážíš chtít víc," dodal Ariakas s leskem v černých očích, „roztavím tu tvoji zlatou kůži na mince a těmi ti zaplatím. A teď zmiz!"

Raistlin hbitě odešel. Rozhlédl se po Iolante, ale když ji neviděl, usoudil, že by nebylo rozumné čekat na ni tady. Už byl skoro v půli ulice, když ho doběhla, a málem vyskočil z kůže, když se ho dotkla.

„Musíš mít sebevražedné sklony!" Iolante ho k jeho nelibosti znovu vzala za loket. „Co sis myslel? Málem jsi nás oba zničil. Teď zuří na mě, obviňuje mě za tvoji zatracenou drzost. Mohl tě zabít, už zabil muže pro menší věci. Doufám, že to za tu stovku ocelků stálo."

„Neudělal jsem to kvůli penězům," řekl Raistlin. „Pokud jde o mě, může si Ariakas nasypat všechny svoje ocelky do Krvavého moře."

„Tak proč riskovat?"

Ano, proč? Raistlin se nad tím zamyslel.

„Já ti povím proč," odpověděla Iolante za něj. „Musíš se pořád s někým měřit. Nikdo nesmí být vyšší než ty, jinak ho zkrátíš u kolen. Jednou někdo takhle zkrátí tebe."

Iolante potřásla hlavou. „Lidé mají sklony myslet si, že to Ariakasovi pomalu myslí, protože je tak silný. Když přijdou na to, že se spletli, je pozdě."

Raistlin byl nucen připustit, že Ariakase podcenil a málem na to doplatil. Nerad to slyšel a popuzeně si přál, aby odešla a nechala ho přemýšlet. Pokusil se vytáhnout ruku z jejího sevření, ale ona se k němu tím víc přilepila.

„Půjdeš do hradu Dargaard?"

„Platí mi za to sto ocelků," řekl.

„Aby ses tam dostal, budeš potřebovat mou pomoc – s dračím jablkem, nebo bez něj."

Raistlin po ní střelil ostrým pohledem. Uvažoval, jestli si ho

dobírá; člověk u ní nikdy nevěděl. „Díky," řekl, „ale bez potíží to zvládnu sám."

„Ano? Pán Soth je rytíř smrti," podotkla. „Víš, co to je?"

„Samozřejmě," odpověděl. Nechtěl o tom mluvit, nechtěl na to ani myslet.

Stejně mu to pověděla. „Děsivý a mocný nemrtvý, který tě může zmrazit dotekem nebo zabít jediným slovem. Nemá rád návštěvy. Znáš jeho příběh?"

Raistlin jí řekl, že o Sothově pádu četl, a pokusil se změnit téma, ale Iolante vypadala odhodlaná mu onen temný, pekelný příběh vylíčit. Raistlin byl nucen poslouchat a pokusil se myslet na Kitiaru, jak žije ve strašlivém hradě s vražedným nepřítelem, s nepřítelem, se kterým se bude brzy muset setkat i on. Hořce si pomyslel, že si Ariakas mohl vymyslet jednodušší způsob, jak ho nechat zabít.

„Před Pohromou byl Soth Solamnijský rytíř, ctěný a vážený. Byl to muž silných a prudkých vášní a ke své smůle se zamiloval do elfky – říká se, že s tichým souhlasem elfu, protože elfové byli navenek věrní kněži-králi z Ištaru a Soth se protivil jeho diktátorské vládě.

Soth byl ženatý, ale porušil sliby a svedl elfskou dívku, která s ním otěhotněla. Někdy v té době jeho žena příhodně zmizela, takže byl volný a mohl si elfskou milenku vzít. Když elfka dorazila do hradu Dargaard, zjistila strašlivé tajemství, že svou první ženu zavraždil. Vyděšená ho konfrontovala s jeho vlastním zločinem. V Sothovi se projevila jeho lepší část, žádal ji o odpuštění a prosil bohy, aby mu dali příležitost vykoupit se. Bohové modlitbu vyslyšeli a dali Sothovi moc zastavit Pohromu, byť za cenu vlastního života.

Soth byl na cestě do Ištaru, když ho zastavila skupinka elfek. Řekly mu, že mu byla jeho žena nevěrná, že dítě, které nosí, není jeho. Sotha přemohla vášeň a rozzuřil se. Opustil svůj úkol a rozjel se zpátky k hradu. Osočil manželku, právě když udeřila Pohroma. Strop se zřítil, nebo možná spadl lustr; nevzpomínám si. Soth mohl ženu a dítě zachránit, ale byl příliš rozhněvaný a příliš pyšný. Díval se, jak oba hynou v plamenech, které zachvátily hrad.

Posledními slovy na něj manželka seslala kletbu, že bude žít věčně s vědomím své viny. Jeho rytíři se proměnili v kostlivé

válečníky, elfky, které způsobily jeho pád, byly také proklety a staly se z nich bánší. Každou noc mu zpívají o jeho zločinech.“

Cítil, jak se Iolante otřásla. „Setkala jsem se s Pánem Sothem. Podívala jsem se mu do očí. Kéž bych to neudělala.“

Raistlinovi přejel po zádech mráz. „Jak s ním Kitiara může žít v jednom hradě?“

„Tvá sestra je pozoruhodná žena,“ řekla Iolante. „Nebojí se ničeho na téhle ani na druhé straně hrobu.“

„Bylas na hradu Dargaard, navštívila jsi mou sestru. Víš, co dělá? Proč jí Ariakas nedůvěřuje? Před pár dny jsi mi říkala, že se setkali a že je mezi nimi všechno v pořádku.“

Iolante zavrtěla hlavou: „Myslela jsem si to.“

„Ariakas ví, že ses byla za Kit podívat. Říkal, že mě tam vezmeš. Proč na tu misi neposlal tebe?“

„Nedůvěřuje mi,“ řekla Iolante. „Podezírá mě, že jsem ke Kit příliš přátelská. Považuje ji za soupeřku.“

„Ale posílá mě a já jsem její příbuzný. Proč si myslí, že sestru zradím?“

„Možná proto, žes zradil bratra,“ řekla Iolante.

Raistlin se šokované zastavil, Věděl, že by to měl popřít, ale ta slova mu nešla přes rty. Nemohl se donutit vyslovit je.

„Říkám ti to jako varování, Raistline,“ prohlásila Iolante. „Nepodceňuj Pána Ariakase. Zná všechna tvá tajemství. Myslím, že občas špehuje i sám sebe. Mám rozkaz doprovodit tě do hradu Dargaard. Kdy chceš vyrazit?“

„Musím doručit lektvary a provést jisté přípravy,“ řekl Raistlin a kysele dodal: „Ale proč ti to vykládám? Ty a Ariakas beztak víte, co udělám, ještě dřív než já.“

„Buď si rozzuřený, jak chceš, příteli, ale co jiného čekáš, když se rozhodneš sloužit Temné královně? Ze ti dá bohatou odměnu, ale nebude nic žádat na oplátku? Tak to není, můj drahý,“ zapředla Iolante. „Takhisis žádá, abys jí sloužil tělem i duší.“

Iolante ví, že mám dračí jablko, pomyslel si Raistlin. Ariakas to ví a ví to i Takhisis.

„Hraje o čas,“ odpověděla Iolante na jeho myšlenky, jako by mu je viděla v očích. „Čeká na příležitost udeřit. Jediné klopýtnutí,

jediná chyba…“

Pustila mu paži.

„Setkáme se ve Věži zítra brzy ráno. Přines si Magiovu hůl, na hradě Dargaard budeš její světlo potřebovat.“

Krátce se odmlčela a pak vážně dodala: „I když žádné světlo, magické ani jiné, nedokáže zahnat tu strašlivou nekonečnou noc.“

Jediné klopýtnutí. Jediná chyba. Posílají mě do hradu Dargaard postavit se rytíři smrti. Jsem hlupák, pomyslel si Raistlin. Zatracený hlupák…

13.

MĚNĚNÍ TEMNOTY.

patnáctý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Když toho večera zapadlo slunce, Raistlin opatrně zabalil lahvičky s lektvary do vaty, aby se nerozbily, a uložil je do bedničky, aby je mohl odnést Sukovci. Byl rád, že se může projít, přemýšlet za chůze, pokusit se rozmyslet, co dělat. V Palantasu vypadal život tak jednoduše. Cesta k naplnění ctižádosti byla hladká a přímá. Jenže někdy během putování špatně zahnul, sešel z ní a zjistil, že uvázl ve vražedném močálu lží a intrik. Nejmenší úkrok stranou a potopí se. Klesne pod hladinu odporné vody jako…

Jako jsem já klesl pod hladinu Krvavého moře, řekl jakýsi hlas.

„Karamone?“ Raistlin se polekaně zastavil. Rozhlédl se kolem. Byl si jistý, že to byl Karamonův hlas.

„Vím, že tady jsi, Karamone,“ zavolal Raistlin. „Vylez a neschovávej se. Nemám náladu na tvoje hloupé hry.“

Byl v Kouzelnické řádce. Ulice byla jako obvykle prázdná a prohánělo se jí vítr, šustil opadaným podzimním listím, zvedal smetí, pohazoval si s ním a zase ho pouštěl. Nikdo tu nebyl. Raistlina zalil ledový pot, ruce se mu roztřásly a málem pustil bedničku. Musel si sednout.

„Karamon je mrtvý,“ řekl nahlas. Potřeboval se slyšet, jak to říká.

„Kdo je Karamon?“

Raistlin se otočil, kouzlo na rtech, a uviděl, jak před vstupní verandou sedí Mari. S povzdechem kouzlo uvolnil. Aspoň tenhle hlas je skutečný, ne v jeho hlavě… nebo srdci.

„To je jedno,“ řekl. „Co chceš?“

„Co je v té bedýnce?“ zeptala se Mari a natáhla ruku k jedné z lahviček.

Raistlin bedničku zvedl, podržel ji tak, aby na ni nedosáhla, a pokračoval v cestě k Sukovcovu krámku.

Mari klusala vedle něj. „Nemám ti ji pomoct nést?“ nabídla se.

„Ne, díky,“ řekl Raistlin.

Mari si zastrčila ruce do kapes. „Asi víš, proč tu jsem.“

„Talent chce mou odpověď,“ řekl Raistlin.

„No, to taky. Nejdřív chce vědět, proč jsi šel navštívit Ariakase.“

Raistlin zavrtěl hlavou: „Copak je každý v tomhle městě špeh?“

„Vlastně jo,“ řekla Mari a pokrčila rameny. „V Nerace ani myš nesežere drobeček, aby o tom Talent nevěděl.“

Raistlin si všiml, že se snaží odzátkovat jednu z lahviček a strčit špinavý prstík do čistého lektvaru. Položil bedýnku, vzal jí sklenici a znovu ji zazátkoval.

„To má tak páchnout?“ zeptala se Mari.

„Ano,“ řekl Raistlin. Přemýšlel, co dělat.

Mohl by prozradit Tajné světlo Ariakasovi. Raistlin věděl, že v trpasličí kořalce, kterou mu dali, byly drogy – cítil opiát, když zvedal džbánek k ústům. Předstíral, že pije, a předstíral bezvědomí. Mohl by dovést císařskou stráž do Loutnový kořisti i do tunelů pod ní. Štědře by ho odměnili.

Nebo by mohl zradit Ariakase, připojit se k boji Tajného světla za svržení císaře a Temné královny. Z toho, co Raistlin viděl a slyšel o nepřátelích, kteří se proti němu šikovali, by to zřejmě byla nejnebezpečnější varianta, s nepatrnou šanci na úspěch.

A obě strany po něm chtějí, aby špehoval svou sestru. Najednou se podivil, na které straně je Kit.

Je jako já, hádal. Kit je na Kitině straně.

„Ariakas mě povolal, aby se zeptal, jestli něco vím o tom muži, kterého všichni hledají,“ řekl Raistlin. „O Muži se zeleným

drahokamem.“

„Myslíš Berema? Pověz, víš, proč ho všichni hledají?“ dychtivě se zeptala Mari. „Chci říct, jeden rozhodně každý den nenarazí na chlapíka, kterému v hrudi uvízl drahokam, ale co je na něm tak zvláštního? Teda kromě toho drahokamu. Ráda bych věděla, jak se tam dostal. Víš to ty? A co by se stalo, kdyby ho někdo zkusil vytáhnout? Vykrvácel by? Víš, co si myslím já? Myslím…“

„O Beremovi nic nevím,“ řekl Raistlin, když se mu konečně podařilo skočit jí do řeči. „Jenom vím, že se kvůli tomu se mnou chtěl Ariakas setkat.“

„To je všechno?“ zeptala se Mari a úlevně hvízdla. „To je dobře. Teď tě nebudu muset zabít.“

„To není legrace,“ řekl Raistlin.

„Neměla to být legrace. Takže vezmeš tu práci pro Talenta? Můžu jít s tebou? Jsme skvělý tým, ty a já.“

„Neřekl ti Talent, kam mě posílá, že?“ zeptal se vyděšeně Raistlin. Kdyby to věděl šotek, věděla by to půlka Neraky.

„Ne, Talent mi nikdy nic neřekne. Asi je to chytré,“ řekla Mari. „Nejsem moc dobrá v udržení tajemství. Ale ať je to, co chce, budeš potřebovat moji pomoc.“

Už ta slova slyšel, jen je říkal jiný šotek. Raistlin si vzpomínal, kolikrát mu Tasslehoff mimořádně *nepomohl, jak* mu prohrabával přísady kouzel, polovinu rozsypal a druhou ukradl, jak tajně ochutnával lektvary (občas s ničivými následky), odcházel s nejrůznějšími věcmi z domácnosti, od lžiček po kotlíky na polévku, a neustále způsoboval jemu i jeho přátelům potíže.

Například loni na podzim Tasslehoff popadl něco, co považoval za obyčejnou, nezajímavou hůl, jen aby se proměnila v modrý křišťál a udělala zázrak…

Opravdu to bylo teprve loni na podzim? zeptal se sám sebe Raistlin. Zdálo se to jako celá věčnost.

„Hej, Raiste, ať jsi, kde jsi, vrať se,“ řekla Mari, zatahala ho za rukáv a zamávala rukou. „Jdeš za starým Sukovcem? Jestli jo, tak jsme tady.“

Raistlin se zastavil. Položil bedýnku na schod a sedl si vedle ní.

„Nemůžeš jít se mnou, Mari. Vlastně bys měla odejít z Neraky,“

řekl jí. „Přestaň pracovat pro Talenta. Je to příliš nebezpečné.“

„No, Talent mi to pořád říká,“ prohlásila Mari, „a vidíš, ještě se mi nic nestalo!“

„Ale stalo,“ jemně řekl Raistlin. „Šotci patří světlu, ne temnotě, Mari. Jestli tady zůstaneš, temnota tě zničí. Už tě začíná měnit.“

„Opravdu?“ vykulila oči Mari.

„Zavraždila jsi člověka. Máš ruce od krve.“

„Mám ruce od dnešního oběda a od kapek toho fujtajblového lektvaru a gobliních slin z hospody, ale od krve ne. Vidíš, koukni se sám.“ Mari zvedla ruce dlaněmi nahoru, aby si je mohl prohlédnout.

Raistlin potřásl hlavou a povzdechl si.

Mari ho poplácala po rameni: „Vím, co myslíš. Dělala jsem si legraci. Myslíš, že mám ruce od katovy krve. Ale nemám. Umyla jsem si je.“

Raistlin vstal a zvedl bedýnku. „Raději bys měla běžet, Mari. Mám tady vážnou práci.“

„Všichni tu máme vážnou práci,“ řekla Mari.

„Pochybuji, že víš, co to slovo znamená.“

„Ale vím,“ prohlásila Mari. „My šotci *nechceme* být vážní, ale když musíme, dokážeme to. Moji lidé po celém světě bojují s Temnou královnou. V Šotčíně a Wrakově a v Útěšíně a Palantasu a na spoustě jiných míst, o kterých jsem nikdy neslyšela, my šotci bojujeme a občas i umíráme. A to je smutné, ale musíme bojovat dál, protože musíme vyhrát, jinak se stanou strašlivé věci. Takhisis šotky *nenávidí*. Radí nás vedle elfu, což je pro šotky hrozně lichotivé, i když pro elfy asi ne. Víš, Raistline, temnota nás nemění. My měníme temnotu.“

Mari měla jasné oči a radostný úsměv: „Co mám říct Talentovi?“

„Pověz mu, že tu práci beru,“ řekl Raistlin. Usmál se, natáhl ruku a vzal jí další lahvičku, kterou se zrovna chystala schovat do kapsy. „Nechtěl bych, abys mě musela zabít.“

KNIHA TŘETÍ

1.

BRATR A SESTRA, A BRATR A SESTRA.

dvacátý třetí den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

noho dne časně ráno se Raistlin a Iolante vydali stezkami magie do hradu Dargaard. Vynořili se z duhového éteru v jediné obyvatelné místnosti v hradní zřícenině – v Kitiařině ložnici a obývacím pokoji. A dokonce i tady si Raistlin všiml černých skvrn na zdech, pozůstatků ohně, který se hradem kdysi přehnal.

Olovnaté sklo v oknech bylo rozbité a nikdy ho nevyměnili. Zbytky mřížoví hvízdal vítr jako dech mezi zkaženými zuby. Raistlin vyhlédl z okna na scénu zkázy, zpustošení a smrti. Přízrační válečníci se spálenými tvářemi drželi hrozivou noční hlídku, procházeli po ochozech, jejichž kdysi nádherně červenou barvu růží proměnila jejich vlastní krev v příšerně rudou.

Legenda pravila, že hrad Dargaard kdysi býval jedním z divů světa. Byl vystavěn tak, aby připomínal symbol na rodinném znaku, růži. Kamenné hradby v podobě lístků se kdysi třpytívaly v ranním slunci. Růžově červené věže hrdě stoupaly k modré obloze. Růži však postihla rakovina, zničily ji zevnitř rytířovy temné vášně. Stěny zčernaly, poskvrněné ohněm, smrtí a zneuctěním. Zhroucené věže halily bouřkové mraky. Říkalo se také, že Soth zahalil sebe i hrad nekonečnou bouří, že záměrně vykázal slunce, aby si chránil oči před světlem, které ho nenávidí.

Raistlin hleděl na zkázu ušlechtilého muže, kterého přivedla k pádu neschopnost krotit vášně, a děkoval bohům, kteří ho při narození požehnali tím, že podobnou slabostí netrpí.

Odvrátil oči od strašlivého obrazu venku k sestře. Kitiara seděla u stolu a psala rozkazy, které nepočkají. Požádala návštěvníky, aby měli trpělivost, než skončí.

Raistlin využil příležitost a prohlédl si ji. Krátce Kit zahlédl ve Wrakově, ale to se sotva dalo počítat, protože v tu chvíli seděla na modrém drakovi a měla na sobě zbroj a přilbu Dračího velmistra. Uplynulo už pět let od chvíle, kdy byli spolu a přísahali si, že se znovu setkají v hospodě Poslední domov. Kit tu přísahu porušila a Raistlin, který se za těch pět let neuvěřitelně změnil, s úžasem zjišťoval, že jeho sestra se nezměnila vůbec.

Vysoká a pružná, svalnatá, se silou válečníka, vypadala Kitiara, které už bylo pár let po třicítce, stále jako ve dvaceti. Křivý úsměv byl pořád okouzlující. Krátké černé kudrny jí divoce rostly, bohaté a bujné jako za mlada. Tvář měla hladkou, nezbrázděnou vráskami žalu ani radosti.

Žádný cit Kitiaru nikdy nezasáhl do hloubky. Brala život tak, jak šel, každý okamžik prožívala naplno a vzápětí ho zapomínala, když přišel příští. Ničeho nelitovala. Zřídkakdy myslela na minulé chyby. Měla příliš práce se spřádáním plánů a úkladů do budoucna. Neměla žádné svědomí, které by ji hryzalo, v cestě jí nestály žádné mravní zásady. Její jedinou trhlinkou ve zbroji, jedinou slabostí byla posedlost Tanisem Půlelfem, mužem, kterého nechtěla, dokud se k ní neotočil zády a neodešel.

Iolante neklidně přecházela komnatou, ruce pod pláštěm sevřené. Byla tu zima a ona se třásla, i když snad ne tolik chladem, ale hrůzou. Trvala na tom, že dorazí časně ráno, aby se mohli vrátit před soumrakem. Raistlin dál sledoval Kit, která zápasila s dopisy.

Psaní byla pro Kitiaru dřina. Měla ráda činy a vzrušení, snadno se nudila a vždycky byla mizerná žačka. Nikdy neměla šanci chodit do školy. Jejich matka Rosamun měla nadání k magii, které po ní později zdědil syn. Rosamun si však se svým darem bohužel nevěděla rady. Dar se pro ni stal soužením. Když se narodila dvojčata, léta proplouvala mořem podivných snů a představ, jen stěží

se držíc příčetnosti. Po manželově smrti jí z ruky vyklouzly poslední útržky reality, které ji držely nad vodou, a ona klesla pod hladinu. Péči o mladší bratry převzala Kit a zůstala s nimi, dokud neusoudila, že už jsou dost velcí, aby se o sebe postarali. Pak odešla a nechala bratry samotné.

Kitiara však na nevlastní bratry nezapomněla. O několik let později se do Útěšína vrátila, aby se podívala, jak se jim daří. Právě tehdy se setkala s jejich přítelem, Tanisem Půlelfem. Ti dva spolu prožili vášnivý románek. Raistlin celou tu dobu věděl, že to špatně skončí.

Když Raistlin viděl Kitiaru naposledy, seděla na hřbetě svého modrého draka, Mráčka, a on byl na palubě lodi, plující vstříc zhoubě v Krvavém moři. Karamon z Tanise vyždímal přiznání, že během pobytu ve Wrakově s Kit flirtoval a že Dračímu velmistru zradil své přátele. Raistlin si vzpomínal na Karamonův vztek, křik a obviňování Tanise, když jejich loď zachytila bouře.

„Takže tam jsi byl ty čtyři dny. S naší sestrou, Dračím velmistrem!“

„Ano. Miloval jsem ji,“ řekl tehdy Tanis. „Nečekám, že to pochopíš.“

Raistlin pochyboval, že to chápal sám Tanis. Byl jako muž, který nedokáže překonat touhu po trpasličí kořalce. Kitiara ho opájela a on se jí nedovedl vzdát. Byla jeho zkázou.

Kitiara byla oblečená do boje. Měla meč, boty a modrou šupinovou zbroj, s modrou pláštěnkou přes ramena. Byla plně ponořená do práce, sehnutá nad stolem jako dítě ve třídě nad lavicí, dítě, které musí dokončit nějaký nenáviděný úkol. Kousala se do dolního rtu a soustředěně vraštila obočí. Psala a mumlala si přitom a pak škrtala, co napsala, a začínala znovu.

Iolante si uvědomovala, jak čas utíká, a nakonec si jemně odkašlala.

Kitiara zvedla ruku: „Vím, že čekáte, přátelé.“ Zarazila se a kýchla. Zamnula si nos a znovu kýchla. „To ten tvůj příšerný parfém! Co s ním děláš? Koupeš se v něm? Ještě chvilku, už jsem skoro hotová. Do Propasti s tím! Podívej se, co jsem udělala!“

Kit ve spěchu přejela rukou po stránce a rozmazala poslední větu,

kterou napsala. Zaklela, praštila brkem a pocákala stránku inkoustem, čímž dovršila její zkázu.

„Od té doby, co se ten pitomec Garibanus nechal zabít, musím psát všechny rozkazy sama!“

„A co tvoji drakoniáni?“ zeptala se Iolante a ohlédla se k zavřeným dveřím, skrze něž slyšeli škrábání drápů a tlumené hlasy Kitiny osobní stráže. Drakoniáni reptali. Hrad Dargaard očividně připadal odporný i ještěrům. Raistlin žasl, jak tady Kit může vydržet žít. Nejspíš proto, že jako tolik dalšího v jejím životě, i tragédie a hrůzy hradu Dargaard klouzaly po její tvrdé skořápce jako bruslaři po ledě.

Kitiara zavrtěla hlavou: „Drakoniáni jsou dobří válečníci, ale mizerní písaři.“

„Možná bych ti mohl pomoci, sestro,“ řekl Raistlin tichým hlasem.

Kitiara se k němu otočila: „Vida, bratříček. Ráda tě vidím živého. Myslela jsem, žes zahynul v maelströmu.“

Nepřežil jsem díky tobě, sestro, chtěl říct Raistlin kousavě, ale byl zticha.

„Tvůj bratříček obral Ariakase o sto ocelků za to, že tě sem přijde špehovat,“ prohlásila Iolante.

„Opravdu?“ Kitiara se usmála svým pokřiveným úsměvem. „To je dobré.“

Obě ženy se spiklenecky zasmály. Raistlin se usmál v šeru kapuce, kterou si úmyslně nechával staženou až do obličeje, aby mohl sledovat a nebýt přitom sledován. Potěšilo ho, že se jeho podezření ohledně Iolante potvrdilo. Rozhodl se, že uvidí, co ještě se dá zjistit.

„Nechápu,“ řekl a podíval se z jedné ženy na druhou. „Myslel jsem…“

„Myslel sis, že tě Ariakas najal, abys mě špehoval,“ řekla Kitiara.

„Přesně to jsme chtěly, ať si myslíš,“ řekla Iolante.

Raistlin zavrtěl hlavou, jako by byl hluboce zmatený, ačkoliv už ho to ve skutečnosti napadlo.

„Vysvětlím ti to později,“ řekla Kit. „Jak jsem řekla, ráda jsem se od Iolante doslechla, že jsi naživu. Bála jsem se, že ty, Karamon a

ostatní maelströmu neuniknete.“

„Já jsem unikl,“ řekl Raistlin. „Ostatní ne. Zemřeli v Krvavém moři.“

„Takže ty nevíš…“ začala Kitiara a pak umlkla.

„Co nevím?“ zeptal se ostře Raistlin.

„Tvůj bratr nezemřel. Karamon přežil, stejně jako Tanis a ta rusovlasá číšnice, co si nikdy nemůžu vzpomenout, jak se jmenuje. A jako žena s holí z modrého křišťálu a ten barbarský hromotluk, kterého má za manžela.“

„To není možné!“ řekl Raistlin.

„Ujišťuji tě, že ano,“ odvětila Kit. „Všichni byli včera v Kalamanu. A podle mých špehů se setkali s Flintem, s Tasem a tou elfkou Lauranou. Myslím, že ji taky znáš.“

Kit dál mluvila o Lauraně, ale Raistlin neposlouchal. Byl rád, že mu kapuce ukrývá tvář, protože se mu myšlenky motaly a klopýtaly jako opilé. Byl si tak jistý, že je Karamon mrtvý. Přesvědčil o tom sám sebe, pořád dokola si to znovu a znovu opakoval, každé ráno, každý večer… Zavřel oči, aby se mu místnost před nimi netočila, a sevřel opěradlo židle rukama, aby nad sebou znovu získal vládu.

Co je mi po tom, jestli je Karamon živý nebo mrtvý? ptal se Raistlin sám sebe a bořil prsty do dřeva. Nemá to na mě žádný vliv.

Jenže mělo. Kdesi hluboko, hluboko uvnitř by jakýsi slabý a opovrhovaný kousek jeho samého, kousek, který se už dlouho snažil vyříznout, mohl plakat.

Kitiara ho sledovala a čekala, až jí odpoví na jakousi otázku, kterou neslyšel.

„Nevěděl jsem, že je bratr naživu,“ řekl Raistlin a snažil se udržet city na uzdě. „Kde by se vzal v Kalamanu? To město je půl světa od Wrakova. Jak se tam náš bratr dostal?“

„Neptala jsem se. Nebyl čas ani prostor na rodinné shledání,“ zasmála se Kitiara. „Měla jsem spoustu práce s vysvětlováním obyvatelstvu, co budou muset udělat jako výkupné za jejich takzvaného Zlatého generála.“

„Kdo je to?“ zeptal se Raistlin.

„Laurana, ta elfka.“

„Ano,“ řekl Raistlin. „Když jsem byl v Palantasu, doslechl jsem

se, že ji rytíři zvolili. Vypadá to, že to bylo božské vnuknutí. Vyhrává.“

„Štěstí,“ rozhněvaně odvětila Kitiara. „Už jsem s jejími vítězstvími skoncovala. Teď je mým vězněm.“

„Co s ní chceš dělat?“

Kitiara se odmlčela a pak řekla: „Chci ji využít, abych získala Korunu moci. Řekla jsem lidem v Kalamanu, že pokud ji chtějí zpět, musí mi předat Berema, Věčného muže.“

Raistlin začínal chápat. Vzpomínal si na muže u kormidla lodi. Na muže, který namířil s lodí do maelströmu. Starého muže s mladýma očima. „Berem je s Tanisem, že?“

Kit na něj překvapeně hleděla: „Jak to víš?“

Raistlin pokrčil rameny. „Jenom tušení. Myslíš, že Tanis vymění Berema za Laurami?“

„Vím, že ano,“ řekla Kitiara. „A já vyměním Lauranu za korunu.“

„Takže to je tvůj tajný plán. Kde teď jsou Tanis a bratr?“

„Pokoušejí se najít způsob, jak tu elfku zachránit. Moji zvědové jim byli na stopě, ale ztratili je, i když narazili na někoho, kdo si vzpomněl na šotka podobného Tasslehoffovi, jak se vyptává na směr k místu zvanému Boží domov.“

„Boží domov…“ zamyšleně zopakoval Raistlin.

„Slyšels o něm?“

Raistlin zavrtěl hlavou: „Obávám se, že ne.“ I když o něm samozřejmě slyšel. Boží domov je nedotknutelné, svaté místo zasvěcené bohům. Nehodlal tuhle informaci sestře sdělovat. Vědění je moc. Divil se, proč by tam Tanis, bratr a ostatní mířili.

„Říká se, že je to někde u Neraky, v Kalkistských horách,“ pokračovala Kit. „Vyslala jsem hlídky. Brzy je najdou a Tanis mě přivede k Beremovi.“

„Co je na tom muži tak důležitého?“ zeptal se Raistlin. „Proč ho hledá půlka armády? Proč stojí za Korunu moci?“

„To nemusíš vědět.“

„Musím, jestli chceš, abych ti pomohl.“

„Můj malý bratříček je sobecký bastard,“ zazubila se Kitiara. „Ale tak jsem tě vychovala. Povyprávím ti jeden příběh.“

Přitáhl si židli a usadil se. V komnatě byly jen dvě židle, a tak se

Iolante usadila se zkříženýma nohama na posteli.

„Ten příběh tě bude zajímat," řekla Kitiara a pokřiveně se usmála. „Je o dvou sourozencích. Jeden zabije druhého."

Pokud čekala, že Raistlin nějak zareaguje, zklamal ji. Seděl klidně, bez hnutí, a čekal.

„Podle toho příběhu," řekla Kit, „se onen Berem a jeho sestra procházeli venku, když narazili na zlomený sloup pokrytý vzácnými, skvostnými drahokamy. Byli chudí a muž, Berem, se rozhodl ukrást smaragd. Sestra mu v tom bránila, a abych ten dlouhý příběh zkrátila, on ji praštil po hlavě."

„Spadla a udeřila se hlavou o kámen," řekla Iolante.

Kitiara mávla rukou. „Na tom nesejde. Sejde na tom, že Berem skončil jako prokletý bohy se zeleným drahokamem uvázlým v hrudi. Od té doby se potuluje po světě a pokouší se uniknout před svou vinou. Jeho sestra mu mezitím odpustila a její dobrý duch vstoupil do kamene. Když se Takhisis pokusila kolem ní projít, nešlo to. Nemohla vejít na svět."

Raistlin by o tom pozoruhodném příběhu pochyboval, kdyby sám neviděl drahokam vsazený v Beremově hrudi.

Měl jsem pravdu, pomyslel si, Takhisis nemůže vejít na svět v celé své moci. To je dobře, jinak by tahle válka skončila dřív, než začala.

„Ten zlomený sloup je Základní kámen chrámu z Ištaru," vysvětlovala Iolante. „Takhisis ho našla, odnesla do Neraky a vystavěla kolem něj vlastní chrám. Hledá Berema, aby ho zničila, protože kdyby se Berem připojil k sestře, dveře do Propasti by se zabouchly."

„A co s tím mám dělat já?" zeptal se Raistlin. „Proč do toho taháte mě? Zdá se, že jste myslely na všechno."

Kitiara se zpod dlouhých řas podívala na Iolante; Iolante to neměla vidět. Ten pohled Raistlinovi říkal: *To si spolu my dva probereme v soukromí.* Změnila téma. „Tolik spěcháš pryč? Neviděla jsem tě celé roky. Pověz mi, co si myslíš o té elfce?"

„Kitiaro," varovně řekla Iolante, „stěny mají uši. Dokonce i spálené stěny."

Kit si jí nevšímala. „Všichni blouzní o její kráse. Je celá tak bledá

jako chleba namočený v mléku. Ale já jsem ji viděla těsně po bitvě ve Věži Nejvyššího kněze. Nevypadala nejlépe.“

„Kitiaro, máme důležitější věci…“ začala Iolante, ale Kitiara ji umlčela.

„Co si o ní myslíš?“ naléhala Kit.

Co si Raistlin myslí o Lauraně? Že je to jediná krása, která pro něj na světě zbyla. Dokonce ani jeho prokletý zrak, jenž viděl celý tento věk chřadnout a umírat, nedokázal tu krásu zničit. Elfové žijí dlouho a věk se elfské dívky dotýkal jen lehce. Pokud je to možné, jen věkem ještě zkrásní.

Laurana k němu částečně chovala úctu a částečně se ho bála, ale důvěřovala mu. Nevěděl proč, snad že v něm viděla něco, co jiní neviděli, něco, co neviděl ani on sám. Cenil si její důvěry, dojímala ho. Miloval ji… ne, nemiloval, uctíval ji, jako muž vysušený žízní a ztracený v poušti uctívá doušek chladné vody.

„Je vším, čím jsi ty, sestro, a vším, čím nejsi,“ tiše řekl Raistlin.

Kit se potěšené zasmála; vzala to jako lichotku.

„Kitiaro, musím s tebou mluvit,“ popuzeně prohlásila Iolante. „O samotě.“

„Možná bych ti mohl dopsat ten dopis,“ navrhl Raistlin.

Kitiara na něj mávla, ať jde ke stolu, a přešla k oknu, kde se k sobě s Iolante naklonily a tiše spolu rozmlouvaly.

Raistlin se posadil a položil Magiovu hůl tak, aby ji měl po ruce. S hlavou plnou myšlenek začal mechanicky přepisovat originál, plný kaněk a hrubek, na nový list papíru. Psal plynuleji, rychleji a mnohem čitelněji než Kit.

Zatímco pracoval, jemně si odhrnul kapuci za ucho, pokoušeje se zaslechnout, o čem ty dvě mluví. Zachytil jen pár slov, ale stačilo mu to, aby získal obecnou představu, co probírají.

„… Ariakas tě podezřívá… proto poslal tvého bratra… Musíme vymyslet, co mu řekneme…“

Raistlin pokračoval v psaní. Pohlcený nasloucháním nevěnoval skoro žádnou pozornost tomu, co píše, dokud mu jedno jméno téměř nevzplálo pod prsty a nevypálilo v papíře díru.

Laurana. Ty rozkazy se týkají jí.

Už neposlouchal Kit a Iolante. Plně se soustředil na dopis a

přečetl si všechno, co napsal. Kit posílala dopis podřízenému a sdělovala mu, že se rozkazy mění. Už nemá odvádět zajatce do hradu Dargaard, ale má ho vzít rovnou do Neraky. Má se ujistit, že bude Laurana živá a nezraněná – alespoň dokud ji nevymění za Věčného muže. Potom, až Kitiara získá Korunu moci, obětují Lauranu Temné královně.

Raistlin uvažoval. Kitiara má pravdu. Tanis určitě dorazí do Neraky a pokusí se Lauranu zachránit. Může mu Raistlin nějak pomoci? Kitiara ho tu chtěla z nějakého důvodu a Raistlin nedokázal přijít na to z jakého. Nepotřebovala ho, aby chytil Berema. Ten plán už pokročil daleko a pro Raistlina v něm nebyla žádná práce. Ariakas ho poslal zradit Kit. Tajné světlo ho poslalo zradit Kit a Ariakase. Iolante spřádá vlastní plány. Všichni mají tasené nože, připravené bodnout je ostatním do zad. Uvažoval, jestli neskončí tak, že se všichni povraždí navzájem.

Jeho přemítání přerušil zvuk těžkých kroků, který se na kamenné podlaze dutě rozléhal. Iolante zbledla jako smrt.

„Musím jít," řekla rychle a zavinula se do pláště. „Raistline, až se vrátíš do Neraky, přijď mě navštívit. Musíme toho hodně probrat."

Než stačil něco říct, Iolante mrštila magickým jílem o zeď, vklouzla do portálu, když ještě nebyl ani z poloviny otevřený, a rychle za sebou zabouchla.

Kroky se blížily, pomalu, rozhodně a odhodlaně. Do komnaty se vkradl smrtelný chlad.

„Brzy se setkáš s vládcem hradu Dargaard, bratříčku," řekla Kitiara a pokusila se o pokřivený úsměv, ale Raistlin viděl, že se jí nedaří.

2.

RYTÍŘ ČERNÉ RŮŽE. HVĚZDNÉ HODINY.

dvacátý třetí den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Pod dveřmi sem pronikal smrtelný chlad, prosakoval škvírami v kamenných zdech, kvílel skrz rozbité okenní tabulky. Raistlin se roztřásl děsivou zimou, odložil brk a zastrčil ruce do rukávů pláště, aby si je pokusil zahřát. Vstal, aby se připravil.

„Soth je strašlivý," řekla Kitiara s pohledem upřeným na dveře, „ale dokud jsi pod mou ochranou, neublíží ti."

„Nepotřebuji tvou ochranu, sestro," řekl Raistlin, pohněvaný povýšeným tónem.

„Jen buď opatrný, ano, Raistline?" ostře odvětila Kitiara.

Zaskočila ho; zřídka, pokud vůbec, ho oslovovala jménem.

Kitiara tiše dodala: „Soth nás může oba zabít jediným slovem."

Dveře se otevřely a hrůza vstoupila.

Rytíř smrti stál ve veřejích, velkolepá postava ve zbroji Solamnijských rytířů z časů slávy Ištaru. Krásně řemeslně zpracované brnění se kdysi jasně stříbrně lesklo, ale teď bylo zčernalé a poskvrněné krví, kterou mohou smýt jen vody vykoupení, a Soth rozhodně odpuštění nehledal. Z ramenou mu visel černý plášť, zkrvavený a rozervaný.

Oči v průzorech přilby rudě plály; plály vášní, která byla jeho prokletím a kterou nedokázal ovládnout. Hněval se na svůj osud, hněval se na bohy a občas se hněval i na sebe. Jen v noci, když mu

bánší zpívaly žalostné písně o jeho pádu, ten planoucí oheň pohasl v doutnající uhlíky lítosti a hořkých výčitek svědomí. Když píseň s přicházejícím dnem umlkla, Sothův hněv znovu vzplál.

Raistlin už v životě kráčel mnoha temnými místy, i když snad žádné nebylo temnější než jeho vlastní duše. Podstoupil strašlivou Zkoušku ve věži. Prošel Temným lesem. Polapila ho noční můra, ve kterou se proměnil Silvanest. Věznili ho v Takhisisiných žalářích. Na všech těch místech poznal strach. Když se však podíval do pekelného ohně, planoucího v očích rytíře smrti, poznal strach tak strašlivý, tak ochromující, až ho napadlo, že strachy zemře.

Mohl stisknout dračí jablko, vyslovit kouzlo a zmizet tak rychle jako Iolante. Už po něm šátral roztřesenou rukou, když si všiml, že ho Kitiara sleduje.

Koutek rtů se jí zvedl. Zkoušela ho, provokovala ho, jako když byl dítě a ona se ho pokoušela přinutit udělat něco odvážného.

Hněv byl pro Raistlina jako lektvar, vrátil mu odvahu a schopnost myslet. Pak si uvědomil, co by si byl uvědomil dřív, nebýt toho, jak se vyděsil: strach je magický, je to kouzlo, které na něj Soth seslal.

Oko za oko. Tuhle hru můžou hrát dva.

„Delu solisar!“ hbitě vyslovil Raistlin. Pustil jablko, zvedl ruku a načrtl ve vzduchu runu.

Runa vzplála a jasně hořela. Bojující kouzla rozechvěle visela ve vzduchu. Kitiara se dívala, jednu ruku v bok, druhou na jílci meče. Užívala si jejich souboj.

Sothovo kouzlo puklo. Raistlin své kouzlo ukončil. Ohnivá runa zmizela a zůstal po ní jen modravý, chvějící se dým.

Kitiara pochvalně přikývla. „Pane Sothe, Rytíři růže, mám tu čest představit ti Raistlina Majereho.“ Zpola škádlivě a zpola hrdě dodala: „Svého bratříčka.“

Raistlin se na pozdrav uklonil, pak zvedl hlavu, narovnal se a přinutil se pohlédnout přímo do průzorů přilby rytíře smrti, zahledět se do plamenů utrpení trýzněné duše, ačkoliv se při tom Raistlinova vlastní duše chvěla hrůzou.

„Na někoho tak mladého jsi mocný,“ řekl Pán Soth. Hlas zněl dutě a hluboce, hořel trvalým hněvem a neumírající lítostí.

Raistlin se znovu uklonil. Neodvážil se promluvit.

„Vrháš dva stíny, Raistline Majere,“ řekl náhle rytíř smrti. „Proč?“

Raistlin netušil, o čem mluví. „Na tomto strašlivém místě nevrhám ani *jeden* stín, pane, natož dva.“

Oči rytíře smrti zablikaly.

„Nemluvím o stínu vrhaném sluncem,“ řekl Pán Soth. „Pobývám na dvou rovinách, jsem nucen pobývat na rovině živých a prokletý pobývat na rovině mrtvých, kteří nemohou zemřít. A v obou vidím tvůj stín, temnější než temnota.“

Raistlin pochopil.

Kitiara neměla ponětí, co Soth myslí. „Raistlin má dvojče,“ začala.

„Už ne,“ řekl Raistlin a zlostně se po ní ohlédl. Občas dokázala být stejně hloupá jako Karamon.

Uprostřed sesílání kouzel, hrůzy a pletich si Raistlin najednou připadal unavený. „Přivedla jsi mě sem, protože jsi potřebovala mou pomoc, sestro. Přísahal jsem tobě i Takhisis spojenectví. Jestli chceš, abych ti nějak posloužil, pověz mi jak. Pokud ne, dovol mi jít domů.“

Kitiara se podívala na Pána Sotha: „Co myslíš?“

„Je nebezpečný,“ řekl Soth.

„Kdo? Raistlin?“ ušklíbla se Kitiara, zaskočeně a pobaveně.

„Bude tvou zkázou.“ Rytíř smrti hleděl na Raistlina a planoucí oči blikaly.

Kitiara zaváhala, zahleděla se na Raistlina, zamračila se a položila prsty na jílec meče. „Říkáš, že ho mám zabít?“

„Já říkám, že to můžeš zkusit,“ prohlásil Raistlin a díval se z jednoho na druhého. Sevřel prsty na kousku jantaru.

Kitiara na něj hleděla a pak se najednou rozesmála. „Pojď se mnou,“ řekla a popadla ze zdi hořící pochodeň. „Něco ti ukážu.“

„A co on?“ zeptal se Raistlin a nehnul se z místa.

Rytíř smrti přešel k oknu a podíval se na zkázu dole.

„Přichází večer,“ řekla Kitiara. „Soth míří jinam. Pospěš si,“ dodala a zachvěla se. „Rozhodně nechceš být nikde poblíž.“

❋ ❋ ❋

Vzdálený, ale přízračný a děsivý kvílivý zvuk Raistlina probodával a svíral mu srdce. Zpomalil a ohlédl se přes rameno zpátky do chodby. Píseň byla příšerná, ale přesto měl pocit, že jí musí naslouchat.

Kitiara ho popadla za zápěstí. „Zacpi si uši!“ varovala ho.

„Co je to?“ zeptal se. Cítil, jak se mu ježí chloupky vzadu na krku a na předloktí.

„Bánší. Elfky, které sdílejí jeho prokletí. Musí mu každou noc zpívat, vyprávět příběh jeho zločinů. Sedí v komnatě, kde zahynula jeho žena a dítě, hledí na krvavou skvrnu na podlaze a naslouchá.“

Oba přidali do kroku a spěchali chodbou pryč, ďábelská píseň je však stále pronásledovala. Kvílení jako by Raistlina tlouklo černými křídly a rvalo ho na kusy ostrými drápy. Pokoušel se zacpat si uši dlaněmi, ale zvuk mu pulsoval v krvi. Viděl, že je Kitiara velmi bledá a potí se.

„Každou noc totéž. Nikdy si na to nezvyknu.“

Chodba, kterou šli, náhle skončila. Raistlin uhodl, že sem nemířili celou tu cestu jen tak, a trpělivě čekal, co se stane. Kit mu podala pochodeň, aby ji podržel. Raistlin by byl nabídl světlo své hole, ale nerad odhaloval lidem její moc bez dobrého důvodu. Podržel pochodeň tak, aby Kit viděla na to, co dělá.

Kitiara položila levou ruku na jistý kámen ve zdi, pravou na jiný a nohou zatlačila do třetího na podlaze. Silou zvyku si Raistlin v duchu zaznamenal přesné umístění všech kamenů vzhledem k jejich sousedům. Rozhodně doufal, že už se do hradu Dargaard nikdy nevrátí, ale jeden nikdy neví. Zeď zaskřípala na pantech. Vlastně to byly dveře, které se pomalu otevřely. Kit proskočila otvorem do tmy za nimi, Raistlin se rozhlédl kolem a opatrně ji následoval.

Kitiara položila ruku na kámen na druhé straně a dveře se zase zavřely a ztlumily kvílení bánší. Raistlin i Kitiara si úlevně oddechli.

Vzala si od něj pochodeň, vydala se před ním a svítila na cestu. Dolů se mezi hrubě otesanou zdí vinuly kamenné schody. Kitiara rychle sestupovala, boty zvonily o kámen a přehlušovaly i zbytky zpěvu bánší. Raistlin ji následoval. Všiml si, že schodiště není ohořelé a že tu není cítit kouř ani smrt.

„Tyhle schody jsou nové,“ řekl a přejel rukou po kameni. Na prstech mu ulpěl prach. „Postavené teprve nedávno.“

„Rukou naší královny," řekla Kitiara.

Raistlin se zastavil. „Kam mě vedeš? Co je tam dole?"

Kitiara se mazaně usmála: „Chceš se snad raději vrátit nahoru a poslouchat ten sbor?"

Raistlin se vydal dál. Schodiště – napočítal čtyřicet pět schodů – vedlo k těžkým ocelovým dveřím. Raistlin na ně ohromeně hleděl. Samotné dveře měly cenu všeho bohatství Neraky. Nedokázal si představit poklad, jaký leží za nimi.

Kitiara položila pravou dlaň doprostřed dveří. Pokud Raistlin viděl, bylo to hladké místo, neoznačené. Kit pronesla jediné slovo – Takhisis – a pod dlaní jí vzplálo bílé světlo. Znovu vyvolala jméno Temné královny a světlo zazářilo zeleně. Kitiara zopakovala jméno ještě třikrát a světlo třikrát změnilo barvu, z rudé na modrou a pak černou.

Obraz pětihlavého draka, vyleptaný ve dveřích, zazářil a dveře se tiše a hladce zvedly, až zmizely ve stropě.

Kitiara pobídla Raistlina dovnitř. Zůstal venku a chladně si ji přeměřil.

„Běž první," řekl.

Kitiara se zasmála, potřásla hlavou a vešla před ním. Držela pochodeň vysoko, aby si mohl sklepení prohlédnout. Světlo dopadalo na zdi vytesané přímo ve skále. Pokladnice nebyla velká, jen asi dvacet krát dvacet kroků. Strop byl nízký; kdyby Raistlin zvedl ruku, dosáhl by na něj.

V pokladnici byly jen tři věci – přesýpací hodiny z křišťálu a zlata, zlatý podstavec, na kterém hodiny stály, a svíce označená pravidelně rozmístěnými červenými proužky, očíslovanými od jedné do dvaceti čtyř. Svíce odpočítávala hodiny dne a už hořela skoro u konce.

Raistlin Kitiaře pořád ještě nedůvěřoval, ale zvědavost přemohla opatrnost. Vešel dovnitř a zamířil k hodinám, aby si je prohlédl. Nepotřeboval sesílat kouzlo, aby zjistil, jestli jsou očarované.

Horní část přesýpacích hodin byla naplněná pískem, ve spodní byla temnota, čirá a věčná. Raistlin se podíval zblízka a v úzkém hrdle mezi dvěma polovinami spatřil jediné zrnko písku. Zrnko nepropadlo. Uzavíralo cestu zbytku písku, bránilo mu přesypat se.

„Jsou ucpané,“ řekl Raistlin.

„Počkej!“ vydechla Kitiara.

„Na co?“

„Na půlnoc,“ řekla Kitiara.

Raistlin sledoval, jak plamen svíčky pohlcuje vosk a ujídá bílé, až dosáhla k poslednímu červenému proužku, označujícímu konec dne. Když se začala tavit červená, podíval se na přesýpací hodiny a tiše se nadechl.

Jediné zrnko písku, váznoucí v úzkém hrdle mezi dvěma polovinami, se začalo třpytit. Zrnko se rozzářilo jasně jako hvězda a jako létavice prolétlo temnotou a dopadlo na dno. Chvíli se ještě třpytilo v temnotě a potom světlo vybledlo a uhaslo. Do hrdla vklouzlo další zrníčko a zůstalo v něm.

Kitiara nahradila hodinovou svíci jinou a zapálila ji uhasínajícím plamenem té poslední. Plamen v nehybném vzduchu pokladnice hořel jasně, bez kolísání.

„Co je to?“ zeptal se Raistlin, hlas ztichlý úžasem.

„Hvězdné hodiny,“ řekla Kitiara. „Měří čas od prvního dne stvoření, a až se písek dosype, čas skončí.“

Raistlin toužil dotknout se třpytivého křišťálu, ale pečlivě držel propletené prsty ukryté v rukávech pláště. S artefakty musí být jeden opatrný.

„Co dělají tady? Jak k nim Takhisis přišla?“

„Vytvořila je,“ řekla Kitiara.

„A co to má společného s Ariakasem?“ zeptal se Raistlin.

„Nic,“ řekla Kitiara.

Překvapeně se na ni podíval.

„Vím, co jsem řekla Iolante. Musela jsem jí něco říct, aby tě sem přivedla, jinak by měla podezření. Jak myslíš, že unikla kouzelnice Ladona? Iolante jí pomohla. Té čarodějnici se nedá věřit, bratříčku.“

Raistlina to nepřekvapilo; odpovídalo to jeho podezřením.

„Nevěřím jí,“ řekl. „Nevěřím nikomu.“

„Ani mně ne?“ žertem se zeptala Kitiara.

Natáhla ruku, jako by mu chtěla shrnout vlasy z čela, jak to dělávala, když byl malý a měl horečku.

Raistlin se stáhl a vyhnul se doteku. „Proč jsem tady? Co ode

mne chceš?“

Kitiara spustila ruku a položila ji na zlatou horní desku hodin. „Úskočný. Tak o tobě mluvili. Snad proto jsem tě měla vždycky v oblibě. Zdá se, že Nuitár zradil svou matku naposledy. Takhisis se rozhodla zbavit se tohohle boha magie i jeho dvou zrádných příbuzných. Přichází se třemi novými bohy, s bohy šedi. Budou podléhat přímo královně a ta jim dá magii.“

Raistlin zavrávoral, jako by ho někdo udeřil do tváře. Kdyby neměl v ruce hůl, upadl by. Veškeré myšlenky na záchranu Laurany se mu vykouřily z hlavy. Musí myslet na sebe. Je ve smrtelném nebezpečí. Kit mluví o zničení bohů magie, o zničení magie, která je jeho krví.

Velice blízko cítil Temnou královnu. Cítil vzadu na krku její dech. Slyšel její hlas, stejně jako jej slyšel ve svatyni v Rudém zámku.

Služ mi! Skloň se přede mnou!

Toto je trest za neposlušnost. Musí být opatrný, velice opatrný.

„Zajímavý nápad,“ řekl studeně. „Odstranit tři bohy nebude nic snadného, dokonce ani pro Takhisis. Jak to chce udělat?“

„S tvou pomocí, bratříčku.“ Kitiara se zahleděla do plamene svíce. „Zítra v noci, za Noci oka, se většina nejmocnějších čarodějů Ansalonu shromáždí na jednom místě – ve Věži Vysoké magie ve Žďáru. Zničíš tu Věž i všechny v ní.“

„A jestli odmítnu?“ zeptal se Raistlin.

„Proč bys to dělal? Nic těm čarodějům nedlužíš. Kvůli nim jsi trpěl,“ řekla Kitiara. „Takhisis tě učiní mnohem mocnějším, než kdy byl Par-Salian, mocnějším než všichni čarodějové světa dohromady. Musíš ji jen požádat.“

Raistlin sledoval, jak se plamen svíce zakusuje do vosku.

„Co ode mě chceš ty?“ zeptal se.

„Služ Takhisis a ona ti dá všechno, po čem tvoje srdce zatouží,“ řekla Kitiara. Pohladila rukou zlatou desku přesýpacích hodin. „Zraď ji a ona tě pohltí.“

„To není zrovna velký výběr,“ namítl Raistlin.

„Máš štěstí, že ti vůbec dává na vybranou. Nevím, cos udělal, ale moc jsi naši královnu nepotěšil. Dává ti možnost osvědčit se. Jak

odpovíš?“

Raistlin pokrčil rameny: „Pokloním se své královně.“

Kitiara se pokřiveně usmála: „Myslela jsem si to.“

3.

ROZBITÉ DVEŘE. OTÁZKA DŮVĚRY.

dvacátý čtvrtý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Bylo dávno po půlnoci. Začal nový den, nový den, který změní jeho život. Raistlin byl zpátky ve svém pokoji U rozbitého štítu a vůbec si nevzpomínal, jak se sem dostal. Vyděsilo ho, když si uvědomil, že sesílal kouzla a putoval stezkami magie a přitom si plně neuvědomoval, co dělá. Potěšilo ho pomyšlení, že aspoň část jeho mozku pracuje rozumně, když zbytek pobíhal kolem, divoce vykřikoval a mával rukama.

„Uklidni se!“ řekl sám sobě, zatímco pochodoval malým pokojem. „Musím být klidný. Musím si to promyslet.“

Zezdola někdo zabušil na podlahu. „Je proklatej prostředek proklatý noci!“ zařval skrz prkna jakýsi hlas. „Přestaň s tím proklatým dupáním, nebo vyběhnu nahoru a proklatě tě zastavím sám!“

Raistlin krátce uvažoval, jestli nemrštit na podlahu ohnivou kouli, ale jenom by spálil hostinec a nic by nezískal. Hodil sebou na postel. Byl vyčerpaný a potřeboval se vyspat. Pokusil se zavřít oči, ale když to udělal, viděl drobná zrnka písku, jak hoří a padají do tmy. Viděl svíci, na níž odhořívají hodiny.

Dnes v noci, za Noci oka.

Dnes v noci musím zničit magii.

Dnes v noci musím zničit sebe.

Protože přesně to zničení magie obnáší. Magie je jeho život. Bez ní je pouhé nic, méně než nic. Ano, Takhisis slíbila, že obdrží magii od ní, jako Ariakas. Raistlin se k ní bude muset modlit, žebrat. A ona se může rozhodnout hodit mu pár drobtů, nebo taky ne.

A jestli odmítne, jestli se jí postaví, kam se poděje v celém širém světě, kde ho bohyně nenajde?

Raistlin měl pocit, že se dusí. Vstal z postele, přešel k oknu a otevřel okenice chladnému nočnímu vzduchu. Nad Nerakou se v dálce rýsoval temný obrys chrámu, jako by smazal hvězdy. Věže a vížky se před Raistlinovým horečným pohledem kroutily, měnily se ve spáry, které se na něj vrhaly, sahaly mu po hrdle…

Raistlin zalapal po dechu a probral se. Usnul vestoje. Odklopýtal zpátky do postele a zhroutil se na ni. Zavřel oči a spánek přišel, skočil po něm jako divoká šelma a odvlekl ho do temných hlubin.

Zatímco však spal, chladná a logická část jeho mysli musela pokračovat v práci, neboť když se po pouhých několika hodinách probudil, věděl, co musí udělat.

❋ ❋ ❋

Svítalo, byl čas vystřídat hlídky. Vojáci, kterým končila služba, v dobré náladě mířili do krčem. Vojáci, kterým služba začínala, s reptáním a klením zaujímali svá místa. Nad městem mrzutě klouzala chapadla šedé mlhy. Vítr mraky rozežene a Noc oka bude jasná. Noc oka je vždycky jasná, bohové na to dohlížejí.

Raistlin šel rychle, ruce v rukávech, hlavu sklopenou a kapuci staženou do očí. Vrážel do vojáků, kteří po něm vrhali zlostné pohledy a urážky, jichž si nevšímal. Vojáci reptali, ale šli si svou cestou, buď pozdě do služby, nebo dychtiví potěšení.

Raistlin vešel do Rudé čtvrti, prošel bránou a zastavil se, aby si ujasnil, kde je. Předtím tu byl jen jednou, za tmy, a přitom předstíral bezvědomí.

Vydal se cestou, kterou ho vzal Maelström, a na zadní straně velké budovy našel místo, které pokládal za vstup do tunelů. Vstup byl dobře ukrytý a Raistlin si nemohl být úplně jistý. Obešel dům

dopředu a podíval se na štít – loutnu zavěšenou na provaze nade dveřmi. Vítr rozechvíval struny, takže trochu drnčely.

Raistlin zabušil na dveře. Psi zaštěkali.

„Ještě není otevřeno!“ zařval zevnitř hluboký hlas.

„Už je,“ řekl Raistlin. Vytáhl z váčku trochu trusu, a zatímco pronášel slova kouzla, mnul ho mezi prsty. *„Daya laksana banteng!“*

Tělo mu naplnila síla. Raistlin vykopl těžké dřevěné dveře a roztříštil je. Železný zámek spadl na podlahu. Raistlin koncem hole odstrčil pár úlomků dřeva a vešel do krámu.

Okamžitě k němu vyrazili dva mastifové. Psi nezaútočili, stáli před ním, hlavy dole a uši sklopené. Fena zvedla ret a odhalila zažloutlé zuby.

„Odvolej psy,“ řekl Raistlin.

„Běž do Propasti!“ zařval muž s černými vousy, usazený na stoličce vzadu v přecpané místnosti. „Podívej se, cos mi provedl s dveřmi!“

„Odvolej psy, Loutno,“ zopakoval Raistlin. „A ať tě ani nenapadne sáhnout na tu kuši. Jestli to uděláš, zůstane po tobě na stoličce jen mastná chlupatá koule škvařeného trpasličího masa.“

Loutna pomalu odtáhl ruku od kuše.

„Sinare,“ řekl mrzutě. „Hidukeli. Ke mně.“

Psi na Raistlina na rozloučenou zavrčeli a stáhli se zpátky k pánovi.

„Zamkni je tam vzadu,“ přikázal Raistlin a ukázal na půltrpaslíkovu ložnici.

Loutna odeslal psy do svého pokoje, s reptáním se zvedl ze stoličky a zamkl za nimi. Raistlin zamířil skrz hromadu haraburdí do zadní části krámu.

„Co chceš?“ zeptal se Loutna a nevraživě se na Raistlina zahleděl.

„Potřebuji mluvit s Talentem.“

„Tos přišel na špatné místo. Je U rozbitého štítu.“

Raistlin praštil pěstí do pultu. „Nemám náladu na tvoje lži. Řekni Talentoví, že s ním musím hned mluvit!“

Loutna si odfrkl: „Nejsem tvůj mizerný poslíček…“

Raistlin popadl Loutnový husté vousy a zakroutil jimi tak, že

půltrpaslíkovi vhrkly slzy do očí.

Loutna vyjekl a zoufale se pokusil vyprostit z Raistlinova sevření. Stejně tak se mohl pokoušet zlomit jeden z dubových trámů, držících strop. Raistlin byl ještě pořád pod vlivem posilujícího kouzla. Prudce škubl za Loutnový vousy, až se v nich vetešníkovi objevila krev a bolestně zasténal. Psi, kteří slyšeli pána křičet, zuřivě štěkali a vrhali se na dveře.

„Jestli neuděláš, co chci," zasyčel Raistlin mezi zuby, „tak ti ty vousy vyrvu. Pošleš pro Talenta, hned. Řekneš mu, že se setkáme na stejném místě jako minule: v tunelech pod tímhle domem."

Loutna tlumeně zaklel.

Raistlin zatahal silněji.

„Udělám, co říkáš!" vykřikl Loutna a chytal Raistlina za ruku. „Pusť mě! Pusť!"

„Promluvíš s Talentem?" zeptal se Raistlin, nepouštěje vousy.

Loutna přikývl. Po tvářích mu tekly slzy.

Raistlin uvolnil sevření a odstrčil ho.

Půltrpaslík si mnul pálící bradu. „Budu muset poslat Mari. Nemůžu jít osobně. Rozbils mi dveře. Obrali by mě o všechno."

„Kde je Mari?"

„Obvykle se touhle dobou zastaví."

Šotka se objevila ve dveřích, jako by ji někdo přivolal.

„Jé, Loutno, co se ti stalo s dveřmi?" zeptala se. „Ahoj, Raiste. Neviděla jsem tě tam vzadu."

„Nestarej se," zavrčel Loutna. „A nestrkej sem ani nos. Utíkej pro Talenta. Pověz mu, ať jde do tunelů."

„Jasně, Loutno, půjdu. Ale co se stalo s dveřmi?"

„Hned, ty ptačí mozku!" zařval Loutna.

„Musíš si pospíšit, Mari," řekl Raistlin. „Je to naléhavé."

Šotka se podívala z jednoho na druhého a vystřelila.

„A přiveď tesaře!" zavolal za ní Loutna.

„Jak se dostanu do tunelu?" zeptal se Raistlin.

„Když jsi tak chytrý, přijď na to sám," řekl Loutna. Pořád si ještě mnul bradu.

Raistlin se rychle rozhlédl po přeplněném krámě. „No jistě, padací dvířka jsou pod psím pelechem. Nic moc originálního. Jsou

zamčené? Je tam klíč?“

Loutna něco zamumlal.

„Vždycky ti můžu udělat díru do podlahy,“ řekl Raistlin.

„Nemají klíč,“ odsekl Loutna. „Prostě ty zatracené dveře zvedni a slez po těch zatracených schodech. Pozor, kam šlapeš. Schody jsou příkré. Byla by škoda, kdybys upadl a srazil si vaz.“

Raistlin přešel k psí bedně, odstrčil stranou hadry a našel pod nimi padací dvířka. Kouzlo, které na sebe seslal, začínalo slábnout, ale naštěstí měl ještě dost síly na zvednutí těžkých dřevěných dveří. V podobných chvílích mu Karamon chyběl.

Raistlin nahlédl do tmy, která bude ještě temnější, až padací dveře zavře.

„*Širak,*“ řekl a křišťál na konci hole se rozzářil.

Nadzvedl si lem pláště a opatrně zamířil po schodech dolů. Padací dveře za ním zapadly. Podzemní místnost byla tichá a páchla hlínou. V dálce slyšel kapání vody. Postupně osvětloval okolí a po chvíli našel židli, ke které byl předtím přivázaný, a židli, na níž tehdy seděl obkročmo Talent.

Raistlin si vzal Talentovu židli, posadil se a čekal.

❋ ❋ ❋

Talentoví to netrvalo dlouho. Raistlin ani neměl čas začít být netrpělivý, když zaslechl zvuk bot dusajících po hliněné podlaze a zahlédl ve tmě světlo lucerny. Raistlin měl v ruce růžové lístky a na rtech slova uspávacího kouzla, jen pro případ, že by se Talent rozhodl poslat na sraz někoho jiného, třeba Maelströma.

V kruhu světla hole se však objevil Talent osobně.

„Posaď se,“ řekl Raistlin a přistrčil mu nohou židli.

Talent zůstal stát a založil si ruce na hrudi.

„Jsem tady, protože chci. Mohl jsi nás všechny vystavit nebezpečí…“

„Už jste v nebezpečí,“ řekl Raistlin. „Byl jsem v hradu Dargaard. Mluvil jsem se svou sestrou. Prosím, posaď se. Nechce se mi zaklánět hlavu, abych na tebe viděl.“

Talent zaváhal a pak si sedl. U boku mu visel meč a hrotem se

dotýkal hliněné podlahy.

„No?“ řekl napjatě. „Co povídala Modrá dáma?“

„Spoustu věcí, ale většina se vás netýká. Jedna ano. Byli jste zrazeni. Takhisis všechno ví. Přikázala Ariakasovi, aby zabil tebe, Mari i zbytek vaší tlupy.“

Talent se zamračil: „Ne že bych ti nevěřil, Majere, ale jestli Ariakas všechno ví, proč mě nezatkli?“

„Protože jsi v Nerace mnohem oblíbenější než císař,“ řekl Raistlin. „Kdyby tě zatkli a Rozbitý štít by zavřeli, došlo by k pouličním nepokojům. Totéž platí pro tvého vousatého přítele nad námi. Jeho obchod je pro většinu lidí v tomhle městě důležitý, obzvlášť teď, když většina jednotek nedostává plat. A pak jsou tady chrámoví klerici, kterých máš půlku v kapse. Museli by se vzdát všeho přepychu z černého trhu, kterého si užívají.“

Talent se trpce usmál: „Předpokládám, že tohle je pravda. Takže Ariakas nás nechce zatknout.“

„Ne. Chce vás prostě nechat zabít,“ řekl Raistlin.

„Kdy se to má stát?“

„Dnes v noci,“ řekl Raistlin.

„Dnes v noci?“ Talent se vyděšeně zvedl.

„Je Noc oka. Iolante mi řekla, že ty a tvoji přátelé z Chlupatého trola vždycky pořádáte na ulicích večírky a zapalujete hranice. Dnes v noci se oheň vymkne kontrole. Plameny zasáhnou Chlupatého trola i Rozbitý štít. Když s nimi budete bojovat, dojde ke strašlivému neštěstí. Ty, Mari, Maelström i další z Tajného světla uváznete v hořící budově. Uhoříte.“

„A co Loutna?“ zeptal se Talent. „Nebude na oslavách. Nikdy nevychází z krámu.“

„Jeho tělo bude nalezeno ráno. Podivnou nešťastnou náhodou na něj zaútočí jeho vlastní psi a roztrhají ho.“

„Aha,“ prohlásil Talent zachmuřeně. „Kdo je ten zrádce? Kdo nás zradil?“

Raistlin vstal. „Nevím a je mi to jedno. Mám vlastní starosti, mnohem větší než vy. Což mě přivádí k poslednímu požadavku. Ještě dva lidé mají dnes v noci zemřít. Jednaje Iolante…“

„Iolante? Ariakasova čarodějnice?“ užasl Talent. „Proč by ji chtěl

zabíjet?“

„On ne, ale Modrá dáma ano. Druhý je Sukovec, majitel krámku s kouzelnickými předměty v Kouzelnické řádce. Nebude chtít opustit obchod, bude ho třeba ‚přesvědčit’.“

„Co se, u Propasti, děje?“ šokované se vyptával Talent.

„Nemůžu ti říct všechno, ale můžu ti říct, že dnes v noci královna Takhisis převezme kontrolu nad magií. Na její rozkaz vysílá Modrá dáma vražedná komanda, aby pozabíjela co nejvíce čarodějů. Sukovec a Iolante jsou na seznamu.“

Talent na něj mlčky, vyděšeně hleděl. Pak se zeptal: „Proč to říkáš mně? Proč to neřekneš Iolante?“

„Protože jí nevěřím,“ řekl Raistlin. „Ani teď si nejsem úplně jistý, na čí straně je.“

Talent zavrtěl hlavou: „Iolante je pro tebe hrozbou, a přece ji chceš chránit. Myslel jsem si, že někdo jako ty by se spíš smál, když by ji pohlcovaly plameny. Nerozumím ti, Majere.“

„Na světě je zřejmě spousta věcí, kterým nerozumíš,“ jízlivě prohlásil Raistlin. „Bohužel nemám čas ti to vysvětlovat. Bude ti muset stačit, že Iolante i Sukovci něco dlužím. A já svoje dluhy vždycky platím.“

Zvedl hůl se zářícím světlem a zamířil ven.

„Hej!“ řekl Talent. „Kam jdeš?“

„Jdu ven zadem,“ řekl Raistlin. „Tvůj kamarád Loutna by nebyl rád, kdybychom se znovu setkali.“

„Asi máš pravdu. Slyšel jsem o rozbitých dveřích,“ řekl Talent a vykročil za Raistlinem. „Ale takhle se ztratíš. Budu ti muset ukázat cestu.“

„Neobtěžuj se. Zapamatoval jsem si ji, když jsem tu byl posledně.“

„Zapamatoval sis ji? Ale to není možné. Byls…“ Talent se zarazil a zadíval se na mága. „Jenom jsi předstíral, že jsi omámený. Ale jak jsi věděl, že v tom pití něco je?“

„Mám skvělý čich,“ řekl Raistlin.

Šli spolu. Bylo slyšet jen jemné ťukání hole o hliněnou podlahu, šelest černého pláště a dusot Talentových bot. Talent šel se skloněnou hlavou a s rukama za zády, ponořený v myšlenkách.

Raistlin se pečlivě rozhlížel kolem sebe a všímal si tunelů, odbočujících z toho, kterým procházeli. Představoval si v hlavě mapu města a pokoušel se vypočítat, kam mohou vést.

„Je to docela rozsáhlá síť," podotkl „Hádám například, že tenhle tunel," ukázal holí, „vede do chrámu Temné královny. A tenhle k Rozbitému Štítu."

„A tenhle," zamračil se Talent a položil ruku na jílec meče, „vede ke smrti těch, kdo moc hádají."

Raistlin se usmál a sklonil hlavu.

„Jedna věc mě udivuje," řekl náhle Talent. „Nevěříš Iolante, čarodějce. Bohové vědí, že já nevěřím tobě. Ale ty věříš mně. Musíš mi věřit, jinak bys mi to všechno neřekl. Proč mi věříš?"

„Někoho mi připomínáš," řekl Raistlin po krátké odmlce. „Byl to Solamnijec jako ty. Est Sularus uth Mithas. Žil tím. Jeho čest *byla* jeho život."

„Moje není," řekl Talent.

„A proto jsi pořád naživu a Sturm není. A proto ti věřím."

❋ ❋ ❋

Talent doprovodil mága z tunelů. Když se ocitli na ulici, Talent Raistlina sledoval, dokud Černý plášť nesplynul s davem. A i potom, když už byl Raistlin pryč, Talent dál stál v uličce a v duchu probíral, co mu čaroděj řekl.

Znělo to příliš nevěrohodně, neuvěřitelně. Takhisis se pokouší zničit bohy magie! No a co? Komu by koneckonců chybělo pár čarodějů? Většina lidí stejně věřila, že by bez nich bylo na světě lépe. Většina lidí včetně Talenta.

Vezměme toho mladého muže, pomyslel si Talent. Mám z něho husí kůži. Předstírat, že je omámený! Maelström bude muset být příště opatrnější. Jenže možná už nebude žádné příště. Jestli Majere nelže, tak ne. Věřím mu? Celé to může být past.

Talent vyšel z uličky a zamířil k Loutnovu krámu. Zjistil, že jeho přítel, poprvé, kam paměť sahá, posbíral dost energie, aby prošel od pultu do přední části krámu. Loutna zlostně hleděl na trosky předních dveří, strkal do zbytků holí a klel. Mari seděla na zápraží, bradu v

dlaních, a s očividným potěšením naslouchala Loutnovu barvitému jazyku.

„Mari,“ řekl Talent a klekl si k šotce, aby jí viděl do očí. „Co si myslíš o tom čaroději?“

„Raist je můj kamarád,“ hbitě odpověděla Mari. „Dlouho jsme si spolu povídali. Chystáme se změnit temnotu.“

Talent si ji chvíli mlčky měřil a pak vstal: „Máme potíže.“

„To teda máme!“ rozhněvaně opáčil Loutna. „Podívej se, co mi ta mizerná krysa udělala s dveřmi!“

„Větší potíže než tohle,“ řekl Talent Orren. „Vraťte se dovnitř, oba. Musíme si promluvit.“

4.

BŮH BÍLÉ. BŮH RUDÉ. BŮH ČERNÉ.

dvacátý čtvrtý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

ehněčí kůži," řekl Raistlin. „Tu nejjemnější. A brk."

„Jaký?" zeptal se Sukovec a sundal krabici. Položil ji na pult a otevřel ji. „Mám tu úžasná labutí pera, pane. Jen se podívejte! Z černých i z bílých labutí."

Raistlin si brky prohlížel a pak jeden zvedl. Pečlivě prozkoumal hrot, protože ten musí být dokonalý, a přejel prstem po měkkém peří. Vzpomněl si na jistý den ve třídě mistra Theobalda, na den, který mu změnil život. Ne, tak to není. Toho dne se jeho život nezměnil. Jeho život byl potvrzen.

„Vezmu si vraní pero," řekl Raistlin.

Sukovec ohrnul ret. „Vraní? Určitě, pane? Můžete si dovolit lepší. Ty vaše lektvary jsou zázrak. Dobře se prodávají. Chtěl jsem jich objednat víc."

Lákavě přisunul blíž labutí brk. „Mám i páví. Iolante užívá k práci jen páví pera."

„To mě nepřekvapuje," řekl Raistlin. „Děkuji, ale chci tohle."

Položil na pult obyčejné vraní pero. Pečlivě vybral proužek jehněčí kůže – rozhodl se, že kůži koupí nejlepší.

Sukovec sečetl nákup a zjistil, že to dělá právě tolik, kolik

Raistlinovi dluží za lektvary. Objednal si u Raistlina další lektvary, lektvary, které nikdy nedostane. Raistlin doufal, že dokáže starce zachránit, ale nedokáže zachránit krámek, který vyhoří do základů. Raistlin se rozhlédl po úhledně popsaných krabicích uložených na policích, krabicích s přísadami kouzel, artefakty, svitky a lektvary. Pomyslel na Iolantin byt nad krámkem, na její knihy kouzel a svitky, šaty, šperky a další cennosti. Všechno ztraceno v plamenech.

Cestou ven se Raistlin zastavil, ohlédl se na Sukovce, který seděl na stoličce a klidně popíjel tarbeanský čaj, nic netuše o vichřici, která se k němu žene.

„Jak oslavíte Noc oka, pane?“ zeptal se Raistlin.

Sukovec pokrčil rameny. „Pro mě je to noc jako každá jiná. Dám si čaj, zamknu krám a půjdu do postele.“

Raistlin v duchu spatřil plameny pohlcující krámek, pohlcující starcovu postel. Uložil si nákup v dlouhém, splývavém rukávu pláště a vrátil se na ulici. Zamířil ke svému dalšímu cíli, k neracké Věži Vysoké magie.

❋ ❋ ❋

Raistlin seslal na dveře ochranné kouzlo, nejsilnější, jaké dokázal. Nečekal, že někdo přijde na návštěvu, ale nemohl riskovat vyrušení. Pomalu vyšel po schodech. Čas utíká. Viděl zrnko písku v úzkém hrdle přesýpacích hodin. Každým okamžikem se zrnko propadalo blíž k zapomnění.

Raistlin byl unavený. Od úsvitu byl na nohou, nedokázal si odpočinout, dokud si nepromluvil s Talentem a neujistil se, že je tam všechno v pořádku. Nejdříve se postaral o méně důležité věci. Teď, když přicházela rozhodující chvíle, zpomalil krok. Dokonce ani tím, že varoval Talenta, se nepostavil proti Takhisis. Pořád ještě mohl vycouvat, udělat to, co má udělat a co slíbil Kitiaře.

Pokračoval po schodech nahoru.

❋ ❋ ❋

Seděl na vysoké židli v sešlé malé kuchyni, která pořád ještě páchla vařeným zelím. Rozbalil balíček, opatrně vytáhl jehněčí kůži a položil ji před sebe na stůl. Uhladil ji rukama jako tehdy, když byl dítě. Zvedl vraní brk a namočil ho do inkoustu. Viděl svou ruku, a byla to ruka dítěte. Slyšel hlas, hlas svého mistra Theobalda, nenáviděný a pohrdavý.

Napíšeš na jehněčí kůži slova „Já, mágus.“ Pokud máš dar, něco se stane. Pokud ne, nestane se nic.

Dospělý Raistlin napsal ta slova ostrým, odvážným, velkým písmem.

Já, mágus.

Nic se nestalo. Ani poprvé se nic nestalo.

Raistlin se obrátil dovnitř sebe sama, k samotnému jádru svého bytí, a přísahal: Dokážu to. Na ničem jiném v *mém životě nezáleží. Na žádné chvíli kromě téhle. Narodil jsem se pro tuto chvíli, a jestli selžu, tak v tuto chvíli zemřu.*

Vzpomněl si na svou modlitbu, slova navěky vypálená v srdci.

Bohové magie, pomozte mi! Daruji vám svůj život. Budu vám vždy sloužit. Přinesu slávu vašim jménům. Pomozte mi, prosím, pomozte mi!

Modlitba, kterou se modlil jako dospělý, byla jiná.

„Bohové magie,“ řekl, „slíbil jsem, že vám daruji svůj život. Slíbil jsem, že vám budu vždy sloužit. Dnes ten slib plním.“

Zahleděl se na slova, která napsal, jednoduchá slova dětské zkoušky, a pomyslel na oběti, které podstoupil, na bolest, již snesl, a bolest, kterou bude snášet až do konce života. Pomyslel na požehnání, kterých se mu dostalo a za něž ta bolest stála. Pomyslel na to, jak by mohly magie, bolest i požehnání odvanout. Zůstal by tu jako dítě, kterým býval: slabé a churavé, osamělé a vystrašené.

Myslel na Antimoda, svého učitele, mága praktické mysli a obchodníka; na Par-Saliana, moudrého a prozíravého, i když snad ne dost moudrého a dost prozíravého; na Justaria, kterému Zkouška zmrzačila nohu a chtěl mít jen klid, aby se mohl starat o rodinu. Myslel na Ladonu, která uvěřila slibu Temné královny a byla zrazena a plála zuřivostí.

Ti všichni dnes v noci zemřou, pokud Takhisis nezastaví.

Raistlin zvedl hlas a pohlédl k nebesům. „Vím, že jsem vás všechny zklamal. Vím, že nesouhlasíte s tím, čím jsem. Vím, že jsem porušil vaše zákony. To neznamená, že si vás neváţím a nechovám vás v úctě. Dnes v noci to dokazuji. Tím, že k vám přicházím, riskuji život.“

„To není tak velké riziko,“ řekl Nuitár. „Bez magie nemáš život.“

Bůh stál nad Raistlinem. Obličej měl kulatý jako měsíc a oči temné a prázdné. Tím byl hněv v těch očích strašlivější. Měl na sobě černý plášť a v ruce držel bič z černých úponků.

„Jak jsi říkal, porušil jsi naše zákony,“ řekl Solinár a postavil se vedle bratrance. Oděný v bílém plášti, v ruce držel ledový bič. „Konkláve čarodějů nebylo ustanoveno bez příčiny. Má vládnout magii a těm, kdo ji užívají. Tys nejen porušil zákony, ale vysmíval ses jim, urážel jsi je.“

„Ale já mu přesto rozumím,“ řekla Lunitár, krásná a strašlivá. Vlasy měla černé s bílými prameny, plášť rudý a nesla ohnivý bič. „Nepřehlížím, co udělal, ale rozumím. Co od nás chceš, Raistline Majere?“

„Chci, abyste zachránili, co bude dnes v noci ztraceno. V hradu Dargaard je podzemní komnata. V té komnatě stojí Hvězdné hodiny. Stvořila je Takhisis. Písek, který do nich nasypala, je budoucnost, po které touží, budoucnost, ve které neomezeně vládne. Každým zrnkem, které propadne, se ta budoucnost přibližuje.

Dnes v noci Takhisis přivede tři bohy, bohy šedi, bohy nové magie, aby Hvězdné hodiny hlídali. Chce vás nechat těmi bohy bez barvy nahradit. Její noví bohové jí budou věrní. Všechna magie poplyne jejím prostřednictvím. Už nebudete potřební.“

Tři spříznění na něj mlčky hleděli, úžasem nebyli mocni slova.

„Dnes v noci,“ pokračoval Raistlin, „můžete ty tři bohy unést a Hvězdné hodiny rozbít. Dnes v noci se můžete zachránit. Můžete zachránit magii.“

„Pokud mluvíš pravdu,“ začal Solinár.

„Nahlédněte do mého srdce,“ stroze prohlásil Raistlin. „Podívejte se, jestli říkám pravdu.“

„Říká,“ pravila Lunitár a hlas se jí třásl vzteky.

Solinár se zamračil: „Abychom mohli bojovat s bohy, musíme

použít veškerou svou moc. Budeme muset stáhnout magii ze světa. Co se stane s našimi čaroději? Zůstanou bezmocní.“

„Většina čarodějů bude ve Věži Vysoké magie. Ujmu se jejich ochrany.“

„A my ti máme věřit?“

Raistlin se pousmál: „Nemáte na vybranou.“

„Pokud to uděláš, Takhisis se dozví, žes ji zradil. Bude tvým nepřítelem nejen v tomto životě, ale i po smrti,“ varovala ho Lunitár.

„Připoj se ke Konkláve čarodějů. Podřiď se zákonu,“ řekl Solinár. „Budeme tě chránit.“

„Jinak na to zůstaneš sám,“ řekl Nuitár.

„Zvážím vaši nabídku,“ odpověděl Raistlin.

Co jiného mohl říct, když vysychal v žáru plamenného biče, pálil ho chlad ledového biče a bodaly ho trny černých úponků?

Solinára a Nuitára to nepotěšilo, měli však práci. Prostě odešli, nedohadovali se s ním a nepřemlouvali ho. Zůstala jen Lunitár.

„Nemáš v úmyslu připojit se ke Konkláve, že?“

Raistlin se podíval na slova na jehněčí kůži. Černý inkoust na bílé. Přejel po nich prstem.

„Já, mágus,“ řekl tiše.

S překvapením spatřil, jak slova zrudla, jako by byla zapsaná krví. Zachvěl se a zmačkal kůži v ruce.

Když vzhlédl, byla Lunitár pryč.

Raistlin si hluboce povzdechl, zavřel oči a nechal hlavu klesnout do dlaní. Mají pravdu. Hraje nebezpečnou, smrtelně nebezpečnou hru. Neriskuje jen život, ale i duši. Přesto, jak řekl Nuitár, to není tak velké riziko.

Raistlin byl unavený a pořád měl ještě dost práce, než se den promění v památnou noc. Opustil nerackou Věž Vysoké magie, aby se už nikdy nevrátil.

❋ ❋ ❋

Raistlin vešel do města řádně, použil falešnou propustku, aby se dostal bránou. Musel čekat v dlouhé řadě, neboť brána byla plná vojáků. Vzpomněl si, jak se Kitiara zmínila, že Ariakas povolal do

Neraky všechny velmistry. I ona sama přijde, až bude vyřízena ta záležitost s bohy magie.

Raistlin zamířil přímo k chrámu. Vešel předním vchodem a pokorně požádal jednoho z temných poutníků, aby ho doprovodil.

Poutník ho přivedl do opatství. Raistlin klesl před oltář, lehl si na břicho, s čelem na podlaze, a modlil se k Takhisis.

„Má královno, udělal jsem, oč jsi žádala. Prosím tě o požehnání.“

5.

MODLITEBNÍ SETKANÍ.

dvacátý čtvrtý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

oc oka je noc, kdy stojí měsíce představující bohy magie v zákrytu, vytvářejí na nebi nemrkající oko a poskytují svou moc čarodějům po celém Ansalonu.

Ale oné noci měsíce nevyšly. Světlo Solináru nezalilo jezera stříbrem. Obloha se nerozhořela rudým světlem Lunitáru. Černé světlo Nuitáru, které viděli jen ti, kdo ho uctívali, nespatřil nikdo. Měsíce byly pryč a magie také.

Oko se zavřelo.

Vražedná komanda královny Takhisis hledala po celém kontinentu bezmocné čaroděje a zabíjela je. Z nerackého chrámu vyrazily oddíly drakoniánů, ozbrojené meči a noži. Jeden zamířil k zchátralé Věži Vysoké magie. Když v ní nikoho nenašli, zapálili ji. Další šel do Sukovcova krámku s kouzelnickým zbožím v Kouzelnické řádce. Sukovec byl k jejich úžasu pryč; pokud bylo známo, nikdy předtím svůj krámek neopustil.

Rozzuření drakoniáni krámek vyplenili, vyházeli z polic úhledně označené krabice, vysypali je na ulici a obsah zapálili. Rozbili lahve a sklenice a zabavili artefakty, aby je odnesli zpět do chrámu. Když byl krámek prázdný, podpálili dům. Další oddíly byly vyslány k Rozbitému štítu a k Chlupatému trolovi, aby zařídily „náhodné“

požáry, které je vypálí a nešťastnou náhodou zabijí i vlastníky.

Oddíl, který zamířil k Rozbitému štítu, vedl velitel Slis. Neměl z toho radost. Slis by nedal za čaroděje ani dvě šupiny a klidně by je rozpáral, ale Talenta Orrena měl rád. Měl rád Talenta Orrena a obzvlášť rád měl ocel, kterou mu Talent platil. Slis nejen obstarával mnohé zboží, které Talent prodával na černém trhu, ale dostával od Talenta provizi i za všechny zákazníky, které k němu poslal.

Slis zamračeně uvažoval, že pokud jeho příjem klesne jen na žold, který nedostává, nemá důvod zůstávat v Nerace. Slis sem nepatřil. Byl to dezertér, který armádu opustil už dávno, a v Nerace se jen zastavil, protože se doslechl, že se tu dá vydělat ocel. Sivak dusal temnou ulicí a usilovně přemýšlel, jak by mohl rozkaz neuposlechnout, aniž by ho přitom musel neuposlechnout. Najednou si uvědomil, že se mu jeden z podřízených snaží něco říct.

„Co je?“ zavrčel Slis.

„Něco je špatně, pane,“ řekl Hlt.

„Jestli tím myslíš, že ti Takhisis zapomněla dát mozek, tak to už se všude ví,“ zamumlal Slis.

„To ne, pane,“ řekl Hlt. „Podívejte se na ten hostinec. Je… no, je tichý, pane. Až moc tichý. Kde je ten večírek?“

Slis se zastavil. To je zatraceně dobrá otázka. Kde je ten večírek? Měly tu hořet hranice, na ulicích měly být davy, davy, které dostaly dobře zaplaceno, aby hostinec podpálily. Slis viděl v Rozbitém štítu světlo, ale neslyšel žádný nevázaný smích, bujaré veselí nebo opileckou zábavu. V hostinci bylo ticho jako v hrobě.

Nebyla to příjemná myšlenka. Podíval se na jeden konec ulice a pak na druhý. Nikoho neviděl.

„Co budeme dělat, pane?“ zeptal se Hlt.

„Pojďte za mnou,“ řekl Slis.

Přepochodoval ulici a oddíl škrábal za ním.

Slis došel ke dveřím Rozbitého štítu. Hlídal je veliký muž, který si říkal Maelström a byl to jeden z Slisových kumpánů.

„Žádný drakouni,“ řekl Maelström a ukázal na ceduli, „jenom lidi.“

„Jsme tu jménem Temné královny,“ řekl Slis.

„No tak to je jiná,“ řekl Maelström, zazubil se a otevřel dveře.

„Pojďte dál.“

„Počkejte na mě,“ rozkázal Slis a nechal oddíl na ulici.

Vešel do krčmy a na místě se s úžasem zastavil.

Krčma byla plná. Všechny stoly byly obsazené a ti, kdo nenašli místo, postávali u stěn. Většinu zákazníků tvořili vojáci, ale byla tu i spousta temných poutníků, usazených vpředu na čestném místě. Slis poznal některé z Talentových nejlepších zákazníků na černém trhu. Zatímco sivak stál a hleděl, jeden z temných poutníků vstal a začal davu předříkávat modlitbu.

„Odpusť nám, Temné Veličenstvo,“ vykřikl poutník a zvedl ruce. „Prosíme, vrať nám tři měsíce, které jsi smetla z nebes! Vyslyš naši prosbu!“

Zatímco vojáci a poutníci začali vzývat Takhisisino jméno, Talent Orren Slise zahlédl a klestil si k němu cestu davem.

„Co se to tu, u Propasti, děje?“ zíral Slis.

„Jste vítáni, veliteli,“ vážně prohlásil Talent. „Ty i tví muži. Pojďte, připojte se k našim modlitbám k Temné královně.“

Slis si odfrkl a jazyk mu zakmital mezi zuby. „Nežvaň, Talente,“ zaskřehotal.

„Temná královna sebrala měsíce z oblohy,“ hlasitě a uctivě pokračoval Talent. „Sešli jsme se prosit ji za odpuštění.“ Klesl hlasem: „*Všichni* jsme se tu sešli, jestli chápeš, co tím myslím.“

Slis zahlédl Sukovce. Stařec vypadal velice vztekle a soudě podle toho, jak se kroutil, byl přivázaný k židli. Vedle něj sedělo šotčí děvče a široce se usmívalo. A taky tu byl Loutna, veliké tělo přetékalo ze stoličky a jeho dva psi mu leželi u nohou.

Slisovi to náhle došlo. „Varovali vás,“ řekl.

„Připojte se ke mně v modlitbách!“ vykřikl hlasitě Talent.

Popadl Slise za rameno, přitáhl ho k sobě a zašeptal mu do ucha: „Myslím, že by bylo fér varovat tě, příteli. Tihle zbožní muži, kteří se sem dnes v noci přišli modlit, jsou po zuby ozbrojení a mají proti vám přesilu tři na jednoho. Velice špatně by nesli, kdybys je rušil při modlitbách, a ještě hůř, kdybys vypálil jejich hostinec.“

Slis viděl, jak ho celý dav sleduje. Viděl ruce na nožích a palicích, na jílcích mečů a posvátných medailonech.

„Předpokládám, že v Chlupatém trolovi je dnes taky bohoslužba,“

řekl Slis.

„Vskutku," řekl Talent.

Slis zavrtěl hlavou. „Tohle ti neprojde, Talente. Pán noci bude zuřit, až to zjistí. Přijde tě sem osobně zatknout."

„Zjistí, že ptáčci vylétli z hnízda," odpověděl Talent. „Maelström, Mari, Sukovec i já."

Talent zvážněl a pod pláštíkem jakéhosi obzvlášť hlasitého vzývání tiše řekl: „Neviděl jsi Iolante?"

„Tu čarodějnici? Ne."

„Nevím, kde je. Měli jsme se tady setkat."

Slis se na přítele zadíval. Sivak nebyl moc dobrý v rozeznávání lidských emocí, nejspíš proto, že mu ve skutečnosti mohly být ukradené, ale Talentovo trápení bylo tak zjevné, že si ho nemohl nevšimnout. Viděl na Talentově tváři bolestné obavy a strach. Protože neexistovaly žádné drakoniánské samice, Slis nikdy podobný cit nezažil. Ačkoliv té ztráty občas litoval, v podobných chvílích, jako je tato, se považoval za šťastného.

„Iolante bude v pořádku," řekl lhostejně. „Ta čarodějnice se o sebe umí postarat. Jestli tě to utěší, nebyla doma, když vypalovali její dům."

Talent nevypadal příliš rozveseleně, a tak Slis změnil téma: „Kam půjdete?"

„Kamkoliv, kde síly Světla bojují s Temnou královnou. Armáda nás bude pronásledovat. Potřebujeme pár hodin náskok."

Talent vrazil drakoniánovi do ruky velký váček, v němž cinkala ocel. Slis ho potěžkal a v duchu rychle počítal.

„Slyšel jsem, že U chlupatého trola dávají trpasličí kořalku zadarmo," řekl Talent.

Slis se zazubil a jazyk mu zakmital z úst. „Asi bych to měl jít prověřit."

Nacpal si váček do opasku a povzdechl si: „Tím asi naše malé obchodní podnikání končí."

„Všechno končí, Slisi," tiše řekl Talent. „Dlouhá noc je skoro za námi."

Slis poplácal váček. „Myslím, že tady kolem vypukne peklo. Možná využiju příležitost a odejdu z armády – zase. Spojím se s

kámoši.“

„Postav to město, o kterém pořád mluvíš,“ řekl Talent.

Slis přikývl. „Hodně štěstí, Talente. Bylo mi potěšením s tebou obchodovat.“

„Nápodobně. Hodně štěstí.“

Potřásli si rukou a spárem. Slis Talentoví zasalutoval a pak se vojensky řízně otočil na patě a odpochodoval ze dveří. Krátce se přitom zazubil na Maelströma, který na něho na oplátku mrkl.

Když Slisovi vojáci zjistili, že nebudou pálit Rozbitý štít, byli zklamaní, jakmile jim však řekl, že zamíří k Chlupatému trolovi, zase se zaradovali.

„Možná tam mají špatnou trpasličí kořalku,“ řekl Slis. „Musíte ji ochutnat, abyste to prověřili.“

„A kam půjdete vy, pane?“ zeptal se Hlt.

„Hned přijdu,“ řekl Slis. „Vezmi hochy a běžte napřed. Potkáme se tam. Nevypijte všechnu kořalku, než dorazím.“

Hlt zasalutoval a vyrazil pryč. Oddíl dychtivě dusal za ním.

Slis stál na ulici a hleděl na zkroucený chrám v dálce. Zvedl drápy, aby se rozloučil, a vykročil opačným směrem.

„Hodně štěstí, Vaše Veličenstvo,“ zavolal přes rameno. „Mám dojem, že ho budete potřebovat.“

6.

BEZMESÍČNÁ NOC.

dvacátý čtvrtý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

ěž Žďárské cesty byla nejstarší Věží Vysoké magie v Ansalonu, jednou ze dvou Věží, které zůstaly stát, a jedinou, která se ještě používala.

Věž Žďárské cesty byla vystavěna, když skončila Druhá dračí válka; vyrostla z katastrofy. V těch dnech byla magie divoká a nezkrocená. Tři mocní čarodějové seslali kouzlo, které mělo ukončit válku, ale vymklo se jim a zničilo většinu světa. Bohové magie si uvědomili, že musí něco udělat, aby magii a ty, kdo jí vládli, udrželi pod kontrolou. Nuitár, Lunitár a Solinár vycvičili v magii tři čaroděje a vyslali je založit tři Rády Vysoké magie, kterým bude vládnout rada zvaná Konkláve.

Čarodějové potřebovali nějaké ústřední místo, místo, kde se budou moci studenti magie učit svému umění a kde budou probíhat právě nově navržené Zkoušky, kde se budou vyrábět a ukládat artefakty, zkoušet kouzla, psát a archivovat knihy. Bude to také pevnost a útočiště, neboť mnozí ve světě čarodějům nedůvěřovali a chtěli jim ublížit.

Tři čarodějové se sešli ke stavbě Věže Žďárské cesty. Ze stříbřité mlhy, která se zvolna shlukovala v kámen, vyčarovali dvě štíhlé vížky, postavené na kopuli a ohrazené trojúhelníkovou hradbou.

Avšak než byla dokončena, zaútočil na ni jakýsi barbarský kmen, který si ji chtěl přivlastnit. Věž i čaroděje uvnitř zachránil mág v černém plášti sesláním kouzla, které kolem nich vytvořilo kouzelný les. Čaroděj zemřel, ale zrodil se čarovný Žďárský les a odehnal barbary. Od onoho dne kouzelný les Věž ukrýval a chránil ji před nepřáteli.

„Věž ve Žďáru nenajdeš," říká přísloví. „Věž si najde tebe."

Žďárský les měl plno práce s hledáním mnoha a mnoha mágů, kteří putovali do Věže k oslavě Noci oka. Obvykle smějí do Věže vstoupit jen čarodějové, kteří už vykonali Zkoušku, nebo ti, kteří ji přicházejí vykonat, ale Noc oka je vzácná, neobyčejná událost, a při této příležitosti mohou dovnitř i slib ní studenti v doprovodu svých učitelů.*J*

Věž byla plná uživatelů magie, kteří dorazili ze všech částí Ansalonu. Všechna lůžka ve všech celách byla obsazená a mnozí další spali na podlaze na přikrývkách nebo tábořili na nádvoří. Vládla slavnostní nálada. Staří přátelé se vzájemně vřele objímali a sdělovali si nejnovější zprávy. Studenti užasle a vzrušeně bloumali kolem, ztráceli se v bludišti chodeb a omylem se ocitali v zakázaných oblastech. Důvěrníci všech druhů se potulovali a poletovali, plížili a plazili chodbami v neustálém nebezpečí, že je někdo zašlápne nebo že někomu vletí do vlasů.

Někteří mágové byli v laboratořích a usilovně připravovali příměsi do lektvarů a odvarů, připraveni smísit je, až moc měsíců dosáhne vrcholu. Jiní byli zalezlí v knihovnách a studovali kouzla, která chtěli tuto noc seslat. Černé pláště a Rudé pláště se setkávaly s Bílými plášti a všichni odkládali neshody a mluvili o magii, i když občas došlo ke sporu, obzvlášť v těchto neklidných časech.

Bylo tu například pár mágů z řad Bílých plášťů, kteří byli ještě zahořklí, že Černé pláště přeběhly ke královně Takhisis. Nevěřili, že by mělo být Černým plášťům odpuštěno, a využívali příležitosti, aby dali svůj názor najevo. Černé pláště se bránily a výsledkem byly hlasité hádky. Tyto spory rychle mírnili dohlížitelé, čarodějové v rudých pláštích, jejichž úkolem bylo hlídkovat ve Věži, mírnit hněv a zajistit, že důležitou noc nezkazí žádné nežádoucí události. Většinou však byli čarodějové všech tří barev rádi, že je znovu spojuje láska k

magii, i kdyby je nespojovalo nic jiného.

Dnes v noci se nesejde Konkláve, což bude porušení tradice. Bylo oznámeno, že se představení řádů rozhodli vzdát se setkání, ubírajícího čas důležité práci. Jelikož bylo setkání důležité jen tradičním Par-Salianovým proslovem, který mladší čarodějové považovali za nudný k užívání, bylo oznámení přivítáno potleskem.

Jen málo, maličko z nich znalo důvod zrušení projevu. Tři představení řádů nebudou oné noci ve Věži. Ladona, Par-Salian a Justarius se chystali na odvážnou a nebezpečnou výpravu do Neraky. Trojici bude doprovázet šest tělesných strážců – silných, mladých mágů, kteří si posledních několik dní připravovali bojová kouzla proti téměř všem druhům protivníků, živých či nemrtvých, a ochranná kouzla, jež by mohli seslat na sebe a své vůdce.

Jak se večer nachyloval, ostatní čarodějové si užívali přepychové a opulentní hostiny, přichystané na nádvoří. Ladona, Justarius a Par-Salian se zamkli v horním patře Věže a probírali své plány. Seděli ve stínu, tváře nerozlišitelné, a oči jim zářily odlesky ohně. Když Par-Salian spatřil, že oheň dohořívá, a ucítil chlad nočního vzduchu, stal a přiložil další poleno.

Na krbové římse stála hodinová svíčka a rovnoměrný plamen pomalu ujídal čas, než se tři měsíce seřadí do zákrytu a čarodějové se vydají na nebezpečnou cestu časem a prostorem do chrámu Temné královny.

„Zásadní je načasování," řekla Ladona. Měla na sobě kožešinou lemovaný plášť, kolem krku přívěsky a na prstech prsteny. Žádný z těch šperků nebyl pouhým projevem marnivosti. Všechny byly kouzelné nebo se daly použít pro kouzla. „Nejprve musíme mou nekromancií odstranit ze Základního kamene Jaslina ducha."

Přísně pohlédla na Par-Saliana a v rámci sporu, který spolu vedli už celé dny, dodala: „To je jedině logické, příteli. Pokud vztyčíš bariéry k zapečetění kamene dřív, než sešlu své kouzlo, zapečetíš dívčina ducha uvnitř."

„Mám starost, co se z Jasliny duše stane," řekl Par-Salian. „Jak jsi sama vysvětlovala, je to dobrý duch. Chci ujištění, že ji osvobodíš a ne uvězníš."

„Musíš přiznat, že zjištění, jak její duch dokázal zastavit královnu

Takhisis, bude mimořádně cenné,“ chladně odvětila Ladona. „Chci jí jen položit pár otázek. Přehlasovali jsme tě, Justarius souhlasí se mnou.“

„Je to záležitost většího dobra,“ řekl Justarius. Měl za opaskem několik svitků a váčky s přísadami kouzel.

Par-Salian potřásl hlavou, zdaleka ne přesvědčený.

„Můžeš být přítomen výslechu,“ ustoupila Ladona, i když to neznělo moc potěšené. „A uvidíš sám, že ji propustím.“

„Tak. Spokojený? Touhle hádkou ztrácíme vzácný čas,“ řekl Justarius.

„Dobrá,“ řekl Par-Salian. „Pokud můžu být u toho. Ladona nejprve sešle své kouzlo, odstraní Jaslina ducha a přenese ho na bezpečné místo. Justarie, ty potom sešleš svá kouzla, která pozmění povahu Základního kamene…“

„Což je jistě výborný nápad,“ zamumlala Ladona.

Justarius se naježil: „Už jsme to probírali stokrát.“

„A probereme to ještě stokrát, pokud to bude třeba,“ jízlivě prohlásila Ladona. „Je to tak důležité, že to nemůžeme brát na lehkou váhu.“

„Má pravdu,“ řekl Par-Salian. „Někteří z těch, kdo půjdou dnes v noci do Neraky, už se nevrátí. Všichni musíme být naší věci oddáni. Předlož své zdůvodnění.“

„Znovu?“ vyčerpaně se zeptal Justarius.

„Znovu,“ řekl Par-Salian.

Justarius si povzdechl. „Původnímu kameni, který byl z bílého mramoru, bohové požehnali a posvětili ho. Takhisis se ho pokusila zkazit tím, že na něj seslala své vlastní ‚požehnání‘. Ale Par-Salian a já jsme se shodli, že kámen je v jádru stále čistý, a proto v něm mohl Jaslin duch najít útočiště. Pokud bude znesvěcení odstraněno a původní podoba kamene obnovena, pokud pak bude kámen dále ochráněn mocnými ochrannými kouzly, která sešle Par-Salian, Takhisis ho nedokáže znovu poškodit.“

„A jelikož její chrám stojí na Základním kameni, tak se po proměně kamene zhroutí a navždy Temnou královnu zapečetí v Propasti,“ řekl Par-Salian.

Ladona seděla mlčky. Všichni tři mlčeli a tvářili se ustaraně.

Věděli, že jejich spory jsou povrchní, bezvýznamné a jen jím pomáhají vyhnout se tématu, na které všichni mysleli především.

„Žádala jsem Nuitára, aby našemu plánu požehnal. Bůh temného měsíce mi nevěnoval pozornost. Nevěřím, že jsem ho urazila, ale pokud ano…“

„To není v tobě, Ladono. Obrátil jsem se na Solinára, se stejným výsledkem,“ řekl Par-Salian. „Bez odpovědi. A ty, příteli?“

Justarius zavrtěl hlavou. „Lunitár se mnou nemluví. A to je ještě znepokojivější, protože bohyně si ráda povídá i o mnohem méně důležitých věcech. Máme v plánu nejnebezpečnější počin, do jakého se čarodějové pustili od doby, kdy posvátná trojice ukončila Druhou dračí válku, a má bohyně neřekne ani slovo. Něco je v nepořádku.“

„Možná bychom to měli odvolat,“ řekl Par-Salian.

„Nebuď taková baba!“ pohrdavě prohlásila Ladona.

„Jsem praktický. Jestli bohové ne…“

„Ticho!“ ostře prohlásil Justarius a zvedl ruku. Zpoza dveří bylo slyšet volání a výkřiky. „Co způsobilo takový rozruch?“

„Přemíra elfského vína,“ řekl Par-Salian.

„To není veselí,“ řekla Ladona znepokojeně. „Zní to spíš jako nepokoje!“

Křik zesílil a čarodějové slyšeli, jak lidé vyděšeně spěchají chodbou. Kdosi začal tlouct na dveře a pak se k dešti úderů přidali další. Čarodějové začali volat své vůdce, někteří Par-Saliana, jiní Ladonu nebo Justaria.

Par-Salian, rozhněvaný nevídaným chováním, vstal, přešel místnost a prudce dveře otevřel. Překvapeně zjistil, že je chodba černá. Magická světla, která obvykle osvětlovala všechny chodby ve Věži, očividné selhala. Když v davu spatřil kohosi se svíčkami nebo lucernami, zmocnilo se ho neblahé tušení.

„Co to má znamenat?“ dožadoval se přísně a mračil se na dav čarodějů, motajících se v chodbě. „Okamžitě přestaňte s tím hlukem!“

Čarodějové namačkaní v chodbě utichli, ale jen na okamžik.

„Pověz mu to,“ řekl jeden.

„Ano, pověz mu to!“ naléhal jiný.

„Co mi má povědět?“

Začalo mluvit několik čarodějů najednou. Par-Salian je netrpělivým gestem utišil a pátravě se rozhlédl tmou po nějakém mluvčím.

„Antimode!“ řekl, když zahlédl přítele. „Pověz mi, co se děje.“

Dav se rozestoupil, aby mohl Antimodes vyjít dopředu. Byl to starší čaroděj, velmi uznávaný a oblíbený. Pocházel ze zámožné rodiny a sám se o své bohatství přičiňoval. Byl zanícený pro věc magie ve světě a mnoho mladých mágů těžilo z jeho štědrosti. Jakožto obchodník byl znám svou vyrovnaností a praktičnosti a Par-Salian při pohledu na jeho bledou, ztrhanou tvář ucítil, jak klesá na duchu.

„Díval ses ven, příteli?“ zeptal se Antimodes. Mluvil tiše, ale dav usilovně naslouchal. Okamžitě zachytili jeho slova a opakovali je.

„Podívejte se ven! Ano, podívejte se ven!“

„Ticho!“ přikázal Par-Salian a dav se znovu utišil, i když ne úplně. Mnozí reptali a mumlali, v šeptavém spodním proudu strachu.

„Měl by ses podívat ven,“ vážně řekl Antimodes. „Podívejte se sami. A podívejte se na tohle!“ Zvedl ruku, ukázal prstem a pronesl slova kouzla. „*Sula vigis dolibix!*“

„Blázníš?“ vykřikl vyděšeně Par-Salian. Čekal, že uvidí, jak z přítelových rukou vystřelují ohnivé stopy. Nestalo se však nic. Slova kouzla dopadla na podlahu jako suché listy.

Antimodes si povzdechl. „Tohle kouzlo mi naposledy selhalo, když mi bylo šestnáct a myslel jsem na děvče, ne na magii.“

„Par-Saliane!“ zavolala otřeseně Ladona. „Tohle musíš vidět!“

Nakláněla se přes okenní římsu, až hrozilo, že vypadne, záda prohnutá a hlavu natočenou, a hleděla na oblohu. „Hvězdy září, nebe je bez mraků. Ale…“

Otočila se k němu, bledá. „Měsíce jsou pryč!“

„Stejně jako Žďárský les,“ zachmuřeně oznámil Justarius, který jí vyhlížel přes rameno.

„Ztratili jsme magii!“ vyděšeně zakvílela z chodby jakási žena. Dav propadl panice.

„Jste snad tupí trpaslíci, že se tak chováte?“ zahřměl Par-Salian. „Všichni do svých pokojů! Musíme zachovat klid, zjistit, co se děje. Dohlížitelé, chci okamžitě vyklidit chodby.“

Křik utichl, ale lidé se dál bez cíle potloukali kolem. Antimodes jim šel příkladem, zamířil ke svým komnatám a přátele a žáky vzal s sebou. Ohlédl se na Par-Saliana, který zavrtěl hlavou a povzdechl si.

Dohlížitelé v rudých pláštích začali procházet davem a pobízeli lidi, ať udělají, co jim nařídil představený Konkláve. Par-Salian čekal ve dveřích, dokud se chodba nezačala vyprazdňovat. Většina nezamířila do svých pokojů. Seběhnou se ve společenských prostorách, budou všechno probírat a děsit sami sebe.

Par-Salian zavřel dveře a otočil se ke svým společníkům, kteří stáli u okna a pátravě hleděli na nebe v zoufalé naději, že se mýlí. Snad měsíce zakryl zatoulaný mrak, nebo se spletli ve výpočtech a měsíce vycházejí později. Zmizelý les však byl hrozivým důkazem, který se nedal popřít.

Par-Salian se rozhlédl po ponurých, pustých svazích beze stromů a pokusil se seslat kouzlo, jen prostý trik. V okamžiku, kdy pronesená slova zazněla jako blábolení, věděl, že kouzlo selže.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Ladona prázdně.

„Musíme se modlit k bohům…“

„Ti vám neodpoví,“ řekl hlas ze tmy.

Uprostřed místnosti stál jakýsi čaroděj v černém plášti.

„Kdo jsi?“ dožadoval se Par-Salian.

Čaroděj si stáhl kapuci. Zlatá kůže se zaleskla ve svitu ohně a zlaté oči se zornicemi ve tvaru přesýpacích hodin si je nevzrušeně prohlížely.

„Raistlin Majere,“ trpce řekl Justarius.

Raistlin lehce přikývl.

„Tohle je tvoje práce!“ rozhněvaně prohlásila Ladona.

Raistlin se cynicky usmál: „Přestože mi lichotí, že mě považujete za natolik mocného, abych mohl nechat zmizet měsíce, madam, musím vás vyvést z omylu. Nezpůsobil jsem jejich zmizení. Ani jsem nesebral světu magii. To, čeho se bojíte, je skutečnost. Vaše magie je pryč. Bohové měsíců byli připraveni o moc.“

„Jak ses sem tedy dostal, když ne kouzlem?“ zamračil se Par-Salian.

Raistlin se mu uklonil. „Jste všímavý, představený Konkláve. Řekl jsem, že *vaše* magie je pryč. *Moje* ne.“

„A odkud se tedy bere *tvoje* magie?“

„Od mého boha. Od mé královny,“ odvětil tiše Raistlin, „od Takhisis.“

„Zrádce!“ vykřikla Ladona.

Popadla jeden z přívěsků, které měla na krku, a utrhla kus kožešiny z límce. *„Ast kiranann kair Gardurm…“* Zaváhala a začala znovu. *„Ast kianann kair…“*

„Zbytečné,“ hořce řekl Justarius.

„Nejsem zrádce,“ řekl Raistlin. „Nejsem ten, kdo zradil váš plán vstoupit do chrámu a zapečetit Základní kámen před Temnou královnou. Kdyby nebylo mě, všichni byste tam zemřeli. Je tam Pán noci a jeho poutníci a čekají na vás.“

„A kdo to tedy byl?“ vyptávala se zamračeně Ladona.

„Stěny mají uši,“ tiše odvětil Raistlin.

Ladona si zkřížila ruce na prsou a začala nepokojně přecházet tam a zpátky. Justarius zůstal u okna a hleděl do tmy.

„Přišel ses pokochat?“ zeptal se náhle Par-Salian.

Raistlin přivřel oči: „Vyvolil jste si mne jako meč, mistře. A všichni vědí, že meč je dvojsečná zbraň. Pokud jste se řízl o vlastní meč, je to vaše chyba. Ale odpověď na vaši otázku je ne. Nepřišel jsem se pokochat.“

Ukázal prstem k oknu: „Žďárský les je pryč. Právě teď jede rytíř smrti jménem Soth se svými nemrtvými válečníky k Věži. Nic jim nestojí v cestě. A až sem dorazí, nic jim nezabrání strhnout hradbu a povraždit všechny uvnitř.“

„Chraň nás Solinár!“ zašeptal Par-Salian.

„Solinár bojuje o vlastní záchranu,“ řekl Raistlin. „Takhisis přivedla na svět nové bohy, říká jim bohové šedi. Chce sesadit naše bohy a uchvátit moc nad magií, kterou pak bude rozdělovat svým oblíbencům. Jako jsem já.“

„Nevěřím ti,“ chraplavě řekl Justarius.

„Tak věřte vlastním očím,“ řekl Raistlin. „Jak budete bojovat s Pánem Sothem? Má mocnou magii, která nepochází od měsíců. Pramení z kletby, kterou na něj bohové seslali. Může nadělat v hradbách díry pouhým gestem ruky. Dokáže povolat mrtvé z hrobů. Stačí mu říct jediné slovo a lidé padnou mrtví. Hrůza, která přijde s

ním, je tak veliká, že ji nesnesou ani ti nejstatečnější. Budete se krčit za hradbami a čekat na smrt. Modlit se o smrt.“

„Ne všichni,“ zachmuřeně prohlásil Justarius.

„Vy také, pane,“ ušklíbl se Raistlin. „Kde máte meče, štíty a sekery? Kde máte mocné válečníky, aby vás bránili? Bez magie se nemůžete bránit. Pravda, máte své nožíky, ale ty sotva ukrojí máslo!“

„Ty očividně odpověď máš,“ řekl Par-Salian. „Jinak bys nepřišel.“

„Ano, představený Konkláve. Mohu povolat pomoc.“

„A proč bys to dělal, jestli pracuješ pro Takhisis? A proč bychom ti měli věřit?“ zeptala se Ladona.

„Protože nemáte na vybranou, madam,“ odvětil Raistlin. „Mohu vás zachránit, ale bude vás to něco stát.“

„Samozřejmě,“ řekl Justarius hořce. Otočil se k Par-Salianovi. „Ať je cena jakákoliv, je příliš vysoká. Raději budu riskovat toho rytíře smrti.“

„Kdyby šlo jen o naše životy, možná bych s tebou souhlasil,“ smutně odvětil Par-Salian. „Ale máme jich na starost stovky, od žáků až po některé z nejlepších a nejnadanějších kouzelníků v Ansalonu. Nemůžeme je odsoudit k smrti kvůli vlastní zraněné pýše.“ Obrátil se na Raistlina: „Jaká je tvá cena?“

Raistlin chvilku mlčel a pak tiše řekl: „Rozhodl jsem se jít vlastní cestou, bez omezení. Žádám jediné, mistři – dovolte mi pokračovat. Konkláve proti mně nic nepodnikne, teď ani v budoucnu. Nebudete posílat svoje čaroděje, aby mě zabili, chytili nebo poučovali. Necháte mě jít vlastní cestou a já vám pomůžu zůstat naživu, abyste mohli jít tou svou.“

Par-Salian svraštil čelo: „Naznačuješ, že se naše magie vrátí, že se bohové magie vrátí. Jak je to možné?“

„To je moje starost,“ řekl Raistlin. „Jsme dohodnuti?“

„Ne. Víme toho příliš málo,“ řekla Ladona.

„Souhlasím s ní,“ řekl Justarius.

Raistlin klidně stál, ruce založené v rukávech černého pláště. „Podívejte se z okna. Uvidíte vojsko nemrtvých vojáků v černé, spálené zbroji s růží. Jedou a plameny hltají jejich těla. Tváře jim spaluje svatý oheň, který je zachvátil navěky. Přinášejí smrt a Smrt

jede s nimi. Soth strhne hradby Věže pouhým dotekem. Jeho vojsko projede roztaveným kamením a vaši žáci, přátelé a spolupracovníci proti nim budou bezmocní. Chodbami potečou potoky krve…“

„Dost!“ vykřikl Par-Salian, otřesený. Podíval se na ostatní: „Ptám se vás obou bez obalu: můžeme s rytířem smrti bojovat bez magie?“

Ladona byla bledá jako smrt. Sevřela rty v pevné, přímé lince a sklonila hlavu.

Justarius se nejdřív tvářil vzdorovitě, ale pak se ztrhaným výrazem zavrtěl hlavou. „Jsem z Palantasu,“ řekl. „Slyšel jsem pověsti o Pánu Sothovi, a jestli jsou jen z desetiny pravdivé, bylo by nebezpečné s ním bojovat, i kdybychom měli svou magii. Bez ní… nemáme šanci.“

„Pamatujte na má slova, jestli se s ním dohodneme, budeme toho litovat,“ řekla Ladona.

„Ale aspoň budete žít,“ zašeptal Raistlin.

Vytáhl zpoza opasku malý kožený váček a vysypal ho na podlahu. Na měkký koberec se vykutálely kuličky všech barev. Ladona se nevěřícně rozesmála.

„Dělá si z nás blázny,“ řekla.

Par-Salian si tím nebyl jistý. Sledoval, jak Raistlin dlouhými, štíhlými prsty, jemnými a citlivými, probírá skleněnky, až našel tu, kterou hledal. Zvedl ji na dlani a začal se zaklínáním.

Kulička začala růst, až zaplnila celou dlaň. Uvnitř křišťálové koule vířily a blikaly barvy. Par-Salian do ní nahlédl a spatřil, jak na něj hledí plazí oči.

„Dračí jablko!“ řekl užasle.

Fascinovaně se naklonil blíž. Četl o slavných dračích jablkách. Pět jablek vytvořili za Věku snů mágové všech tří řádů, kteří se tehdy, stejně jako dnes, sešli, aby bojovali s Královnou temnot. Dvě jablka byla uložena ve dvou nešťastných Věžích v Losacrum a Daltigotu a zničil je výbuch, který Věže srovnal se zemí.

Jedno z jablek bylo zapomenuto a Rytíři ze Solamnie ho našli ve Věži Nejvyššího kněze. Zlatý generál, Laurana, jablko použila, aby udržela Věž při útoku zlých draků. Toto jablko bylo ztraceno v bitvě.

Další jablko uchovával v bezpečí čaroděj Feal-Thas, který ho po celá staletí držel v Ledové stěně. Podivné a tragické putování onoho

jablka skončilo jeho zkázou při Sněmu na Bělokameni, rukou šotka.

Jablko, na které teď Par-Salian hleděl, poslední na světě, ovládal Raistlin Majere. Jak je to možné? Par-Salian byl mocný mág, možná jeden z nejmocnějších, co kdy žili, a přesto přemítal, jestli by měl odvahu dotknout se ho. Jablko dokáže uchvátit čarodějovu mysl a očarovat ho, navěky ho polapit ve zvrácené živé noční můře, jak se to stalo nešťastnému Lorakovi. Mladý mág, Raistlin Majere, se toho však odvážil a podařilo se mu podrobit jablko své vůli.

Jak Par-Salian hleděl do jablka, které ho přitahovalo i odpuzovalo, dostal odpověď. Spatřil postavu muže, starce, sotva kost a kůže, víc mrtvého než živého. Stařec zuřivě svíral pěsti a zdálo se, že křičí, ale jeho křik k nim nedoléhal.

Par-Salian se s úžasem a úctou podíval na Raistlina, který souhlasně přikývl.

„Ano, představený. Ten vězeň je Fistandantilus. Vylíčil bych vám ten příběh, ale nemáme čas. Všichni musíte mlčet, ani slovo. Nehýbejte se. Ani nedýchejte.“

Raistlin položil ruce na dračí jablko. Když se z jablka natáhly paže a sevřely ho, bolestně vykřikl. Zavřel oči a zalapal po dechu.

„Rozkazuji ti, Zmijovče, přivolat Kyana Krvotoka,“ řekl Raistlin zajíkavě. Třásl se, ale pevně držel ruce na jablku.

„Krvotok je zelený drak!“ řekla Ladona. „Lhal! Chce nás zabít!“

„Ticho!“ přikázal Par-Salian.

Raistlin se soustředil na jablko, naslouchal neslyšnému hlasu, hlasu jablka, a očividně se mu nezamlouvalo, co mu říká.

„Nesmíš polevit na stráži!“ řekl rozhněvaně k drakovi v jablku. „Nesmíš ho osvobodit!“

Ruce jablka stiskly Raistlina silněji a on vyjekl bolestí, ať už ze sílícího stisku, nebo v agónii rozhodnutí, které musel učinit.

„Budiž,“ řekl nakonec. „Povolej draka!“

Par-Salian, hledící do jablka, spatřil, jak barvy divoce zavířily. Drobná Fistandantilova postavička zmizela. Raistlin měl bolestně zkroucenou tvář, ale držel ruce na jablku a soustředil se na ně, nevšímaje si, co se děje kolem.

„Zbláznila ses, Ladono? Stůj!“ vykřikl Justarius.

Ladona si ho nevšímala. Par-Salian zahlédl záblesk oceli a vrhl se

k ní. Podařilo se mu chytit ji za zápěstí a pokusil se jí nůž vykroutit. Ladona se obrátila proti němu, udeřila a sekla ho do hrudi. Par-Salian klopýtl zpět a zahleděl se na rudou skvrnu na bílém rouchu.

Ladona skočila na Raistlina, ten si jí však nevšímal. V jablku se objevila jasně zelená světélkující mlha. Mlžná chapadla zavířila ven a ovinula se kolem Ladonina těla. Žena křičela a zmítala se. Pach byl zhoubný. Par-Salian si zakryl nos a ústa rukávem, Justarius zalapal po dechu a odklopýtal k oknu.

„Neubližuj jim, Zmijovče," zašeptal Raistlin.

Chapadla Ladonu pustila. Čarodějka klesla zpět na židli. Justarius, který se stále snažil popadnout dech, vyhlédl z okna.

„Par-Saliane," řekl a ukázal rukou.

Par-Salian se podíval ven.

Kolem Věže Vysoké magie kroužil drak a mezi jiskrami hvězd v bezměsíčné noci se lesklo jeho mohutné, odporně šedozelené tělo.

7.

ZELENÝ DRAK. RYTÍŘ SMRTI.

dvacátý čtvrtý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Kyan Krvotok, prastarý zelený drak, nenáviděl všechny tvory, s nimiž se za svůj staletí dlouhý život setkal. Smrtelní i nesmrtelní, mrtví i nemrtví, bohové i jiní draci, všechny je nenáviděl. Některé z nich však nenáviděl víc než jiné: za prvé elfy a za druhé Solamnijské rytíře. Právě jistý Rytíř ze Solamnie – Huma Drakomor – zkazil Kyanovi zábavu za Druhé dračí války, když byl ještě mladý drak.

Ten hnusný rytíř s hrozivým, oči vypalujícím dračím kopím zahnal Kyanovu královnu Takhisis zpět do Propasti a ještě na ní předtím vynutil slib, že všichni její draci opustí svět, ukryjí se v doupatech a upadnou do nekonečného spánku.

Kyan se usilovně snažil strašlivému osudu uniknout, nemohl se však postavit bohům a jako všichni ostatní podlehl vynucenému spánku, trvajícímu bezpočet let. Ještě předtím však královně řekl, co si o ní myslí.

Probudil se o několik set let později, pořád ještě vzteklý. Takhisis ho uchlácholila slibem, že se může pomstít těm odporným elfům, kteří si za Druhé dračí války dovolili zaútočit na jeho doupě a způsobili mu rány, jež ho, jak byl přesvědčen, stále trápily.

Hlupák Lorac, elfský král Silvanestu, ukradl dračí jablko a s jeho

pomocí se pokusil přivolat draka, aby zachránil milovanou vlast před armádami Dračího velmistra Salaha Chána. Kyan na jeho volání odpověděl.

Zelený drak dorazil do Silvanestu a zjistil, že dračí jablko polapilo Loraka do děsivých osidel. Kyan mohl nešťastného elfa zabít, ale co by to bylo za zábavu? Kyan způsobil rány, které hrozivě zraní všechny elfy, co se kdy narodí od oné chvíle až do konce času. Zmocnil se jejich milované země. Vzal nádheru Silvanestu a překroutil ji, pobodal, rozřezal a spálil.

Mučil stromy, až krvácely a svíjely se v agónii. Sežehl svěží louky a křišťálová jezera proměnil v odporné, jedovaté bažiny. A nejzábavnější bylo, když šeptal Lorakovi do ucha děsivý sen, nutil elfského krále sledovat hrůzy, které mu odhaloval, a přesvědčoval ho, že je to jeho dílo.

Mučení Loraka Kyana chvíli bavilo, ale brzy se začal nudit. Ze Silvanestu byly utýrané trosky. Lorac zešílel. Zvedlo mu náladu, když do Silvanestu dorazila banda lupičů a zlodějů, vedená Lorakovou dcerou Alhanou Hvězdbrízou. Kyan si chvilku užíval jejich mučení, ale zábava náhle skončila, když jakýsi mladý čaroděj, který měl ještě na hlavě skořápku, jak se mezi draky říká, zlomil moc jablka – a jeho – nad Lorakem.

Kyan nejdříve nadšeně sledoval, jak se mladý čaroděj hloupě pokouší dračí jablko ovládnout; čekal, že získá dalšího smrtelníka, kterého bude moci mučit. Dostalo se mu však krutého zklamání. Raistlin nejen ovládl jablko, ale navíc jablku rozkázal ovládnout Kyana.

Zelený drak se vzpíral a bojoval, ale dračí jablko bylo silné, a dokonce ani on nedokázal odolat jeho volání. Proto je teď v západním Ansalonu a krouží kolem nějaké bohy prokleté věže, na rozkaz nenáviděného pána. Kyan neměl ponětí, proč je tady, neboť jeho pán se mu to neuráčil říct. Drak bez cíle kroužil kolem Věže a říkal si, že se koneckonců vždycky může pobavit tím, že vydechne jedovatý plyn na bezmocné čaroděje, kteří se motali na nádvoří.

Pak Kyan zaslechl vřeštění trubek. Znal ten zvuk a nenáviděl ho. Podíval se ke kopcům a zjistil, že k němu jede jakýsi Solamnijský rytíř.

Kyan Krvotok o rytířích smrti nic nevěděl. Kdyby mu byl někdo řekl, že je tenhle rytíř prokletý, že je zlý a on i Kyan bojuji na stejné straně, drak by jen jedovatě zafuněl. Prokletý či neprokletý, živý či mrtvý, hnusný Solamnijský rytíř je hnusný Solamnijský rytíř a on ho musí zničit.

Kyan Krvotok se střemhlav vrhl dolů. Použije dračí strach, aby rytíře vyděsil, a pak ho zabije jedovatým dechem.

Pán Soth se soustředil na vedení nemrtvých válečníků do útoku proti hradbám Věže. Byl tak zaměřený na útok, že si nevšímal, co se děje na nebi nad ním. Ani se směrem k drakovi nepodíval. Dračí strach po něm beze škod sklouzl.

Kyan byl zklamaný. Počítal s tím, že se rytíř při dračím strachu rozkřičí a vyděsí a on si pak dopřeje potěšení z malého lovu a bude ho honit kolem polí, než ho konečně zabije. Začal si matně uvědomovat, že tohle není obyčejný rytíř, a teprve v tom okamžiku si všiml, že ten zatracený rytíř už je mrtvý! Čímž tedy přijde Kyan o většinu zábavy při zabíjení. Kyan seslal na rytíře několik náhodných kouzel, vrhl pár magických střel a pokusil se ho lapit do sítě, jeho úsilí však nebylo k ničemu. Kyan rozčileně vycenil zuby. Možná tohohle rytíře nemůže zabít, ale rozhodně mu může znepříjemnit nemrtvý život k nepřežití.

Soth spatřil, jak kolem něj vybuchují magické střely a z nebe padá pavučina, a zmateně uvažoval, kdo užívá magii. Čarodějové to být nemůžou, jejich měsíce jsou pryč. Zvedl hlavu právě včas, aby zahlédl, jak se na něj jako jestřáb vrhá zelený drak s nataženými spáry. Šokované hleděl, užaslý, kde se tady drak vzal a proč na něj útočí, ale neměl čas na vysvětlování. Neměl čas skoro na nic, sotva stihl tasit meč. A ukázalo se, že je to k ničemu.

Kyan Krvotok popadl Sotha do spárů a strhl rytíře z koně. Drak vynesl Sotha, který se po něm oháněl mečem, až do nebe a mrštil jím o zem. Pak nalétl střemhlav do řad útočících nemrtvých válečníků. Rozmačkával je vlastním tělem, trhal spáry a překusoval zuby, rval je a škubal a rozhazoval kosti nebo je drtil v silných čelistech.

Mezitím se Soth vzpamatoval a znovu nasedl. Meč mu vzplál nesvatým světlem a rytíř vyjel pronásledovat draka, který těžkopádně zakroužil na nebi a znovu se vrhl do útoku. Rytíř smrti zasadil

drakovi krutou ránu do krku, takže Kyan zavyl vzteky a změnil směr. Popuzeně zakroužil a znovu udeřil.

Pán Soth na svém černém koni zvedl meč.

❋ ❋ ❋

„Tak se zlo obrací samo proti sobě," řekl Raistlin.

Par-Salian se otočil od okna, za kterým se odehrávala podivná bitva. Raistlin upíral oči na hodinovou svíčku, ze které už zbývala jen trocha vosku. Vypadal vyčerpaně. Par-Salian si nedokázal představit, jaký tlak na tělo i mysl musí představovat ovládání dračího jablka.

„Musím jít," řekl Raistlin. „Už je téměř čas."

„Čas nač?" zeptal se Par-Salian.

„Na konec." Raistlin pokrčil rameny. „Nebo na začátek."

Držel svítící dračí jablko v ruce. Mnohobarevné vířící světlo osvětlovalo zlatavou kůži a oči a lesklo se v zornicích ve tvaru přesýpacích hodin. Jak Par-Salian hleděl na dračí jablko, náhle ho cosi napadlo. Nadechl se, ale než stačil něco říct, byl Raistlin pryč, zmizel stejně rychle a tiše, jako přišel.

„Dračí jablko!" vykřikl Par-Salian a zbylí dva se otočili od bitvy k němu. „Ze všech magických artefaktů, které kdy byly vytvořeny, se Takhisis nejvíce bála dračích jablek. Kdyby věděla, že Majere jedno má, nikdy by mu nedovolila, aby si ho nechal."

„A navíc by mu nikdy nedovolila použít magii jablka," přitakal Justarius s nadějí.

„Tak co to tedy znamená?" zeptala se Ladona a dívala se z jednoho na druhého.

„To znamená, že je naše přežití v rukou Raistlina Majereho," řekl Par-Salian.

A zdálo se mu, že slyší skrz temnotu slova mladého čaroděje.

„Pamatuj na naši dohodu, představený Konkláve!"

8.

ČERNÝ MAELSTRÖM.

dvacátý čtvrtý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Bohové magie, jejichž měsíce zmizely z nebe, vešli do hradu Dargaard. Pán Soth byl pryč, se svými válečníky se hnal na křídlech hněvu k Věži Žďárské cesty. Žďárský les byl pryč. Čarodějové, kteří se na Noc oka ve Věži shromáždili, přišli o svou magii a budou vystaveni strašlivému útoku rytíře smrti. Jejich radostná oslava může skončit potoky krve a zničením Věže.

Tomu se však nedalo zabránit. Takhisis si musí myslet, že měsíční bohové padli za oběť jejím úkladům, že bojovali se třemi novými bohy šedi a byli poraženi. Předem varovaná trojice přišla do hradu, aby se s novými bohy setkala a napadla je, až se pokusí vstoupit do světa.

„Do *našeho* světa," řekla Lunitár a zbylí dva jí přitakali.

Bánší se při příchodu bohů vyděšeně schovaly. Kitiara byla v ložnici, spala a snila o Koruně moci.

Bohové ihned zamířili do komnaty, kterou jim Raistlin popsal, prošli stěnami i skálou až k ní. Když vstoupili do pokladnice, shlukli se kolem jediného předmětu v místnosti, Hvězdných hodin. Sledovali, jak se písek budoucnosti třpytí a jiskří v horní polovině přesýpacích hodin. Dolní baňka byla tmavá a prázdná.

Náhle Nuitár zvedl ruku. „Tváře v temnotě!" řekl. „Přichází jeden

z vetřelců!“

„Taky jednoho vidím,“ řekl Solinár.

„A já vidím třetího,“ řekla Lunitár.

Bohové shromáždili magii, stáhli ji ze všech částí světa, uchvátili oheň i blesky, vichřice i hurikány, oslepující temnotu i oslňující světlo a vstoupili do přesýpacích hodin utkat se s protivníky.

Když se však ocitli v temnotě, do které se propadaly hvězdy, neviděli bohové magie žádné nepřátele. Viděli jen jeden druhého a v dálce nad sebou třpyt hvězd. Zatímco se dívali, hvězdy zavířily, nejdříve pomalu a potom rychleji. Vířily kolem černého oka, stáčely se pryč od nich.

Všude kolem byla temnota a ticho, čiré a věčné. Už neslyšeli píseň světa. Už neslyšeli hlasy ostatních bohů. Viděli se navzájem, jak se propadají, vtahováni prázdnotou. Natáhli ruce, aby se chytili, padali však příliš rychle. Zoufale hledali cestu, jak uniknout, jen aby si uvědomili, že taková cesta není.

Spadli do maelströmu, časového víru, který se točí a točí a stahuje a bude stahovat dolů hvězdy až do konce všech věcí.

Nemohli se dotknout rukama, ale dotkli se myšlenkami.

Zrcadlový obraz, pomyslel si hořce Solinár. *Neexistují jiní bohové. Pohlédli jsme do hodin a spatřili jsme sami sebe.*

Polapeni v čase, vztekal se Nuitár. *Polapeni navěky. Raistlin Majere nás podvedl. Zradil nás Takhisis!*

Ne, pomyslela si Lunitár se žalem a zoufalstvím, *i Raistlin byl podveden.*

9.

BRATR A SESTRA. HVĚZDNÉ HODINY.

dvacátý čtvrtý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

aistlin vykročil ze stezek magie do hradu Dargaard. Svítící barvy dračího jablka v jeho ruce rychle matněly. Jablko se zmenšilo v kuličku. Otevřel váček, který měl u boku, a hodil ji dovnitř.

Místnost byla temná a milosrdně tichá. Bánší neměly důvod zpívat svou strašlivou píseň, neboť vládce hradu byl pryč. Soth bude nějakou chvíli pryč, říkal si Raistlin. Kyan Krvotok se jen tak nevzdá, obzvlášť když mu nepřítel pustil žilou.

Drak rytíře smrti nikdy nedokáže porazit. Soth nikdy nedokáže zabít draka, protože Kyan si sám sebe příliš cení, než aby se vystavil skutečnému nebezpečí. Dokud bude moci nepřítele obtěžovat a týrat, zůstane poblíž. Až se boj začne obracet proti němu, drak se rozhodne srdnatě ustoupit a nechá pole nepříteli.

Raistlin vešel do Kitiařiny ložnice. Kit ležela v posteli, měla zavřené oči a pravidelně oddechovala. Raistlin cítil odporný pach trpasličí kořalky a uhodl, že ani tak neusnula, jako spíš upadla do spánku, protože byla pořád ještě oblečená. Měla na sobě mužskou košili s rozparkem u krku a dlouhými, nabíranými rukávy a přiléhavé kožené kalhoty. Dokonce byla i obutá.

Měla důvod k oslavě. Brzy opustí hrad Dargaard; před několika

dny královna Takhisis svolala velmistry do Neraky na válečnou radu.

„Možná Takhisis usoudí, že Ariakas udělal při vedení téhle války osudnou chybu navíc," řekla předtím Kitiara bratrovi. „Vybere si někoho jiného, aby převzal říši, někoho, komu víc věří. Někoho, kdo pro naši věc opravdu něco udělal."

„Třeba tebe," odpověděl tehdy Raistlin a Kitiara se na něj usmála pokřiveným úsměvem.

Raistlin se přikradl ke spící sestře. Ležela natažená na zádech, černé vlasy rozcuchané, jednu ruku přes čelo. Vzpomínal, jak ji pozoroval při spánku, když byli ještě děti. Pozoroval ji za nocí, kdy byl nemocný a horečka mu spalovala křehké tělo, za nocí, kdy Karamon bavil nemocného bratříčka stínohrami. Raistlin vzpomínal, jak se Kit probouzela a chodila mu otírat čelo a dávat napít. Vzpomínal, jak mu popuzeně říkala, že by se měl opravdu snažit uzdravit.

Kit nikdy neměla trpělivost s jeho slabostmi. Sama nebyla za celý život nemocná ani den. Myslela si, že kdyby se na to Raistlin opravdu soustředil, mohl by se silou vůle uzdravit. Přesto však o něj pečovala s jistou drsnou vlídností. To ona rozpoznala jeho nadání pro magii. To ona mu vyhledala učitele. Dlužil jí hodně – možná život.

„A teď ztrácím čas," řekl si.

Sáhl do váčku pro růžové lístky.

Kit pod zavřenými víčky pohnula očima. Něco se jí zdálo, neboť pohybovala rty a začala se neklidně převalovat. Najednou hrozivě vykřikla a posadila se. Raistlin zaklel a stáhl se, myslel si, že ji probudil. Kit měla strachem široce rozevřené oči.

„Drž ho ode mne, Tanisi!" vykřikla. „Vždycky jsem tě milovala!"

Raistlin si uvědomil, že Kitiara stále spí. Potřásl hlavou a odfrkl si: „Milovat Tanise? Nikdy!"

Kitiara zasténala a znovu klesla na polštář. Stočila se do klubíčka a přetáhla si přes hlavu zmuchlanou přikrývku, jako by si myslela, že se může ukrýt před hrůzou, která ji pronásleduje.

Raistlin se k ní přikradl, rozevřel prsty a nechal růžové lístky klesnout na její tvář.

„*Ast tasarak sinuralan krynawi,*" řekl.

Když ta slova pronášel, uvědomil si, že mu nezní správně.

Připadala mu suchá, bez života. Připsal to únavě. Počkal, dokud si nebyl jistý, že kouzlo působí a ona hluboce spí, a pak odešel.

Když se plížil ze dveří, zastavil ho hlas, hlas, o němž doufal a modlil se, ať už ho nikdy neuslyší.

„Moudří říkají, že dvě slunce nemohou putovat po stejném orbitu. Teď, po dlouhém věznění, jsem slabý, ale až zesílím, vyřešíme naši záležitost s konečnou platností."

Raistlin Fistandantilovi neodpověděl. Neměj co říct. Naprosto s ním souhlasil.

❋ ❋ ❋

Raistlin si zapamatoval cestu, kterou Kitiara došla k tajné komnatě pod hradem Dargaard. Procházel temnými, tichými chodbami podle mapy ve své hlavě. Nesl si Magiovu hůl, kterou předtím nechal v hradu Dargaard čekat, až se vrátí.

„*Širak,*" řekl, a i když slovo znělo slabě a ploše, křišťálová koule na hlavici hole se rozsvítila.

Raistlin byl rád, že má světlo. Hrad byl prázdný, jeho vládce a nemrtví válečníci byli pryč a bánší mlčely. Strach, děs a hrůza tady však přebývaly nastálo. Kostlivé prsty Smrti ho tahaly za plášť nebo se, chladné a hrozivé, dotýkaly jeho tváře. Země se třásla, kameny padaly z hradeb a samotné hradby se začínaly hroutit. Slyšel křik umírající ženy, prosící Sotha, aby zachránil její dítě, a pronikavé výkřiky malého dítěte upalovaného zaživa.

Málem ho přemohla hrůza, ruce se mu roztřásly a zrak zamlžil. Nemohl popadnout dech; opřel se o zeď a přinutil se hluboce nadechnout, vyčistit si hlavu a znovu prosadit vlastní vůli.

Jen co se vzpamatoval, pokračoval dolů po schodech, spirálově vytesaných ve skále. Když došel k ocelovým dveřím, zhasl světlo, protože chtěl vidět, dřív než bude viděn. Zatápal v neproniknutelné tmě, položil ruce na dveře a nahmatal prsty vyrytý obraz bohyně. Pronesl Takhisisino jméno a vzápětí zazářilo bílé světlo. Vyřkl jméno ještě čtyřikrát a pokaždé mu pod dlaněmi zaplála jiná barva. Pak se dveře otevřely.

Raistlin hned nevkročil dovnitř, ale zůstal ve tmě, tiše a nehybně,

zadržuje dech, aby nevydal jediný zvuk. Zdálo se, že je místnost prázdná, až na Hvězdné hodiny, stojící na podstavci. Zatímco se díval, droboučké zrnko písku spadlo do úzkého hrdla mezi horní a spodní polovinou a zůstalo tam viset.

Raistlin si úlevně oddechl. Noc už byla skoro u konce. Bohové magie museli vyhrát bitvu. Jen je podivné, že nezničili přesýpací hodiny…

Stáhl se mu žaludek. Něco je v nepořádku. Vešel do místnosti a černý plášť mu šustil kolem kotníků. Opřel Magiovu hůl o zeď a zahleděl se do hodin. Na dně se v temnotě třpytily tři měsíce, stříbrný, rudý a černý. Jejich světlo stále svítilo, bylo však matné a pohasínalo. Co se stalo?

Raistlin to nechápal. Natáhl ruku k hodinám.

Zarazil ho hlas, málem mu zastavil srdce. „Mýlíš se, bratříčku," řekl tiše. „Miluji Tanise."

Ze tmy se vynořila Kitiara s mečem u boku.

Raistlin sklonil ruce a stáhl je do záhybů pláště. Podařilo se mu ovládnout hlas. S pokrčením ramen řekl: „Nejsi schopná někoho milovat, sestro. V tom jsme stejní."

Kitiara na něj hleděla a černé oči se jí leskly světlem hvězd z hodin. „Možná máš pravdu, bratříčku. Zdá se, že nejsme schopni lásky. Ani věrnosti."

„Předpokládám, že věrností myslíš, jak jsi zradila Iolante," řekl Raistlin.

„Ve skutečnosti jsem mluvila o tvé zradě naší královny," odvětila Kitiara. „Pokud jde o Iolante, cítím drobnou výčitku svědomí, že jsem ji předala vražedným komandům. Víš, zachránila mi život. Zachránila mě z vězení, když mě Ariakas odsoudil k smrti. Ale nedalo se jí věřit. Stejně jako se nedá věřit tobě, bratříčku."

Kitiara přistoupila blíž. Vykračovala si pyšně, s rukou uvolněně položenou na jílci meče.

Raistlinova ruka, ukrytá v záhybech pláště, vklouzla do váčku.

„Nemám ponětí, o čem mluvíš," řekl. „Udělal jsem, co jsem slíbil."

„Právě teď jsi měl být ve Věži Žďárské cesty a zrazovat své přátele čaroděje Pánu Sothovi."

Raistlin se pochmurně usmál: „A tys měla spát.“

Kitiara se rozesmála: „Jsme my to ale dvojice, že, bratříčku? Takhisis ti darovala svou magii a tys ji použil, abys ji zradil. Ariakas mi dal velení a já mám v plánu taky ho zradit.“

Povzdechla si a dodala: „Nechal jsi chudáka Karamona umřít. A teď tě musím zabít.“

Podívala se na hodiny. Raistlin viděl, jak se jí v očích odrážejí hasnoucí měsíce, a pochopil pravdu. Nespala, protože kouzlo, které na ni seslal, selhalo. A selhalo proto, že tu není magie. Podvedli ho. Díval se, jak zrnko písku klouže hrdlem, kousíček blíž k temnotě.

„Nikdy nebyli žádní bohové šedi, že?“ zeptal se.

Kitiara zavrtěla hlavou. „Takhisis musela najít způsob, jak vlákat Nuitára a jeho bratrance a sestřenici do pasti. Věděla, že představa nových bohů, kteří je přicházejí nahradit, pro ně bude nesnesitelná.“

Přejela rukou po hladkém čirém křišťálu. „Představ si hodiny jako vír v čase. Tví bohové spadli do víru a nemůžou uniknout.“

Raistlin hleděl do skla. „Jak jsi věděla, že bohy varuji? Že je sem přivedu?“

„Kdybys to neudělal ty, udělala by to Iolante. Takže na tom vlastně nezáleželo.“ Kitiara vytáhla meč z pochvy. Ostří zazvonilo. Držela meč zkušeně, s lehkostí a zručností. Byla neúprosná, nemilosrdná. Možná cítí jistou lítost, že musí Raistlina zabít, ale nepochyboval, že ji překoná, protože to samé by udělal i on.

Raistlin se nehýbal. Nepokoušel se uniknout. K čemu by to bylo? Dokázal si představit, jak vyděšeně utíká chodbou, plášť za ním vlaje, dokud mu nedojde dech a nohy neochabnou, jak klopýtne a sestra ho bodne zezadu…

„Vzpomínám si na den, kdy jste se s Karamonem narodili,“ řekla náhle Kitiara. „Karamon byl silný a zdravý, tys byl slabý, sotva naživu. Kdyby nebylo mě, umřel bys. Dala jsem ti život. Myslím, že to mi dává právo ti ho vzít. Ale jsi můj bratříček. Nevzpírej se mi a zemřeš rychle a čistě. V mžiku to budeš mít za sebou. Stačí, když mi dáš dračí jablko.“

Raistlin sáhl levou rukou do váčku. Nahmátl ho prsty a sevřel ho. Upřeně přitom hleděl na Kit, která z něj nespouštěla oči.

„K čemu je dobré dračí jablko?“ zeptal se. „Je mrtvé.

Koneckonců, magie se ztratila.“

„Tys ji snad ztratil,“ řekla Kitiara, „ale dračí jablko ne. Iolante mi řekla, jak jablko pracuje. Jakmile je jednou nějaká věc očarovaná, zůstane tak.“

„Myslíš takhle?“ Raistlin řekl: *„Širák,“* a Magiova hůl se prudce rozzářila.

Světlo Kitiaru na okamžik oslnilo. Pokusila se zastínit si oči, zvedla meč a divoce bodla do tmy. Raistlin se útoku snadno vyhnul, popadl hrst kuliček a hodil je na podlahu, Kit pod nohy.

Kitiara neviděla, šlápla na kuličku a uklouzla. Podjela jí noha, těžce žuchla na kamennou podlahu a udeřila se do hlavy.

Raistlin popadl hůl a postavil se nad sestru, připravený rozbít jí lebku, kdyby se jí jen zachvěla víčka. Ležela však nehybně, oči zavřené. Napadlo ho, že je mrtvá, klekl si a nahmatal tep, stále silný. Probudí se s pořádnou bolestí hlavy a rozmazaným zrakem, ale probudí se.

Nejspíš by ji měl zabít, ale jak řekla, darovala mu život. Raistlin se odvrátil. Další splacený dluh.

Zadíval se na Hvězdné hodiny. Tři měsíce se v baňce třpytily jako světlušky ve sklenici.

Slyšel, jak Fistandantilus křičí: „Rozbij je!“

Raistlin hodiny zvedl. Čekal, že budou těžké, byly však zrádně lehké a málem je upustil. Chystal se je rozbít, jak naléhal stařec, ale pak se zarazil. Proč mu Fistandantilus pomáhá?

Držel hodiny nad podlahou. Chtěl je rozbít a vysvobodit tak tři bohy. Ale co když se to nestane? Co když je rozbitím navěky uzamkne v temnotě?

Raistlin hleděl na přesýpací hodiny. Třpytivé zrnko písku se zachvělo, připravené spadnout. A pak se ozvala příšerná píseň bánší, strašlivé kvílení na přivítanou.

Pán Soth se vrátil do hradu Dargaard.

Raistlin mezi zvuky písně slyšel, jak rytíř smrti běží dolů po schodech. Napadlo ho, že se schová, a chystal se vrátit přesýpací hodiny na podstavec, když vtom začalo zářící zrnko písku padat.

Sledoval zrnko a najednou se mu v hlavě rozbřesklo stejně prudce, jako se předtím rozzářilo světlo na holi. Doufaje, že není

pozdě, rychle otočil Hvězdné hodiny vzhůru nohama.

Zrnko písku spadlo zpět, do horní poloviny, která se změnila ve dno.

Tři měsíce zmizely.

Raistlin neviděl požehnané měsíční světlo. Nevěděl, jestli jeho zoufalý čin uspěl, nebo selhal. Natáhl ruce, dlaněmi vzhůru.

„Kair tangus miopiar!“ řekl roztřeseným hlasem.

Chviličku nic necítil a srdce se mu zastavilo strachem; pak mu v krvi zahořelo důvěrně známé, konejšivé, vzrušující žhavé teplo a v nikách vzplál oheň. Viděl, jak mu plameny seskakují z dlaní, a kolena mu podklesla úlevou. Bohové jsou volní.

Raistlin mrštil Hvězdnými hodinami na kamennou zeď. Sklo se roztříštilo na myriádu ostrých střípků. Vysypaný písek se ve světle třpytil jako maličké hvězdy.

Raistlin zvedl z hromádky kuliček dračí jablko a pevně ho sevřel. Dveře se otevíraly, odstrkované rukou rytíře smrti. Zbývalo mu právě tolik síly, aby mohl pronést slova kouzla…

…jen tak tak.

10.

ŽÁDNÝ ODPOČINEK PRO ČARODĚJE. POMSTA.

dvacátý pátý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

aistlin vykročil ze stezek magie do své ložnice v Rozbitém štítu. Byl vyčerpaný a těšil se do postele, na vyčerpaný spánek. Ke svému úžasu zjistil, že je postel obsazená.

„Vítej doma," řekla Iolante.

Seděla na posteli, a když zvedla hlavu, viděl, že má obličej potlučený a samou modřinu. Obě oči měla černé, jedno tak oteklé, že ho skoro neotevřela. Měla rozbitý ret a krásné šaty potrhané. Krk pokrývaly fialové modřiny.

„Díky, žes mi dnes v noci zachránil život, drahý," zamumlala zkrvavenými rty. „Škoda, že ti to nemůžu oplatit."

Podívala se kradmo na muže, jenž stál u okna a hleděl na tři měsíce, které se právě sešly a vytvořily nemrkající oko. Císař Ariakas se neobtěžoval otočit, jen se ohlédl přes široké rameno. Tvář měl temnou a bez výrazu.

Raistlin nic necítil. Za okamžik zemře, ale byl příliš unavený a vysílený, než aby mu na tom záleželo. Nejspíš by se měl zkusit bránit, seslat nějaké vražedné kouzlo. Slova magie se mu třepotala v hlavě a mizela dřív, než je stačil polapit.

„Jestli mě chcete zabít, udělejte to hned," řekl unaveně. „Aspoň si trochu odpočinu."

Iolante se pokusila usmát, ale bolelo to. Cukla sebou a přitiskla si prst ke rtům.

„Můj pán chce dračí jablko," řekla.

Raistlin strhl váček z opasku a hodil ho na podlahu. Váček se otevřel. Skleněnky a dračí jablko se vykutálely na podlahu, ležely tu a leskly se v měsíčním světle. Tři měsíce se začínaly oddělovat a vzdalovat, ještě však byly blízko.

Měsíční světlo – stříbrné a rudé – dopadalo na jablko, které jako by se koupalo v magii. Jablko začalo růst a jeho vlastní barevná světla zavířila v odpověď.

Ariakas ho okouzleně sledoval. Odešel od okna a dřepl si k němu. Ruce v jablku se k němu natáhly. Ariakasovy prsty se zachvěly. Toužil se ho dotknout, zjistit, zda ho dokáže ovládnout. Vlastně k němu začal natahovat ruku, ale pak ji s temným úsměvem stáhl.

„Hezký pokus, Majere," řekl Ariakas a vstal. „Nejsem tak hloupý jako král Lorac…"

„Ale jsi, drahý," řekla Iolante.

Ariakase zezadu udeřila vlna chladného vzduchu, mrazivého jako zmrzlé pláně Ledové stěny. Kouzelný chlad ho připravil o dech. Ariakas promodral a vlasy, vousy i zbroj mu pokryla jinovatka. Údy se mu roztřásly a krev ztuhla. Na tváři mu zamrzl výraz úžasu a zuřivosti. Nemohl se pohnout a zaduněl o podlahu jako kus ledu.

„Nikdy se neobracej zády k čarodějům," poradila mu Iolante. „Hlavně ne k těm, které jsi zrovna zmlátil."

Raistlin sledoval, omámený vyčerpáním, jak Iolante přešla k Ariakasovi. Klekla si, položila mu ruku na krk a začala klít.

„Zatraceně, do Propasti s tím! Ten mizera je ještě živý! Byla jsem si jistá, že jsem ho zabila. Takhisis ho musí milovat."

Iolante si hodila do záňadří malý špičatý krystal a natáhla ruku k Raistlinovi. „Vím, že jsi unavený. Přenesu tě. Pospěš si! Musíme odsud, než se stráže přijdou podívat, co se mu stalo."

Raistlin na ni zíral, příliš unavený na přemýšlení. Musel přemlouvat mozek, aby pracoval. Zavrtěl hlavou, a nevšímaje si natažené ruky, zvedl svítící dračí jablko. Když se ho dotkl, zmenšilo se a on ho ukryl v dlani.

„Ty běž," řekl.

„Nemůžeš zůstat v Nerace! Ariakas není mrtvý. Pošle za tebou Černý přízrak…“

„Dnes v noci se o to pokusil, že?“ řekl Raistlin a zkoumavě se na ni zadíval.

Tváře jí zalila červeň. Byla krásná a svůdná. Není divu, že nic netušící Černé pláště za noci otevřely dveře jejímu smyslnému šepotu.

„Jak to víš?“ zeptala se.

„Jen si vzpomeň, že počítám schody. Jak dlouho už pracuješ pro Tajné světlo?“

„Od…“ Iolante se zarazila a zavrtěla hlavou. „To je příběh na zimní večer, na vyprávění u ohně. Teď na to nemáme čas. Mí přátelé a já odcházíme z Neraky. Pojď s námi.“

Raistlin hleděl do dračího jablka a pozoroval barvy. Černá a zelená, rudá, bílá a modrá se proplétaly, kroutily a vinuly.

„Musím změnit temnotu,“ řekl.

Iolante na něj nechápavě hleděla, ale pak mu stiskla ruku a jemně ho políbila na tvář: „Děkuji ti, Raistline Majere. Zachránil jsi lidi, kteří jsou mi nejdražší.“

Hodila na zeď magický jíl. Dveře se otevřely, rozrostly a Iolante vkročila dovnitř.

„Buď s bohy,“ zavolala na něj.

Dveře se za ní zavřely.

„Mám to v úmyslu,“ řekl Raistlin.

Podržel v nikách svítící dračí jablko a podíval se z okna na tři měsíce.

„Jste mi dlužní,“ řekl jim.

Ruce v dračím jablku se k němu natáhly, chytily ho a odnesly pryč.

11.

BOŽÍ DOMOV. STAŘÍ PŘÁTELÉ.

dvacátý pátý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

aistlin se probudil a zjistil, že leží na tvrdém kameni, studeném a hladkém, takže to vypadalo, jako by odpočíval na lesknoucí se, černé hladině zamrzlého jezera. Kolem něj stál kruh jednadvaceti kamenných pilířů, beztvarých a hrubě otesaných. Pilíře stály odděleně, ale tak blízko u sebe, že Raistlin neviděl, co je za nimi.

Neměl ponětí, jak dlouho spal. Vzpomínal si na chvíle, kdy byl zpola při vědomí a otupěle si říkal, že by se měl probudit, že písek v přesýpacích hodinách se rychle sype, svět se otáčí a věci se dějí a on není při tom, aby je tvaroval. Několikrát se pokusil zachytit se za okraj vědomí a vytáhnout se z hluboké studny spánku, ale vždycky jen zjistil, že se mu nedostává sil.

Když se probral, vůbec se mu nechtělo pohnout, stejně jako se člověku nechce vstávat z postele za šedivého rána, kdy kapky jemně ťukají na okenní tabule. Vzduch byl čistý a nehybný a přinášel k němu vůni jara. Byla to však slabá vůně doby, která je ještě kdesi daleko, jako by tady, v tomto údolí, na běhu času nezáleželo.

Raistlin se podíval na nebe a podle postavení hvězd usoudil, že se blíží ráno, i když netušil, kterého dne. Nebe nad ním bylo černé jako smrt. Matné světlo na východě slibovalo červánky. Hvězdy svítily

jasně, nejjasněji rudá hvězda, Reorxova kovářská výheň. Viděl i souhvězdí ostatních bohů, všech najednou, což nebylo možné.

Loni na podzim Raistlin pohlédl na nebe a spatřil, že chybí dvě souhvězdí: souhvězdí Paladina a Takhisis. Jak se to zdálo dávno! Podzimní listí odlétlo v plemenech a kouři. Zima uctila mrtvé sněhem, bílým a čistým. Ten sníh teď tál a nový život, zrozený ze smrti a obětí, se tvrdohlavě snažil prorazit zmrzlou půdou.

„Boží domov," zašeptal Raistlin.

Spal na kameni a neměl ani přikrývku, přesto nebyl ztuhlý ani rozbolavělý. Vstal, vytřepal plášť a ujistil se, že má po boku Magiovu hůl. Viděl, jak se souhvězdí odrážejí na lesklém černém povrchu.

Hvězdy nahoře a hvězdy dole, podobně jako v přesýpacích hodinách.

Pilíře kolem něj se podobaly mřížím vězení. Neviděl cestu, kudy mezi nimi projít.

Někomu je víra vězením, přemítal. Jiným přináší víra svobodu.

Raistlin odhodlaně zamířil k pilířům a náhle se ocitl na druhé straně, aniž věděl, jak se tam dostal.

„Zajímavé," zamumlal.

Měl žízeň a hlad. I za nejlepších časů příliš nejedl a včera prožíval takové napětí a vnitřní zmatek, že na jídlo úplně zapomněl. Jako by v odpověď na své myšlenky našel potůček průzračné vody, stékající z hor. Raistlin se napil, namočil ve vodě kapesník a omyl si tvář i tělo. Zdálo se, že má voda posilňující moc, neboť se cítil silný a odpočatý. A i když tu nebylo nic k jídlu, neměl hlad.

Raistlin o Božím domově četl, i když ne příliš, neboť toho o něm nebylo příliš zapsáno. Estéti, kteří se vydali do Neraky, se ho pokusili najít. Nepodařilo se jim to, přestože byl Boží domov velice blízko děsivého města. Boží domov je nejposvátnější místo na světě. Kdo a proč jej stvořil, není známo. Estéti nabízeli rozličné teorie. Jedna tvrdila, že když bohové stvořili svět, sešli se tady, aby se radovali. Jiná se domnívala, že Boží domov vystavěli lidé, že je to svatyně zbudovaná některou ztracenou a zapomenutou civilizací. *Věděl*o se však, že sem smějí vstoupit jen ti, kterým to bohové dovolí.

Raistlin měl pocit naléhavosti, jako by mu bohové dýchali na záda.

Všechno se děje z nějaké příčiny. Musím se ujistit, že je to má příčina.

Raistlin se usadil na kamenech u potoka a vytáhl z váčku dračí jablko. Položil ho na povrch před sebou a se zaklínáním sáhl po nikách, které se k němu natahovaly. Neměl ponětí, jestli jeho plán vyjde, protože stále ještě objevoval možnosti jablka. Podle toho, co četl, čarodějové, kteří jablka vytvořili, s jejich pomocí nahlíželi do budoucnosti. A pokud vidí oči jablka do budoucnosti, proč ne do přítomnosti? To se zdálo mnohem snazší.

„Někoho hledám," řekl jablku. „Chtěl bych vědět, co ta osoba dělá, slyšet, co říká, a vidět, co právě teď vidí. Je to možné, Zmijovče?"

Je. Mysli jen na tu osobu. Soustřeď se na ni tak, až budeš mít v mysli pouze ji. Zavolej třikrát její jméno.

Raistlin si vzpomněl na své dvojče, nebo spíše už se nepokoušel ty vzpomínky zahnat. „Karamone," řekl.

„Karamone," řekl znovu a hleděl do jablka, vířícího barvami.

„Karamone," řekl potřetí, ostře, tónem, jaký užíval, když byli ještě děti a on se ho pokoušel probudit. Karamon si vždycky rád přispal.

Barvy v jablku se rozptýlily jako ranní mlha. Raistlin spatřil déšť, mokrou skálu. Kolem stáli promoklí jeho přátelé: Tanis Půlelf, Tika Waylanová, Tasslehoff Bosonožka, Flint Křesadlo a jeho dvojče, Karamon. Stál s nimi i stařec v šedivém plášti a ošuntělém klobouku.

„Fišpán," řekl Raistlin tiše. „Jistě."

Tanis a Karamon měli na sobě černou zbroj s odznaky důstojníků dračí armády. Tanis měl nasazenou přilbu, která mu byla příliš velká a neměla ho ani tak chránit jako spíš zakrýt špičaté uši, prozrazující elfskou krev. Karamon neměl přilbu, nejspíš nenašel žádnou dost velkou. Pancíř mu byl těsný a řemeny, které ho na široké hrudi držely, byly napjaté k prasknutí.

Raistlin přihlížel, jak se Tanis – tvář pokroucenou hněvem – rozhlédl po malé skupince. Zaměřil se na Karamona.

„Kde je Berem?" zeptal se naléhavě.

Raistlin nastražil uši.

Bratrova tvář zrudla. „Já – nevím, Tanisi. Myslel – myslel jsem, že je vedle mě.“

Tanis zuřil. „On je to jediné, co nás může dostat do Neraky, a jediný důvod, proč nechávají Lauranu naživu. Jestli ho chytí…“

„Neboj se, chlapče.“ To byl Flint, který byl Tanisovi vždycky utěšujícím otcem. „Najdeme ho.“

„Odpusť mi, Tanisi,“ mumlal Karamon. „Myslel jsem na – na Raista. Vím, že bych neměl…“

„U Propasti, jak nám ten tvůj mizerný bratr dokáže nadělat potíže, i když tu ani není?“

„Vskutku, jak?“ zeptal se Raistlin s povzdechem i úsměvem.

Takže Tanis opravdu zajal Berema a chce ho vyměnit za Lauranu. Jenže Karamon ho ztratil. Raistlin uvažoval, jestli Tanis ví, proč Temná královna Berema tak zoufale chce. Kdyby to věděl, byl by tak ochotný předat jí ho? Raistlin se neodvažoval hádat. Tyhle lidi neznal. Změnili se, válka a utrpení je změnily.

Karamon, dobrosrdečný, veselý a vstřícný, byl ztracený a sám a hledal chybějící část sebe sama. Vedle něj stála Tika Waylanová a pokoušela se mu být oporou, ale nechápala ho.

Odvážná a pěkná Tika, s nezkrotnými rusými vlasy a srdečným smíchem. Rusé vlasy byly mokré a zplihlé, ale jejich oheň pořád ještě zářil v jarním dešti. Nenesla džbánky piva, ale meč, a na sobě měla různorodé kusy zbroje. Raistlina kdysi Tičina láska ke Karamonovi rozčilovala. Nebo na ni možná žárlil. Ne proto, že by snad Raistlin Tiku také miloval, ale protože Karamon našel ještě někoho jiného, koho miloval, kromě svého dvojčete.

„Udělal jsem ti laskavost, když jsem odešel, bratře,“ řekl Raistlin Karamonovi. „Je čas, abys šel dál.“

Zadíval se na Tanise, vůdce skupinky. Kdysi býval klidný a vyrovnaný, ale teď se Raistlinovi hroutil před očima. Vzali mu ženu, kterou miloval, a on se ji zoufale snažil zachránit, i kdyby to mělo znamenat zkázu světa.

Fišpán, popletený starý čaroděj v šedém plášti, stál stranou, sledoval je a tiše, trpělivě čekal.

Raistlin si vzpomněl na otázku, kterou mu Tanis položil kdysi

dávno, když podzimní vítr přinášel chlad: „Věříš, že jsme byli vyvoleni, Raistline? Proč? Nejsme žádní hrdinové…“

A vzpomněl si i na svou odpověď: „Ale kdo nás vybral? A z jakého důvodu?“

Podíval se na Fišpána a pochopil. Alespoň částečně.

Tasslehoff Bosonožka, nezkrotný, nezodpovědný a otravný. Pokud byl Berem Věčný muž, Tas byl Věčné dítě. To dítě dospělo. Jako Mari. Jaká škoda.

Raistlin sledoval, jak Tanis rozhněvaně nařizuje zbytku skupiny Berema hledat. Unaveně se vraceli po vlastních stopách, podél stezky, jestli nezjistí, kde ji Berem opustil. Flint objevil Beremovy stopy v hlíně, rozběhl se za ním a nechal ostatní za sebou.

„Flintě! Počkej!“ vykřikl Tanis.

Raistlin překvapeně zvedl hlavu. Ten výkřik nezazněl z jablka. Ozval se z druhé strany skalní stěny! Raistlin se podíval za Tanisovým hlasem a spatřil úzkou, tunelu podobnou průrvu. Přísahal by, že tu předtím nebyla.

Neměl čas se divit. Už dračí jablko očividně nepotřebuje. Kitiara měla pravdu, jeho přátelé hledali Boží domov a zdá se, že ho našli.

Raistlin vrátil jablko do váčku, zvedl hůl a rychle zašeptal slova kouzla, doufaje, že na tak posvátném místě neselže.

„*Cermin širak dari mayat, kulit mas ente bentuk.*“

Raistlin na sebe seslal kouzlo neviditelnosti. Podíval se do vody. Neviděl svůj odraz, a pokud se nevidí sám, neuvidí ho ani přátelé. Kouzlo vyšlo.

Jedinou výjimkou by mohl být Fišpán. Raistlin nechtěl nic riskovat, vklouzl mezi kamenné pilíře a ukryl se za nimi, právě když se puklinou ve skále proplížil jakýsi muž.

Byl to muž se starou tváří a mladýma očima, muž, který byl na palubě lodi ve Wrakově, muž, jenž je navedl do víru. Když se Berem zvedal, drahokam, který měl vsazený v hrudi, se zaleskl v ranním slunci.

Berem Věčný muž. Muž zeleného drahokamu. Jaslin bratr. Muž, který může královnu Takhisis osvobodit, nebo ji navždy uvěznit v Propasti.

Berem se vyděšeně ohlédl. Vypadal uštvaně, jako liška prchající

před psy. Rozběhl se po kamenitém dně údolí. Flint s ostatními nebudou daleko, ale právě teď byli Berem a Raistlin v Božím domově sami.

Jen pár slov a Raistlin by mohl Berema očarovat, uvěznit ho. Dračí jablko by je odneslo zpět do Neraky. Mohl by Takhisis předložit neocenitelný dar. Byla by vděčná. Dala by mu cokoliv, po čem by jeho srdce zatoužilo. Možná by mohl vyjednat i Lauraninu svobodu. Ale vždycky už by musel spát jen na půl oka…

Raistlin sledoval, jak Berem probíhá kolem něj. Věčný muž zahlédl ve skále naproti cosi, co vypadalo jako další puklina. A pak se vynořil Flint, který se hnal za ním. Trpaslík byl rudý rozrušením a námahou. Berem měl pořádný náskok, nezdálo se, že by Flint mohl v závodě zvítězit.

Raistlin za sebou uslyšel výkřik, otočil se a uviděl, jak z úzké pukliny vylézá Tas. Šotek se vynořil v údolíčku a hlasitě žasl nad kamennými pilíři, kamenným dnem a dalšími divy. Raistlin slyšel na druhé straně hlasy přátel. Nedokázal rozeznat, co říkají.

„Tanisi! Rychle!“ zavolal Tas.

„Jiná cesta není?“ ozval se úzkou průrvou Karamonův stísněný hlas.

Tasslehoff prohledával údolí a pokoušel se najít Flinta, ale mezi šotkem a trpaslíkem stály pilíře a bránily mu ve výhledu. Rozběhl se zpátky k puklině, sklonil se a nahlédl dovnitř.

Zaječel cosi do ústí a kdosi zaječel zpět. Podle zvuku se pokoušeli proplazit a zdálo se, že Karamon uvázl.

Flint začal Berema konečně dohánět. Ranní slunce vrhalo na skalnaté stěny stíny a Berem zřejmě průrvu ztratil. Pobíhal tam a zpátky jako králík podél plotu a hledal cestu ven. Pak ji našel a vrhl se k ní.

Berem se chystal vlézt do díry. Raistlin přemýšlel, co dělat, zvažoval, jestli se má pokusit Berema zastavit, když Flint najednou vyděšeně vykřikl. Trpaslík se chytil za hruď, bolestně zasténal a klesl na kolena.

„Srdce. Věděl jsem to,“ řekl Raistlin. „Varoval jsem ho.“

Instinktivně vyrazil trpaslíkovi na pomoc, ale pak se zarazil. Už nepatří do jejich života. Oni už nepatří do jeho. Raistlin se díval a

čekal. Stejně nemůže nic dělat.

Berem slyšel Flinta vykřiknout a polekaně se ohlédl. Když uviděl, jak starý trpaslík padá na zem, zaváhal. Podíval se na puklinu, potom na Flinta a pak se mu rozběhl na pomoc. Klekl si vedle trpaslíka, který měl popelavě šedou tvář.

„Co se děje? Jak ti mám pomoct?“ zeptal se Berem.

„To nic,“ zalapal po dechu Flint. Tiskl si ruku k hrudi. „Jenom podrážděný žaludek. Něco jsem snědl. Jenom… pomoz mi vstát. Nemůžu popadnout dech. Když se trochu projdu…“

Berem pomohl starému trpaslíkovi na nohy.

Z druhé strany údolí je konečně zahlédl Tasslehoff. Jenže šotek to samozřejmě špatně pochopil. Myslel si, že Berem Flinta napadl.

„To je Berem!“ zoufale vykřikl Tas. „Dělá něco Flintovi! Rychle, Tanisi!“

Flint udělal krok a zavrávoral. Obrátil oči v sloup. Nohy se mu podlomily. Berem ho chytil do náruče, položil ho jemně na kameny a pak se nad ním sklonil, nejistý, co má dělat.

Když za sebou uslyšel dusot nohou, vstal. Ulevilo se mu. Přichází pomoc.

„Cos to udělal?“ vztekle vykřikl Tanis. „Tys ho zabil!“

Tasil meč a zabořil čepel do Beremova těla.

Berem sebou škubl a vykřikl. Zhroutil se dopředu, nabodnutý na meči, a spadl na Tanise. Jeho váha je oba málem srazila k zemi. Tanisovy ruce zalila krev. Vytrhl meč a otočil se, připravený porvat se s Karamonem, který se ho pokoušel odtáhnout. Berem na zemi sténal a ze smrtící rány prýštila krev. Tika vzlykala.

Flint nic z toho neviděl. Opouštěl svět a jeho duše se chystala na dlouhou cestu. Tasslehoff vzal trpaslíka za ruku a pobízel ho, ať vstane.

„Dej mi pokoj, ty osle,“ slabě zabručel Flint. „Nevidíš, že umírám?“

Tasslehoff žalostně zakvílel a padl na kolena. „Neumíráš, Flintě! To neříkej!“

„Snad bych měl vědět, jestli umírám, nebo ne!“ zlostně se zamračil Flint.

„Už předtím sis myslel, že umíráš, a měl jsi jenom mořskou

nemoc,“ řekl Tas a utřel si nos. „Možná… možná…“ rozhlédl se kolem po skalnatém dnu údolí. „Možná máš zemskou nemoc.“

„Zemskou nemoc!“ odfrkl si Flint. Když ale viděl šotkovo zoufalství, obměkčil se. „No tak, no tak, chlapče. Neztrácej čas a neblekotej jako tupý trpaslík. Zaběhni pro Tanise.“

Tasslehoff popotáhl a udělal, co mu Flint řekl.

Beremova víčka se zachvěla. Znovu zasténal a posadil se. Přitiskl si ruku k hrudi. Smaragd, zalitý krví, se leskl ve slunci.

Naděje žije. Bez ohledu na nedorozumění, na chyby, které uděláme, bez ohledu na to, co zpackáme, bez ohledu na smutek a žal a ztráty, bez ohledu na to, jak hluboká je temnota, naděje žije.

Raistlin odešel od pilířů a neviděný přešel k Flintovi, který tu ležel se zavřenýma očima. Na okamžik byl Flint sám. Kdesi v dálce se Karamon pokoušel přivést Tanise k rozumu. Tasslehoff tahal Fišpána za rukáv, aby ho pochopil. Fišpán chápal až moc dobře.

Raistlin si klekl vedle trpaslíka. Flint měl popelavou tvář, staženou bolestí. Zatínal pěsti a na obočí se mu perlil pot.

„Nikdy jsi mě neměl rád,“ řekl Raistlin. „Nikdy jsi mi nevěřil. Ale byls ke mně hodný, Flintě. Nemůžu ti zachránit život, ale můžu ulehčit bolest umírání a dát ti čas rozloučit se.“

Raistlin sáhl do váčku a vytáhl flakónek se šťávou z makovic. Nalil pár kapek trpaslíkovi do úst. Vrásky bolesti povolily a Flint otevřel oči.

Když se přátelé shromáždili kolem Flinta, aby se rozloučili, Raistlin byl s nimi, i když se to nikdy nikdo z nich nedozvěděl. Několikrát si řekl, že by měl jít, že má práci, že jeho ctižádostivé plány do budoucna visí na vlásku, ale zůstal s přáteli a s bratrem.

Raistlin zůstal, dokud Flint nezavřel oči a naposledy nevydechl. Pak zašeptal kouzlo a před ním se otevřel průchod.

Vkročil do něj a neohlédl se.

12.

KITIARIN NŮŽ. PAR-SALIANŮV MEČ.

dvacátý pátý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Kitiara dorazila do Neraky časně ráno pětadvacátého, v obavách, že dorazí pozdě na válečnou radu, a zjistila, že Ariakas zatím také nepřišel. Plány na setkání rady vzaly za své, protože armády žádného z velmistrů nesměly vstoupit do města před císařem. Ariakas ostatním velmistrům nedůvěřoval; kdyby dostali svolení vstoupit do Neraky, mohli by uzavřít městské brány, zaplnit hradby válečníky a pokusit se ho udržet venku.

Kitiara čekala, že se nastěhuje do svých přepychových pokojů v chrámu, místo toho však byla nucena tábořit za hradbami, ve stanu tak malém a těsném, že se v něm nedalo přecházet tam a zpátky, na což byla zvyklá, když potřebovala přemýšlet.

Kitiara měla mizernou náladu. Pořád ji ještě bolela hlava, jak se udeřila o kamennou podlahu pokladnice. Byla ráda, že má důvod opustit Dargaard. Přestože se cítila mizerně, povolala Mráčka a odlétla se připojit ke své armádě. Pomyšlení na to, jak na Ariakase zaútočí, aby získala Korunu moci, jí ulevovalo od bolesti hlavy, ale když dorazila k Nerace, zjistila jen, že nikdo neví, kde Ariakas je či kdy se je uráčí poctít svou přítomností. Kitiaře nezbývalo nic než se vztekat a stěžovat si svému pobočníkovi, bozakovi jménem Gakhan.

„Ariakas to dělá schválně, aby nás vyvedl z míry," reptala

Kitiara. Seděla skloněná nad stolkem, hlavu v dlaních, a mnula si bolestně pulsující spánky. „Pokouší se nás zastrašit, Gakhane. To si nenechám líbit.“

Gakhan vydal zvuk podobný odfrknutí, ušklíbl se a jazyk mu zakmital mezi zuby.

Kitiara zvedla hlavu a ostře se na něho podívala: „Něco jsi slyšel. Co se děje?“

Gakhan byl s Kitiarou ještě před válkou. I když byl oficiálně její pobočník, neoficiálně mu říkali Kitiařin nůž. Gakhan byl věrný Kitiaře a královně, v uvedeném pořadí. Říkalo se, že je do Modré dámy zamilovaný, ačkoliv to důsledně říkali za jeho zády a nikdy před ním. Bozak byl chytrý, mlčenlivý, vynalézavý a mimořádně nebezpečný a svou přezdívku si zasloužil.

Gakhan vyhlédl ze stanu, pak utáhl chlopeň a zašněroval ji. Naklonil se ke Kitiaře a tiše řekl: „Pán Ariakas se opozdil, protože je zraněný. Skoro zemřel.“

Kitiara se na bozaka překvapeně podívala: „Cože? Jak?“

„Tiše, má paní,“ řekl vážně drakonián. „Kdyby podobné zprávy prosákly, mohly by dodat odvahy císařovým nepřátelům.“

„Jistě, máš pravdu,“ odpověděla stejně vážně Kit. „Věříš svému zdroji, že je tato… ehm… znepokojivá zpráva pravdivá?“

„Naprosto,“ řekl Gakhan.

Kitiara se usmála. „Potřebuji podrobnosti. Ariakas nebyl v poslední době v boji, takže předpokládám, že se ho někdo pokusil zavraždit.“

„A málem se mu to podařilo.“

„Kdo to byl?“

Gakhan se dramaticky odmlčel a pak se zazubil a řekl: „Jeho čarodějnice!“

„Iolante?“ řekla Kit hlasitě. V úžasu zapomněla na obezřetnost.

Gakhan se na ni varovně podíval a Kit ztlumila hlas. „Kdy se to stalo?“

„Za Noci oka, má paní.“

„Ale to není možné. Iolante tu noc zemřela.“ Kitiara ukázala na zprávy. „Mám hlášení…“

„Smyšlená, má paní. Zdá se, že Talent Orren…“

Kitiara si ho pohněvaně změřila: „Orren? Co ten s tím má společného? Chci vědět o Iolante.“

Gakhan se uklonil: „Prosím o trpělivost, má paní. Zdá se, že Orren odhalil plán na zabití jeho i ostatních členů Tajného světla. Rozšířil mezi vojáky zprávu, že se církev pokouší Neraku vyčistit, že byly vydány rozkazy k vypálení Rozbitého štítu a Chlupatého trola. Vojáky to přirozeně nepotěšilo, a když dorazila komanda vykonat rozkazy, zjistila, že obě hospody hlídají ozbrojení vojáci. Orren a jeho přátelé unikli.“

„A co to má společného s Iolante?“ vyptávala se netrpělivě Kit.

„Patří k Tajnému světlu.“

Kitiara zůstala v šoku. „To není možné. Zachránila mi život!“

„Myslím, že tehdy pomýšlela na to, že vám bude sloužit, má paní. Pak ji ale rozčarovalo, když jste chtěla odstranit magii. Příležitostně pracovala pro Orrena. Stali se z nich milenci a ona se přidala k jeho bandě.“

„A co s tím má společného Ariakas?“ zeptala se zmateně Kit.

„Císař chtěl dračí jablko, které patří vašemu bratrovi. Ariakas zachránil Iolante před zabijáky, ale ne z lásky. Řekl jí, že pokud si cení vlastního života, bude muset Raistlina zabít. Sel s ní, aby se ujistil, že udělá, co jí řekl, a aby získal dračí jablko.“

„Ale Iolante místo útoku na Raistlina zaútočila na Ariakase,“ řekla Kitiara.

„Bylo mi řečeno, že nebýt zásahu Pána noci, na příkaz Jejího Temného Veličenstva, císař by zmrzl.“

Kitiara zaklonila hlavu a rozesmála se.

Gakhan si dovolil úsměv a mávnutí ocasu, ale to bylo všechno.

„Už Ariakas roztál?“ zeptala se Kitiara. Ještě se pochechtávala.

„Císař byl uzdraven, má paní. Dorazí do Neraky zítra.“

„Co se stalo s Iolante?“

„Utekla. Opustila Neraku s Orrenem a zbytkem Tajného světla.“

„Jaká hanba, že jsem ji podcenila,“ zavrtěla hlavou Kitiara. „Mohla jsem ji využít. A co Raistlin?“

„Zmizel, má paní. Předpokládá se, že také opustil Neraku, ale nikdo neví, kam šel. Stejně na tom nesejde,“ pokrčil rameny Gakhan. „Je to odsouzený muž. Císař ho chce mrtvého. Královna Takhisis ho

chce mrtvého. Pán noci ho chce mrtvého. Pokud je Raistlin Majere ještě v Nerace, je to obrovský hlupák.“

„Ať je můj bratr cokoliv, hlupák nikdy nebyl. Díky za informace, Gakhane. Musím si to všechno promyslet,“ řekla Kitiara.

Bozak se uklonil a odešel. Padla noc, a tak jeden z pobočníků vešel dovnitř, zapálil lucernu a zeptal se jí, jestli chce večeři. Kit mu přikázala odejít.

„Postav venku stráž. Ať mě dnes v noci nikdo neruší.“

Kitiara seděla, upírala oči na mihotavý plamen svíčky a viděla v ní Ariakasovu surovou tvář. Věřil, že proti němu strojí úklady.

No, strojí.

A nemůže za to nikdo jiný než on sám. Vždycky podporoval soupeření mezi velmistry. Vědomí, že kdokoliv z nich může být nahrazen svým protivníkem, je udržovalo ve střehu. Mělo to jistou vadu – některý z velmistrů se mohl rozhodnout podříznout někomu krk, a ten krk mohl být Ariakasův.

Ariakas nedůvěřoval všem velmistrům, ale jí nejvíc. Kitiara byla mezi svými jednotkami oblíbená, mnohem oblíbenější než Ariakas mezi vlastními. Dohlédla na to, aby vojáci dostávali žold. A nejdůležitější je, že na Kitiaru hleděla s laskavostí i Temná královna, která v těchto dnech nehleděla příliš laskavě na Ariakase. Udělal příliš mnoho chyb.

Měl vyhrát válku několika rychlými, surovými, drtivými údery a skončit ji dřív, než do boje na straně světla vstoupili dobří draci. Měl dobýt Věž Nejvyššího kněze, než tam rytíři stačili poslat posily. Měl se spoléhat na draky, kteří mohou útočit ze vzduchu, kde měli výhodu, a mnohem méně na armádu na zemi. A *neměl* dovolit Kitiaře, aby se spojila s mocným Pánem Sothem.

Takhisis bezpochyby litovala, že si k velení dračím armádám vybrala Ariakase. Kitiara skoro cítila na rameni ruku Jejího Temného Veličenstva, která ji postrkovala k trůnu a pobízela, ať převezme Korunu moci.

Podivné… Kitiara skutečně cítila na rameni ruku.

„Co to…“

Jedním plynulým pohybem vyskočila a tasila meč. Už už by udeřila, když uviděla, kdo to je.

„Ty!“ zajíkla se.

„Obrovský hlupák,“ řekl Raistlin.

Kitiara držela meč v pohotovosti a prohlížela si ho přivřenýma očima: „Proč tu jsi? Proč jsi přišel?“

„Nepřišel jsem tě zabít, sestro, pokud se toho bojíš. Pravda, ty ses chystala zabít mě, ale jsem ochoten připsat to na účet sourozenecké rivalitě.“

Kitiara se usmála, ale meč neschovala.

„Nechám si zbraň při ruce, kdybys náhodou ty ucítil vření sourozenecké rivality. Takže proč tu jsi, bratříčku? Jsi v nebezpečí. Nadělal sis mocné nepřátele. Císař tě chce mrtvého. *Bohyně té* chce mrtvého!“ Kit potřásla hlavou. „Jestli Čekáš, že tě budu chránit, nemůžu nic dělat.“

„Nic *od tebe* nečekám, sestro. Přišel jsem s něčím *pro tebe.*“

Raistlin stál s rukama ukrytýma v rukávech pláště, kápi staženou na ramena. Světlo lucerny se mihotalo v podivných zlatých očích se zornicemi podobnými přesýpacím hodinám.

„Chceš Korunu moci,“ řekl jí. „Můžu ti ji pomoct získat.“

„Mýlíš se,“ pravila vážně. „Ariakas je můj císař. Jsem jeho věrná poddaná.“

„A já jsem elfský král,“ ušklíbl se Raistlin.

Kitiaře zacukal ret. „Ve skutečnosti mám obavy o císařovo zdraví.“ Přejela ukazováčkem po drážce na meči, která dovolovala krvi odtékat po čepeli, aniž by ji špinila. „Státní záležitosti Ariakase velmi vyčerpávají. Měl by si odpočinout; pořádně, dlouho odpočinout. Takže na co myslíš? Jak mi můžeš pomoct?“

„Mám v toulci spoustu šípů,“ chladně odvětil Raistlin. „To, který se rozhodnu použít, závisí na okolnostech, za jakých k tomu dojde.“

„Žvaníš jako elfský král,“ popuzeně odsekla Kit. „Neřekneš mi to, protože mi nevěříš.“

„Věřit ti není dobré, sestro, jinak už bych teď byl mrtvý,“ suše řekl Raistlin.

Kitiara si ho chvíli prohlížela a pak zasunula meč do pochvy a posadila se. „Řekněme, že tvou nabídku přijmu. Pomůžeš mi stát se císařem. Co čekáš na oplátku?“

„Palantaskou Věž Vysoké magie.“

Kitiara užasla: „Tu hrůzu? Je prokletá! K čemu by ti byla?“

Raistlin se usmál: „Tohle mi říká žena, která žije na hradu Dargaard.“

„Ne na dlouho,“ řekla Kitiara. „Můžeš mít svou prokletou Věž. Nemyslím, že by o ni stál někdo jiný.“ Položila lokty na stůl a netrpělivě si ho přeměřila. „Co máš v plánu?“

„Zítra, až se setká válečná rada, mě musíš dostat do chrámu.“

Kitiara užasla. „Opravdu jsi obrovský hlupák. To už můžeš rovnou napochodovat dolů do kobky, zamknout se v ní a máš to. Budou tam všichni tví nepřátelé, včetně královny Takhisis! Pokud tě někdo z nich odhalí, nepřežiješ ani tak dlouho, abys stačil zachroptět.“

„Dokážu se ukrýt před smrtelnými nepřáteli. A pokud jde o Takhisis, musíš ji přesvědčit, že jí budu víc k užitku živý než mrtvý.“

Kit se ušklíbla: „Zkřížil jsi jí plány na zničení bohů magie. Nejednou jsi zradil její důvěru. Co bych asi mohla říct, aby tě Takhisis nechala naživu?“

„Vím, kde najít Berema Věčného muže.“

Kitiara zadržela dech. Nevěřícně se na něj zadívala a pak vyskočila a popadla ho za ramena. Byl kost a kůže, žádné svaly, a Kit si vzpomněla na nemocného chlapce, kterého pomáhala vychovat. Netrpělivě jím zatřásla, jako by to pořád byl ten malý chlapec.

„Ty víš, kde je Berem? Pověz mi to!“

„Jsme dohodnuti?“ opáčil Raistlin.

„Ano, ano, zatraceně, jsme dohodnuti! Najdu způsob, jak tě dostat do chrámu, a promluvím s královnou. A teď mi pověz, kde je Věčný muž?“

„Naše matka porodila jen jednoho hlupáka, sestro, a to je Karamon. Když ti to řeknu teď, co ti zabrání zabít mě? Pokud chceš najít Berema, musíš mě udržet naživu.“

Kitiara do něj strčila, až málem upadl. „Lžeš! Nemáš ponětí, kde je Berem! Naše dohoda je zrušena.“

Raistlin pokrčil rameny a otočil se k odchodu.

„Počkej! Stůj!“ Kitiara si kousala ret a mračila se na něj. Nakonec řekla: „Proč bych se s tebou měla spojit?“

„Protože chceš Korunu moci. A tu má Ariakas. Četl jsem o té koruně a vím, jak kouzlo pracuje. Ten, kdo ji má na hlavě, je nepřemožitelný…“

„To všechno vím,“ netrpělivě ho přerušila Kitiara. „Nemusí mi to vykládat nějaká mizerná kniha.“

„Chystal jsem se říci, že je koruna nepřemožitelná fyzickým útokem a většinou obyčejných magických útoků,“ klidně dokončil Raistlin.

Kitiara se zamračila: „Nechápu.“

„Nikdy jsem nebyl *obyčejný*,“ řekl Raistlin.

Kitiaře se pod dlouhými černými řasami zaleskly oči. „Dohodnuti, bratříčku. Zítra bude významný den v dějinách Krynnu.“

13.

SPIRITOR, CHRÁM TEMNÉ KRÁLOVNY.

dvacátý šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Vyšlo slunce a po noci opilého zmatku mělo kalné oči, podlité krví. Stoky na nerackých ulicích byly rudé krví z předjitřních hodin onoho významného dne, a přece nebyl nepřítel v dohledu. Jednotky Dračích velmistrů bojovaly mezi sebou.

Jelikož císař dorazil pozdě, jednotky ostatních velmistrů nesměly vstoupit do Neraky, což znamenalo, že si nesměly dopřát neracké pivo, trpasličí kořalku ani jiné radovánky. Mnozí vojáci pochodovali ostrým tempem, aby se dostali do Neraky včas, a zvládli to a vydrželi důtky, zapáchající vodu a mizerné jídlo jen proto, že jim slíbili dovolenou v Nerace. Když jim oznámili, že nesmí dovnitř a musí dál jíst mizerné jídlo a pít jenom vodu, bouřili se.

Dva velmistři, Lucien z Takaru, zpola zlobr a vůdce Černé dračí armády, a Salah Chán, vůdce Zelených, už měsíc vedli soukromou válku; oba chtěli rozšířit své panství na území toho druhého. Lidé z Churu, vedení Salahem Chánem, vždycky nenáviděli zlobry, a ti zase vždycky nenáviděli lidi. Během války se z obou ras stali zdráhaví spojenci, ale s válkou to šlo z kopce a každý velmistr se staral hlavně o sebe. Když mezi jejich jednotkami vypukly bitky, obviňovali se navzájem a ani jeden neudělal nic pro to, aby boje zastavil.

V nejhorším stavu byla Bílá dračí armáda, protože vůbec neměla vůdce. Hobgoblin Tede, kterému ona pozice náležela, se na válečnou radu nedostavil a šeptalo se, že je po smrti. Drakoniánští a lidští velitelé začali o velení bojovat mezi sebou; všichni doufali, že se zalíbí císaři, a nikdo se nesnažil udržet ve vojsku kázeň a pořádek.

Jen jediný velmistr dokázal udržet své jednotky pod kontrolou – Kitiara. Její důstojníci a jednotky jí byli věrní a velice disciplinovaní. Byli hrdí na svého velmistra i na sebe, a i když někteří reptali, že přicházejí o zábavu, zůstali ve svém táboře.

Vojáci Rudé dračí armády už byli ve městě a dostali rozkaz držet ostatní venku, dokud nedorazí císař. Ukázalo se, že je to obtížné, jelikož drakoniáni dokázali prostě přeletět hradby a obsadili Rozbitý štít i Chlupatého trola (obojí s novými správci).

Když se neracká městská hlídka s vojáky Rudé dračí armády za zády během noci pokusila drakoniány vyhnat, propukly boje. Pán noci viděl, že neracká stráž nemůže nezkrotný dav zvládnout, a bál se, že se boje přenesou až na chrámové pozemky, vyslal tedy na pomoc chrámovou stráž. V kritické chvíli, právě když se Pán noci chystal na válečnou radu, zůstal chrám nehlídaný.

Pán noci zuřil a ze všeho obviňoval Ariakase, o němž se šeptalo, že se hloupě málem nechal zabít vlastní courou. Přikázal všem temným poutníkům ve městě a přilehlém okolí, aby se shromáždili u chrámu a pomohli ho zabezpečit.

❋ ❋ ❋

Raistlin se probudil před svítáním. Strávil noc v tunelech pod Loutnovým obchodem. Onoho rána si svlékl obarvený černý plášť. Přejel rukou po látce; barvíř nelhal, černá nevybledla ani nezezelenala. Plášť mu dobře sloužil. Poskládal ho a uložil na židli.

Přivázal váčky s přísadami kouzel a s dračím jablkem na kožený řemínek a pověsil si je na krk. K zápěstí si připoutal řemínkem stříbrný nůž a vyzkoušel si, jestli mu vklouzne do ruky, když škubne zápěstím. Nakonec si oblékl černé sametové roucho a zlatý medailon spiritora, vysoce postaveného klerika bohů temnoty. Převlek mu obstarala Kitiara a vylíčila mu, jak se s jedním spiritorem setkala při

útěku z Ariakasova vězení.

Měkká látka Raistlinovi sklouzla na krk a ramena. Nařasil bohatou látku tak, aby byly váčky pod ní, ukryté z dohledu. Klerikové čerpali posvátnou magii z modliteb ke svým bohům, ne z růžových lístků a netopýřího trusu.

Pak položil dračí jablko na stůl a vložil na ně ruce.

„Ukaž mi bratra," poručil.

Barvy jablka zablikaly a zavířily. Uvnitř se objevily ruce, ale ne důvěrně známé ruce. Tyhle byly vyschlé, vychrtlé, s kostlivými prsty a dlouhými, odpornými nehty mrtvoly.

Raistlin zalapal po dechu, okamžitě kouzlo přerušil a prudce ucukl. Uslyšel smích a nenáviděný hlas.

„Když máš zbroj z okují, najdu v ní puklinu."

„Oba chceme totéž," řekl Raistlin Fistandantilovi. „Já mám prostředky, jak toho dosáhnout. Pokud mi budeš překážet, prohrajeme oba."

Raistlin napjatě čekal na odpověď. Když se nedočkal, zaváhal, neviděl však žádné ruce, a tak jablko popadl a hodil do váčku. Už ho znovu nepoužil, ale prošel tunely, které ho provedly pod hradbami do Neraky.

❋ ❋ ❋

Než Raistlin dorazil, shromáždil se před chrámem pěkný dav temných kleriků. Rada se táhla po ulici a kolem budovy. Raistlin už se chystal postavit se do ní, když ho napadlo, že by jako spiritor nečekal v řadě s pouhými poutníky. To by mohlo vypadat podezřele. Strčil do lidí před sebou Magiovou holí a přikázal jim, ať mu uhnou z cesty.

Několik jich rozhněvaně odseklo, ale když spatřili záblesk medailonu, sklapli ústa a polkli vztek. Temní poutníci mrzutě uhýbali a pouštěli Raistlina dopředu.

Raistlin měl kapuci staženou hluboko do čela a černé kožené rukavice, ukrývající zlatou kůži i nůž. Předstíral, že kulhá, což mu dávalo hodnověrný důvod opírat se o hůl. Magiova hůl sice přilákala pár zvědavých očí, měla však svůj vlastní způsob, jak zůstat v

případě potřeby nenápadná.

Dorazil ke dveřím chrámu, předložil propustku, kterou mu taky zajistila Kit, a s neskrývanou netrpělivostí čekal, zatímco si ji drakoniansky strážce prohlížel. Konečně drakonián mávl drápy.

„Smíte vstoupit, spiritore."

Raistlin zamířil dovnitř skvostnými dvoukřídlými dveřmi, zdobenými obrazem Takhisis v podobě pětihlavého draka, když ho zastavil jiný strážce, jakýsi člověk.

„Chci se vám podívat do obličeje. Sundejte si kapuci."

„Mám své důvody, proč ji nosím," řekl Raistlin.

„A máte taky důvod sundat si ji," řekl strážce a natáhl ruku.

„Dobrá," řekl Raistlin. „Ale varuji tě. Jsem Morgionův stoupenec."

Sundal si kapuci.

Strážci se objevil na tváři výraz strachu a odporu. Otřel si ruku o uniformu, aby se náhodou nenakazil. Několik kleriků, čekajících v řadě za Raistlinem, se strkalo ve snaze rychle se od něj dostat co nejdál. Morgion, bůh nákazy a rozkladu, byl nejodpornějším bohem temného panteonu.

„Chceš vidět i mé ruce?" zeptal se Raistlin a začal si stahovat černé rukavice.

Strážce cosi nesrozumitelně zamumlal a škubl palcem ke dveřím. Raistlin si stáhl kápi přes hlavu a nikdo mu v tom nebránil. Když vcházel dovnitř, slyšel za sebou šokované poznámky přihlížejících.

„Odpadávaly mu kusy masa…"

„… shnilé rty! Viděli jste ty šlachy a kosti?"

„… živá lebka…"

Raistlin byl potěšen. Iluze se podařila. Uvažoval, zda má kouzlo ponechat, ale udržovat ho celý den by bylo vyčerpávající. Prostě si nechá kapuci v obličeji.

Raistlin se připojil k černému davu kleriků, toulajících se kolem vchodu. Zeptal se, jak najde síň rady.

„Přijel jsem z východu, jsem v chrámu Jejího Temného Veličenstva poprvé," řekl na vysvětlenou. „Nevyznám se tady."

Temnou kleričku potěšilo, že si ji vybral tak vysoce postavený duchovní, a nabídla se, že spiritora osobně doprovodí. Zatímco ho

vedla spletitými chodbami k síni rady, popisovala mu, jak bude válečná rada – neboli Nejvyšší konkláve, jak říkal Ariakas – probíhat.

„Setkání velmistrů začne s východem slunce. O hodinu později," poutnice uctivě ztišila hlas, „se k velmistrům připojí naše Temná královna, Takhisis, a vyhlásí vítězství ve válce."

Trochu předčasné, pomyslel si Raistlin.

„A co se děje během Nejvyššího konkláve?" zeptal se.

„Nejprve zaujmou místo císařovy jednotky, u úpatí jeho trůnu. Potom vpochodují jednotky velmistrů a po nich samotní velmistři. Poslední vejde císař. Jakmile se všichni shromáždí, budou velmistři přísahat věrnost císaři a Jejímu Temnému Veličenstvu. Velmistři předloží císaři dary pro bohyni jako znamení oddanosti."

„Slyšeli jsme," dodala temná poutnice důvěrným tónem, „že jedním z těch darů bude elfka, známá jako Zlatý generál. Bude obětována Takhisis při půlnočních obřadech. Doufám, že se budete moci zúčastnit, spiritore. Byli bychom poctěni vaší přítomností."

Raistlin odvětil, že se těší.

„Tohle je síň rady," ohlásila poutnice a přivedla ho k hlavním dveřím. „Nesmíme dovnitř, ale můžete nahlédnout. Velkolepé!"

Stejně jako ostatní místnosti v chrámu i kruhová síň rady existovala zpola ve skutečném světě a zpola na nezemské rovině a záměrně měla znepokojovat ty, kdo se na ni dívali. Všechno bylo tím, čím se jevilo, a zároveň nic nebylo tím, čím se jevilo. Černá žulová podlaha byla pevná a pohybovala se pod nohama. Stěny tvořila tatáž černá žula, takže pozorovatel získal pocit, že se kolem něj zvedá přílivová vlna temnoty a hrozí zaplavit svět.

Raistlin vzhlédl ke klenutému stropu a s nepříjemným úžasem spatřil, že mezi římsami hřaduje několik draků. Hleděl na ně a přemýšlel, jak by mohli ovlivnit jeho plány, když se ho náhle zmocnil pocit, že na něj padá strop. Bezděčně se přikrčil, ale pak zaslechl, jak se temná poutnice tiše zasmála. Raistlin hleděl na strop, dokud tísnivý pocit v žaludku neustoupil.

„Na těchto čtyřech terasách," řekla průvodkyně a máchla rukou, „jsou posvátné trůny Dračích velmistrů. Bílý je pro Pána Teda, zelený pro Salaha Chána, černý pro Luciena z Takaru a modrý pro

Modrou dámu, Kitiaru Uth-Matar.“

„Ty terasy jsou celkem malé,“ podotkl Raistlin.

Průvodkyně se dotčeně naježila: „Jsou velkolepé!“

„Prosím o prominutí,“ řekl Raistlin. „Chtěl jsem tím říct, že terasy nejsou dost velké pro velmistry a celou jejich tělesnou stráž. Nebojíte se nájemných vrahů?“

„Ach tak, chápu, co myslíte,“ ztuha odpověděla průvodkyně. „Na terasu nesmí nikdo jiný než velmistr. Strážci stojí na schodech, vedoucích na terasu, a kolem terasy. Žádný vrah nemůže projít.“

„Předpokládám, že ten veliký, drahokamy zdobený trůn v přední části síně je pro císaře.“

„Ano, tam bude sedět Jeho císařské Veličenstvo. A vidíte ten temný výklenek nad ním?“

Raistlin měl potíže odtrhnout od něj zrak. Šeré místo ho neustále přitahovalo a věděl, k čemu slouží, ještě než mu to průvodkyně řekla.

„Tudy vítězně vkročí do světa naše královna. Jste šťastný muž, spiritore, že budete s ní.“

„Ano?“ překvapeně se zeptal Raistlin.

„Císařův trůn je pod ní. Náš Pán noci stojí v blízkosti Jejího Temného Veličenstva a hodnostáři jako vy budou stát vedle ní.“

Průvodkyně si závistivě povzdechla. „Máte velké štěstí, že jste tak blízko Jejímu Temnému Veličenstvu.“

„Vskutku,“ řekl Raistlin.

S Kit plánovali, že bude u ní na terase. Odtud může čarovat. Mělo to jistá rizika. Všichni v síni na něj uvidí, včetně Ariakase. A i když byl Raistlin převlečený za klerika, jakmile začne sesílat kouzlo, poznají, že je čaroděj. Čím déle nad tím přemýšlel, tím více si uvědomoval, že mu terasa Pána noci poslouží mnohem lépe.

Budu stát nad Ariakasem, uvažoval. Císař ke mně bude stát zády. Ano, budu blízko Takhisis, ale ta si mě nebude všímat. Soustředí se na velmistry.

„Měli bychom jít,“ ozvala se náhle průvodkyně. „Je skoro čas na polední obřady. Můžete mě doprovodit.“

„Nechci vám být na obtíž,“ řekl Raistlin. Uvažoval, jak se ženy zbavit, aby mohl prozkoumat chrám osobně. „Najdu cestu.“

„Účast je povinná,“ prohlásila přísně průvodkyně.

Raistlin v duchu zaklel, nedalo se však nic dělat. Průvodkyně ho odvedla od síně do rušných chodeb, kde okamžitě uvázli ve zmateném davu temných kleriků a vojáků, kteří se pokoušeli vejít do síně rady. Stovky těl hřály. Raistlin se v sametovém rouchu potil, dlaně měl v černých kožených rukavicích mokré a svědily ho. Byl to nepříjemný pocit a mág toužil strhnout si je, ale neodvážil se. Zlatá kůže by vyvolala poznámky; bál se, že by si někdo mohl vzpomenout na čas, kdy tu byl uvězněný.

Když už se zdálo, že dav řídne, vynořil se odnikud veliký drakonián, baaz, a vrazil do nich.

„Uvolněte cestu!“ hulákal. „Nebezpeční vězni. Uvolněte cestu! Uvolněte cestu!“

Lidé se stáhli, jak přikázal. Objevili se zajatci. Jedna z nich byla Tika, která šla hned za stráží. Rusé vlasy měla zplihlé a rozcuchané a na pažích dlouhé krvavé škrábance. Jakýsi baaz za ní ji postrkoval, kdykoliv trochu zpomalila.

Pak šel Karamon a nesl přes rameno Tasslehoffa. Karamon hlasitě namítal, že ho nemají právo věznit, že je velitel v dračí armádě a že udělali velkou chybu. Co na tom, že nemá správné papíry? Dožadoval se setkání s velitelem.

Tas měl zakrvácenou tvář plnou modřin a musel být v bezvědomí, protože byl zticha. Tasslehoff Bosonožka by jinak v tak zajímavé situaci prostě nemohl zůstat zticha.

Kde je Tanis, podivil se Raistlin. Karamon, nejistý a bez opory, by vůdce družiny nikdy neopustil. Možná je Tanis mrtvý. Tasslehoffovo zranění napovídalo, že došlo k boji. Šotek nikdy nevěděl, kdy má mlčet.

Ve skupince byl ještě někdo, vysoký muž s dlouhými bílými vousy. Raistlin ho nejdřív nepoznal, dokud Tika neklopýtla. Baaz do ní strčil a ona upadla na vousatého muže. Falešný vous se svezl a Raistlin ho poznal – Berem.

Tika položila Beremovi ruku na tvář, předstírajíc, že má o něj starost, ale ve skutečnosti rychle napravovala škodu a lepila vousy zpět.

Minuli Raistlina tak těsně, že by mohl natáhnout ruku a dotknout se Karamonovy paže, té silné paže, která ho tak často podepírala,

držela, utěšovala a bránila. Raistlin se otočil k muži s falešnými vousy.

Slíbil, že Věčného muže odevzdá královně Takhisis, a teď je Věčný muž tady, doslova na dosah ruky.

Raistlin se tiše nadechl. V hlavě mu jako hvězda vybuchla myšlenka a oslnila ho. Srdce mu vzrušeně poskočilo a ruce se roztřásly. Chtěl se jen postarat, aby Korunu moci získala Kitiara, dál jeho touha a ctižádost nesahaly. Ani se mu nesnilo, že by mohl mít možnost srazit královnu Takhisis. Rychle tu myšlenku zahnal, pamětlivý hlasu, který měl v hlavě. Fistandantilus je tam venku, sleduje ho, čeká a hraje o čas.

Dvě slunce nemohou kroužit pojedná orbitě.

Raistlin si stáhl kapuci ještě víc do obličeje a couvl ke stěně. Klerici a vojáci se strkali kolem, takže nebyl vidět. Drakoniáni pokračovali a prodírali se davem, dokud se Raistlinovi neztratili z očí.

„Kam ty vězně vedou?“ zeptal se průvodkyně.

„Do kobek pod chrámem,“ odpověděla. Nesouhlasně našpulila rty. „Nevím, proč ti pitomí strážní přivedli tu špínu do hlavního patra. Drakouni měli vejít jinou bránou. Ale co od těch ještěřích mozků čekat? Vždycky jsem říkala, že jejich stvoření byla chyba.“

Jistě, pomyslel si Raistlin, jen ne z toho důvodu, jaký si představovala. Drakoniáni, zrození k tomu, aby Temné královně pomohli dobýt svět, vedli jediného muže, který ji o ten svět mohl připravit, a vedli ho na místo, kam potřeboval.

K Základnímu kameni.

14.

SVÉHO DRUHU OPĚTOVNÉ SHLEDÁNÍ. KOUZELNÁ PAST.

dvacátý šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Poledním bohoslužby byly slouženy na různých místech chrámu. Raistlinova průvodkyně ho odvedla po dvaceti šesti schodech nahoru na místo známé prostě jako opatství.

Podle jeho průvodkyně to bylo místo důstojnosti a meditace, kde smysly neruší žádný pohled nebo zvuk, který by mohl stoupence rozptylovat při uctívání Temné královny.

Očividně to zahrnovalo i světlo. Vstoupili do vinuté chodby, která byla naprosto a neproniknutelně černá. Raistlin si musel cestu nahmatat, šel s jednou rukou na kamenné stěně a šoupal nohama po podlaze, aby o něco nezakopl. Průvodkyně považovala temnotu za hluboce symbolickou záležitost.

„My smrtelníci jsme slepí a musíme se spolehnout, že nás povede královna. Jsme hluší a slyšíme jen její hlas," řekla mu poutnice, než vkročili na posvátné místo. „Do opatství nesmí žádné světlo. Nikdo nesmi promluvit. Svatá kouzla udržují tmu a ticho."

Raistlina to všechno pořádně rozčilovalo.

Teprve když narazil do zdi a udeřil se do čela, zjistil, že chodba končí. Nic neviděl, nic neslyšel. Neztratil však čich a hmat a oba tyto smysly mu říkaly, že je místnost plná lidí. Raistlinova průvodkyně

mu stiskla rameno a naznačila, aby poklekl. Raistlin předstíral, že kleká, a jakmile ho pustila, vyklouzl jí. Nechtěl se ztratit, a tak se držel u dveří. Zůstal stát u vchodu, opíraje se o Magiovu hůl.

Napadlo ho, že má alespoň čas uvažovat, prozkoumat a probrat v duchu své plány. Zrovna si začínal ticha užívat, když ho náhle vyrušil a polekal chvalozpěv hlasů. Přejel mu mráz po zádech. Místnost byla tichá, ale zpěv mu hlasitě a zřetelně zněl v uších.

„Vše se děje z příčiny – neboť tak to chce Takhisis," prozpěvovali klerici.

„Vše, co činím, činím z milosti Jejího Temného Veličenstva. Vše, co činím, činím z rozkazu Jejího Temného Veličenstva. Svoboda je iluze."

Jak Raistlin naslouchal, napadla ho strašlivá myšlenka. Co když mají pravdu? Co když dělám všechno jen proto, že mi to Takhisis řekla? Co když mě ona sama přivedla do Neraky? Co když to byla ona, kdo mě chránil, zachránil a vedl? Vede mě k mé vlastní zkáze…

Stál u dveří, stačilo se otočit a jít. Otočil se a zjistil, že se tiskne ke zdi. Vydal se podél ní, doufaje, že jde správným směrem, ale cestu mu zahradila těla zbožných kleriků. Zkusil jiný směr a za chvíli se v oslepující, dusivé noci ztratil. Nemohl najít cestu ven.

Potil se. Zlatý medailon kolem krku byl jako kámen, který ho táhne k zemi. Šoupal nohama po podlaze a zakopával o lidi. Málem se mu zastavilo srdce, když se jakási ruka natáhla a popadla ho za kotník.

Takhle bude vypadat moje budoucnost, jestli se vzdám královně, uvědomil si najednou Raistlin. Ztracený v temnotách, bez těla, jako Fistandantilus. Samota a strach, neustálý strach.

„Vše, co činím, činím z milosti Jejího Temného Veličenstva. Vše, co činím, činím z rozkazu Jejího Temného Veličenstva."

Lži… samé lži, pomyslel si. Její vůle je strach.

Raistlin se zastavil. Upřeně se zahleděl do tmy a zdálo se mu, že tma zamrkala.

❋ ❋ ❋

Když hodina modliteb a meditací konečně skončila, temní poutníci

se ztuha zvedli z podlahy, na níž celou dobu klečeli, a začali se ubírat ven. Kouzlo temnoty zůstalo, takže se pohybovali pomalu a hledali si cestu. Raistlin snadno našel východ. Celou tu dobu stál vedle něho.

Jakmile se znovu vrátil do hlavní části chrámu, v duchu si úlevně oddechl. Přestože tu bylo světlo jen tlumené, bylo to světlo.

„Musím se teď věnovat svým povinnostem," řekla mu omluvně průvodkyně. „Můžu vás nechat samotného?"

Raistlin ji ujistil, že bude v pořádku. Řekla mu, kde najde jídelnu a že si může volně prohlédnout ostatní divy chrámu.

„Jen do několika míst je zakázáno vstupovat," řekla. „Do komnat velmistrů, které jsou ve věži, a do síně rady."

„A co kobky?" zeptal se Raistlin.

Průvodkyně se zamračila: „Co byste tam chtěl dělat?"

„Jsem služebník Morgiona," odvětil Raistlin tichým hlasem. „Mám příkaz přivést svému bohu nové stoupence. Zjistil jsem, že ti, kdo hnijí ve vězeních, bývají jeho poselství přístupnější."

Průvodkyně se s odporem ušklíbla. Většině temných poutníků se hnusil Morgion, jeho kněží i jejich způsoby modlitby nad nemocnými, při kterých je lákali sliby uzdravení, jen aby je zatáhli do odporné dohody, ze které je nevysvobodí ani smrt. Raistlinova průvodkyně jedovatě prohlásila, že jestli chce do kobek, může, a upozornila ho, ať se neztratí.

„Pán noci a ostatní vysoce postavení klerici se setkají tady, hodinu před setkáním rady. Pokud se k nim chcete připojit, měl byste tu být."

Raistlin řekl, že s radostí, a slíbil, že bude zpátky dvě hodiny před určeným časem. Průvodkyně ho opustila a on sešel z horního poschodí chrámu níž. Počítal přitom schody a v duchu si doplňoval mapku.

Našel své přátele v zadržovací cele, nešel však k nim, jen je zpovzdálí sledoval. Chodby ve vězení byly úzké, spletité a šeré. Louče v železných držácích, rozmístěné v pravidelných vzdálenostech na stěnách, vrhaly na zem kaluže světla. Všude byl cítit strašlivý puch, směs pachu krve, hnijícího masa (mrtvoly často zůstávaly celé dny přikované ke zdi, než je někdo odstranil) a špíny.

Znuděný žalářník, jakýsi hobgoblin, seděl opřený na židli a bavil

se vrháním nože po krysách. Držel nůž v ruce, a kdykoliv ze stínů vyběhla krysa, hodil. Když zasáhl, vyškrábal do kamenné zdi značku. Když minul, zamračil se, zabručel a vyškrábal značku na jiný kus zdi. Měl mizernou trefu a soudě podle značek, krysy vyhrávaly.

Hobgoblin, pohlcený zápasem, si vězňů nevšímal. Nebylo proč. Očividně mu nikam neodejdou, a i kdyby se jim podařilo uniknout, ztratili by se ve složité změti pohyblivých tunelů, zakopli by o louži kyseliny nebo by padli za oběť jiné z pastí rozmístěných v chodbách.

Raistlin v matném světle viděl Karamona, sklesle sedícího na lavici na protější straně ode dveří zadržovací cely. Předstíral, že spí, a jelikož nebyl dobrý herec, moc mu to nešlo. Tika seděla na opačné straně, s Tasovou hlavou v klíně. Tas byl pořád v bezvědomí, ale podle slyšitelného sténání byl alespoň naživu. Berem seděl na lavici a prázdnýma očima hleděl do tmy. Hlavu měl skloněnou k rameni, jako by naslouchal milovanému hlasu. Tiše odpověděl.

„Už jdu, Jaslo. Neopouštěj mě.“

Raistlin si pohrával s myšlenkou, že Berema osvobodí, ale vzápětí ji zavrhl. Teď není pravý čas. Takhisis se dívá. Bude lepší počkat, až padne noc, až se zaměří na boj mezi svými velmistry.

Jediný problém byl, že Berema nejspíš odhalí dlouho před soumrakem. Falešný vous z kozích chlupů, zakrývající jeho tvář, už začínal klouzat, tkanice košile měl povolené a Raistlin viděl matné zelené světlo z drahokamu na Beremově hrudi. A když ho vidí Raistlin, uvidí ho i hobgobliní žalářník. Stačí, když zvedne oči od bitky s krysami…

„Jsi v nebezpečí, Karamone,“ varoval bratra němě. „Otevři oči!“

V tu chvíli Karamon otevřel oči, jako by ho slyšel, a zahlédl zelené světlo. Zívl, vstal a protáhl si paže, jako by byl ztuhlý ze sezení.

Podíval se na žalářníka. Hobgoblin sledoval krysu, která se snažila rozhodnout, jestli může bezpečně vylézt z díry. Karamon loudavě přešel k Beremovi a s očima upřenýma na hobgoblina mu rychle zavázal košili. Světlo drahokamu zmizelo. Karamon se zrovna chystal nalepit zpět falešné vousy, když hobgoblin vrhl nůž, minul a zaklel. Nůž zazvonil o zeď, krysa škodolibě vypískla a rozběhla se k němu. Karamon se rychle posadil, založil si ruce na hrudi a

předstíral, že spí.

Raistlin upřel oči i myšlenky na Karamona: „Dokážeš to, bratře. Často jsem ti říkal, že jsi hlupák, ale nejsi. Jsi chytřejší, než si myslíš. Postav se na vlastní nohy. Nepotřebuješ mě. Nepotřebuješ ani Tanise. Odpoutám pozornost a ty jednej.“

Karamon se prudce narovnal.

„Raiste?“ zavolal. „Raiste, kde jsi?“

Tika hladila Tase po tváři a pokoušela se ho probrat. Při Karamonovu výkřiku nadskočila a káravě se na něj podívala. „Přestaň s tím, Karamone!“ řekla unaveně, s očima plnýma slz. „Raistlin je pryč. Už si to vtluč do hlavy.“

Karamon se začervenal. „Muselo se mi něco zdát,“ zamumlal.

Tika smutně povzdechla a pokračovala v úsilí probrat Tase.

Karamon se svezl na lavičku, ale oči nezavřel.

„Asi je to na mně,“ povzdechl.

„Jasla volá,“ řekl Berem.

„Jo,“ odvětil Karamon. „Já vím. Ale teď k ní ještě nemůžeš. Musíme počkat.“ Konejšivě položil Beremovi ruku na rameno.

Raistlin si vzpomněl, kolikrát ho tatáž ochranná ruka štvala. Otočil se a ustoupil chodbou, dál z hlavní vězeňské části, hlouběji do temnoty. Nebyl si jistý, kam jde, i když měl určitou představu. Když dorazil na místo, kde se chodba rozvětvovala, vybral si tu, která mířila dolů, tu temnější, tu, co nejhůře páchla. Vzduch byl vlhký a smrdutý, zdi na dotek mokré a podlaha pokrytá bahnem.

Louče osvětlovaly cestu, ale svítily jen matně, jako by i ony v tísnivé tmě bojovaly o přežití. Raistlin rozsvítil slovem hůl; křišťálová koule se matně leskla, tak, že sotva viděl. Pohyboval se tiše, opatrně našlapoval, aby ho nebylo slyšet. Když došel na vrchol schodiště, zastavil se a naslouchal. Zezdola sem doléhaly hlasy, hrdelní, sykavé hlasy drakoniánských stráží.

Raistlin, ukrytý ve tmě, si sundal zlatý medailon a strčil ho do kapsy. Odvázal také několik váčků ze šňůrky na krku a připoutal je k opasku černého pláště. Pak ztlumil světlo hole a kradl se po schodech dolů.

Když zahnul za roh, spatřil strážnici s několika baazy, usazenými za stolem spolu s bozakem, který jim velel. Hráli kosti, ve světle

louče. Další dva baazové stáli v pozoru před jakýmsi kamenným klenutým průchodem. Za průchodem byla temnota rozlehlejší a hlubší než temnota smrti.

Raistlin zůstal na plošině v ohybu schodů a poslouchal, o čem drakoniáni mluví. To, co vyslechl, potvrdilo jeho teorii. Hlasitě si odkašlal a hlučně zamířil dolů, ťukaje holí o kámen.

Drakoniáni vyskočili a tasili meče, jakmile se však Raistlin objevil v dohledu a oni zahlédli oděv čaroděje, uklidnili se, i když dál drželi ruce s drápy na jílcích.

„Co tu chceš, Černý plášti?“ zeptal se bozak.

„Poručili mi obnovit pasti kolem Základního kamene,“ řekl Raistlin.

Zmínit se o Základním kameni bylo velmi nebezpečné. Pokud není jeho předpoklad správný a tihle drakoniáni hlídají něco jiného, bude brzy bojovat o život.

Velicí bozak si ho podezřívavě přeměřil.

„Obyčejně sem posílají jiného *čaroděje*“ řekl. „Kde je dnes?“

Raistlin zaslechl slabý důraz na onom slově a uvědomil si, že je to zkouška. Odfrkl si: „Musíš mít opravdu mizerný zrak, veliteli, jestli sis spletl paní Iolante s mužem.“

Baazové se zasmáli a utrousili pár hrubých žertů na velitelův účet. Bozak zasyčel, utišil je a zasunul meč zpět do pochvy.

„Tak pokračuj.“

Raistlin prošel ke klenutému průchodu, zahalenému pavučinami, zvedl hůl a nechal magické světlo dopadnout na pavučinu. Pronesl pár slov kouzla a vlákna krátce zazářila. Drakoniáni se vrátili ke hře.

„Dobře, že jsem přišel,“ řekl Raistlin. „Kouzlo začíná slábnout.“

„Kde je dnes čarodějnice?“ zeptal se bozak až příliš nedbalým tónem.

„Slyšel jsem, že je mrtvá,“ řekl Raistlin. „Pokusila se zavraždit císaře.“

Koutkem oka zahlédl, jak se po sobě bozak a baazové podívali. Bozak zamumlal cosi v tom smyslu, že je její smrt plýtvání pěknou samicí.

Raistlin zamířil skrz průchod.

„Stůj, Černý plášti!“ řekl bozak. „Dál nikdo nesmí.“

„Proč ne?“ zeptal se s předstíraným překvapením Raistlin. „Musím zkontrolovat i ostatní pasti.“

„Rozkazy,“ řekl bozak.

„A co tam tedy je?“ zeptal se zvědavě Raistlin.

Bozak pokrčil rameny: „Nevím, a je mi to jedno.“

Stráže tu nestojí pro nic za nic. Raistlin už byl pevně přesvědčený, že se za průchodem nachází Základní kámen. Napjal zrak, jestli ho nezahlédne, ale pokud tam byl, nebylo ho vidět.

Podíval se nahoru na klenbu průchodu. Sevřel ho podivný pocit a po zádech mu přejel mráz, jako by mu někdo přešel po hrobě. Nemohl přijít na to proč, jen měl velice podivný pocit, že už tu klenbu někde viděl.

Byla to stará klenba, mnohem starší než strážnice, kterou zřejmě postavili teprve nedávno. Raistlin rozeznával na mramorových kvádrech matné obrysy reliéfu, a i když byly poškozené a zašlé, poznal je. Na všech kvádrech byly symboly bohů. Raistlin se podíval na úhelný kámen, střed klenby, a přestože už byly linie jen matné, poznal Paladinův symbol.

Zavřel oči a v duchu spatřil chrám v Ištaru, krásný a ladný, bílý mramor zářící ve slunci. Otevřel je, pohlédl do zvrácené tmy Takhisisina chrámu a s nezvratnou jistotou věděl, co je za průchodem:

Minulost a přítomnost.

„Co ti sakra tak trvá?“ vyptával se bozak.

„Nemůžu přijít na to, jaký druh kouzla paní Iolante použila,“ řekl Raistlin a zmateně se zamračil. „Povězte mi, co by se stalo, kdyby někdo prošel průchodem?“

„Rozpoutalo by se peklo,“ se zalíbením odpověděl bozak. „Slyšel jsem, že by se rozezněly varovné trubky. Sám nevím, nikdy se to nestalo. Nikdo tudy nikdy neprošel.“

„Ty trubky,“ řekl Raistlin, „by byly slyšet v celém chrámu? I v síni rady?“

Drakonián zabručel: „Podle toho, co jsem slyšel, by je slyšeli i mrtví. Znělo by to jako konec světa.“

Raistlin seslal na pavučiny jednoduché kouzlo a otočil se k odchodu. Pak se zarazil a dodal, jako by ho to zrovna napadlo:

„Nevíte náhodou, kam odvedli tu elfku, Zlatého generála? Mám ji vyslechnout. Myslel jsem, že bude v kobkách, ale nemůžu ji najít.“

Drakoniáni neměli tušení. Raistlin si povzdechl a pokrčil rameny – dobrá, zkusil to. Znovu vystoupal po schodech. Past, kterou nastražil, byla tak nápadná, že by se do ní chytil jenom úplný pitomec.

15.

PÁN NOCI. PLACENÍ DLUHU,

dvacátý šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

hrámové zvony odbily hodinu. Čas setkání rady se blížil a Raistlin se ještě musel dostat zpět do horního patra. Jakmile se ocitl z dohledu stráží, odvázal váčky a znovu je ukryl pod pláštěm. Nasadil si zlatý řetěz a medailon víry, čímž se proměnil z čaroděje v klerika, a odešel z kobek, počítaje schody, aby našel cestu do horních pater chrámu, kde se shromažďuje doprovod Pána noci.

Raistlin se připojil ke skupince spiritorů v předpokoji u síně rady. Držel se stranou ostatních, aby na sebe neupoutal pozornost. S nikým nemluvil, ale stál ve stínu, hlavu svěšenou a kapuci přes obličej. Nápadně kulhal a těžce se opíral o hůl. Několik spiritorů se po něm podívalo a jeden k němu zamířil.

„Je to Morgionův stoupenec," řekl jiný a klerik změnil názor.

Potom už všichni nechali Raistlina na pokoji.

Pán noci dorazil v doprovodu pobočníka. Měl na sobě černé sametové roucho a přes ně ornát, třpytící se pěti barvami Takhisisiných pěti dračích hlav. Spiritoři, odění ve vlastních obřadních rouchách, se shlukli kolem něj. Pán noci byl ve skvělé náladě. Postupně pozdravil všechny spintory, až nakonec upřel falešné, prázdné oči na Raistlina.

„Bylo mi řečeno, že jsi uctívačem Morgiona," řekl Pán noci.

„Nemíváme mezi sebou často někoho z jeho uctívačů, obzvlášť ne tak vysoce postaveného. Buďte vítán, spiritore…“

Pán noci se zarazil a přivřenýma očima Raistlina studoval.

„Nesetkali jsme se už, spiritore?“ zeptal se, a i když mluvil příjemným tónem, výraz v jeho očích příjemný nebyl. „Jste mi něčím povědomý. Sundejte si kápi, ať se vám podívám do obličeje.“

„Můj obličej není příjemný na pohled, Pane noci,“ řekl Raistlin chraplavým hlasem, co nejodlišnějším od jeho vlastního.

„Není mě snadné šokovat. Zrovna dnes ráno jsem jednomu muži uřízl nos a vypíchl oči,“ odvětil s úsměvem Pán noci. „Tak zacházíme se špehy, a on byl špeh. Ukažte mi obličej, spiritore.“

Raistlin se napjal, proklínaje svou smůlu. Neměl sem chodit. Měl předvídat, že by ho Pán noci mohl poznat. Nebudou se obtěžovat odvádět ho do kobek, Pán noci ho zabije na místě.

„Sundej si kapuci! Ukaž mu obličej,“ řekl Fistandantilus.

„Sklapni,“ zasykl tiše Raistlin. Nahlas řekl: „Můj pane, přísahal jsem Morgionovi…“

„Ukaž obličej!“ Pán noci popadl svůj medailon víry a začal zaklínat: „Takhisis, vyslyš mou modlitbu…“

„Zabije tě na místě! Sundej si tu kapuci! Jak jsi řekl, jsme v tom spolu. Prozatím…“

Raistlin pomalu, zdráhavě uchopil kapuci a stáhl si ji z hlavy.

Jedna z přítomných si zacpala ústa rukou, aby nezvracela. Ostatní odvrátili oči a odtáhli se od něj. Pán noci neodvrátil pohled zhnuseně, ale proto, že ztratil zájem. Neodhalil špeha, jen nakaženého uctívače odporného boha.

„Zakryj si tvář,“ řekl Pán noci a mávl rukou. „Omlouvám se Morgionovi, pokud jsem ho urazil.“

Raistlin si přetáhl kapuci přes hlavu.

„Znovu jsem tě zachránil, mladíku.“

Raistlin si přitiskl ruku na spánek. Toužil sáhnout si do lebky a vyrvat ten hlas ven.

Fistandantilus se zasmál: „Něco mi dlužíš a pyšníš se tím, že dluhy platíš.“

Raistlinovo srdce sevřela ruka. Hruď ho bolela. Bojoval o dech a zmocnil se ho záchvat kašle. Přitiskl si dlaň na ústa; prsty měl

pokryté krví. Raistlin v duchu bezmocně zaklel. Klel a kašlal, až se mu zatočila hlava, a pak se opřel zády o stěnu.

Spiritoři ho vyděšeně sledovali. Všichni měli na rtech slovo *nakažlivé* a málem došlo na rány, jak se od něj snažili dostat co nejdál. Pak zazněl chrámem zvuk gongu a spiritoři na Raistlina v rozrušení zapomněli.

„Zvon už nás volá, můj pane," řekl pobočník a otevřel dvojité dveře, vedoucí z předsálí do síně rady.

Spiritoři se shlukli u dveří, dychtiví spatřit procesí velmistrů a příchod císaře.

„Musíte civět jak balíci z venkova?" ozval se rozzlobeně Pán noci.

Pokoření spiritoři se stáhli ode dveří a vrátili se do předpokoje.

„Císařovy jednotky se shromažďují kolem jeho trůnu," hlásil pobočník ze svého místa u dveří. „Připravují se na příchod císaře."

„My vstoupíme po Ariakasovi," řekl Pán noci. „Seřaďte se."

Pobočník pobíhal kolem a řadil spiritory po dvou. Pán noci se zařadil na konec. Raistlina, který se opíral o hůl, lapal po dechu a snažil se vyčistit si hlavu, si nikdo nevšímal. Podlaha se roztřásla pod hromobitím dusajících nohou, pochodujících v rytmu bubnu a rozkazů velení.

„Nejdřív půjde procesí poutníků," řekl Pán noci svým spiritorům. „Až se všichni shromáždíte na terase, vstoupím já a zaujmu čestné místo vedle Jejího Temného Veličenstva."

Vojáci v síni začali radostně jásat.

„Podívej se, co se děje," přikázal Pán noci pobočníkovi.

„Císař vstoupil do síně," hlásil pobočník.

„Má Korunu moci?" zeptal se stroze Pán noci.

„Má na sobě zbroj Dračího velmistra," hlásil pobočník, „nachový královský plášť a Korunu moci."

Pán noci se vztekle zamračil a jeho rozzuřený hlas se nesl i nad hromovými ovacemi. „Koruna je posvátný artefakt. Ještě uvidíme, kdo ji bude nosit, až královna Takhisis dobude svět."

Spiritoři stáli v řadě a rozrušeně čekali na znamení, že dorazila jejich královna. Raistlin se propadl na konec a rozkašlal se. Klerik vpředu se otočil a zpražil ho pohledem.

Ariakasovy jednotky dál a dál jásavě zdravily. Zdálo se, že je Ariakas nespěchá zastavit; jásot byl čím dál hlasitější a nevázanější. Vojáci tloukli kopími o podlahu, bušili meči o štíty a křičeli jeho jméno. Spiritory čekání unavovalo, začali mumlat a netrpělivě přešlapovat. Pán noci se zamračil a chtěl vědět, co se děje.

„Ariakas vzdává úctu trůnu Temné královny," hlásil pobočník ode dveří. Musel křičet, aby ho bylo slyšet.

„Už Její Temné Veličenstvo dorazilo?" zeptal se Pán noci.

„Ne, Vaše eminence. Trůn zůstává prázdný."

„Výborně," řekl Pán noci. „Budeme tam, abychom ji přivítali."

Spiritoři se ošívali. Pán noci ťukal nohou o podlahu. Konečně začal jásot utichat. Jednotky umlkly a zazněl další gong.

„To je naše znamení," řekl Pán noci. „Připravte se."

Spiritoři si upravili kapuce a uhladili roucha. Zazněla trubka a v síni znovu vybuchl jásot, stejně hlasitý nebo i hlasitější než ten, který přivítal císaře. Pán noci byl potěšen. Pokynul rukou a řada spiritorů se pohnula směrem ke dveřím. Odtud vyjdou na úzký kamenný most, vedoucí z předpokoje k trůnu Temné královny. První dva spiritoři už byli u dveří, když pobočník náhle zavolal, ať se zastaví.

„Proč? Kvůli čemu?" zeptal se Pán nocí a nespokojeně se zamračil.

„To znamení bylo pro velmistra Kitiaru, Vaše eminence!" roztřeseně odpověděl pobočník. „Do síně teď vstupuje Modrá dáma a její jednotky."

Pán noci zbledl vzteky. Zmatení spiritoři se shlukli kolem něj a překřikovali se, aby je bylo slyšet. Náhle však nastalo ledové ticho – vstoupil drakonián s odznaky císařovy stráže.

„Co chceš?" zeptal se zlostně Pán noci.

„Jeho císařské Veličenstvo Ariakas zdraví Pána noci královny Takhisis," řekl drakonián. „Císař mne poslal, abych Vaši eminenci informoval o změně plánu. Vaše eminence a tito ctění svatí muži vstoupí do síně po velmistrovi Bílé dračí armády, Pánu Tedovi. Císař…"

„Ne," řekl Pán noci, nebezpečně klidný.

„Prosím Vaši eminenci o prominutí?" řekl drakonián.

„Slyšels mě. Nevstoupím poslední. Vlastně nevstoupím vůbec.

Můžeš to Ariakasovi vyřídit.“

„Vyřídím to *císaři*“ řekl drakonián, poklonil se, pohrdavě máchl ocasem a odešel.

Pán noci se zachmuřeně rozhlédl po klericích. „Ariakas mě uráží a tím, že uráží mě, uráží i naši královnu. To si nenechám líbit a ona taky ne! Půjdeme do opatství a podpoříme ji modlitbami.“

Spiritoři odkráčeli z místnosti, roucha jim šustila spravedlivým rozhořčením. Raistlin se k nim chystal připojit. Vykročil, ale pak se chytil za hruď a bolestně vykřikl. Hůl mu vypadla z ochablé ruky, klopýtl, zavrávoral a klesl na kolena, kašlaje krev. Zasténal, svezl se na břicho a ležel na podlaze, zmítaje se v bolestné agónii.

Spiritoři se zastavili a vyděšeně se na něj zahleděli. Několik se jich nejistě obrátilo na Pána noci.

„Máme mu pomoci?“ zeptal se jeden.

„Nechte ho být. Morgion na svého klerika dohlédne,“ řekl Pán noci, pohrdavě mávl rukou a odspěchal.

Spiritorům to nebylo třeba říkat dvakrát. Zakryli si ústa a nosy černými rukávy a pokoušeli se co nejrychleji dostat pryč od Raistlina.

Když si byl Raistlin jistý, že je sám, vstal. Zvedl Magiovu hůl, přešel ke dveřím a nahlédl do síně.

Před ním se táhl úzký most z černého kamene. Na konci byl zastíněný výklenek a trůn Temné královny. Ještě se neobjevila. Možná je v opatství a naslouchá stížnostem Pána noci. V síni duněli bubny a jásali vojáci. Právě vchází další Dračí velmistr. Raistlin se odvážil na můstek. Nešel daleko, chtěl vidět, ne být viděn.

Most neměl žádné zábradlí. Raistlin nahlédl přes okraj, na hlavy v davu hluboko dole. Vojáci se svíjeli, vlnili a kroutili jako červi na hnijícím mase. Terasy, na nichž měli trůny Dračí velmistři, se zvedaly vysoko nad podlahu. Z předpokojů velmistrů vedly k trůnům úzké kamenné můstky a velmistři tak nemuseli procházet davem.

Ariakasův trůn čněl nad všemi ostatními. Byl na čestném místě, přímo pod výklenkem Temné královny.

Císařův trůn byl z onyxu, prostý a nezdobený. Naproti tomu Takhisisin trůn byl příšerný a krásný zároveň. Opěrku tvořilo pět ladných krků a pět dračích hlav, dvě vpravo, dvě vlevo a jedna

uprostřed. Područky trůnu tvořily dračí nohy, sedadlo hruď. Trůn byl celý z drahokamů: smaragdů, rubínů, safírů, perel a černých diamantů.

Z vyhlídkového místa na mostě viděl Raistlin další dva velmistry: pohlednou a pyšnou tvář Salaha Chána a šeredný, mazaný obličej polozlobra Luciena z Takaru. Bílý trůn byl prázdný. Ariakas volal Pána Teda, velmistra Bílých, ale nikdo neodpovídal.

Tentýž Tede, který byl pospolným v Útěšíně. Tentýž Tede, jehož pátrání po holi z modrého křišťálu uvrhlo Raistlina a jeho přátele do nebezpečí a vyslalo je na jasnou a zářivou, temnou a mučivou cestu, po které kráčeli.

Ze svého místa Raistlin neviděl Kitiaru. Musí sedět na trůnu po Ariakasově pravici. Raistlin popošel dál po mostě. Už se nebál, že ho někdo zdola zahlédne. Klenutý strop síně byl plný kouře, vydechovaného draky, kteří je sledovali z výklenků nahoře, a ze stovek pochodní, připevněných na stěnách, i ohňů hořících v pánvích na žhavé uhlí. Raistlin byl ve svém černém plášti jen dalším stínem v síni plné stínů. Takhisis ho bude sledovat, stejně jako se živým zájmem sledovala vše, co se děje. Vzduch v síni čpěl kouřem a ocelí, kůží a intrikami. Ariakas ten pach jistě také cítil, a přesto seděl na trůnu sám, oddělený, nesmírně sebejistý a nepřemožitelný. Neměl žádnou ozbrojenou stráž, jen Korunu moci. Ať se jeho poskoci obklopují ocelí, on se nebojí ničeho a nikoho. Má podporu své královny.

„Opravdu?“ uvažoval Raistlin.

Vládce má vypadat sebejistě. Na trůnu má své místo dokonce i opovážlivost. Ale žádný bůh nepromíjí přílišné sebevědomí. Muž, který nosil Korunu moci naposledy, touto chorobou trpěl. Kněz-král Ištaru věřil, že je stejně mocný jako bohové. Krynnští bohové mu ukázali skutečnou moc – svrhli mu na hlavu ohnivou horu. Ariakas udělal stejnou chybu, taky si o sobě moc myslel.

Raistlin se konečně dostal na místo, odkud viděl Kitiaru.

A s ní Tanise Půlelfa.

16.

KORUNA LÁSKY. KORUNA MOCI.

dvacátý šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Raistlin nečekal, že tady Tanise najde, a rozzlobilo ho to. Půlelfova přítomnost mu mohla vážně zkřížit plány. Tanis nestál Kit po boku, na terasu s velmistrem nikdo nesměl. Byl u ní však tak blízko, jak bylo možné, stál na schodu k trůnu.

Raistlin se ušklíbl. Tanis přišel do Neraky zachránit ženu, kterou miluje. Ale ví vůbec alespoň teď, která to je?

Setkání rady pokračovalo. Raistlin, vysoko nad trůny velmistrů, slyšel Ariakasuv hluboký hlas, ale většinu toho, co říkal, pohltil prostor síně. Dal si dohromady, že tu velmistr Tede není, protože ho zavraždili šotci. Ta zpráva vyvolala zvuk, který Raistlin uslyšel velice zřetelně – Kitiařin pohrdavý smích.

Ariakas zuřil. Vstal a vyrazil dolů z terasy. Kitiara se nepohnula. Její vojáci se chopili zbraní. Raistlin pobaveně sledoval, jak Tanis ochranitelsky vykročil ke Kit, která dál seděla na trůnu a měřila si Ariakase s nevýslovným opovržením. Další dva velmistři vstali a se zájmem situaci sledovali, aniž by někomu nabídli podporu. Nejspíš doufali, že se Ariakas s Kitiarou zabijí navzájem.

Raistlin přešel k okraji mostu a vyhlédl na Ariakase, který byl přímo pod ním. Toto je chvíle k úderu. Nikdo si ho nevšímá, všichni sledují velmistry. Raistlin si připravil kouzlo.

A pak oslepl. Temnota mu zastřela zrak, naplnila mysl, srdce i plíce. Ztuhl na místě, protože stál na okraji mostu. Špatný krok by ho dostal za hranu. Mohl by sice použít kouzlo své hole, které by mu dovolilo snést se vzduchem jako pírko, ale všichni v síni by ho viděli, včetně Ariakase, pokud právě nejsou všichni stejně slepí jako on. Neviditelná ruka si přečetla jeho myšlenky, vyrvala mu hůl z ruky a udeřila ho do zad. Srdce se mu zachvělo hrůzou a přepadl dopředu. Tvrdě dopadl na kolena, a přestože ho brněla zápěstí a na kolenou měl modřiny, třásl se úlevou, že nepřepadl přes okraj.

Natáhl třesoucí se ruku a před sebou neucítil nic než vzduch. Uvědomil si, jak byl blízko. Toužil odplazit se do bezpečí, ale ztratil veškeré představy o směru a bál se, že by přece jen mohl spadnout. Ruka ho tloukla, drtila, tiskla ke kameni. Pak, když už se zdálo, že mu srdce pukne, se temnota z jeho očí náhle zvedla. Raistlin lezl po čtyřech zpět, dokud nenarazil do čehosi pevného – do trůnu Temné královny.

Otočil se k ní, ne že by chtěl, ale přinutila ho. A to byla její chyba.

Byla jen stín a stínů se Raistlin neděsil.

Podíval se dolů a uviděl sestru i ostatní, jak se hrbí ve strachu. Kitiara se krčila na trůnu. Tanis Půlelf byl sražen na kolena. Ariakas klečel před královnou. Nebyli ničím, a ona byla vším. Takhisis jim šlapala nohou na krk. Jakmile se ujistila o jejich oddanosti, jakmile si byla jistá, že vědí, kdo je vlastní, zvedla nohu a dovolila jim vstát.

Přejela pohledem přes Raistlina a čaroděj věděl, že je zapomenut. Byl nic, nula, zrnko písku, smítko prachu, kapka vody, šupinka popela. Soustředila se na ty, kdo měli moc, kdo pro ni byli důležití: na své velmistry a na zápas, který skončí nástupem nejsilnějšího z nich na trůn a smrtelným úderem silám světla.

Raistlin splynul s temnotou, stal se temnotou. Díval se a čekal na svou šanci.

Takhisis začala řečnit. Kitiara vypadala potěšené, Ariakas zlověstně. Raistlin neslyšel, co královna říká; mluvila k těm, na kom záleželo. Sledoval události a měl pocit, jako by se díval na představení z posledního sedadla v poslední řadě.

Kitiara vstala z trůnu, pokynula Tanisovi a sešla ze schodů až na

podlahu síně. Vojáci ustoupili, aby jí udělali místo. Tanis šel za nijako zpráskaný pes, přivolaný k noze.

Uprostřed síně se zvedala vzhůru terasa podobná útočícímu hadovi. Kitiara vystoupala po příkrých schodech, po kterých se očividně špatně šlo, neboť Tanisovi za ní neustále ujížděly nohy, k pobavení přihlížejících. V rámci podobnosti s divadlem byl Tanis záskok, povolaný na poslední chvíli. Neměl svou roli nacvičenou, neznal text.

Kitiara velkolepě mávla a dovnitř vstoupil Pán Soth, jehož děsivá přítomnost zastínila všechny ostatní herce ve hře. Rytíř smrti přinesl v rukou tělo zavinuté v bílém plátně, položil zahalenou postavu Kitiaře k nohám a dramaticky zmizel.

Kitiara sáhla dolů a povolila plátno. Světlo se zalesklo na zlatých vlasech. Raistlin se přisunul blíž k okraji mostu, aby lépe viděl, jak se Laurana snaží vymotat z bílé látky. Tanis k ní instinktivně natáhl ruku, ale Kitiara ho zastavila pohledem. Když ji poslechl, odměnila ho svým pokřiveným úsměvem.

Raistlin to se zájmem sledoval. Konečně byli pohromadě ti tři, kteří to všechno začali, trojice, symbolizující celý zápas – temnota, světlo a duše, jež kolísá mezi nimi.

Laurana stála ve stříbrné zbroji, vysoká a hrdá, a byla vším, co si Raistlin pamatoval o kráse. Pohlédl na ni dolů a s tichým povzdechem ponuře stiskl rty. V tu chvíli cítil ztrátu, zároveň však věděl, že nikdy nebyla jeho.

Tanis se díval na Lauranu a Raistlin viděl, že se váhající duše konečně rozhodla. Nebo se snad duše rozhodla už dávno a srdce to právě teď zjistilo. Ozářilo je světlo lásky a Kitiaru vyloučilo, nechalo ji osamocenou v temnotě.

Kit pochopila a bylo to hořké poznání. Raistlin viděl, jak se pokřivený úsměv mění a tuhne.

„Takže dokážeš milovat, sestro," řekl Raistlin a věděl, že dostane svou šanci.

Kitiara rozkázala Tanisovi položit meč k nohám císaře a přísahat mu oddanost. Tanis poslechl. Co jiného mohl dělat, když je jeho milovaná vězněm té, o níž si kdysi myslel, že ji miluje?

Bylo zvláštní, že Laurana, vězeň, byla jediná z těch tří skutečně

svobodná. Milovala Tanise celou duší. Ta láska ji přivedla sem na místo temnoty, a přesto její světlo stále jasně zářilo. Její láskaje její a už nezáleží na tom, jestli ji Tanis oplácí. Láskají posílila, zušlechtila. Láska k jednomu otevřela její srdce lásce ke všem.

Naproti tomu Kitiara byla lapená v síti vlastních vášní, stále sahající po odměně, která je těsně mimo dosah. Pro ni láska znamenala moc nad jedním, a to znamenalo moc nade všemi.

Tanis kráčel po schodech vedoucích k Ariakasovu trůnu a Raistlin viděl, jak půlelf zavadil pohledem o korunu. Tanis na ni upřel zrak. Rty se mu pohnuly, bezděčně opakujíce slova: *Ten, kdo nosí Korunu, vládne!* Tvář mu ztvrdla a ruka sevřela jílec meče.

Raistlin chápal Tanisův plán tak jasně, jako by ho spolu léta připravovali. V jistém smyslu to tak bylo. Oni dva si vždycky byli blízcí způsobem, který jejich přátelé nechápali. Snad temnota hovořila k temnému.

A co Takhisis? Ví královna, že půlelf, který si oholil vousy, jež kdysi skrývaly jeho hanbu, stoupá po schodech vstříc osudu, připravený obětovat život pro druhé? Ví, že v srdci temnoty, dole v jejích kobkách, se jakýsi šotek, děvče z hospody a válečník zachmuřeně chystají udělat totéž? Uvědomuje si Takhisis, že čaroděj v černém plášti, označujícím oddanost vlastním ambicím, bude připraven obětovat život pro svobodu kráčet tou cestou, kterou si sám zvolí?

Raistlin zvedl ruku. Slova kouzla, které studoval předchozí noc, plála v jeho mysli jako slova, která kdysi napsal na jehněčí kůži.

Tanis stoupal do schodů, ruku sevřenou na jílci meče. Raistlin ten meč poznal. Tanisovi ho dala v Silvanestu Alhana Hvězdbríza. Byl to Plazobij, druh meče, který Tanis kdysi dostal od mrtvého elfského krále Kith-Kanana v Pax Sarkasu. Raistlin si pamatoval, že je to kouzelný meč, ale nemohl si teď vzpomenout, jaké kouzlo má.

Na tom nezáleží. Kouzlo meče nebude dost silné, aby proniklo ochranným štítem Koruny moci. Až meč do štítu udeří, rozletí se na kusy. Ariakas zůstane v bezpečí a lesklou zbroj mu neumaže ani kapka krve.

Tanis došel na vrchol schodiště a začal vytahovat meč z pochvy. Byl nervózní a ruce se mu třásly.

Ariakas vstal z trůnu, postavil se a zkřížil svalnaté paže na hrudi. Nedíval se na Tanise; hleděl přes síň na Kitiara, která také stála se založenýma rukama a vzdorně mu pohled oplácela. Z Koruny zaplálo mnohobarevné světlo a zatřpytilo se kolem Ariakase, takže to vypadalo, jako by ho hlídal štít z duhy.

Tanis vytáhl meč z pochvy a Ariakas při tom zvuku prudce obrátil pozornost zpátky k němu. Podíval se na něj svrchu a ušklíbl se, aby ho zastrašil. Tanis si toho nevšiml. Hleděl na korunu, oči rozevřené úžasem. Právě si uvědomil, že jeho plán zabít Ariakase musí selhat.

Raistlinovo kouzlo hořelo čaroději na rtech, magie mu plála v krvi. Neměl čas na Tanisovo věčné váhání.

„Udeř, Tanisi!“ naléhal. „Neboj se jeho kouzel! Pomůžu ti!“

Tanis vypadal překvapeně a zalétl pohledem směrem ke zvuku, který musel slyšet víc srdcem než ušima, protože Raistlin promluvil jen tiše.

Ariakas začínal ztrácet trpělivost. Byl to muž činu a ceremonie ho nudily. Považoval setkání rady za ztrátu času, který by bylo užitečnější strávit ve válce. Odfrkl si a přísně máchl rukou, ať už Tanis přísahá oddanost a jde.

Tanis pořád váhal.

„Udeř, Tanisi! Rychle!“ pobízel ho Raistlin.

Tanis se podíval přímo na něj, Raistlin však netušil, jestli ho vidí ani jestli bude jednat. Půlelf začal pokládat meč na podlahu, náhle však jeho výraz ztvrdl a Tanis prudce změnil pohyb a udeřil na Ariakase.

Raistlin a Karamon často bojovali společně, kouzly a ocelí. Když se začal Tanisův meč zvedat, Raistlin seslal kouzlo.

„Bentuk-nir daya sihir, colang semua pesona dalam. Perubahan ke sihir-nir!“ vykřikl Raistlin, načrtl ve vzduchu runu a vrhl kouzlo na Ariakase.

Magie Raistlina zaplavila a vybuchla ven, zapraskala mu na konečcích prstů, zahořela vzduchem. Kouzlo udeřilo do duhového štítu a zničilo ho. Tanisův meč se nesetkal s překážkou. Drakobij probodl Ariakasův černý pancíř z dračích šupin, proťal svaly a kosti a ponořil se hluboko do hrudi.

Ariakas zařval, víc úžasem než bolestí. Agónie umírání a strašlivého pochopení, že umírá, mu dojde až s příštím a posledním vydechnutím. Raistlin nečekal na konec. Bylo mu jedno, kdo získá Korunu moci. Právě teď se Temná královna soustředí na zápas a on musí uniknout.

Mocné kouzlo, které seslal, ho však oslabilo. Ztlumil zakašlání rukávem roucha, popadl hůl a rozběhl se po mostě zpátky k předpokoji. Už byl skoro tam, když mu cestu zastoupilo větší množství drakoniánských strážců.

„Ten odporný vrah!“ zalapal po dechu Raistlin a ukázal rukou. „Čaroděj. Zkusil jsem ho zastavit.“

Drakoniáni nečekali, ale odstrčili Raistlina stranou a přirazili ho zády ke stěně. Vojáci se prohnali kolem něj a dolů z mostu.

Brzy si uvědomí, že je podvedl, a vrátí se. Raistlin kašlal a šátral ve váčku, až vytáhl dračí jablko. Sotva mu stačil dech na slova kouzla.

Vzápětí stál před Karamonovou celou. Dveře byly otevřené a cela prázdná. Z jakéhosi bozaka zůstala jen vypálená skvrna na podlaze. Smrt nějakého baaze prozrazovala hromádka mastného popela. Karamon, Berem, Tika a Tas byli pryč. Raistlin slyšel hrdelní hlasy, křičící, že vězňové unikli.

Ale kam zmizeli?

Raistlin tiše zaklel a rozhlédl se. Železné dveře na konci chodby byly vyvrácené z pantů.

Jasla volá a Berem odpověděl.

Raistlin se opřel o hůl a přerývaně se nadechl. Už se mu dýchalo lépe, vracela se mu síla. Chystal se dát do pronásledování Berema, když se ze stínů vyplížila ruka. Chladné prsty mu bolestně sevřely zápěstí, dlouhé nehty udělaly škrábance na kůži a zaryly se do masa.

„Ne tak rychle, mladý magusi,“ řekl Fistandantilus. „Neuzavřeli jsme jistou záležitost, ty a já.“

Hlas byl skutečný a blízký, ne v hlavě. Raistlin cítil na tváři starcův teplý dech a ten dech vycházel ze živého těla, ne z živé mrtvoly.

Ruka ho pevně držela, kostnaté prsty s dlouhými zažloutlými prsty zesílily stisk. Raistlin neviděl tvář, protože ta se skrývala ve

stínech. Nepotřeboval ji vidět. Znal tu tvář stejně dobře nebo ještě lépe než svou vlastní. V jistém smyslu to byla jeho tvář.

„Jen jeden z nás může být pánem," řekl Fistandantilus.

Ve světle Magiovy hole se leskl zelený krevel s rudými žilkami.

17.

POSLEDNÍ BITVA. KREVEL

dvacátý šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Raistlina to dokonale zaskočilo. Ještě před vteřinou jásal nad vítězstvím nad Ariakasem, a mezi jedním a druhým roztřeseným nádechem ho pevně sevřel ve svém stisku nesmiřitelný nepřítel, čaroděj, kterého Raistlin podvedl, napálil a snažil se zničit.

Raistlin omámeně hleděl na přívěsek s krevelem, který se houpal v kostnaté ruce. Když ještě byl Fistandantilus živý muž, zavraždil bezpočet mladých mágů, vysál jim tímhle krevelem život a vzal si jejich životní sílu.

Raistlin v zoufalství seslal jediné kouzlo, které mu přišlo na vyděšenou mysl – základní kouzlo, jedno z prvních, které se naučil.

„Kair tangus miopiar!“

Ruka mu zaplála ohněm. Už ve chvíli, kdy promluvil, si uvědomil, že tohle kouzlo bude proti Fistandantilovi k ničemu. Magické plameny mohou ublížit jen živým. Zoufal si a proklínal se, ale Fistandantilus k jeho úžasu vyjekl a prudce strhl ruku zpět.

„Takže *máš* tělo a krev!“ vydechl Raistlin. Dodalo mu to odvahy. Bojuje se živým nepřítelem, který sice může být silný, ale taky se dá zabít.

Raistlin couvl, oběma rukama popadl Magiovu hůl a zvedl ji před sebe jako štít i zbraň zároveň. Vzpomněl si na doby, kdy Karamon trval na tom, aby se naučil bránit se holí, a jak se z toho učení vždycky pokoušel vyvléknout.

„Brzy budu mít *tvoje* tělo a *tvou* krev," řekl Fistandantilus a vyschlé rty se rozdělily ve strašidelném úsměvu. „Jako odměnu od své královny."

„*Tvá* královna?" Raistlin se málem zasmál. „Královna, kterou jsi chtěl svrhnout."

„Všechno mezi námi je odpuštěno," řekl Fistandantilus. „Za jedné podmínky – že tě zničím. Opravdu sis myslel, že mi uniknou tvoje myšlenky a plány? Na oplátku za tvůj odchod se stanu tebou – nebo spíš ubytuji se v tvém mladém těle."

Pohrdavě se podíval na Raistlinovu hubenou postavu a ušklíbl se. „Není to nejlepší tělo, v jakém jsem kdy žil, ale má mocnou magii. Doufám, že ti to bude v posledních chvílích útěchou."

Raistlin se rozmáchl Magiovou holí proti čarodějově hlavě, ukryté v kápi. Nebyl však příliš obratný bojovník, ne jako Karamon. Udeřil nešikovně a pomalu. Fistandantilus uhnul, popadl hůl a vyškubl ji Raistlinovi z rukou.

Hůl zajiskřila magií. Fistandantilus vztekle vykřikl a odhodil ji. Raistlin slyšel, jak křišťálová koule narazila na kamennou podlahu a praskla. Kouzelné světlo zmatnělo.

Raistlin se ohlédl přes rameno, kde hůl leží. Couvl o krok a zašátral pod pláštěm ve váčcích s přísadami kouzel a s dračím jablkem. Fistandantilus viděl, co chce udělat, ukázal na váčky a pronesl slova kouzla. Váčky se Raistlinovi vytrhly a rozlétly se do rukou starce jako železo k magnetovci.

„Netopýří trus a růžové lístky!" Fistandantilus pohrdavě zahodil váčky na zem. „Až budu tebou, nebudu takové přísady potřebovat. Pán minulého i přítomného vytvoří skvělá kouzla. Jaká škoda, že u toho nebudeš a neuvidíš to."

Fistandantilus natáhl ruce, roztáhl prsty a začal zaklínat: *„Kalith karan, tobanis-kar…"*

Raistlin kouzlo poznal a vrhl se na zem. Z konečků starcových prstů vystřelily ohnivé šipky a zasyčely mu nad hlavou. Vlasy mu

sežehlo horko. Magiova hůl ležela těsně mimo dosah. Křišťálová koule praskla, ale kouzelné světlo dál zářilo a Raistlin zahlédl cosi třpytivého.

Zrovna se chystal po tom hrábnout, když za sebou zaslechl kroky – Fistandantilus ho přichází dorazit. Raistlin zasténal a pokusil se vstát, ale znovu se zhroutil na zem.

Fistandantilus se zasmál, pobavený jeho úsilím. „Až budu ve tvém těle, Majere, najdu a zabiji toho tvého slabomyslného bratra, který se teď pokouší najít cestu k Základnímu kameni. Karamon si bude v posledních zoufalých okamžicích myslet, že ho zavraždilo jeho milované dvojče. Ale to není pro ubohého Karamona nic nového, že? Už tě viděl, jak jsi ho zabil!“

Fistandantilus začal sesílat kouzlo. Raistlin nepoznával slova a neměl ponětí, co to kouzlo udělá, ale byl si jistý, že to bude něco strašného. Znovu zasténal a kradmo se ohlédl. Jakmile se Fistandantilus ocitl dost blízko, Raistlin se rozehnal nohou, kopl starce do holeně a srazil ho na zem. Kouzlo skončilo zkomoleným výkřikem a žuchnutím.

Raistlin skočil a popadl tu malou, třpytivou věcičku. Sevřel dračí jablko do dlaně a snažil se vstát.

Chodbou se rozlehl zvuk trubky.

Fistandantilus se nenamáhal vstávat. Sedl si na podlahu, plácl se rukama do kolen a zazubil se: „Nějaký pitomec spustil tvou kouzelnou past.“

Pak stařec shrnul plášť a zvedl se na nohy. Vykročil k Raistlinovi, který otevřel dlaň. Barvy dračího jablka vířily, zářily a osvětlovaly chodbu.

„No, jen pokračuj, mladý magusi,“ řekl Fistandantilus. „Máš jablko. Použij ho. Jen povolej moc draků, aby ze mě udělali krvavou kaši.“

Raistlin se podíval na jablko a na barvy, které v něm vířily. Zamračil se a uhnul očima.

Fistandantilus se chmurně usmál. „Neodvážíš se ho použít. Jsi příliš slabý. Bojíš se, že se tě jablko zmocní a udělá z tebe slintajícího idiota jako z chudáka Loraka.“

Zvedl krevelový přívěsek. „Slibuji ti, Majere, že to nedopustím.

Zemřeš rychle, i když ne zrovna bezbolestně. Ale teď už královna potřebuje moje služby jinde, i když mě náš malý souboj opravdu baví.“

Fistandantilus znovu začal zaklínat.

Raistlin sevřel jablko v pěsti. Mezi prsty mu vytrysklo světlo a pět paprsků, pět různých barev, zamířilo různými směry. Raistlin zvedl ruku.

„Přestaň se zaklínáním, staříku, nebo hodím jablko na zem. Je křišťálové. Rozbije se.“

Fistandantilus se zamračil a zmlkl. Zvedl krevelový přívěsek a druhou rukou naznačil stisk.

Raistlinovi se zachvělo a poskočilo srdce. Zajíkl se a nemohl popadnout dech. Fistandantilus zesílil stisk a Raistlinovo srdce se zastavilo. Nemohl dýchat. Před očima se mu roztančily černé skvrny a cítil, že se hroutí.

Fistandantilus nepatrně povolil pěst.

Raistlinovo srdce sebou bolestně škublo a čaroděj se dokázal nadechnout. Fistandantilus znovu stiskl a Raistlin bolestně vykřikl a spadl na zem. Stařec si klekl vedle něj a přitiskl mu krevel na srdce.

Raistlina sevřela hrůza, čirá a hořká. V ústech mu vyschlo, svaly ztuhly v křeči, v hrdle ho pálila horká tekutina. Strach ho drtil, vyčerpával a zanechával ho otřeseného a zmateného. Nebál se smrti. Byl slabý a křehký a bojoval se smrtí od chvíle, kdy se narodil. Smrt pro něj nebyla hrozná; i teď by bylo snazší prostě zavřít oči a nechat uklidňující tmu, ať ho zaplaví.

Nebál se umírání. Bál se zapomnění.

Fistandantilus ho pohltí. Jeho duše bude polknuta a strávena. Tělo bude dál žít, ale on ne. A nikdo nepozná rozdíl. Nakonec to bude, jako kdyby on sám nikdy neexistoval.

„Sbohem, Raistline Majere…“

Raistlin plul v oceánu a pokoušel se udržet na hladině, byl však polapen v maelströmu a nebylo úniku, krvavě rudá voda ho stahovala pod hladinu.

„Karamone! Kde jsi?“ vykřikl Raistlin. „Karamone, potřebuji tě!“

Cítil, jak ho sevřela čísi ruka, a na okamžik ho zaplavila vlna úlevy. Pak si uvědomil, že to není silná ruka jeho dvojčete, ale

Fistandantilova kostnatá ruka, která tiskla oběť k sobě, připravená vysát z ní život. Fistandantilus vypáčil Raistlinovi prsty a uchopil dračí jablko. Zvedl ho a zasmál se.

Raistlin s hrůzou spatřil, jak se na něj směje jeho vlastní tvář. Oči byly jeho zlaté oči, se zornicemi ve tvaru přesýpacích hodin. Ruka držící dračí jablko patřila jemu. Rychle dohasínající světlo hole se odráželo na zlatavé kůži. Jemné kosti, spleť modrých cév, to vše je jeho.

Ztrácel sám sebe a vytrácel se do nicoty.

V Raistlinovi vzplál vztek. Na magii byl příliš slabý, kouzla se mu v mysli svíjela jako hadi, klouzala pryč a on je nemohl zachytit. Měl však jinou zbraň, zbraň, kterou může mág užít, když selžou všechny ostatní.

Škubl zápěstím a malý stříbrný nožík, který nosil na řemínku na předloktí, mu vklouzl do dlaně. Křečovitě sevřel jílec a z posledních sil Fistandantila objal, přitáhl k sobě a bodl. Cítil, jak nůž proniká svaly a škrábe o kost. Zasáhl žebro. Vytrhl nůž ven. Prsty měl lepkavé teplou krví.

Fistandantilus sebou škubl a zmateně zavrčel. Nejdřív si neuvědomil, co se stalo, ale pak ho zasáhla bolest a on pochopil. Tvář, která byla Raistlinovou tváří, se zkřivila a zlaté oči ztemněly bolestí a vztekem. Raistlin nezasadil protivníkovi smrtelný úder, ale získal drahocenný čas.

Síla už ho téměř opustila. Má ještě jednu šanci a ta bude poslední. Fistandantilus mu bezděky pomohl, protože se zkroutil, aby mohl hrábnout po noži. Raistlin znovu bodl a čepel se zajela hluboko. Fistandantilus vykřikl, ale křičel Raistlinův hlas. Raistlin viděl agónii ve vlastní tváři. Otřásl se, ale vrazil nůž ještě hlouběji a zakroutil jím.

Fistandantilus se v křeči zhroutil na zem. Raistlin nůž pustil; byl příliš slabý a ruka se mu třásla, neudržel ho. Nůž zůstal až po jílec zabořený v černém plášti.

Raistlin lapal po dechu a díval se, jak umírá. Najednou si uvědomil, že už mu zbývá jen pár okamžiků; popadl krevel, který mu stále ležel na hrudi, a přitiskl ho na srdce umírajícího čaroděje.

Zaplavil ho zvláštní pocit, že už to někdy předtím udělal. Byl to silný a zneklidňující pocit. Nevšímal si ho a dál tiskl kámen k srdci.

Cítil, jak se mu vrací vlastní síla a s ní i znalosti, moudrost a moc arcimága.

Fistandantilus otevřel ústa a pokusil se o kouzlo, ale rozkašlal se a zajíkl a místo slov kouzla mu z úst plynula krev. Zachvěl se a pak ztuhl. Krev mu na rtech pěnila. Zlaté oči se zornicemi ve tvaru přesýpacích hodin znehybněly. Ležel klidně, ruku ochablou. Dračí jablko se vykutálelo na podlahu. Oči, potemnělé nenávistí a zlobou, hleděly na Raistlina. Raistlin se zadíval na sebe, mrtvého, a najednou ho vyděsila pochybnost, jestli nezemřel on a jestli to není Fistandantilus, kdo teď hledí na jeho mrtvolu.

Polekaný tou myšlenkou prudce strhl krevel z těla a proud znalostí okamžitě ustal. Nevěděl, co nasbíral; hlavu měl plnou podivných kouzel a tajemných formulí. Připomnělo mu to zmatek v bídné knihovně neracké Věže Vysoké magie.

Rozechvěle vstal a najednou si uvědomil, že není sám. Ve světle Magiovy hole, které znovu jasně plálo, viděl stín na stěně – pět hlav Temné královny.

Výborně, Fistandantile!

Raistlin zatajil dech a opatrně zvedl hlavu.

Takže Raistlin Majere je mrtvý! Zabil jsi ho!

Stínové oči stínových hlav hleděly na cosi, co tiskl v dlani. Podíval se dolů a viděl, že drží krevelový přívěsek.

„Ano, má královno," řekl. „Raistlin Majere je mrtvý. Zabil jsem ho."

Výborně! Teď si pospěš k Základnímu kameni. Jsi poslední strážce.

Hlavy zmizely. Temná královna, soustředěná na jiná nebezpečí, se vytratila.

„Dokonce ani bohové nepoznají rozdíl," zamumlal Raistlin.

Podíval se na krevel. Když Fistandantilova černá duše vtékala do jeho, zahlédl nevyslovitelné činy, bezpočet vražd i další zločiny příliš strašné, aby je mohl pojmenovat. Sevřel přívěsek a hodil ho do jednoho z kyselinových jezírek. Díval se, jak kyselina krevel pohlcuje, stejně jako předtím krevel málem pohltil jeho. Měl pocit, že slyší, jak přívěsek hněvivě syčí.

Raistlin zvedl dračí jablko. Podíval se na barvy vířící ve světle,

pronesl slova a zmizel z chodby, nechávaje tělo Raistlina Majereho za sebou.

18.

DVA BRATŘI.

dvacátý šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Raistlin stál před zlomeným sloupem posázeným drahokamy, které se svůdně leskly a vábily neopatrné do záhuby. Zamumlal slova kouzla, o kterém nevěděl, že ho zná, a načrtl do vzduchu runu. V kameni se objevila ženská postava. Byla to mladá žena s půvabnou tváří, bledou žalem a trápením, něžnou touhou. Ženiny oči propátrávaly tmu.

Viděl, jak pohybuje rty, a slyšel strašidelný, bolestný křik.

„Berem přichází, Jaslo," řekl Raistlin.

Opatrně našlapoval v podzemním potoce, který se plížil, hemžil a bublal dračími mláďaty. Vyškrábal se na skalnatou římsu vedoucí podél odporné vody a došel na místo kousek od kamene, kde bude hlídat. Řekl *„Dulak"* a světlo hole zhaslo.

Raistlin čekal v temnotě na osobu, která byla tak hloupá – nebo možná tak odvážná – aby vstoupila do kouzelné pasti. Raistlin věděl, kdo to je, že je to druhá polovina jeho samotného. Slyšel, jak krvavou vodou, plnou cvakajících dračích čelistí, šplouchají dva lidé. Navzdory temnotě je poznal.

Jeden je Karamon, dobrý muž, dobrý bratr, lepší, než jakého si zasloužil. Druhý je Berem, Věčný muž. Smaragd se zaleskl a jako v odpověď se i drahokamy v Základním kameni zatřpytily myriádami

barev.

Karamon šel Beremovi po boku a chránil ho. V ruce držel meč a ten meč byl od krve. Černou zbroj měl zprohýbanou, paže i nohy mu krvácely. Na hlavě měl krvavý šrám. Veselá tvář byla bledá, ztrhaná a vyčerpaná bolestí. Žal ho poznamenal. Temnota se změnila; temnota změnila jeho.

Ztracený bratr.

Raistlin nahlédl do budoucnosti a spatřil konec. Spatřil sesterskou lásku a odpuštění, záchranu jejího bratra.

Nalezený bratr.

Spatřil padat chrám a pukat kámen, jak Temná královna vztekle zařvala a pokoušela se zachytit a udržet ve světě. Spatřil zeleného draka, čekajícího na jeho rozkaz, čekajícího, až převezme Palantaskou věž. Brány Věže se konečně otevřou.

„*Širak,*“ řekl Raistlin a kouzelné světlo Magiovy hole zahnalo temnotu.

19.

KONEC CESTY.

dvacátý šestý den měsíce mišamontu, rok 352 po P.

Mocí mé magie se temnota chrámu rozsvítila jako den. Karamon, s mečem v ruce, jen stál vedle mne a s úžasem sledoval, jak nepřátelé padají pod mými kouzly. Z konečků prstů mi jiskřily blesky, z dlaní plál oheň, objevovaly se přeludy tak hrozivě skutečné, že zabíjely pouhým strachem.

Goblini s křikem umírali, probodaní kopími legií rytířů, kteří na můj příkaz naplnili jeskyni válečným pokřikem. Dračí potěr v hrůze uprchl zpět na temná a tajná místa, kde se líhl, drakoniáni hynuli v plamenech. Temné kleriky, kteří se rojili na schodech na královnin poslední rozkaz, srazila letka třpytivých oštěpů a jejich poslední modlitby se měnily v kvílivé bolestné kletby.

Nakonec přišly Černé pláště, nejstarší z řádu, aby mě, mladého namyšleného drzouna, zničily. Ke svému úžasu však čarodějové zjistili, že jakkoliv jsou staří, já jsem nějakým tajemným způsobem ještě starší. Mám nesmírnou moc. V mžiku pochopili, že mne neporazí. Vzduch se naplnil zvuky zaklínání a oni jeden po druhém mizeli stejně rychle, jako přišli, a mnozí se mi ještě s hlubokou úctou poklonili, než odlétli na křídlech kouzel…

Poklonili se mi.

Jsem Raistlin Majere. Pán minulého i přítomného.

Já, mágus.

DRACI
WEIS & HICKMAN

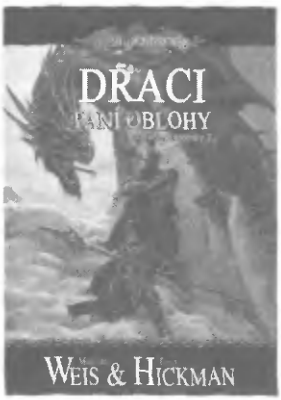

DRACI
ZIMNÍ NOCI
WEIS & HICKMAN

DRACI
WEIS & HICKMAN

DRUHÁ
GENERACE
WEIS & HICKMAN

KRONIKY
DRACI
WEIS & HICKMAN

DRACI
TRPASLIČÍCH HLUBIN
WEIS & HICKMAN

DRACI
WEIS & HICKMAN

DRACI
WEIS & HICKMAN

Doslov

Draci podzimního soumraku, vydaní poprvé v roce 1984, slaví v roce 2009 dvacet pět let. Od té doby se Kroniky Dračího kopí neustále tisknou. Na světě se prodalo více než třicet miliónů výtisků a byly přeloženy téměř do všech jazyků.

Spřátelili jsme se s mnoha lidmi po celém světě, s lidmi všech ras, vyznání i národů, spojenými láskou ke čtení. Rádi bychom poděkovali mnoha příznivcům po celém světě za pomoc, podporu a povzbuzení. Obzvlášť chceme poděkovat diskusní skupině z internetových stránek Dragonlance Nexus, která nám pomáhala obstarávat informace.

Snad nejvíce hrdí jsme byli, když nás zapojili do produkce animovaného filmu Draci podzimního soumraku. Rádi bychom poděkovali lidem, kteří pracovali na filmu, vydaném na DVD společností Paramount Pictures: producentům Arthuru Cohenovi a Stevu Stablerovi, řediteli Willu Meugniotovi, scénáristovi Georgi Straytonovi, spoluproducentum Cindi Riceové a Johnu Franku Rosenblumovi a skladateli Karlu Preusserovi, který složil skvělou původní hudbu. Všichni herci odvedli vynikající práci, ale rádi bychom obzvlášť poděkovali Jasonu Mardsenovi, který namluvil Tasslehoffa a byl tak laskavý a věnoval svůj čas i nadání příznivcům Dračího kopí i nám.

Myslíme na naše přátele a členy úplně prvního týmu: Jeffa Grubba, Michaela Williamse, Douga Nilese a Harolda Johnsona; na naši první editorku, která s námi hodně riskovala, Jean B. Blackovou; na úžasný umělecký tým TSR, Inc. – Larryho Elmora, Jeffa Easleyho, Clyda Caldwella, Keitha Parkinsona; na naší bývalou vydavatelku Mary Kirchoffovou a první redaktory Petera Archera a Briana Thomsena. A nakonec bychom rádi srdečně poděkovali a vyjádřili vděčnost naší přítelkyni a dlouholeté redaktorce Pat McGilliganové.

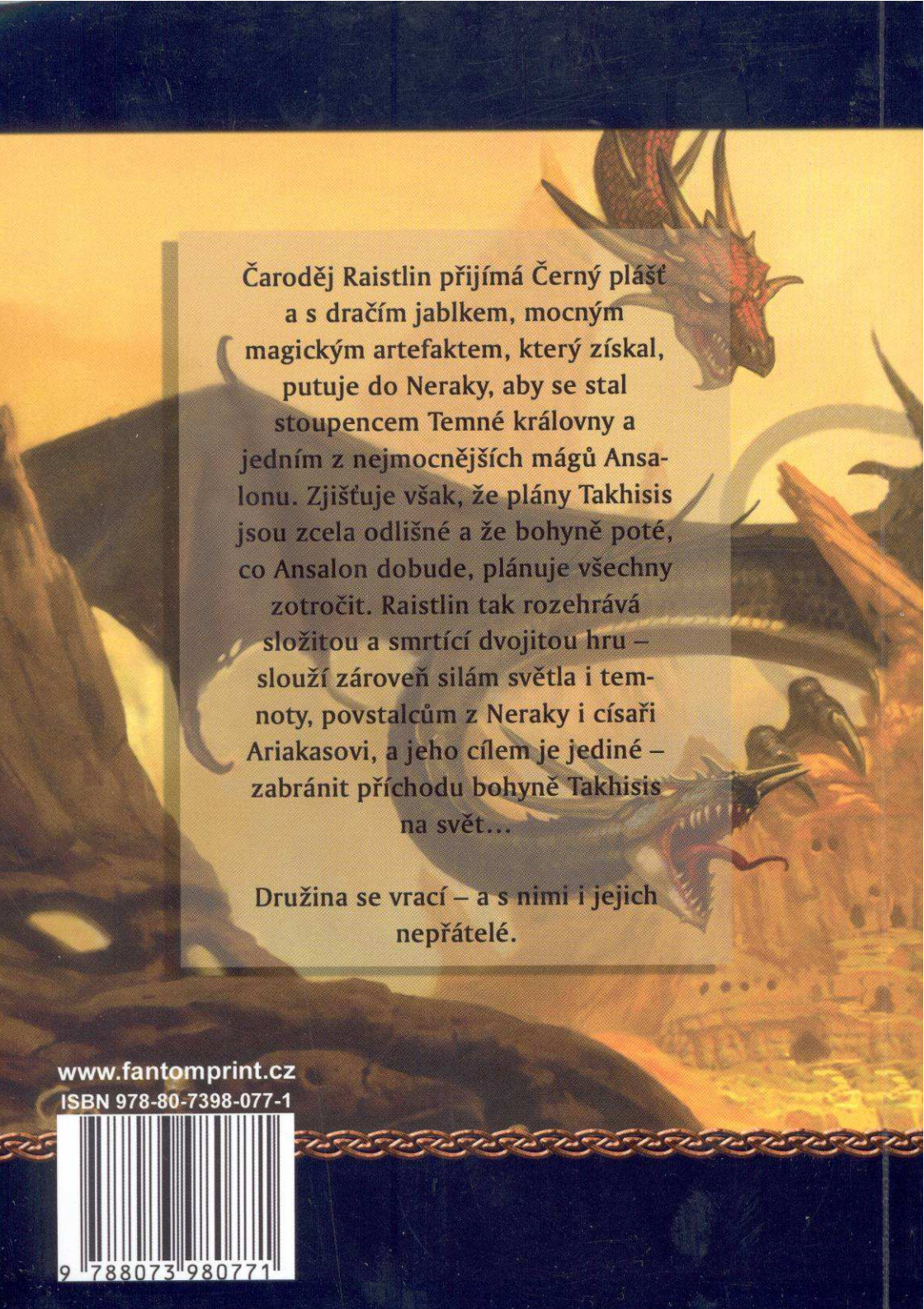
A vám všem, kdo jste tyto knihy četli a milovali. Kéž draci navždy létají ve vašich snech.

Margaret Weis a Tracy Hickman

Margaret Weis & Tracy Hickman
Draci zlatookého mága

1. vydání
Anglický originál Dragons of the Hourglass Mage
vydaný Wizards of the Coast, Inc.
Překlad Hana Vlčinská
Obálka Mart Stawicki
Grafická úprava obálky René Baličky
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Odborná spolupráce Dalibor „Dalcor“ Zeman
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 177. publikaci
Ostrava 2010
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 239 Kč
www.fantomprint.cz

Čaroděj Raistlin přijímá Černý plášť a s dračím jablkem, mocným magickým artefaktem, který získal, putuje do Neraky, aby se stal stoupencem Temné královny a jedním z nejmocnějších mágů Ansalonu. Zjišťuje však, že plány Takhisis jsou zcela odlišné a že bohyně poté, co Ansalon dobude, plánuje všechny zotročit. Raistlin tak rozehrává složitou a smrtící dvojitou hru – slouží zároveň silám světla i temnoty, povstalcům z Neraky i císaři Ariakasovi, a jeho cílem je jediné – zabránit příchodu bohyně Takhisis na svět…

Družina se vrací – a s nimi i jejich nepřátelé.

www.fantomprint.cz
ISBN 978-80-7398-077-1